

بازنگری در معانی قرآن

شامل بحث در:
آیاتی که نادرست، ترجمه یا تفسیر
شده اند

اثر:
مصطفی حسینی طباطبایی

Ketabton.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

خداوند پاک را سپاسی بی‌قیاس که قرآن
تابناک را فروفرستاد تا جهانیان را از
تاریکی‌ها به سوی نور برون آورد و به بهشت
برین و خشنودی خود رهنمون شود.

و بربنده برگزیدهٔ اُمین و پیامبرراستین او،
محمد مصطفی سلام فراوان باد که امانت خدا را
بی کاستی اداء کرد و پیام او را به درستی
رساند و در راه خدا چنانکه سزاوار بود به
مجاهدت برخاست.

و برخاندان گرامی و یاران وفادارش که او را
در گسترش نور یاری دادند درودی شایسته باد.

بسم الله الرحمن الرحيم

فهرست مطالب

پیشگفتار	۱۳
منزلت فهم قرآن	۱۳
فرق میان ترجمه و تفسیر	۱۴
علت خطا در ترجمه و تفسیر	۱۵
کار اصلی ما در این کتاب	۱۷
۱ نکاتی از سوره فاتحه الكتاب	۲۵
(اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ)	۲۵
(رَبِّ الْعَالَمِينَ)	۲۷
(اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١﴾)	۲۹
(غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿٢﴾)	۳۰
۲ نکاتی از سوره بقره	۳۳
(ذٰلِكَ الْكِتٰبُ)	۳۳
(اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ ءَاَنْذَرْتَهُمْ اَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿١﴾)	۳۵
انذار معاندان!	۳۵
(خَتَمَ اللّٰهُ عَلَى قُلُوْبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى اَبْصَارِهِمْ غِشْوَةٌ) مهر زدن	۳۷
بر دلها!	۳۷
(فِي قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللّٰهُ مَرَضًا) بیمار دلان و افزودن	۴۰
بیماری آنها!	۴۰
(وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّیْ جَاعِلٌ فِی الْاَرْضِ خَلِیْفَةً) نسل آدم	۵
جانشین چه کسانی؟	۴۱

(وَعَلَّمَ ءَادَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَٰؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۵۶﴾) خداوند چه نامهایی را به آدم و آموخت؟ ۵۶

(مَا نَنْسَخْ مِنْ ءَايَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّمَّهَا أَوْ مِثْلَهَا) معنای نسخ و حکمت آن ۵۷

(وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعِ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ ۚ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ) تغییر قبله و علم الهی! ۵۴

۳ نکاتی از سوره آل عمران ۵۷

(هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ ءَايَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَبِهَاتٌ) جداسازی محکمت از متشابهات ۵۷

(وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ ۗ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا...) راسخان در دانش و تأویل متشابهات ۶۳

(شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ) قائم به قسط کیست؟ ۶۷

(قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَن تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ ۗ بِيَدِكَ الْخَيْرُ ۚ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۶۸﴾) خدای سبحان و فرمانروایان! ۶۸

(قُلْ يٰٓأَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿۶۹﴾) فراخوانی اهل کتاب به توحید ۷۲

(وَلَا تُحْسِبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا ۚ بَلْ أَحْيَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿۷۰﴾) فرحین بَمَا ءَاتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَدَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِم

- مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٧٥﴾ شادمانی
 شهیدان! ٧٥
 (وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْهُمْ نُمَلِّى هُمْ خَيْرٌ لَّأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمَلِّى هُمْ
 لِيَزِدَّادُوا إِيَّامًا ۚ وَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٧٦﴾) لام عاقبت، نه لام
 تعلیل! ٧٦
 ٤ نکاتی از سوره نساء ٨٣
 (وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ...) معنای این استثناء چیست؟ ٨٣
 (وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ
 وَإِلَى أُولَى الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ ...) رجوع به
 مسؤولان امور ٨٥
 ٥ نکاتی از سوره مائده ٨٩
 (الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ
 حِلٌّ لَهُمْ) طهارت اهل کتاب ٨٩
 (أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ
 جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا) کشتن یکتا
 برابر با کشتن همه مردم! ٩٤
 (إِنَّا وَلِيُّكُمْ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
 وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٩٦﴾) ولایت مؤمنان بر یکدیگر ٩٦
 (يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ ۖ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا ۖ إِنَّكَ أَنْتَ
 عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿٩٧﴾) پاسخ پیامبران در روز رستاخیز ١٠٠
 ٦ نکاتی از سوره أنعام ١٠٧
 (وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَا يَلْبِسُونَ ﴿١٠٧﴾) به
 اشتباه افکندن یا لباس پوشاندن؟! ١٠٧

(وَكَذَلِكَ نُرَىٰ إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ)

﴿١٠٩﴾ ملکوت آسمانها و زمین ۱۰۹

۷ نکاتی از سوره اعراف ۱۱۳

(وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا) عقیده به

جبر یا تقلید از پدران؟ ۱۱۳

(وَاللَّهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ)

اسماء خدا یا آیات او؟! ۱۱۶

۸ نکاتی از سوره انفال ۱۱۹

(فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ^ع وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ)

فعل خدا و فعل رسول ۱۱۹

(*) وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ^ع) خمس قرآنی! ۱۲۳

(يَأَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٥﴾) خدا ما

را کافی است ۱۲۵

۹ نکته ای از سوره توبه ۱۲۹

(وَمِمَّنْ حَوْلَكُم مِّنَ الْأَعْرَابِ مُنْفِقُونَ^ع وَمِنَ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُّوا عَلَى

الْإِيفاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ^ع نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ^ع سَنُعَذِّبُهُمْ مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابِ

عَظِيمٍ ﴿١٢٩﴾) منافقان ناشناخته و عذاب آنان! ۱۲۹

۱۰ نکته ای از سوره یونس ۱۳۳

(قُلْ لَّوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ^ع عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ^ع فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ

عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ^ع أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٣﴾) خطای صرفی! ۱۳۳

۱۱ نکته ای از سوره هود ۱۳۵

(أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِن قَبْلِهِ^ع كَتَبَ مُوسَىٰ

إِمَامًا وَرَحْمَةً^ع أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ^ع) چه کسی از بیینه

برخوردار است و شاهد خدایی کیست؟ ۱۳۵

- ۱۲ نکته ای از سوره یوسف ۱۳۹
 (قَالَ مَا خَطْبُكَ إِذْ رَأَوْتَنِي يُوسُفَ عَنْ نَفْسِهِ ۚ قُلْتُ حَسَّ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ ۚ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْكُنْ حَصْحَصَ الْحَقِّ أَنَا رَأَوْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۱۲﴾ ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِبِينَ ﴿۱۳﴾ وَمَا أُبْرِئُ نَفْسِي ۚ إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي ۚ إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۴﴾) سخنان زلیخا یا گفتار یوسف؟ ۱۳۹
- ۱۳ نکته ای از سوره رعد ۱۴۳
 (وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا ۚ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ ﴿۱۳﴾) شاهد رسالت پیامبر ص .. ۱۴۳
- ۱۴ نکته ای از سوره ابراهیم ۱۴۹
 (وَبَرِّزُوا لِلَّهِ حِمِيًّا فَقَالَ الْضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنتُمْ مُعْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ۚ قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ هَدَيْنَاكُمْ ۖ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرَعْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيصٍ ﴿۱۴﴾) گفتگوی ضعیفاء با مستکبران! ۱۴۹
- ۱۵ نکته ای از سوره حجر ۱۵۳
 (وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ ﴿۱۵﴾) بادهای بارورکننده! ۱۵۳
- ۱۶ نکته ای از سوره نحل ۱۵۷
 (وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِيَ إِلَيْهِمْ ۚ فَسَلُّوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۱۶﴾) درباره اهل ذکر ۱۵۷
- ۱۷ نکته ای از سوره اسراء ۱۶۱

بازنگری در معانی قرآن

(قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ ءِاهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذَا لَآبَتَغَوْا إِلَى ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا

﴿۱۶۱﴾ رهیابی به سوی خداوند عرش ۱۶۱

۱۸ نکته ای از سوره کُهِف ۱۶۵

(وَتَحْسِبُهُمْ أَيَّاقًا وَهُمْ رُقُودٌ ۚ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ ۚ وَكَلْبُهُم

بَسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ ۚ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ

رُعبًا ﴿۱۶۵﴾ ترسناک بودن اصحاب کُهِف! ۱۶۵

۱۹ نکته ای از سوره مَرِیم ۱۶۹

(وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ ءِالِهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿۱۶۹﴾ كَلَّا ۚ سَيَكْفُرُونَ

بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿۱۷۰﴾) نزاع معبودان و

عبادتگران! ۱۶۹

۲۰ نکاتی از سوره طه ۱۷۳

(مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ﴿۱۷۳﴾ إِلَّا تَذْكِرَةً لِّمَن تَخْشَى ﴿۱۷۴﴾)

پیامبرص از چه چیز رنج میبرد؟! ۱۷۳

(وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ ۚ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي

عِلْمًا ﴿۱۷۶﴾) شتاب در قرائت وحی! ۱۷۶

۲۱ نکته ای از سوره انبیاء ۱۷۹

(أَوَلَمْ يَرِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا ۚ

وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ ۚ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۷۹﴾) رتق و فتق در

آسمان و زمین! ۱۷۹

۲۲ نکته ای از سوره حج ۱۸۳

(وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ ۚ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ

مِنْ حَرَجٍ ۚ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ ۚ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا

لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ

- وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ) نامگذاری اسلام و گواهی
پیامبرص ۱۸۳
- ۲۳ نکته ای از سوره مؤمنون ۱۸۷
(حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿۱۹﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا
فِيمَا تَرَكْتُ ۚ كَلَّا ۚ إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا ۚ وَمِن وَرَائِهِم بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ
يُبْعَثُونَ ﴿۲۰﴾) درخواست بازگشت به دنیا ۱۸۷
(قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُخِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿۲۱﴾) يُجَارُ عَلَيْهِ چه معنایی دارد؟ ۱۸۹
- ۲۴ نکته ای از سوره نور ۱۹۳
(لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا) دعوت
پیامبرص ۱۹۳
- ۲۵ نکته ای از سوره فرقان ۱۹۷
(وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً ۚ كَذَلِكَ لِنُثَبِّتَ
بِهِ فُؤَادَكَ ۚ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿۱﴾) نزول تدریجی قرآن ۱۹۷
- ۲۶ نکته ای از سوره شعراء ۲۰۵
(قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿۱﴾ أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ الْأَقْدَمُونَ ﴿۲﴾ فَإِنَّهُمْ
عَدُوٌّ لِّي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿۳﴾) دشمنی بتها با ابراهیم !
..... ۲۰۵
- ۲۷ نکته ای از سوره نمل ۲۰۹
(وَيَوْمَ نَخْشِرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿۱﴾)
حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا قَالَ أَكَذَّبْتُمْ بِآيَاتِنَا وَلَمْ تُحِطُوا بِهَا عِلْمًا أَمْ آذًا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿۲﴾) رَجَعْتَ يَا بازگشت به دنیا ! ۲۰۹

- ۲۸ نکته ای از سوره قصص ۲۱۳
 (وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ ءَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ
 ﴿۲۱۳﴾ حکم و علم موسیٰ ۵ ۲۱۳
- ۲۹ نکته ای از سوره روم ۲۱۷
 (أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ ۖ فَمَا كَانَ آلَ اللَّهِ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۲۱۷﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ اسْتَفْتُوا السُّوَءَىٰ أَن كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۲۱۷﴾) فرجام بدکاران! ۲۱۷
- ۳۰ نکته ای از سوره احزاب ۲۲۱
 (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا)
 اراده تکوینی یا تشریعی؟ ۲۲۱
- ۳۱ نکته ای از سوره فاطر ۲۲۹
 (وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿۳۱﴾ ثُمَّ أَوْرَثْنَا آلَكَ الْكِتَابَ الَّذِينَ أَصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ إِذْنَ اللَّهُ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿۳۲﴾) میراث بران کتاب خدا ۲۲۹
- ۳۲ نکته ای از سوره یس ۲۳۳
 (الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۳۳﴾) اعتراف به گناه پساز خاموشی! ۲۳۳
- ۳۳ نکته ای از سوره صافات ۲۳۷
 (سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿۳۳﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۳۴﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿۳۵﴾) سلام بر کیست؟ ۲۳۷
- ۳۴ نکته ای از سوره ص ۲۴۱

- (قَالَ يَتْلِيَ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيْدِي أَسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنْ الْعَالِينَ ﴿٢٤١﴾) دست خدای سبحان! ۲۴۱
- ۳۵ نکته ای از سوره زمر ۲۴۷
- (وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ أُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٢٤٧﴾) دعوتگران و تصدیقکنندگان قرآن: ۲۴۷
- ۳۶ نکته ای از سوره فصلت ۲۵۱
- (سُئِرْ بِهِمْ ءَايَتُنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ ۖ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٢٥١﴾) ارائه آیات در آفاق و آنفس ۲۵۱
- ۳۷ نکته ای از سوره شوری ۲۵۷
- (وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا ۚ مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا أَلَكْتُبُ وَلَا الْإِيمَنُ وَلَٰكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا) مقصود از روح در این آیه چیست؟ ۲۵۷
- ۳۸ نکته ای از سوره زحرف ۲۶۱
- (وَسَقُلْ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُّسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ ءَالِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٢٦١﴾) گواهی پیامبران بر یکتاپرستی ۲۶۱
- ۳۹ نکته ای از سوره احقاف ۲۶۹
- (قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرِي مَا يُفَعَّلُ بِي وَلَا بِكُمْ إِنِ اتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦٩﴾) رسول خدا ص و حوادث آینده ۲۶۹
- ۴۰ نکاتی از سوره فتح ۲۷۵
- (إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا ﴿٢٧٥﴾ لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢٧٥﴾) فتح و آمرزش گناه! ۲۷۵

بازنگری در معانی قرآن

(مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ ۚ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ ۖ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا ۖ سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ ۚ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ ۚ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَرَرَجٍ أَخْرَجَ شَطْطَهُمْ فَتَوَّارَهُ فَاسْتَعْظَمَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سَوْقِهِ ۖ يُعِجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ ۗ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٨٥﴾) محمدص و همراهانش ۲۸۵

۴۱ نکته ای از سوره حُجرات ۲۹۵
(يَتَأْتِيَ النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِّنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاهُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا ۚ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ أَتْقَاهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٢٩٥﴾) شناسایی اقوام و امتیاز افراد! ۲۹۵

۴۲ نکته ای از سوره واقعه ۲۹۹
(إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ ﴿٢٩٩﴾ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿٣٠٠﴾ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿٣٠١﴾) قرآن کریم و فرشتگان پاک! ۲۹۹

۴۳ نکته ای از سوره حدید ۳۰۳
(لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ ۚ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ ۚ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٣٠٣﴾) خداوند در مقام غیب! ۳۰۳

۴۴ نکته ای از سوره جُمُعَه ۳۰۹
(وَإِذَا رَأَوْا تِجْرَةً أَوْ هَلَوًا أَنْفُسُهُمْ إِلَيْهَا وَتَرَكَوكَ قَائِمًا ۚ قُلْ مَا عِندَ اللَّهِ خَيْرٌ مِّنَ اللَّهِوِ وَمِنَ التِّجَرَةِ ۚ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٣٠٩﴾) تقدیم و تأخیر در واژهها! ۳۰۹

- ۴۵ نکاتی از سوره قلم ۳۱۳
 (رَبِّ الْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿۱﴾ مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ ﴿۲﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿۳﴾ وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿۴﴾) سوگند به قلم و نگارش ۳۱۳
- ۴۶ نکته ای از سوره معارج ۳۱۹
 (سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَقِيعٍ ﴿۱﴾ لِلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ﴿۲﴾ مِنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ﴿۳﴾) زمان وقوع عذاب! ۳۱۹
- ۴۷ نکته ای از سوره بلد ۳۲۳
 (لَا أُقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿۱﴾ وَأَنْتَ حِلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿۲﴾) سوگند یادکردن یا قسم نخوردن! ۳۲۳
- ۴۸ نکته ای از سوره تکوین ۳۲۵
 (كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ ﴿۱﴾ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ ﴿۲﴾) علم یقین و رؤیت دوزخ! ۳۲۵
- ۴۹ نکته ای از سوره عصر ۳۲۹
 (وَالْعَصْرِ ﴿۱﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِفِي خُسْرٍ ﴿۲﴾ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿۳﴾) سوگند به کدام عصر؟! ۳۲۹
- ۵۰ نکته ای از سوره قریش ۳۳۳
 (لِإِيلَافٍ قُرَيْشٍ ﴿۱﴾ إِيْلَافِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ ﴿۲﴾ فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ ﴿۳﴾) توحید و الفت ۳۳۳

﴿كَتَبَ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا

ءَايَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾﴾

[ص: ۲۹]

«کتابی فرخنده است که
آن را به سوی تو
فروفرستاده ایم تا
در آیاتش ژرفنگری کنند
و خردمندان از آن
اندرزگیرند».

پیشگفتار

منزلت فهم قرآن

دانشمندان علوم عقلی گفته اند که اهمیّت هردانشی به «موضوع» آن بستگی دارد و هرعلمی که موضوعش مهمتر باشد، اعتبار آن بیشتر است. بر همین اساس «قرآن شناسی» از سایر علوم مهمتر شمرده می شود زیرا موضوع آن «کلام الهی» است که به اعتبار دلالتش بر اراده تشریعی خداوند - جَلَّ وَعَلَا - مورد بحث قرار می گیرد و بالاترین مباحث معرفتی را دربردارد.

در تأیید آنچه گفته شد، از پیامبر ارجمند اسلام ص گزارش شده که فرمود:

«مَنْ أُوتِيَ الْقُرْآنَ فَظَنَّ أَنَّ أَحَدًا مِنَ النَّاسِ أُوتِيَ أَفْضَلَ مِمَّا أُوتِيَ، فَقَدْ عَظَّمَ مَا حَقَّرَ اللَّهُ وَحَقَّرَ مَا عَظَّمَ اللَّهُ»^(۱)

یعنی: «نعمت قرآن به هرکس داده شود و گمان کند که به کسی از مردمان نعمتی برتر از آن داده شده، بی شک چیزی را که خدا کوچک شمرده، او

۱- در گزارش این حدیث شریف فرقه های گوناگون مسلمین (با اندک تفاوتی در الفاظ) شرکت نموده اند. به عنوان نمونه: به اصول کافی، ج ۲، ص ۶۰۴ و مسند الإمام زید، ص ۳۸۷ و الجامع الصغیر فی احادیث البشیر النذیر، ج ۲، ص ۱۶۵ بنگرید.

بازنگری در معانی قرآن

بزرگ پنداشته و چیزی را که خدا بزرگ داشته، او کوچک انگاشته است».

به همین دلیل، فهم قرآن کریم از دیدگاه ما مسلمانان دارای اعتبار و منزلتی است که در عرصه معرفت بالاتر از آن نیست. از مسلمانان که بگذریم در میان فرهیختگان مغرب زمین که به شرف اسلام مفتخر نشده‌اند نیز درک و شناخت قرآن منزلتی والا دارد زیرا که این کتاب تابناک، منشأ پیدایش فرهنگ و تمدن عظیمی در جهان شده و بویژه در روزگار گذشته، پیروانش تأثیر انکارناپذیری بر تمدن و فرهنگ غرب نهاده‌اند. از اینرو دانشمندان بسیاری از غیرمسلمانان همچون **تئودور نولدکه** (آلمانی) و **رژی بلاشر** (فرانسوی) و **ریچارد بِل** (انگلیسی) و دیگران بر فهم و معرفت قرآن کریم همت گماردند و عمری را در راه شناخت تاریخ قرآن و مفاهیم آن سپری کردند، هرچند بنا به علی بر همه معانی و مقاصد بزرگ قرآنی ره نیافتند.

و شگفت از نویسندگان و پژوهشگران مسلمانی که فکرت و همت خود را بر تفحص درباره اسطوره‌های دروغین و تخیلات بی اثر و فلسفه بافی‌های نافرجام صرف می‌کنند و از تحقیق در کتاب فرهنگ آفرینی چون قرآن حکیم که قرن‌ها بر دل و جان و زندگی میلیاردها تن اثر نهاده خودداری می‌ورزند! باید گفت که:

شب پره گر وصل آفتاب رونق بازار آفتاب
نخواهد نگاهند!

فرق میان ترجمه و تفسیر

برای کسانی که در کار پژوهش قرآن کریم می‌کوشند، ترجمه و تفسیر آیات شریفه در درجه نخست از اهمیت قرار دارد. از اینرو اهتمام بر این دو امر ارجمند بر تحقیق در سایر علوم وابسته به قرآن، مقدم شمرده می‌شود. در اینجا باید توجه داشت که ترجمه قرآن مجید با تفسیر آن – برخلاف

پندار برخی - تفاوتی دقیق دارد. در ترجمه قرآن کریم (یا هر متن دیگری) مترجم تنها موظف است که متن اصلی را به زبان موردنظر برگرداند. بدون آنکه مجملات یا مبهمات آن را توضیح دهد ولی در تفسیر متن، مفسر می‌کوشد تا از مفاهیم آن کاملاً پرده برداری کند و تا می‌تواند رفع ابهام و دفع اجمال نماید. مثلاً در ترجمه این آیه شریفه (از سوره فتح) که می‌فرماید:

﴿إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ۖ لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ

...﴾ [الفتح: ۱-۲] همین اندازه کافی است که

مترجم بنویسد:

«همانا ما تو را فتحی آشکار آوردیم. تا خدا گناه گذشته تو و آنچه را که بازپس آمده پیامرزد...».

اما مفسر قرآن باید توضیح دهد که آن فتح آشکار کدامست؟ و فتح مزبور چه پیوندی با گناه پیامبرص و آمرزش وی داشته است؟ و اساساً گناه پیامبر پاکص، چه بوده است؟ و چرا در آیه شریفه، علاوه بر گناه پیشین از گناه پسین پیامبرص نیز یاد شده است؟ و اگر گناه مزبور به-معنای «گناه آینده» باشد، آمرزش گناهی که هنوز صورت نگرفته چه معنایی دارد^(۱)؟!

اگر مترجم بخواهد به تفصیل یا حتی به اختصار در این وادی گام نهد، به فن تفسیر روی آورده و از ترجمه فراتر رفته است.

علّت خطا در ترجمه و تفسیر

برای ترجمه قرآن کریم به زبان پارسی، پیشینه‌ای قدیمی باید قائل شد و دیرزمانی است

۱- ما در همین کتاب - إن شاء الله تعالی - به این پرسشها با استناد به آیات دیگر قرآن پاسخ خواهیم داد و درحقیقت از روش «تفسیر قرآن به وسیله قرآن» استفاده می‌کنیم.

بازنگری در معانی قرآن

که متأسفانه ترجمه‌های نارسا و احیاناً مغلوط در ایران رواج دارد. اخیراً به همت چند تن از فضلا ترجمه‌های روان و کم نقصی از قرآن کریم در دسترس عموم قرار داده شده که اقدامی مثبت و درخور سپاسگزاری است ولی هنوز تمام ترجمه‌های قرآنی از اغلاط صرفی ونحوی پاک نشده‌اند. به عنوان نمونه، در ترجمه ای که ازسوی انتشارات سروش (وابسته به صدا و سیما) در سال ۱۳۶۷ هـ. ش در دسترس قرار گرفته، مترجم محترم آیه **﴿وَلْتَعْلَمَنَّ نَبَأُ﴾**

بَعْدَ حِينٍ ﴿۸۸﴾ [ص: ۸۸] را خطاب به پیامبر خدا ص پنداشته است و فعل **«لَتَعْلَمَنَّ»** را به لفظ مفرد برگردانده! در صورتی که واژه مزبور به صیغه جمع آمده و در اصل **«لَتَعْلَمُوْنَ»** بوده است. در اینجا قرآن کریم گروه کافران را تهدید می‌نماید و پیدا است که پیامبر خدا ص را به جای کافران، مخاطب قرار دادن، چه غلط فاحشی به شمار می‌آید. بنابراین خطای ترجمه‌ها، غالباً از نشناختن واژه‌های قرآنی نشأت می‌گیرد و گاهی هم بی‌خبری نسبت به ترکیب کلام، موجب لغزش مترجم می‌شود (چنانکه نمونه‌های آن را در همین کتاب آورده ایم).

أما عمدة لغزشها در تفسیر قرآن، با **«آراء پیش‌ساخته مفسران»** پیوند دارد. رأی مذهبی یا عقیده دلخواه مفسر دربسیاری از موارد، او را وادار می‌کند تا مفهومی را برآیات قرآنی تحمیل نماید که با متن سازگاری ندارد. به همین جهت در آثار اسلامی به تأکید آمده که از **«تفسیر به رأی»** باید پرهیز کرد. کسانی که در تفسیر قرآن مثلاً فلسفه یونانی یا عرفان اسکندرانی یا تصوف هندی یا فلسفه‌های غربی یا فرضیات علمی یا اخبار ساختگی و ضعیف و امثال این امور را دخالت می‌دهند و آن‌ها را با لطائف الحیل برآیات قرآن تحمیل می‌کنند از مصادیق تفسیرکنندگان به رأی

به شمار می‌آیند و درحقیقت سخن امیرمؤمنان علی علیه السلام دربارهٔ اینگونه مفسران درست می‌آید که فرمود: **«كَانَهُمْ أئِمَّةَ الْكِتَابِ وَلَيْسَ الْكِتَابُ إِمَامَهُمْ»**^(۱)! «گویی که ایشان، امامان قرآنند و قرآن، امام ایشان نیست!». البته ما انکار نمی‌کنیم که با ذهن کاملاً تهی از معلومات نمی‌توان به درک قرآن نائل آمد و قرآن فهمی ناگزیر دانش‌هایی را همچون (لغت و صرف و نحو و معانی و بیان و...) می‌طلبد ولی علوم مزبور را به چشم «ابزار فهم قرآن» می‌گیریم و این نگاه بی‌تردید با «تحمیل رأی برقرآن» تفاوت دارد زیرا در این نگرش ما می‌کوشیم تا با علوم ابزاری، مقاصد قرآن کریم را از متن آن دریابیم و پیش از برخورد با متن قرآنی، عقیده ویژه‌ای دربارهٔ آن اتخاذ نمی‌کنیم ولی در تفسیر به رأی (که در شرع اسلام نهی شده است) متن قرآن را به سوی آراء پیشین خود می‌کشند و به جای مقصود قرآن، مراد خودشان را جایگزین آن می‌کنند و تفاوت میان این دو امر، واضح است.

و هرچند «تفسیر به رأی» یکی از مهمترین علل پدید آمدن خطا در تفسیر قرآن به‌شمار می‌آید ولی علت لغزش در فهم قرآن کریم منحصر و محدود به این موضوع نیست و گاهی دقت نکردن در نکات و قرائن آیات و همچنین غفلت از سیاق و فضای سوره‌ها و به‌ویژه توجه نداشتن به آیات مشابه با یکدیگر (که زمینه تفسیر قرآن به قرآن را فراهم می‌آورند) موجب خطای مفسر در فهم و توضیح قرآن کریم می‌شوند.

کار اصلی ما در این‌کتاب

باید دانست پژوهش درقرآن کریم زمینه‌های فراوانی دارد که جای برخی از آنها تاکنون خالی مانده است مانند برداشت پیام‌هایی از قرآن که در روزگار ما، پاسخگوی مشکلات هستند و مانند

توضیح روابط و پیوندهای برخی از آیات با یکدیگر که مفسران گذشته بدانها کمتر پرداخته‌اند. ما بحث از این امور را به بخش دیگر از این کتاب (مجلد دوم) موکول کرده‌ایم که به توفیق خداوند - عَزَّ ذِكْرُهُ - به نگارش آن‌ها اهتمام ورزیم. در این بخش از کتاب، بیشتر کوشش ما معطوف به دو امر بوده است. یکی توضیح و تصحیح اغلاطی که در ترجمه‌های متداول قرآن (به-زبان فارسی) ملاحظه کرده‌ایم و دیگر، پرداختن به آیاتی که مفسران در معنای آن‌ها دچار اختلاف شده‌اند و گاهی وجه صواب را در تفاسیر خود نشان نداده‌اند. در این‌باره، محور تلاش ما، خود قرآن کریم بوده است و از تفسیر آیات به وسیله یکدیگر و گواه گرفتن از آن‌ها، حل مشکلات را طلب کرده-ایم و اگر توفیقی در این زمینه بدست آمده و سخن تازه‌ای گفته شده همگی مرهون لطف خداوند - جَلَّ و علا - بوده است و بس **وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ**.

در اینجا باید - هرچند به اختصار - توضیح داد که هرکس با قرآن مجید اندک آشنایی داشته باشد، می‌داند که قرآن کریم مباحثی را با الفاظ گوناگون، تکرار نموده است و چنانکه خود تصریح فرموده کتابی است که اجزایش همگون و شبیه یکدیگرند ﴿كِتَابًا مُتَشَبِهًا مَّثَانِ﴾ [الزمر: ۲۳]. از این

موضوع می‌توان برای تفسیر قرآن به وسیله شاهدی از خود قرآن، بهره گرفت و این قاعده را «أَمْ الْقَوَاعِدُ» علم تفسیر شمرده به‌ویژه نخستین مفسری که بدین شیوه مرضیه پرداخته - چنانکه در تفاسیر شیعه و سنی آورده‌اند^(۱) - خود رسول خدا ص بوده است که آیه ۸۲ از سورة انعام را با آیه ۱۳

۱- به عنوان نمونه، به تفسیر الثبیان اثر شیخ طوسی و مجمع البیان اثر شیخ طبرسی و تفسیر جامع البیان اثر ابوجعفر طبری و مفاتیح الغیب اثر فخرالدین رازی ذیل آیه ۸۲ سورة انعام نگاه کنید.

ازسوره **لقمان** تفسیر نموده و مهر تأیید بر این روش زده است.

در اینجا ممکن است پرسیده شود که چرا در تفسیر قرآن کریم صرفاً به «**احادیث**» بسنده نمی‌کنید و تسلیم آن‌ها نمی‌شوید؟ باید پاسخ داد که: اگر تفسیر همه آیات یا بخش بزرگی از آن به گونه ای کاملاً مطمئن، از رسول خدا ص به ما رسیده بود، بی‌تردید تفسیری جز آن را نمی‌پذیرفتیم و دیگر تفاسیر را زائد می‌شمردیم و اختلافات تفسیری را به احادیث نبوی ارجاع می‌دادیم ولی چنین تفسیری از پیامبر گرامی ما ص در دسترس نیست و احادیث تفسیری که از آن بزرگوار در کتابها آورده اند **اولاً** به آیات بسیار معدودی از قرآن اشارت دارند و **ثانیاً** در اسناد آن‌ها به اصطلاح، **ضعف** و **ارسال** دیده می‌شود به طوری که اطمینان کافی را جلب نمی‌کنند. از همین رو آورده اند که **احمد بن حنبل** گفته است: «**ثَلَاثَةٌ لَيْسَ لَهَا أَصْلٌ، التَّفْسِيرُ وَالْمَلَا حِمُّ وَالْمَغَازِي**». «سه چیز است که پایه و اساسی ندارد، روایات تفسیری و اخبار پیش‌آمدهای ناگوار و گزارش (جزئیات) غزوات». و محققان اصحاب وی گفته اند مراد احمد آن بوده است که روایات مزبور، غالباً فاقد اسناد صحیح و متصل‌اند. با وجود این، ما به احادیث معدودی که مفسران محترم در خلال تفسیرها از رسول اکرم ص آورده اند، به هنگام بحث در آیات شریفه رجوع کرده ایم و در صورت موافقت با متن قرآن، از آن‌ها بهره گرفته ایم.

اما روایات شیعی که از ائمه اهل بیت **†** درباره تفسیر قرآن جمع‌آوری شده است، متأسفانه این کار مهم در مذهب امامیه از سوی علمای «**اخباری**» صورت گرفته و کسانی مانند «**محدث بحرانی**» صاحب تفسیر «**البُرهان**» بدین عمل برخاسته اند و محدثان مزبور هیچگاه درصدد برنیامدند تا به «**نقد حدیث**» پردازند و اخبار را به لحاظ سند و متن بررسی کنند و با مدالیل قرآن

بسنجند (چنانکه ائمه اهل بیت + بدین کار به- تأکید سفارش فرموده‌اند) از اینرو کوشش آن‌ها چندان ثمری به‌بار نیاورده و اخباری را فراهم آورده‌اند که غالباً بی‌اعتبار و ضعیف شمرده می‌شوند و بیشتر، ساخته و پرداخته غالیان به شمار می‌آیند. به همین جهت دانشمندان اصولگرا و نامدار امامیه که در تفسیر قرآن به تصنیف و تألیف پرداخته‌اند (همچون شریف رضی و شیخ طوسی و شیخ طبرسی و ابوالفتوح رازی و دیگران) راه اخباریها را نسپرده و صرفاً به «تفسیر روایی» روی نیاورده‌اند. ابوجعفر طوسی که در مذهب امامیه وی را «شیخ الطائفه» لقب داده‌اند در آغاز تفسیرش مرقوم داشته است:

«فَإِنَّ الَّذِي حَمَلَنِي عَلَى الشَّرْعِ فِي عَمَلِ هَذَا الْكِتَابِ إِنِّي لَمْ أَجِدْ أَحَدًا مِنْ أَصْحَابِنَا قَدِيمًا وَحَدِيثًا عَمِلَ كِتَابًا يَحْتَوِي عَلَى تَفْسِيرِ جَمِيعِ الْقُرْآنِ وَيَشْتَمِلُ عَلَى فُنُونٍ مَعَانِيهِ. وَإِنَّمَا سَلَكَ جَمَاعَةً مِنْهُمْ فِي جَمْعِ مَا رَوَاهُ وَنَقَلَهُ وَانْتَهَى إِلَيْهِ فِي الْكُتُبِ الْمَرْوِيَةِ فِي الْحَدِيثِ وَلَمْ يَتَعَرَّضْ أَحَدٌ مِنْهُمْ لِاسْتِيفَاءِ ذَلِكَ وَتَفْسِيرِ مَا يَحْتَاجُ إِلَيْهِ»^(۱).

یعنی: «آنچه مرا به شروع در کار این کتاب واداشت این بود که هیچکس از یاران خودمان (شیعیان امامی) را در گذشته و حال ندیدم که کتابی بپردازد شامل تفسیر تمام قرآن و فنون و معانی آن. تنها گروهی از ایشان در راه گردآوری روایاتی گام برداشتند که خودشان، آن‌ها را گزارش می‌نمودند و در کتب حدیث به ایشان رسیده بود و هیچیک از آنان، حق مطلب را کامل نکرده و تفسیر آنچه را مورد نیاز بوده نیاورده است».

مذتها پس از شیخ طوسی، مفسر نامدار دیگر امامی، یعنی «ابوعلی طبرسی» در آغاز تفسیر خود چنین نوشت:

۱- التَّبَيَانُ فِي تَفْسِيرِ الْقُرْآنِ، اثر شیخ الطائفه طوسی، ج ۱، ص ۱.

«أَنَّ أَصْحَابَنَا - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ - لَمْ يُدَوِّنُوا فِي ذَلِكَ غَيْرَ مُخْتَصِرَاتٍ نَقَلُوا فِيهَا مَا وَصَلَ إِلَيْهِمْ فِي ذَلِكَ مِنَ الْأَخْبَارِ وَلَمْ يَعْزُوا بِبَسْطِ الْمَعَانِي وَكَشَفِ الْأَسْرَارِ»^(۱).

یعنی: «یاران ما - که خدای از ایشان خشنود باد - درباره تفسیر قرآن جز مطالبی مختصر تدوین نکردند و آن‌ها را از اخباری فراهم آوردند که به ایشان رسیده بود و به گسترش معانی و کشف اسرار قرآن نپرداختند».

باتوجه بدانچه گفته شد لازم است **منهج** صحیح تفسیر را در طریقه دیگری بیابیم که از آفات «سطحی‌نگری» و «روایت‌زدگی»^(۲) برکنار باشد و آن جز شیوه‌ای که خود قرآن سفارش نموده نیست یعنی تدبیر و ژرف‌نگری در کلام الهی و احاطه بر جوانب بحث چنانکه فرمود: ﴿أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ أَلْقُرْآنَ﴾ [محمد: ۲۴]،

﴿بَلْ كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِيطُوا بِعِلْمِهِ﴾ [یونس: ۳۹]. و همچنین

روش «تفسیر قرآن به قرآن» که رسول اکرم ص به یارانش آموخت. و ما کوشیده‌ایم تا در این‌کتاب از این روش جدا نشویم و این دو مشعل هدایت را پی گیریم در عین حال، از توجه به روایاتی که با قرآن کریم سازگارند نیز غفلت نورزیده‌ایم. در پایان این پیشگفتار لازم است گفته شود که ترجمه‌های جدید قرآنی درخور قدردانی و بهره‌برداری و سپاسگزاری هستند و همچنین تفاسیر بزرگ و ارزشمند علمای ارجمند اسلامی که جای خود دارند - **شَكَرَ اللَّهُ تَعَالَى سَعْيَهُمْ وَزَادَ اللَّهُ أَجْرَهُمْ** - پس اگر در این-کتاب انگشت نقد برپاره‌ای از آن‌ها نهاده‌ایم، نه از باب ناسپاسی بوده است بلکه به‌نظر این کمترین، برای کشف حقیقت لازمست به نقد آراء بزرگان پرداخت نه آنکه در برابر اقوال ایشان حالت تعبد و پرستش گرفت و البته در هر نقد

۱- مجمع البیان، اثر شیخ ابوعلی طبرسی، ج ۱، ص ۲۰.

۲- روایت‌زدگی غیراز قبول روایات استوار و موثق و به-ویژه موافق با متن قرآن است که در برخی از موارد، ما آن‌ها را شاهد آورده‌ایم.

منصفانه علمی باید به صحت و سقم سخنان — هردو —
توجه کرد و از افکار صحیحِ قدردانی و سپاسگزاری
نمود. **عَصَمَنَا اللَّهُ تَعَالَى عَنِ الزَّلَلِ كُلِّهَا بِفَضْلِهِ وَكَرَمِهِ.**

۱۴۳۲ هجری قمری برابر با ۱۳۹۰ هجری شمسی
ایران - مصطفی حسینی طباطبائی

«أَعْرِبُوا الْقُرْآنَ وَاتَمَسُوا عُرَائِبَهُ»
(النَّبِيُّ الْأَكْرَمُ ص)

به رسم بزرگداشت از مفسر بلندپایه قرآن،
شادروان استاد، میرزا یوسف شعار
رَفَعَ اللهُ تَعَالَى دَرَجَتَهُ

نکاتی از سوره فاتحه الکتاب

(الْحَمْدُ لِلَّهِ)

کلمه «الْحَمْدُ» را در دو مین آیه از این سوره، به اختلاف ترجمه نموده اند. برخی آن را به معنای «سپاس» آورده اند^(۱) که همان معنای شکر است. و بعضی آن را به معنای «ستایش» دانسته اند^(۲) که ثنای کسی را به دلیل کمالات ذاتی وی می‌رساند. در ترجمه‌ای دیگر معنای «سپاس و ستایش» را در این سوره و در همه قرآن، به همراه آورده اند.^(۳) حقیقت آنست که حمد در زبان عرب به معنای سپاس و ستایش – هر دو – آمده است. ابن منظور در کتاب «لسان العرب» می‌نویسد:

«إِنَّكَ تَحْمَدُ الْإِنْسَانَ عَلَى صِفَاتِهِ الذَّاتِيَّةِ وَعَلَى عَطَائِهِ»

یعنی: «تو آدمی را بر صفات ذاتی وی و همچنین بر بخشایش و کرمش می‌ستایی»

ولی نکته ای که در ترجمه‌ها و تفاسیر قرآن از آن غفلت شده اینست که چون در قرآن کریم پس از حمد، ذکر نعمت حق – جَلَّ و عَلا – رفته باشد باید آن را به معنای «سپاس» دانست و اگر پس از حمد، اوصاف خداوندی آید (بدون آنکه از انعام و إحسان وی سخن رفته باشد) معنای «ستایش» برای آن مناسب‌تر است و با این «ضابطه» می‌توان میان آندو معنا، تفاوت نهاد. مثلاً در آیه شریفه:

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا﴾ [الأعراف: ۴۳]. [سپاس خدای

را که برای ما (بهشت جاوید) را رهبری کرد]

۱- به ترجمه آقای محمدمهدی فولادوند نگاه کنید.

۲- به ترجمه آقای علی موسوی گرمارودی نگاه کنید.

۳- به ترجمه آقای حسین استادولی نگاه کنید.

حمد را به معنای سپاس باید تفسیر نمود و نیز در آیه ﴿فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّيْنَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾

[المؤمنون: ۲۸]. (بگو سپاس خدای را که از گروه ستمگران ما را نجات داد). أَمَّا مثلاً در آیه مبارکه ﴿وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا﴾ [الإسراء: ۱۱۱].

(بگوستایش خدای را که فرزندی نگرفت) حمد را در معنای ستایش می‌آوریم زیرا که نیاز نداشتن به فرزند، از شؤون کمالیّه حقّ است نه احسان بر بندگان. بنابراین، جمله‌های پس از حمد در آیات مذکور، حکم «جمله‌های تعلیلیّه» را دارند و علت سزاوار بودن حمد را توضیح می‌دهند.

أَمَّا کسانی که سپاس و ستایش را در ترجمه هر آیه‌ای به همراه آورده‌اند، از این قاعده دور شده‌اند که هرگاه در کلام جدّی، قرینه‌ای بر غلبه یکی از معانی آید، معنای دیگر برکنار می‌شود مگر در جایی که سیاق کلام بر هر دو معنی دلالت کند مانند سوره فاتحه الکتاب که پس از ذکر حمد، هم بر مالکیّت حقّ تعالی تصریح شده ﴿رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

۱- ربّ در حال اضافه به معنای مالک آمده است در تاریخ عرب می‌خوانیم که عبدالمطلب (نیای پیامبر اکرم ص) به ابرهه حبشی که به قصد ویران کردن کعبه آمده بود گفت: إِنِّي أَنَا رَبُّ الْإِبِلِ وَإِنَّ لِلْبَيْتِ رَبًّا سَيَمْنَعُهُ (سیره ابن هشام، ج ۱، ص ۵۰) یعنی «من مالک شترانم و این خانه را مالکی است که از آن حمایت خواهد کرد». در تنزیل عزیز نیز می‌خوانیم: ﴿فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ﴾ (پس باید که خداوند این خانه را بندگی کنند). البتّه از لوازم مالکیّت، پرورش و اصلاح و تدبیر نیز هست از اینرو در قاموس‌های عربی، ذکر معانی مزبور هم رفته است. ولی معنای اصلی آن، همان «مالک» است چنانکه فرمود: ﴿سُبْحَنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ﴾ (الصفات: ۱۸۰) و مقصود از «رَبُّ الْعِزَّة» مالک و خداوند عزّت است.

و هم از رحمت او بر بندگانش سخن رفته است ﴿الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ﴾.

(رَبِّ الْعَالَمِينَ)

کلمه «العالمین» ملحق به جمع مذکر سالم است و برخی از مترجمان آن را به «عالمها»^(۱) یا «جهانها»^(۲) ترجمه کرده‌اند و بیشتر مترجمان آن را به صورت «جهانیان» به پارسی برگردانده‌اند و این ترجمه، صحیح به نظر می‌رسد زیرا هرچند کلمه مزبور، معنای عام دارد ولی در قرآن کریم در خصوص (اهل جهان) بکاررفته است چنانکه می‌فرماید:

﴿يَمْرُؤُا۟ اِنَّ اللّٰهَ اَصْطَفٰكَ وَطَهَّرَكَ وَاَصْطَفٰكَ عَلٰۤى نِسَآءِ الْعَالَمِیۡنَ﴾.

(ای مریم، همانا خدا تو را انتخاب کرد و پاکیزه ساخت و تو را نسبت به زنان جهانیان برگزید) و روشن است که مراد از «نِسَاءِ الْعَالَمِیۡنَ» زنان اهل جهان است و نیز مانند آنچه از قول لوط پیامبر ۷ به قومش آمده که گفت: ﴿اَتَاۡتُوۡنَ الْفٰحِشَةَ مَا سَبَقُکُمْ بِهَا مِنْۢ اَحَدٍ مِّنْ

الْعَالَمِیۡنَ﴾ [الأعراف: ۸۰]. (آیا به‌کارزشتی روی می‌

کنید که هیچکس از جهانیان در این‌کار بر شما پیشی نگرفته است؟! و در آیات دیگری از قرآن کریم نیز کلمه مزبور به همین معنی استعمال شده است و از قواعد قرآن‌شناسی آنست که کاربرد لغات را در قرآن به نظر آوریم و مفهومی‌را که از آن‌ها برمی‌آید بر معانی دیگر ترجیح دهیم به ویژه که می‌دانیم کلمه «عالم» در قرآن کریم تنها با یاء و نون جمع بسته شده (وبه صورت **عوالم** نیامده است)

۱- به ترجمه آقای جلال الدین فارسی نگاه کنید.

۲- به ترجمه خانم طاهره صفارزاده نگاه کنید.

واین گونه جمع را معمولاً برای «ذَوِی الْعُقُول» بکارمی-برند.

ناگفته نماند که علت اختلاف مترجمان را در ترجمه کلمه «عالمین» باید پیروی از مفسران قرآن دانست زیرا که ایشان پیش از مترجمان در این باره به اختلاف سخن گفته‌اند. شیخ ابوالفتوح رازی در تفسیرمشهورش در معنی عالمین می‌نویسد:

«صادق گفت ۷- «هُم أَهْلُ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ»، اهل بهشت و دوزخند و حسن (بصری) وقتاده و مجاهد می‌گویند عبارت است از جمیع المخلوقات^(۱)».

به نظر ما باتوجه به کاربرد قرآنی کلمه مذکور، قول امام صادق ۷ کاملاً درست است که مراد از عالمین همان جهانیانند چه بهشتی باشند یا دوزخی و نتوان معنای واژه را به جمیع مخلوقات تعمیم داد. خدایتعالی به رسول گرامیش ص فرموده است: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾

[الانبیاء: ۱۰۷]. (ما تو را نفرستادیم مگر رحمتی برای جهانیان) و روشن است که عالمین، اهل جهانند، نه درخت و کوه و ستاره و جمیع مخلوقات! باز خطاب به بنی اسرائیل فرمود: ﴿وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ﴾

[البقرة: ۴۷]. (من شما را بر جهانیان برتری

دادم) یعنی چون در روزگار گذشته به موسی ۷ ایمان آوردید، بر مردم زمانه برتری یافتید. قرطبی اندلسی در تفسیرش «شبه دلیلی» بر عمومیت کلمه «عالمین» آورده و می‌نویسد:

«دَلِيلُهُ قَوْلُهُ تَعَالَى: قَالَ فِرْعَوْنُ وَ مَا رَبُّ الْعَالَمِينَ؟ قَالَ: رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا^(۲)». گوید: دلیلش گفتار خدایتعالی است که: فرعون از موسی ۷

۱- تفسیر ابوالفتوح رازی، ج ۱، ص ۲۹.

۲- الجامع لأحكام القرآن، ج ۱، ص ۱۰۵.

پرسید، رَبُّ الْعَالَمِينَ چیست؟ موسی گفت: خداوند آسمانها و زمین و آنچه میان آندو است (پس موسی ۷ عالمین را به آسمانها و زمین و مابینهما تفسیر کرد!) «.

در پاسخ باید گفت: مقصود موسی ۷ آن بود که خداوندگار جهانیان همان کسی است که آسمانها و زمین نیز از آن اوست نه آنکه فرعون درباره واژه عالمین اشکال داشت و موسی ۷ آن را شرح و توضیح داد! در قرآن کریم بازم شبیه این تعبیر آمده است و در سوره شعراء می‌فرماید ساحران فرعون با دیدن معجزه موسی از ره اخلاص گفتند: ﴿قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٧﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ ﴿٥٨﴾﴾ [الشعراء: ۴۷ - ۴۸].

(به خداوندجهانیان ایمان آوردیم، خداوند موسی و هارون). آیا می‌توان گفت که مراد از «عالمین»، موسی و هارون بودند زیرا که ذکر ایندوتن در آیه شریفه پس از «رَبِّ الْعَالَمِينَ» آمده است؟!

(أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١﴾)

در ترجمه کلمه «إِهْدِنَا» برخی از مترجمان نوشته‌اند: ما را «ره نما»^(۱) و بعضی‌دیگر ترجمه کرده‌اند: ما را «راه‌برباش»^(۲) و این معنا درست‌تر است زیرا کسی نباید انتظار داشته باشد که خدایتعالی پس از قرآن مجید کتابی فروفرستد و مسلمانان را ره‌نمایی کند! چراکه قرآن‌کریم خودبهترین ره‌نمای خداوندی است چنانکه فرمود: ﴿إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي

لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ﴾ [الإسراء: ۹]. (همانا این قرآن به درست‌ترین راه ره‌نمایی می‌کند). اما آنچه در سوره فاتحه از خداوند جهانیان درخواست می‌داریم،

۱- به ترجمه آقای مهدی الهی قمشه‌ای نگاه کنید.

۲- به ترجمه آقای حسین استادولی نگاه کنید.

رهبری برای پیمودن راه است نه رهنمایی بدان راه که به وسیله قرآن مجید صورت می‌پذیرد. به عبارت دیگر: قصد ما از «إِهْدِنَا» مفهوم «إِرَائُهُ طَرِيقَ» نیست بلکه «إِيصَالُ إِلَى الْمَطْلُوبِ» است. ما در پی «هدایت تشریعی» نیستیم، درخواست «هدایت تکوینی» را داریم تا خداوند رحمان و رحیم، ما را دستگیری فرماید به یاری او راه راست را طی کنیم. بنابراین ترجمه «راهبر باش» از «ره نما باش» به مقصود نزدیکتر است.

أَمَّا از کلمه «صراط» که در تمام قرآن به صورت مفرد آمده، مقصود «شاهراه» یا «طریق اصلی» است که همه انبیاء خدا ص بر آن طریق رفته اند ﴿صِرَاطَ

الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ﴾ نه راههای فرعی که در شرایع گوناگون به شکل‌های مختلف تشریع شده است. چنانکه در سوره مائده می‌فرماید: ﴿لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ

شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا﴾ [المائدة: ۴۸]. (برای هر امتی از شما

راه و روشی را مقرر داشتیم) و راه اصلی همان طریق بندگی خدا است که فرمود: ﴿وَأَنْ أَعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ

مُسْتَقِيمٌ﴾ [یس: ۶۱]. (مرا بندگی کنید که اینست راه راست).

(غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿٧٧﴾)

در پاره‌ای از ترجمه‌ها بدون توجه به إعراب «غیر^(۱)» و موضع نحوی آن، نوشته‌اند: «نه راه کسانی که بر آنها خشم فرمودی^(۲)...» گویا مترجم محترم واژه «غیر» را بدل از «صراط» پنداشته

۱- غیر در اصل صفت است به معنای اسم فاعل (یعنی مُغایِر).

۲- به ترجمه آقای مهدی الهی قمشه‌ای نگاه کنید.

درحالی‌که «غیر» مجرور است و بدل از «الَّذِينَ» در آیه پیشین ﴿صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ﴾ می‌آید یا نعت و صفت برای «الَّذِينَ» شمرده می‌شود و می‌توان آن را بدل از ضمیر در «عَلَيْهِمْ» دانست و در هر صورت با ترجمه فوق نمی‌سازد و صحیح آنست تا نوشته شود: «که آنان غیر از غضب‌شدگان و گمراهانند». جای مسرت است که بعضی از مترجمان محترم قرآن، بدین نکته توجه نموده اند^(۱).

* * *

۱- به ترجمه آقای حسین استادولی نگاه کنید.

نکاتی از سوره بقره

(ذَلِكَ الْكِتَابُ)

دراینکه چرا سوره کریمه بقره با ﴿ذَلِكَ الْكِتَابُ﴾ آغاز شده؟ مفسران به اختلاف سخن گفته‌اند زیرا در زبان عرب، کلمه «ذَلِكَ» برای اشاره به اشیاء دور یا غایب بکار می‌رود، برخلاف «هَذَا» که به شیء نزدیک و حاضر اشارت دارد. شیخ طبرسی در تفسیر «مجمع البیان» از قول فرّاء (متوفی در سال ۲۰۷ هـ ق) نقل کرده که وی گوید معنای آیه آنست که: «هَذَا الْقُرْآنُ، ذَلِكَ الْكِتَابُ الَّذِي وَعَدْتِكُمْ» (این قرآن، همان کتابی است که پیش از این به تو — ای محمدص — وعده داده‌ام) و این معنا با ظاهرآیه چندان ملایمتی ندارد ازاینرو فرّاء خود بدین قول بسنده نمی‌کند^(۱). برخی گفته‌اند که «ذَلِكَ» در اینجا به تورات یا انجیل اشارت دارد ولی شیخ طبرسی، این رأی را دور از صواب می‌داند و می‌گوید که آندو کتاب دستخوش تحریف شده‌اند و درآیه شریفه از کتابی سخن رفته که: لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ^(۲). زمخشری در تفسیر کشاف، کلمه ذَلِك را اشاره به الف. لام. میم که پیش از آن آمده، برمی‌شمرد و می‌نویسد: «وَقَعَتِ الْإِشَارَةُ إِلَى الْمِمْ بِعَدَمِ مَا سَبَقَ التَّكَلُّمُ بِهِ»^(۳). و قول وی نیز با اطلاق «الْكِتَابُ» پس از ذکر «ذَلِكَ» نمی‌سازد. مفسران سلف چون ابن عباس و مجاهد و عکرمه و سدی

۱- به کتاب «معانی القرآن» اثر فرّاء، ج ۱، ص ۱۰ نگاه کنید.

۲- به مجمع البیان، ج ۱، ص ۷۷ بنگرید.

۳- تفسیر کشاف، ج ۱، ص ۳۲.

— چنانکه **طبری** در تفسیرش آورده^(۱) — کلمه ذلک را در اینجا به معنای «هذا» تفسیر نموده‌اند، بدون آنکه شاهد و دلیلی را برای آن نشان دهند.

در روش تفسیری ما لازم است نخست به دیگر سوره‌های قرآن کریم بنگریم تا از سلیقه قرآن در این‌باره آگاه شویم سپس به تدبّر و نکته‌یابی در آیه شریفه بپردازیم.

با رجوع به سرآغاز برخی از سوره‌های قرآنی ملاحظه می‌کنیم که اسم اشاره به اشیاء دور یا غایب، صریحاً برای آیات قرآنی بکاررفته است. مثلاً در آغاز سوره «نمل» می‌فرماید:

﴿تِلْكَ ءَايَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ﴾ «این آیات قرآن

و (آیه‌های) کتابی روشن است».

و در آغاز سوره «حجر» می‌فرماید:

﴿تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْآنٍ مُبِينٍ﴾ «این آیات کتاب

و (آیه‌های) قرآنی روشن است».

و می‌دانیم که کلمه «تِلْكَ» مؤنث ذلک است و به همان معنی می‌آید و در اینجا به اعتبار «آیات» به صورت مؤنث استعمال شده است. بنابراین نتیجه می‌گیریم که در «ذلک الکتاب» نیز مانند «تِلْكَ آیَاتُ الْقُرْآن» قرآن مجید، اشاره به خود دارد. و اکثر مفسران سلف که «ذلک» را به معنای «هذا» گرفته‌اند، از این معنی دور نشده‌اند لیکن نکته‌ای درسخنشان ناگفته مانده که چرا برای کتاب حاضر، تعبیر «ذلک» بکاررفته است؟

آنچه از قرآن کریم برمی‌آید اینست که واژه ذلک (یا تِلْكَ) علاوه بر معنای اصلی خود، گاهی برای اشاره به «مقام رفیع» کسی یا چیزی نیز بکارمی‌رود و به قول شیخ محمدجواد بلاغی در تفسیر «آلاء الرحمن»: «وَذَلِكَ مُتَعَارَفٌ عِنْدَ الْعَرَبِ فِي الْإِشَارَةِ إِلَى الْعَظِيمِ الرَّفِيعِ الشَّانِ». گواه این سخن را در سوره شریفه یوسف

۱- به جامع البیان، ج ۱، ص ۲۲۸ و ۲۲۹ نگاه کنید.

باید جست آنجا که **زلیخا** (إِمْرَأَةُ الْعَزِيزِ) در حضور **یوسف** و در مقام تجلیل از وی، به زنان درباری خطاب نموده می‌گوید: ﴿فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ﴾ [یوسف: ۳۲]. یعنی این فرشته زُخسار^(۱) که شمارا به حیرت افکنده، همانست که دربارهٔ وی ملامت کردید! به قول **سعدی شیراز**:

گرش ببینی و دست از ترنج بشناسی روا بود که
ملامت کنی زلیخا را!

قرآن مجید در قالب «فَذَلِكُنَّ الَّذِي» به جای «فَهَذَا الَّذِي» تجلیل عاشقانه زلیخا را از یوسف و نشان می‌دهد^(۲). بنابراین باید گفت که در «ذَلِكَ الْكِتَابُ» **رفعت مقام قرآن** کریم اراده شده است و لذا می‌توانیم سرآغاز سورة بقره را چنین ترجمه کنیم:

«این نامه (بلندپایه) هیچ شکی در آن نیست^(۳)، رهنمای پرهیزکاران است».

* * *

(إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٥﴾)

انذار معاندان!

۱- اشاره به آنست که زنان گفتند: ﴿إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾﴾ (یوسف: ۳۱).

۲- اگر یوسف و از زنان درباری دور بود و دقیقاً او را نمی‌دیدند البته پیش از سخن زلیخا، نمی‌گفتند: ﴿حَسْبُ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾﴾ (یوسف: ۳۱).

۳- یعنی در این امر که قرآن از سوی خداوند جهانیان نازل شده جای تردید نیست چنانکه این معنی را در آغاز سورة سجده صریحتر بیان فرموده است: ﴿تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾.

این آیه شریفه که از ایمان نیاوردن کافران سخن می‌گوید، در برابر ایمان آوردن پرهیزکاران قرار دارد ﴿الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ...﴾. در اینجا برخی از

مفسران به اندیشه افتاده‌اند که چرا می‌فرماید کافران را بیم دهی یا بیم ندهی، ایمان نمی‌آورند باینکه هزاران تن از کفار به اسلام و قرآن گرویده‌اند؟! ناگزیر آیه‌ای را که بر «عموم» دلالت دارد، حمل بر «خصوص» نموده‌اند یعنی ویژه چند تن پنداشته‌اند! چنانکه شیخ طبرسی در مجمع البیان از قول بلخی گوید که: این آیه درباره ابوجهل و پنج تن از خاندان وی نازل شده است! و از قول ابن عباس گوید: این آیه در شأن برخی از علمای یهود آمده است! و سپس شیخ طبرسی چنین نتیجه‌گیری می‌نماید که: «يَجُورُ أَنْ يُخَاطَبَ اللَّهُ تَعَالَى بِالْعَامِّ وَالْمُرَادُ بِهِ الْخَاصُّ»^(۱) (روا است که خدایتعالی عموم را مخاطب قرار دهد و مرادش، افراد خاصی باشند)!

ما اگر به روش قرآنی خود بازگردیم و به بررسی واژه «کُفِرَ» در دیگر آیات قرآن پردازیم، ملاحظه می‌کنیم که خدایتعالی به صورت «حصر» در

سوره عنکبوت می‌فرماید: ﴿وَمَا تَجِدُ إِلَّا الْكَافِرِينَ﴾

[العنکبوت: ۴۷] (کسی جز کافران به آیات ما جحد نمی‌ورزد) وَجَدَ و جُحِدَ در لغت، برضد «اقرار» است و چنانکه لغوی بزرگ، ابن فارس در کتاب «مقاییس اللغة» می‌نویسد: واژه مزبور تنها به کسی نسبت داده می‌شود که چیزی را با وجود آگاهی از درستی آن، انکار نماید «وَلَا يَكُونُ إِلَّا مَعَ عِلْمِ الْجَادِدِ بِهِ أَنَّهُ صَحِيحٌ»^(۲) وگواه این معنی در کتاب خدا آمده است

آنجا که فرمود: ﴿وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا﴾

[النمل: ۱۴] یعنی: فرعونیان معجزات موسی را

۱- به تفسیر مجمع البیان، ج ۱، ص ۹۲ نگاه کنید.

۲- مقاییس اللغة، ج ۱، ص ۴۲۶.

انکار نمودند درحالی که نفوسشان به یقین رسیده بود و انکار آنان به علّت ظلم و تکبر بود! پس اگر این معنی از کفر (نه معانی دیگر) را در آیه شریفه معتبر شماریم البتّه مشکل عمومیت آن حل می‌شود. و مفهوم آیه بدین صورت جلوه می‌نماید: «همانا کسانی که عناد ورزیدند (و انصاف را به کنار نهادند) مساوی است که آنان را بیم دهی یا بیمشان ندهی، ایمان نمی‌آورند». بنابراین لزومی ندارد تا معنای عامّ آیه کریمه را به پنج تن از خاندان ابولهب یا چند یهودی لجوج، اختصاص دهیم! أمّا شأن نزولی که مفسران گزارش نموده اند - به فرض صحت - بنا بر قاعده مشهور، عمومیت آیه شریفه را تخصیص نمی‌دهد زیرا که: «العبرة بعُوم اللفظ لا بخصوص السبب» و به قول اهل فن: «مورد، مُخصّص نیست»!

* * *

(حَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ^ط وَعَلَى أَبْصَرِهِمْ غِشْوَةً) مهر زدن

بر دلها!

این آیه شریفه پس از ذکر عناد کافران از مهنهادن خدا بر دلها و سمع^(۱) ایشان سخن می‌گوید و پرده افتادن بر دیدگان‌شان را یاد می‌کند. أمّا اینکه معنای احوال مزبور چیست؟ و چرا این کار به خداوند سبحان نسبت داده شده است؟ پرسش مهمی است که مفسران قرآن را به زحمت افکنده به ویژه معتزلیان و اشاعره که در این باره با یکدیگر به نزاع برخاسته اند!

قاضی عبدالجبار معتزلی در کتاب «تنزیه القرآن عن المطاعین» تعبیر آیه مزبور را نوعی

۱- بیشتر مفسران «سمع» را در این آیه به معنای مصدري (شنودن) تفسیر کرده اند نه به معنای گوش و گفته اند که علّت مفرد آمدنش همین امر است لأنّ المصادر الثلاثیّة لا تُجمَع.

«تشبیه» قلمداد می‌کند و می‌نویسد: «أَنَّهُ تَعَالَى شَبَّهَ حَالَهُمْ بِحَالِ الْمَمْنُوعِ الَّذِي عَلَى بَصَرِهِ غِشَاوَةٌ»^(۱) (خدایتعالی حال ایشان را به کسی تشبیه نموده که بر دیدگانش پرده افتاده و مانع رؤیت وی شده است). زمخشری در تفسیر ارزشمند کشف صریحاً می‌نویسد: «لَا خَتَمَ وَلَا تَغْشِيَّةَ ثُمَّ عَلَى الْحَقِيقَةِ وَإِنَّمَا هُوَ مِنْ بَابِ الْمَجَازِ»^(۲) (در اینجا مُهر زدن و پرده افکندن، معنای حقیقی ندارد، و فقط از باب مجاز آمده است).

اما اینکه چرا افعال مزبور به خدایتعالی نسبت داده شده؟ زمخشری گوید: «فَلْيُنَبِّهْ عَلَى أَنَّ هَذِهِ الصِّفَةَ فِي فَرْطِ تَمَكُّنِهَا وَثَبَاتِ قُدَمِهَا كَالشَّيْءِ الْخَلْقِيِّ»^(۳) (برای اینکه آگاه سازد این حالت - در نفس کافران - از شدت رسوخ و ثباتش همانند چیزی است که خداوند آن را خلق کرده است)! پیدا است که این تعبیر مسامحت آمیز را اشاعره نمی‌پذیرند و از اینرو ابن منیر اسکندری در حاشیه کشف سخت بر زمخشری اعتراض می‌نماید ولی خود نیز نمی‌تواند بدرستی از حلّ مشکل برآید و می‌نویسد: «مَا الْمَانِعُ أَنْ تَكُونَ تِلْكَ الْأَفْعَالُ مَخْلُوقَةً لِلَّهِ تَعَالَى وَيُعَاقِبُ الْعَبْدَ عَلَيْهَا لِمَصْلَاحَةٍ وَحِكْمَةٍ اسْتَأْثَرَ اللَّهُ بِهَا»^(۴) (چه مانعی دارد که این افعال - یعنی مهربانان و پرده افکندن - فعل خدایتعالی و آفریده او باشد؟ و بنده اش را هم به خاطر آن‌ها کیفر دهد، بنا بر مصلحت و حکمتی که تنها خود داند)!

ما به روش گذشته، حلّ مشکل را از خود قرآن کریم می‌طلبیم و در آیه ۲۳ از سوره «جاثیه» این آیه روشنگر را می‌یابیم که می‌فرماید:

۱- تَنْزِيَهُ الْقُرْآنِ عَنِ الْمَطَاعِنِ، ص ۱۴.

۲- تفسیر کشف، ج ۱، ص ۴۸.

۳- تفسیر کشف، ج ۱، ص ۵۰.

۴- حاشیه تفسیر کشف، ج ۱، ص ۵۰.

نکاتی از سوره بقره

۳۹

﴿أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ
وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشَاةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ﴾
[الجاثية: ۲۳].^(۱)

این آیه کریمه پیش از آنکه مَهر نهادن بر سمع و قلب شخص گمراه را ذکر کند، ازاینکه وی هوای نفس خود را به خدایی گرفته یاد می‌نماید (اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ) و درحقیقت «نفس پرستی» او را مقدمه «فاجعه روحی وی» معرفی می‌کند. آری تسلیم شدن مطلق در برابر وساوس نفسانی، صفای قلب را به تیرگی و حق‌ناپذیری سوق می‌دهد و گوش پندنیوش را ناشنوا می‌سازد و دیدگان باطنی را از رؤیت حقایق باز می‌دارد و «تکرار گناه، ندای وجدان را خاموش می‌کند». اما این فاجعه ازیکسو با عمل گناهکار پیوند دارد و ازسوی دیگر به خدای سبحان اسناد داده می‌شود زیرا او قانونگذار دادگری است که مقرر داشته تا نفس‌پرستی به تیرگی دل بیانجامد و نیروی فهم و انصاف را در تمییز حق، ناتوان کند و همین است معنای ﴿خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَرِهِمْ غِشَاةً﴾.

قرآن مجید در آیه شریفه دیگری نیز که روشنگر و مؤید این معنی است می‌فرماید: ﴿كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ [المطففين: ۱۴]. (چنان که گویند نیست! بلکه آنچه مرتکب می‌شدند مایه زنگار دلهای ایشان شده است).

۱- (به من بگو آنکس که هوای خود را معبود خویش گرفت و خدا با علم [بر احوالش] وی را به گمراهی سپرد و بر سمع و قلبش مَهر نهاد و بر دیده‌اش پرده افکند، آیا پس از خدا کیست که [بتواند] او را هدایت کند؟ پس آیا پند نمی‌گیرید؟).

در همان آیه مورد بحث (از سوره بقره) در ابتدا کفر ورزیدن را به خود کافران نسبت می‌دهد ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ و سپس ختم قلوب ایشان را به خدای تعالی منسوب می‌دارد ﴿خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ﴾ و این معنی با آیه دیگری از سوره کریمه نساء موافقت دارد که فرمود: ﴿بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ﴾ [النساء: ۱۵۵] (بلکه خداوند به علت کفرشان بر دلهای آنان مهر زده است). این‌ها همه، قانون عمل و عکس-العمل و عدالت الهی را نشان می‌دهد. بنابراین، ما همچون اهل اعتزال به دستاویز مجاز^(۱)! خداوند دیگر را از تصرف در نفوس و قانونگذاری روحی برکنار نمی‌دانیم و نیز مانند اشاعره، بندگان خدا را بی اختیار نشمرده خدای سبحان را پدیدآورنده کفر و ضلال در نفوس بی‌گناهان نمی‌پنداریم!

* * *

(فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا) بیمار دلان و افزودن بیماری آنها!

برخی از مترجمان قرآن، آیه شریفه مذکور را چنین ترجمه نموده‌اند: «در قلب‌هایشان بیماری است و خداوند بیماریشان را افزون کند»^(۲)! مترجم محترم جمله ﴿فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا﴾ را جمله دعائی گمان کرده که مفهوم نفرین دارد^(۳). درحالی‌که جمله‌ای خبری است به دلیل بیان و تفسیری که خود قرآن

۱- الفاظ «ختم» و «غشاوة» و نظایر این‌ها مصادیق روحی دارند، چه آن‌ها را از ظاهرشان گذرداده «مجاز» بدانیم یا در مقام توسع معنا «حقیقت» شماریم.
 ۲- به ترجمه آقای داریوش شاهین نگاه کنید.
 ۳- از مفسران، ابومسلم بحر اصفهانی نیز براین‌قول رفته است (مجمع البیان، ج ۱؛ ص ۱۰۴).

کریم از این آیه در سوره مبارکه «توبه» آورده و می‌فرماید:

﴿وَإِذَا مَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَّن يَقُولُ أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هِذِهِ إِيمَانًا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَزَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿١٢٥﴾﴾ [التوبة: ۱۲۴ - ۱۲۵].

(و آنگاه که سوره‌ای فروفرستاده شود، از آنان کسی گوید که: این (سوره) ایمان کدامیک از شما را افزود؟ اَمَّا کسانی که ایمان آورده‌اند، ایمانشان را افزون سازد و آنان شادمانی کنند * و اَمَّا کسانی که در دلهای ایشان بیماری است پس پلیدی بر پلیدیشان بیافزاید و درحال کفر بمیرند)

از این بیان روشن برمی‌آید که إسناد فعل به خداوند در ﴿فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا﴾ به اعتبارسوره‌ای است که

خدایتعالی فرومی‌فرستد و بیماردلان در پی مخالفت تازه با سوره جدید، بیماریشان افزون می‌شود. بنابراین شبهه «جبر» در این مقام مردود است و جمله مذکور (در سوره شریفه بقره) نیز جمله‌ای خبری شمرده می‌شود نه دعائی! باید دانست که إسناد فعل به خدایتعالی گاهی به اعتبار «تکوین» است و گاهی به اعتبار «تشریع» و گاهی به اعتبار «تقدیر».

* * *

﴿وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً﴾ نسل آدم ۷

جانشین چه کسانی؟

در سوره شریفه بقره پس از آنکه درباره آفرینش آسمانها و زمین سخن به میان می‌آید (آیه ۲۹) آفرینش آدمیان را بر روی زمین مطرح می‌سازد و چنین آغاز سخن می‌فرماید: «و (بیاد آر)

آنگاه را که خداوندت به فرشتگان گفت همانا من **جانشینی** در زمین قرار خواهم داد...»! بدینصورت بحث از آفرینش «انسان» پس از خلقت «جهان» پیش آمده است. در اینجا پرسشی به ذهن خطور می‌کند که چرا خدایتعالی فرشتگان را پیش از آفرینش آدمیان از خلقت آن‌ها آگاه ساخت؟ و در این کار چه حکمتی وجود داشت؟ ما، در تفاسیر قرآن سخنی در اینباره نیافتیم. آنچه به نظر می‌رسد اینست که چون قضای الهی بر این امر رفته بود که فرشتگان با آدمیان (در **ابلاغ وحی و ضبط اعمال و قبض ارواح...**) پیوند داشته باشند از اینرو حضور انسان در صحنه آفرینش، به فرشتگان اعلام شد. به علاوه این خبر با وظیفه‌ای که فرشتگان مدتی بعد بدان مأمور شدند تا سجده بر آدم کنند بی ارتباط نبود چنانکه از سیاق آیات در این سوره برمی‌آید.

از این مسئله که بگذریم، سخن برسر آنست که چرا از آدمیان در آیه کریمه به «**خلیفه**» تعبیر شده است؟ و مقصود از خلیفه چیست؟! واژه «**خلیفه**» که در اصل «**خلیف**» بوده و تاء برای مبالغه بر آن افزوده شده است^(۱) به معنای جانشین می‌آید و برای یکتن یا یک گروه بکار می‌رود^(۲). اما آن یکتن یا گروه چه کس یا چه کسانی بوده‌اند؟ مفسران در اینباره آراء گوناگونی آورده‌اند. قول راجح نزد بسیاری از ایشان آنست که مراد از خلیفه در اینجا «**آدم**» است و مقصود از خلافت وی نیز «**جانشینی خدا**» بر روی زمین بوده است چنانکه شیخ **طبرسی** در «**مجمع البیان**» گزارش نموده و می‌نویسد: «**أَرَادَ بِالْخَلِيفَةِ آدَمَ ۖ فَهُوَ خَلِيفَةُ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ يَحْكُمُ بِالْحَقِّ**»^(۳).

۱- مانند «بصيرة» و «علامة» و نظایر این‌ها.

۲- مانند لفظ امام که در آیه «وَأَجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا» (الفرقان:

۷۴) به جای «أئمة» بکار رفته است.

۳- مجمع البیان، ج ۱، ص ۱۶۲.

در تفاسیر دیگر نیز شبیه همین معنی را ملاحظه می‌کنیم به ویژه در تفاسیر **صوفیه** (مانند تفسیر منسوب به **ابن عربی**) که در این مقام سخن به مبالغه گفته‌اند و خلیفه را قطب عالم امکان و مجرای فیض خدا در زمین و آسمان شمرده‌اند! ولی (باتوجه به اینکه تعبیر **خليفة** یا **خليفة الله** در قرآن نیامده) رأی مزبور با دلالت آیه شریفه نمی‌سازد زیرا **أَوَّلًا** اگر خلیفه به معنای «جانشین خداوند» باشد، در آن صورت سخن فرشتگان به کلی بی‌مورد می‌شود که گفتند: ﴿أَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ﴾

(آیا کسی را در زمین می‌گماری که به فساد در آن می‌پردازد و خونها می‌ریزد؟! مگر شأن جانشین خدا با آنمرتبه والا، از این نسبتها دور و منزّه نیست؟ پس چگونه فرشتگان به کسی که قرار بود به جای خدای سبحان در زمین حکمرانی کند چنین نسبتی دادند؟! طرفداران خلیفه الهی در اینجا به اندیشه افتاده‌اند تا حلّ مشکل کنند و بنا به گزارش **طبرسی** گفته‌اند: خدایتعالی به فرشتگان خبر داد که از نسل آدم تا تباہکاران خونریزی پدید خواهند آمد و ازاینرو فرشتگان سخن مزبور را عرضه داشتند! ولی روشن است که این ادّعا در متن قرآن جایی ندارد و تفسیر را به بیرون از متن می‌برد و ظاهر قرآن بلکه نصّ کتاب خدا دلالت بر آن می‌کند که فرشتگان گفته خود را در برابر اعلام ﴿إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً﴾ عرضه داشتند، نه

سخنانی دیگر. **ثانیاً** فرشتگان پاک از مفاد گفتار خدایتعالی، آفرینش یکتا را دریافتند بلکه از خلقت نسلی تازه آگاه شدند که به تباہکاری و خونریزی در زمین می‌پردازد. پس چگونه می‌توان ادّعا نمود که خداوند از تعبیر «خلیفه» تنها به یکتا عنایت داشته و «**آدم صفی**»^(۱) را اراده

۱- اشاره است به آیه کریمه: ﴿إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَآلَ

فرموده است؟ تفسیر «المیزان» به خوبی این معنی را پذیرفته که مقصود از خلیفه در این آیه کریمه، تنها آدم ﺗﻮ نبوده است بلکه عموم فرزندان وی نیز در این مقام دخالت دارند و می-نویسد: «**فَالْخِلَافَةُ غَيْرُ مَقْصُورَةٍ عَلَى شَخْصِ آدَمَ ﺗﻮ بَلْ^(۱) بَنُوهُ يُشَارِكُونَهُ فِيهَا**»^(۲) (جانشینی، منحصر به شخص آدم ﺗﻮ نبوده است بلکه فرزندان وی نیز در این امر با او مشارکت دارند). بنابراین، خدایتعالی فرشتگان را از پدید آمدن نسلی به عنوان «خلیفه» در روی زمین آگاه ساخت که البتّه نسل مزبور با آدم ﺗﻮ آغاز گردید. امّا هنوز پاسخ این سؤال، روشن نشده که چرا عنوان «خلیفه» بر این نسل اطلاق گشته است؟ صاحب تفسیر «المیزان» با وجود آنکه عنوان مذکور را به فرزندان آدم ﺗﻮ تسری و تعمیم می-دهد، با اینهمه مرقوم داشته است: «**الْخِلَافَةُ الْمَذْكُورَةُ إِنَّمَا كَانَتْ خِلَافَةً لِلَّهِ تَعَالَى**»^(۳) (آن جانشینی که ذکرش در این آیه رفته است بی‌تردید جانشینی خدایتعالی است)! ولی مشکل اینجا است که چگونه همه ابناء آدم ﺗﻮ - حتی تباہکاران و جنایت پیشگانشان - جانشین خداوند سبحان هستند؟! مگر شرط اصلی در جانشینی، تناسب میان «خلیفه» و «مُسْتَخْلَفٌ مِنْهُ» نیست؟ پس چرا باید مفسدان و سفاکان را جانشین خدای سبحان - تعالی شأنه - شمرد؟! شگفت آنکه مفسر دانشمند المیزان، خود بدین نکته واقف است و می-نویسد: «**الْخِلَافَةُ وَهِيَ قِيَامُ شَيْءٍ مَقَامَ آخَرٍ لَا يَتِمُّ إِلَّا بِكَوْنِ الْخَلِيفَةِ حَاكِمًا لِلْمُسْتَخْلَفِ فِي جَمِيعِ شُؤْنِهِ الْوُجُودِيَّةِ وَأَثَارِهِ وَأَحْكَامِهِ وَتَدَابِيرِهِ**»^(۴) (جانشینی قیام چیزی

عَمَرَانَ عَلَى الْعَلَمِينَ» (آل عمران: ۳۳).

۱- مفسر محترم واژه «بَلْ» را در اینجا برای «استدراک» آورده اند نه «إِضْرَاب» که معنای مشهورتر آنست.

۲- تفسیر المیزان، اثر سیّد محمدحسین طباطبائی، ج ۱، ص ۱۱۶.

۳- تفسیر المیزان، ج ۱، ص ۱۱۶.

۴- تفسیر المیزان، ج ۱، ص ۱۱۵.

است در جای دیگری و این امر، محقق نمی‌شود مگر اینکه جانشین در همه شئون وجودی و آثار واحکام و تدابیرش از کسی که به جای او قرار گرفته، نمایندگی کند).

بنابر آنچه گفته شد، مشکل جانشینی عموم آدمیان از خدای سبحان، قابل حل نیست. اینک به روش گذشته باید به سوی قرآن مجید رفت و ملاحظه کرد که از منظر کتاب الهی آدمیان جانشین چه کسانی می‌شوند؟ آری، قرآن کریم به صراحت دلالت دارد بر اینکه انسانها - خوب یا بد - جانشین یکدیگر در روی زمین می‌گردند چنانکه می‌فرماید:

﴿وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ﴾ [الأعراف:

۶۹]. (بیاد آرید زمانی را که - خداوند - پس از قوم نوح شما را جانشین آنان قرار داد). و نیز می‌فرماید:

﴿وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ﴾ [الأعراف: ۷۴]

(بیاد آرید زمانی را که - خداوند - پس از قوم عاد، شما را جانشین آنان ساخت). و همچنین می‌فرماید:

﴿ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ مِنْ بَعْدِهِمْ﴾ [یونس: ۱۴] (سپس

شمارا بعد از ایشان در زمین، جانشین آنان کردیم).

پس به هدایت قرآن کریم دریافتیم که آدمیان بر روی زمین جانشین یکدیگرند. از اینرو می‌توان گفت که آدم و فرزندان نیز جانشین شبه انسانهایی پیش از خود بودند که آنان در دوره‌ای از ادوار زمین می‌زیستند و سپس به انقراض و نابودی رفتند چنانکه برخی از روایات دینی نیز بدین امر اشارت دارد. از جمله در تفسیر **محمّد بن مسعود عیّاشی** از امام ابو عبدالله **صادق** آمده است که فرمود: «وَمَا عَلَّمَ الْمَلَائِكَةُ بَقُولِهِمْ: ﴿أَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ

الدِّمَاءُ ﴿لَوْلَا أَنَّهُمْ قَدْ كَانُوا رَأَوْا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ﴾^(۱) (اگر فرشتگان کسی را در گذشته ندیده بودند که در زمین به فساد می‌پردازد و خونها می‌ریزد، در آن- صورت، بر این گفته خود که: ﴿أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ﴾ علم و آگاهی نداشتند.)!

* * *

(وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۲﴾) خداوند چه نامهایی را به آدم

و آموخت؟

پس از آنکه فرشتگان در پیشگاه حق – جل و علا – عرضه داشتند: «آیا کسی را در زمین می‌گماری که به تباهی در آن می‌پردازد و خونها میریزد؟! و ما تو را منزّه می‌شماریم و ستایش و تقدیس می‌کنیم». خدایتعالی فرمود: ﴿إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۲﴾﴾

(من می‌دانم چیزی را که شما نمی‌دانید!) و این پاسخی سربسته به درخواست فرشتگان بود و همین اندازه نشان می‌داد که رازی در آفرینش آدمیان وجود دارد که فرشتگان از آن بی‌خبرند، هرچند خداوند سبحان سخن ایشان را در تباهکاری و خونریزی انسان نیز ردّ نفرمود ولی از محدودیت آگاهی آنان از حکمت آفرینش انسان و سرّ خلقت آدمیان خبر داد و این پاسخی در حدّ **اجمال** بود که شایستگی داشت به **تفصیل** رود و از آن پرده برداشته شود. پس خدایتعالی همه **أَسْمَاء** را به **آدم** و آموخت. اما اینکه اسماء مزبور، نامهای چه اشیاء یا اشخاصی بودند؟ در میان مفسران

اختلاف نظر دیده می‌شود. برخی از تفاسیر در اینباره، سه قول آورده‌اند چنانکه شیخ ابوالفتوح رازی در تفسیر «روح الجنان» می‌نویسد:

«خلاف کردند در اینکه این نامها چه بود؟ ربیع آنس گفت: نام فرشتگان بود. بعضی دیگر گفتند: نام فرزندان او بود و این قول عبدالرحمن زید است. عبدالله عباس گفت: اسماء اجناس بیاموخت او را کالین و الإنس و البقر و الغنم چون آدمی و پری و گاو گوسفند^(۱)!»
 آلوسی بغدادی در تفسیر «روح المعانی» دو احتمال دیگر را نیز آورده که مراد از اسماء مورد بحث «اسماء الله» یا اسماء ستارگان بوده است^(۲).

در کتب روایی شیعه از امام ابوعبدالله صادق ع آورده‌اند که فرمود: «إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى عَلَّمَ آدَمَ ع أَسْمَاءَ حُجَجِ اللَّهِ كُلِّهَا...»^(۳) (خدایتعالی نامهای همه حجتهای خود را به آدم ع آموخت). پس رویهمرفته شش قول در تفسیر اسماء گزارش شده است.

اماباتوجه بدین‌نکته که خدایتعالی در مقام توضیح و پاس‌خگویی به فرشتگان، اسماء را به آدم ع آموخت، همه اقوال (جز قول دوم و ششم) بی‌اعتبار می‌شوند، چرا که آموزش نامهای خداوند و ملائکه (که فرشتگان آنها را می‌دانستند) و ستارگان و گاو و گوسفندان... هیچ مناسبتی با حل مشکل فرشتگان نداشت و اگر دانستن نامهای اخیر فضیلتی به شمار می‌آمد، فرشتگان هم مستعد بودند تا از آن فضیلت برخوردار گردند و آنها را از خداوند - تبارک و

۱- تفسیر ابوالفتوح رازی، ج ۱، ص ۸۴

۲- روح المعانی، ج ۱، ص ۲۱۹

۳- کمال الدین و تمام النعمه، تألیف محمد بن علی بن بابویه، ص ۱۴.

بازنگری در معانی قرآن

تعالی - فراگیرند همچنانکه از آدم، نامهای موردبحث را فراگرفتند^(۱). آیا دانستن نام اشیاء، پاسخ این پرسش شمرده می‌شد که فرشتگان گفتند: ﴿أَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ﴾ و آیا بادانستن چندانم (ستاره و مرغ و درخت...) لازم می‌آمد که تا فرشتگان دربرابر آدم **سجده** کنند؟! از این گذشته، با رجوع به آیات کریمه درمی‌یابیم که نامهای مزبور، **اسماء اشخاص** بوده- اند، نه **اسماء اشیاء**! (و مگر نه اینکه فرشتگان نیز درباره اشخاص مشکل داشتند نه اشیاء!) چنانکه می‌فرماید: ﴿ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ [البقرة: ۳۱] (سپس ایشان را به فرشتگان نشان داد)^(۲) و گفت که مرا از نامهای این اشخاص خبر دهید اگر در ادعای خود راستگویید!) ضمیر «هُم» و نیز اسم اشاره «هؤلاء» در زبان عرب **اصلاً** برای موجودات عاقل (ذوی العقول) بکار می‌روند، نه برای دشت و کوه و گاو و گوسپند! و اگر در جایی از قرآن کریم مجازاً و **برخلاف اصل**، استعمال شده‌اند با قرینه‌ای روشن همراهند. پس اقوال مزبور، گمان‌آلود و بی‌دلیل بوده بلکه با ظاهر آیه شریفه مخالفت دارند، هرچند اکثر مفسران بر آنها اعتماد کرده‌اند! اما قول دوم و چهارم از این عویصات و اشکالات برکنارند. بنا بر قول **ابن زید**^(۳)، خدایتعالی اسماء همه فرزندان آدم را بدو

۱- اشاره بدانچه فرمود: فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ...
 ۲- نشان دادن نسل آدم به فرشتگان بنا بر روایت، در صورت «اشباح نورانی» بوده است: عَرَضَ أَشْبَاحَهُمْ وَ هُمْ أَنْوَارٌ فِي الْأَظْلَى (تفسیر البرهان، ج ۱، ص ۷۳).
 ۳- عبدالرحمن زید، فرزند زید بن اسلم (از مفسران و فقهای مدینه) بوده و آراء تفسیری وی را طبری در «جامع البیان» آورده است.

آموخت تا به فرشتگان خبر دهد. معنای این سخن آنست که خداوند نسلی را (از طریق آدم) به فرشتگان معرفی کرد که

مورد اعتراض کلی آنها قرار گرفته بودند و نتیجه این معرفی، چنان شد که فرشتگان دانستند از میان فرزندان آدم **صالحان** و **پیامبران** و **صدیقان** و **شهیدان** و **صالحان** بسیاری پدید خواهند آمد، همان بندگانی که از تبه کاری و فساد در زمین دوری می‌گزینند و در راه تقدیس خداوند - تعالی شأنه - و ترویج آئین وی و اقامه عدل و قسط به مجاهدات فراوان و فداکاریهای شگفت آور دست می‌زنند و به اعمال و رفتاری روی می‌آورند که از نظر فرشتگان پنهان مانده بود و این غفلت، مایه اعتراض کلی آنان را بر نسل آدم و فراهم آورد.

تفسیر ما، هنگامی اوج می‌گیرد که بتوانیم الف و لام را در «**الاسماء**» برای **عهد** (و نه جنس) در نظر آوریم و نامها را همان اسامی حجت‌های خداوند از نیکان و صالحان بدانیم (چنانکه در قول امام صادق و آمده است) زیرا که هدف اصلی از معرفی بنی آدم به فرشتگان، شناسایی برجستگان و اصلاحگران بشر بوده است، کسانی که با حضور آنها، بشریت ممتاز و ارزشمند می‌شود. نکته درخور یادآوری اینست که در دنیا باغبانان به قصد پدید آمدن گلهای زیبا و معطر بذرافشانی می‌کنند و درعین حال می‌دانند که خارهایی نیز در باغستان ایشان به ظهور می‌رسند. اما ارزش گلهای آنچنان در نظر آنان والا و پر اهمیت است که پیدایش خارها را نادیده می‌گیرند به ویژه اگر بدانند که خارها در پرورش گلهای اثر مثبت دارند. باغبان جهان نیز کاملاً می‌داند که مفسدان و ستمگرانی به همراه نیکان و صالحان در زمین پدید می‌آیند ولی بدون اینکه خود بخواهند، راه مبارزه با زشتی‌ها و بدی‌ها را به روی نیکان می‌کشایند و بدین وسیله، موجب ترقی و تکامل آنان

بازنگری در معانی قرآن

می‌گردند. از اینرو باغبان فرزانه هستی، پدید آمدن نسل بشر را با همه زیبایی‌ها و زشتی‌هایش تصویب فرموده است. چنانکه فرمود: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ

نَبِيٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِينَ ۖ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًّا وَنَصِيرًا ۝﴾ [الفرقان:

۳۱]. (و بدینگونه برای هر پیامبری، دشمنی از مجرمان را گماردیم و همان بس که خداوندت رهنما و یاور باشد). این نکته‌ای بود که فرشتگان از آن غفلت داشتند و به وسیله نخستین انسان برگزیده یعنی آدم ۷ از آن آگاهی یافتند و اعتراض خود را به نسل آدمی پس گرفتند (۸).

* * *

(مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا) معنای نسخ و

حکمت آن

این آیه شریفه در سوره بقره پس از آن آمده که مسلمانان به رسول اکرم ص عرض می‌کردند: يَا رَسُولَ اللَّهِ رَاعِنَا! (به سخن ما گوش فراده (۹) و یهودیان، کلمه مزبور را با استهزاء ذکر می‌نمودند چرا که «را عینا» در زبان ایشان تقریباً به معنای «شریرنا» می‌آمد. پس خدایتعالی از گفتن راعینا به رسولش نهی نمود و فرمود: ﴿يَا أَيُّهَا

الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انْظُرْنَا وَاسْمَعُوا ۚ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ

أَلِيمٌ ۝﴾ [البقرة: ۱۰۴] (ای کسانی که ایمان

آورده‌اید مگویید «را عینا» و بگویید «انظرنا» و سخن را بشنوید و کافران را عذابی دردناک خواهد بود). آنگاه فرمود که کافران از میان اهل کتاب

۱- سجده فرشتگان در برابر آدم ۷ نشانه پس گرفتن اعتراض مزبور بوده است.

۲- از قاموس فیروزآبادی برمی‌آید که راعینا به معنای استمع لِمَقَالِنَا می‌آید

و مشرکان، خیرخواه شما نیستند و سپس، از نسخ آیات سخن به میان آورد که این گفتار، با تبدیل «**أَنْظُرْنَا** از راه **مصلحت**» به جای «**رَاعِنَا**» متناسب بود چنانکه در نسخ پاره‌ای از احکام نیز **مصالحي** رعایت شده است.

دربریخی از ترجمه‌های قرآن، کلمه «**ما**» را در «**ما نَنْسَخُ**» نافیه پنداشته‌اند و در برگردان آیه

شریفه به فارسی، نوشته‌اند: «**ما هیچ حکمی را منسوخ نمی‌کنیم...**»^(۱) و برخی دیگر نوشته‌اند: «**هیچ آیه‌ای را نسخ یا محو نکنیم...**»^(۲) و این، خطای روشنی است زیرا «**ما**» در اینجا «**شرطیه**» به شمار می‌آید نه نافیه! و ازاینرو فعل پس از خود «**نَنْسَخُ**» را مجزوم ساخته است (چنانکه یاء در

نُنْسِيهَا را نیز حذف نموده) و برای جمله شرطیه، جواب یا جزاء شرط آورده است (که **نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا...**) باشد.

از این موضوع که بگذریم، آیه کریمه (**ما نَنْسَخُ...**) به نحو اجمال و به صورت کلی، از نسخ

پاره‌ای از احکام قرآنی حکایت می‌کند و آیه ۱۰۱ از سوره شریفه «**نَحُلْ**» نیز این معنا را تأیید می‌نماید که می‌فرماید: ﴿وَإِذَا بَدَّلْنَا آيَةً مَّكَانَ آيَةٍ وَاللَّهُ

أَعْلَمُ بِمَا يُنْزِلُ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾﴾ (و هرگاه آیتی را به جای آیت دیگر آوریم - و خدا بدانچه فرومی‌فرستد داناتر است - گویند که تو افترا زننده‌ای! چنین نیست بلکه بیشتر ایشان

۱- به ترجمه خانم طاهره صفارزاده نگاه کنید.

۲- به ترجمه آقای ابوالقاسم پاینده نگاه کنید.

۳- «**نَأْتِ**» نیز در اصل «**نَأْتِي**» بوده و حرف عله، به علامت جزم، حذف شده است.

نمی‌دانند). آنگاه در آیه بعد اشارتی به مصلحت نسخ می‌فرماید که مایه تثبیت مؤمنان می‌شود و رهنمود مسلمانان در رویدادها و نویدی برای آنان خواهد بود ﴿لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ﴾ [النحل: ۱۰۲].

بنابراین، قول کسانی امثال **ابومسلم بحر اصفهانی** که نسخ آیات را اساساً انکار نموده- اند^(۱)، درست نیست.

نوشته‌اند: **یهودیان**، نخستین گروهی بودند که نسخ احکام را تکذیب نمودند بدین دستاویز که نسخ حکم، حکایت از تغییر اراده الهی و پشیمانی ذات حق - سبحانه و تعالی - می‌کند! درحالی که **اولاً** نسخ در عالم **تکوین** نیز راه دارد و بر تغییر اراده خداوند دلالت ندارد! چنانکه خدایتعالی **آدم** (یا موجود نخستین) را بدون پدر و مادر آفرید. اما این قانون را در آفرینش انسانهای بعدی ادامه نداد. **ثانیاً** قوانین تکوینی یا تشریعی را خدایتعالی برای آفریدگانش وضع نموده - نه برای خودش! - و اوضاع آفریدگان در معرض تحوّل و تغییر است. ازاینرو، قوانین موضوعه نیزگاهی تغییرمی‌کنند. **ثالثاً** اراده خداوندی از اصل، به موقّتی بودن قوانین منسوخه تعلّق داشته، نه آنکه ابدیت آنها را اراده فرموده باشد و سپس پشیمان گردد^(۲)! **تعالی الله عن هذا**.

محلّ تعجّب اینجا است که **یهودیان** در «تورات **مُحرّف**» خود از پشیمانی خدای سبحان سخن به میان

۱- به کتاب «جامع التأویل لمحكم التنزیل» اثر ابومسلم بحر اصفهانی که به اهتمام فاضل محترم آقای دکتر محمود سمردی گردآوری شده، نگاه کنید.

۲- نسخ حکم شبیه به نسخه موقّتی است که پزشک برای بیمار خود اولّبار، می‌نویسد تا پس‌از آن آماده نسخه نهایی شود و کاملاً بهبود یابد.

آورده‌اند و آنگاه بر مسلمانان طعن می‌زنند که به نسخ احکام عقیده دارند و نسخ به پشیمانی و تغییر در ذات حق می‌انجامد! در تورات می‌نویسد: «خداوند دید که شرارت انسان در زمین بسیار است و هرتصوّر از خیال‌های دل وی دائماً محض شرارت است و خداوند پشیمان شد که انسان را بر زمین ساخته بود و در دل خود محزون گشت^(۱)! آیا نسبت پشیمانی و حزن به خدای سبحان دادن، عقیده به تغییر در ذات حق نیست؟

درباره نسخ به چند نکته باید توجه داشت. **نخست** آنکه: نسخ در معارف دین (مانند توحید و معاد و امثال این‌ها) راه ندارد و آیاتی که از این مقولات سخن می‌گویند، از منسوخ شدن برکنارند. **دوم** آنکه: نسخ شامل ماجراهای گذشته (مانند قصص انبیاء †) نمی‌شود و درست نیست که مثلاً بگویند: **موسی** ۷ در بیابان آتشی دید. و سپس این خبر منسوخ گردد که **موسی** ۷ آتش مذکور را در آن بیابان ندید! زیرا که این امر به «تناقض» باز می‌گردد نه «نسخ». **سوم** آنکه: نسخ، امور ثابت اخلاقی را دربر نمی‌گیرد یعنی هیچگاه انصاف و عدالت و اخلاص و عفاف و امثال این امور نسخ‌پذیر نیستند زیرا که اساس تربیت دینی بر فضائل اخلاقی استوار است. تنها و تنها نسخ با بخشی از احکام عملی سروکار دارد که به مقتضای تغییر شرائط در عصر نبوی ص تغییر نموده‌اند و البته پس از «اکمال دین» نسخ احکام جایز نیست ولی تغییر موقت آن‌ها بنا بر قواعد فقهی (چون قاعده لا حَرَج و لا ضَرَر و اضطرار و امثال این قواعد) جایز است و چون موانع رفع شوند و مثلاً حَرَج از میان رود، حکم به اصل خود باز می‌گردد، بر عکس منسوخات که بازگشتنی نیستند.

۱- تورات (عهد عتیق)، سفر پیدایش، باب ششم.

حکمت نسخ که مبتنی بر تکامل احکام یا تسهیل آنها و به طور کلی تربیت تدریجی مسلمانان بوده در ذیل هرکدام از احکام مزبور، درخور بحث و تحقیق است.

* * *

(وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ ۚ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ) تغییر قبله و علم الهی!

تغییر قبله در صدر اسلام، آزمایش بزرگی برای مسلمانان بود. قرآن کریم در سوره شریفه بقره، تمهیدات کلامی فراوانی را برای این امر بکارگرفته است. در آیه ۱۲۴ سوره بقره، **امامت ابراهیم** را مطرح فرموده و سپس از **خانه کعبه** که به همت او و فرزندش **اسماعیل** تجدید بنا شد، سخن گفته است و **دعای ابراهیم** را درباره شهر مکه و امت و پیامبر گرامی اسلام ص بازگو نموده است و با این سخنان، اهمیت کعبه را که بانی آن از بانی **بیت المقدس** عالی‌مقامتر بود یادآور می‌شود و اذهان مسلمانان را آماده می‌سازد تا به قبله جدید بازگردند و صف خود را از یهود خیانتگر به کلی جدا سازند. ضمناً شبهاتی را که درباره تغییر قبله پیش می‌آید، خاطرنشان می‌فرماید و به آنها پاسخ می‌دهد و در آیه ۱۴۳ تصریح می‌نماید که اساساً قبله گذشته برای **آزمایش** مقرر شده بود تا خدایتعالی پیروان رسولش را از کسانی که راه ارتداد درپیش می‌گیرند، جدا سازد. در این آیه کریمه دو نکته جای یادآوری و بحث دارد. یکی آنکه برخی از مترجمان قرآن جمله «وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً...» را به صورت جمله شرطی ترجمه نموده نوشته‌اند: «هرچند که این امر جز بر هدایت

یافتگان دشوار می‌نمود^(۱). باتوجه به اینکه کلمه «هرچند» به معنای «اگرچه» می‌آید باید توجه داشت که کلمه «إِنْ» در جمله مزبور، شرطیه نیست بلکه **مخففه از ثقیله** است دلیلش هم حرف لام است که بر سر کلمه «لَکَبِيرَةً» ملاحظه می‌شود. نکته دوم بحثی است که درباره «لِنَعْلَمَ» پیش می‌آید. برخی پنداشته‌اند که خدای سبحان، از آینده بشر آگاهی ندارد! و تعبیر «لِنَعْلَمَ» را که نظایری هم در قرآن دارد، دستاویز قول خود قرار داده‌اند درحالی‌که مراد از «لِنَعْلَمَ» علمی است که به پاداش و کیفر تعلق می‌گیرد^(۲) و ازاین تعلق، پس از به وجود آمدن «معلوم» یعنی عمل خوب یا بد افراد، یاد می‌شود چنانکه **زمخشری** در تفسیر **کشاف** بدین معنی اشاره کرده است^(۳) و البته این علم با آگاهی پیشین خداوند منافات ندارد زیرا که حق تعالی به وصف «عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ» موصوفست و از احوال آینده آدمیان نیز خبر دارد چنانکه می‌فرماید: ﴿وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ

أَرْضٍ تَمُوتُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿۳۴﴾ [لقمان: ۳۴] یعنی «...».

هیچ‌کس نمی‌داند که فردا چه دستاوردی خواهد داشت و هیچ‌کس

نمی‌داند که در کدام سرزمین خواهد مُرد، **درحقیقت خدا دانا و باخبر است**.

اگر افراد مزبور، در همان آیه ۱۴۳ از سوره بقره تدبّر می‌کردند، به روشنی درمی‌یافتند که خدایتعالی پیش ازتغییر قبله می‌دانسته که چه کسی از رسولش پیروی می‌نماید و چه کسی ازاسلام برمی‌گردد. زیرا در ذیل همان آیه شریفه می‌

۱- به ترجمه آقای عبدالمحمد آیتی نگاه کنید.

۲- آیه کریمه: ﴿أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ

الصَّابِرِينَ﴾ (آل عمران/۱۴۲) این معنی را به روشنی می‌رساند.

۳- تفسیر کشاف، ج ۱، ص ۲۰۰.

فرماید: ﴿وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ﴾ یعنی: (و همانا آن بسیار سنگین و دشوار بود مگر بر کسانی که خدا از پیش هدایتشان کرده بود) پس خداوند پیش از تغیر قبله خبر داشت که هدایت شدگان از اسلام باز نمی گردند و آن ها را می شناخت چرا که خود، آنها را هدایت کرده بود. بنابراین تغیر قبله، موجب شناخت آنان نشد بلکه مؤمنان ثابت قدم را از سستباوران جدا ساخت تا هر کدام، به پاداش و کیفر خود رسند. چنانکه فرمود: ﴿مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ﴾^(۱) [آل عمران: ۱۷۹]

* * *

۱- «خداوند برآن نیست که مؤمنان را به حالی که شما برآن هستید واگذارد، تا آنکه ناپاک را از پاک جدا سازد».

نکاتی از سوره آل عمران

(هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ

مُتَشَبِهَاتٌ) جداسازی محکمت از متشابهات

قرآن کریم در این آیه مبارکه از دو دسته آیات محکم و متشابه سخن گفته است و مفسران از دیرباز در مقصود قرآن از محکم و متشابه، اختلاف نظر داشته‌اند. آراء مفسران قدیم امثال ابن عباس و مجاهد و قتاده و سدی و جز ایشان را در تفسیر ابوجعفر طبری و ابوعلی طبرسی می‌توان یافت و رأی مفسران جدید را در تفاسیر المنار و المیزان و کاشف و فی ظلال القرآن و أضواء البیان و التفسیر المنیر و امثال این‌ها باید جستجو کرد. گزیده‌ای از آراء مفسران قدیم در تعریف محکم و متشابه از این قرار است:

۱- «المُحْكَمُ النَّاسِخُ وَالْمُتَشَابَهُ الْمَنْسُوخُ»^(۱) (محکم، همان آیات ناسخند و متشابه، منسوخ‌اتند).

۲- «المُحْكَمُ مَا لَمْ تَتَكَرَّرْ أَلْفَاظُهُ وَالْمُتَشَابَهُ مَا تَكَرَّرَ أَلْفَاظُهُ»^(۲) (محکم آنست که واژه‌هایش مکرر نباشند، برخلاف متشابه).

۳- «المُحْكَمُ مَا لَا يَحْتَمِلُ مِنَ التَّوْلِيلِ إِلَّا وَجْهًا وَاحِدًا وَالْمُتَشَابَهُ مَا يَحْتَمِلُ وَجْهَيْنِ فُصَاعِدًا»^(۳) (محکم آنست که تنها یک وجه از معنی را دربردارد و متشابه، دو وجه یا بالاتر را به همراه دارد).

۱- به تفسیر طبرسی، ج ۲، ص ۱۵ و تفسیر طبری، ج ۵، ص ۱۹۲ بنگرید.

۲- به تفسیر طبرسی، ج ۲، ص ۱۵ و تفسیر طبری، ج ۵، ص ۱۹۷ بنگرید.

۳- به تفسیر طبرسی، ج ۲، ص ۱۵ و تفسیر طبری، ج ۵، ص ۱۹۷ بنگرید.

بازنگری در معانی قرآن

۴- «الْمُحْكَمُ مَا يُعْلَمُ تَأْوِيلُهُ وَالْمُتَشَابَهُ مَا لَمْ يُعْلَمِ تَأْوِيلُهُ»^(۱) (محکم آنست که تأویلش معلوم شود، برخلاف متشابه)
 ۵- «الْمُحْكَمُ مَا عُلِمَ الْمَرَادُ بِظَاهِرِهِ مِنْ غَيْرِ قَرِينَةٍ وَالْمُتَشَابَهُ بِخِلَافِهِ»^(۲) (محکم آنست که از ظاهرش - بدون هیچ قرینه‌ای - مراد آیه معلوم گردد، برخلاف متشابه).

کمترین ایرادی که براین اقوال می‌توان گرفت آنست که هیچکدام گواه و دلیلی بر درستی خود به همراه ندارند! مفسران جدید هم گاهی برخی از این آراء را پذیرفته‌اند و گاهی بیاناتی دارند که به هرصورت از راهی که ما در اینجا می‌پیماییم جداست، هرچند در سخنانشان نکته‌هایی درخور بهره‌گیری وجود دارد.

ما به روش همیشگی، باید به خود قرآن کریم بازگردیم و بکوشیم تا از اینراه تعریفی از محکم و متشابه بدست آوریم و آندو دسته آیات را از یکدیگر جداسازیم. در قرآن مجید ضمن آیه ۷ از سوره شریفه آل عمران «**دو ویژگی**» برای متشابهات ذکر شده است. **نخست** آنکه: ایندسته از آیات، دستاویز «**فتنه**» برای کج دلان قرار می‌گیرند چنانکه می‌فرماید: «فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا

تَشَبَّهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ» (اما کسانی که در دلهایشان میل به باطل است، برای **فتنه‌جویی** درپی متشابهات قرآن می‌روند). **دوم** آنکه: تأویل متشابهات بر مردمان معلوم نیست «وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ» بنابراین، محکmat

قرآن (برعکس متشابهات) آیاتی شمرده می‌شوند که **أَوَّلًا** دستاویز فتنه‌گری قرار نمی‌گیرند و **ثانیاً** تأویل آن‌ها روشن بوده برای آشنایان با قرآن معلوم است. در پرتو این ضابطه قرآنی، مناسبت دارد که نمونه‌ای از آیات محکم را در اینجا

۱- به تفسیر طبرسی، ج ۲، ص ۱۵ و تفسیر طبری، ج ۵، ص ۱۹۹ بنگرید.

۲- به تفسیر طبرسی، ج ۲، ص ۱۴ بنگرید.

بیاوریم ولی برای رفع هرگونه تردیدی لازم می-دانیم تا گواه خود را از سوره ای انتخاب کنیم که قرآن کریم آن را «سوره ای محکم» خوانده است. ابتدا در سوره مبارکه محمدص نشانی از آن سوره محکم می-یابیم که می-فرماید:

﴿وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ ۖ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشَىٰ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ﴾ [محمد: ۲۰].

یعنی: «کسانی که ایمان آورده اند گویند: چرا سوره ای (درباره جهاد) نازل نشده؟ (تا با دشمن ستمگر پیکارکنیم) ولی هنگامی که سوره ای محکم فرو فرستاده می-شود و ذکر کارزار در آن می-رود، بیماردلان را می-بینی که به تو می-نگرند همچون کسی که از ترس مرگ، غش به سراغش آمده است!...» اینک باید آن سوره محکمی را که ذکر کارزار در آن رفته بیابیم و آیاتش را به عنوان نمونه-ای از محکمت قرآنی، نشان دهیم. در بررسی قرآن مجید، مقصود خود را در سوره شریفه «صف» ملاحظه می-کنیم. در آغاز سوره مزبور از کسانی به سختی انتقاد شده که قول مبارزه با ستمگران را داده بودند ولی چون حکم کارزار نازل شد از اقدام به جهاد سرباز زدند و می-فرماید: ﴿يَتَأَيُّمُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَمْ

تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ﴾ [الصف: ۲] (ای مؤمنان! چرا قوی می-دهید که بدان عمل نمی-کنید؟!)

﴿لَمْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ﴾ [الصف: ۳] (نزد خدا سخت ناپسند آید که سخنی بگویید و بدان عمل نکنید). آنگاه محبت خدایتعالی را نسبت به «جهادگران» اعلام می-دارد که: ﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا

كَانَهُمْ بُنِينَ مَرْصُوصٌ ﴿٦٤﴾ [الصف: ۴] (همانا خداوند کسانی را دوست می‌دارد که صف زده و منظم در راه او کارزار می‌کنند، همچون بنیانی هستند که از فلز ریخته شده است). و بدین‌ترتیب، سوره کریمه «صف» نمونه‌ای از محکّمات سُورِ قرآنی بشمار می‌رود و آیه‌های «خللنا پذیرش»^(۱) را با آیات دیگر قرآن باید سنجید تا همه محکّمات را که «أُمّ الکتاب»^(۲) خوانده شده‌اند، به خوبی شناخت.

اما در مورد **متشابهات**، چنانکه گفتیم دو نشانه روشن در سوره آل عمران برای متشابهات دیده می‌شود که شناخت متشابه را آسان می‌سازد. بنابراین لازمست آیاتی را جستجو کنیم که نشانه‌های مذکور در خلال آن‌ها به نظر آیند. به عنوان نمونه در سوره شریفه «صافات» پس از وصف نعمت‌های بهشتی می‌فرماید: ﴿أَذَلِّكَ خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّاقُومِ ﴿٦٥﴾ إِنَّا

جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٧﴾

[الصافات: ۶۲ - ۶۴] (آیا این [بهشت برین] برای پذیرایی بهتر است یا درخت زقوم^(۳)؟ * ما آن را برای ستمگران فتنه‌ای ساختیم * آن درختی است که از دل آتش بیرون می‌آید)!

از درخت (زشتناک و تلخ زقوم) که خوراک گناهکاران در دوزخ است چند جای قرآن کریم سخن

۱- محکم در لغت به همین معنی آمده است (اصل لغت به معنای منع می‌آید و کلام محکم سخنی است که نفوذ هرگونه خلی را در خود منع می‌کند).

۲- أُمّ الکتاب به معنای اصل و مرجع کتاب است و نشان می‌دهد که پیکره اصلی قرآن را آیات محکم پوشانده‌اند.

۳- درخت زقوم چنانکه نوشته‌اند درختی است تلخ مزه، بدبو، زشت منظر و شیرهای آن بیرون می‌آید که چون به پیکر انسان رسد آن را متورم می‌سازد. به کتاب «معجم ألفاظ القرآن الکَرِیم، ج ۱، ص ۵۳۷» نگاه کنید.

به میان آمده^(۱) و در دو سوره (صافات و اسراء) تصریح شده است که درخت مزبور مایه «فتنه» یا ابتلاء برای مردم ستمگر می‌گردد (خود به گمراهی درافتاده و دیگران را نیز به شبهه می‌افکنند) و در تفاسیر آورده‌اند که مشرکان، ذکر آن درخت را در قرآن مجید به استهزاء می‌گرفتند و می‌گفتند: «كَيْفَ يَكُونُ فِي النَّارِ شَجَرَةٌ وَالنَّارُ تَحْرِقُ الشَّجَرَ»^(۲)؟! (چگونه ممکن است در آتش درختی بماند با آنکه آتش درخت را می‌سوزاند و از بین می‌برد؟!). اَمَّا مُؤْمِنَانِ که به قدرت مطلق آفریدگار - جَلَّ وَعَلَا - ایمان داشتند، **أَمْنَا** و **صَدَقْنَا** می‌گفتند بی‌آنکه از اسرار نسوختن آن درخت آگاهی داشته باشند که: ﴿وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ﴾!

این نمونه‌ای قرآنی از متشابهات شمرده می‌شود که هردو ویژگی آیات متشابه، در آن گردآمده‌اند. نمونه دیگر مربوط به «عدد نگهبانان دوزخ» است. قرآن مجید در سوره کریمه «مُدَّثِّر» خبر داده که شمار خازنان دوزخ، نوزده فرشته‌اند و در این باره می‌فرماید: ﴿عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ﴿٣٠﴾ وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً

﴿٣١﴾ وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا﴾ [المدثر: ۳۰ - ۳۱] (بر آن [دوزخ] نوزده نگهبان مأمورند و ما مصاحبان آتش را جز فرشتگان قرار ندادیم و شمار آنان را جز ابتلاء و فتنه برای کافران مقرر نداشتیم... (در تفاسیر قرآن آورده‌اند که عدد فرشتگان مزبور، مایه استهزاء کافران گردید و گفتند: چگونه نوزده فرشته، هزاران دوزخی را کفایت می‌کنند؟! **أَبْوَ الْأَشَدَّ جُمَحِي** که پهلوان بود، به دیگران

۱- علاوه بر سوره صافات به سوره‌های دخان، آیه ۴۳ و ۴۴ و سوره اسراء، آیه ۶۰ نگاه کنید.

۲- به تفسیر کشاف زمخشری، ج ۴، ص ۴۶ و تفسیر طبری، ج ۱۹، ص ۵۵۹ و دیگر تفاسیر بنگرید.

گفت: **أَنَا أَكْفِيكُمْوَهُمْ!** من به تنهایی، شما را در برابر آن‌ها کفایت می‌کنم^(۱)! ولی مؤمنان، خبر قرآن مجید را تصدیق نمودند که نیروی فرشتگان خدا را فوق پندار کافران می‌دانستند، بی‌آنکه راز نوزده فرشته را (که چرا بیشتر یا کمتر نیستند؟) بدانند ﴿وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ﴾ [المدر: ۳۱].

البته متشابهات قرآن کریم به نمونه‌هایی که آوردیم، محدود نیستند و (ما در اینجا قصد نداریم تا همه متشابهات را به تفصیل بازگو کنیم.) مثلاً آیاتی که **ذات** و **صفات** خدای سبحان را یاد می‌کنند از مصادیق آیات متشابه شمرده می‌شوند بدین معنی که تأویل آن‌ها بر کسی آشکار نیست زیرا معرفت خلق نسبت به ذات و صفات حق، در مرتبه «**علم اجمالی**» قرار دارد نه در مقام «**کشف تفصیلی**» و از اینرو در قرآن مجید می‌خوانیم که: ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا﴾ [طه: ۱۱۰]

([خداوند سبحان] آنچه را که در پیش رو دارند و آنچه را که در پشت سر، همه را می‌داند ولی دانش آنان او را فرا نمی‌گیرد). غفلت از این مهم، گروهی از مسلمانان را به «**فتنه**» درافکنده و صفات حق را با خود به قیاس گرفته‌اند و به «**تشبیه**» و «**تجسیم**» گرفتار شده‌اند **فَسُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَى عَمَّا يُصِفُونَ**.

بی‌جهت نبوده که امیرمؤمنان **علی** ۷ در خطبه معروف به «**أشباح**»^(۲) مسلمانان را از فرورفتن در متشابهات منع نمود و از سخن گفتن در گنه ذات و صفات آفریدگار آن‌ها را برحذر داشت و درحقیقت بدانان اعلام خطر فرمود.

۱- به تفسیر طبری، ج ۲۳، ص ۴۳۸ نگاه کنید.

۲- به خطبه ۹۱ نهج البلاغه بنگرید.

(وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ^۱ وَالرَّسُخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ

عِنْدِ رَبِّنَا...) راسخان در دانش و تأویل متشابهات

در بحث از محکّمات و متشابهات قرآن، روشن شد که تأویل آیات متشابه بر کسی جز خدایتعالی معلوم نیست ولی چون مفسّران قرآن از دیرزمان تاکنون در اینباره اختلاف نموده اند، لازمست در اینجا به روشنگری بیشتری پرداخته شود. در آیه شریفه مورد بحث، خداوند سبحان دو ایراد از کژدلان می‌گیرد. یکی آنکه ایشان آیات متشابه را پی می‌گیرند تا فتنه‌گری کنند. دوم آنکه ایندسته، در جستجوی آگاهی از تأویل متشابهات برمی‌آیند. چنانکه می‌فرماید: ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ

فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَبَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ﴾ (أما کسانی که

در دلهایشان میل به باطل است برای فتنه‌جویی و برای جستن تأویل متشابهات، در پی آن‌ها می‌روند) و اگر دانستن تأویل متشابهات برای بشر جایز بود و راسخان در علم هم آن را می‌دانستند، در آن صورت راه ایراد گرفتن از این مقوله بسته بود و لازم بود که تنها یک ایراد بر کژدلان وارد آید و گفته شود که ایشان حُسن نیت نداشته و قصد فتنه‌گری دارند، همین و بس! بنابراین آگاهی از تأویل متشابهات درخور آدمی نبوده و در انحصار خدایتعالی است و از اینرو «واو» در آغاز جمله ﴿وَالرَّسُخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا...﴾ برای «استیناف» آمده است نه برای «عطف» و از شروع جمله اسمیه جدیدی خبر می‌دهد.

شگفت آنکه همین معنای دقیق را در چهارده قرن پیش حکیم اسلام و امیرمؤمنان علی^۲ به

روشنی بیان فرموده است^(۱) و در پاسخ کسی که بدو گفت: «یا امیر المؤمنین صف لنا ربنا مثلما ذراه عياناً» (ای امیرمؤمنان خداوند ما را چنان برایمان وصف کن که گویی آشکارا او را می‌بینیم!) چنین فرمود:

«فَانْظُرْ أَيُّهَا السَّائِلُ: فَمَا ذَلِكَ الْقُرْآنُ عَلَيْهِ مِنْ صِفَتِهِ فَأَنْتُمْ بِهِ وَاسْتَصْنَى بُنُورَ هِدَايَتِهِ، وَمَا كَلَّفَكَ الشَّيْطَانُ عِلْمَهُ مِمَّا لَيْسَ فِي الْكِتَابِ عَلَيْكَ فَرْضُهُ، وَلَا فِي سُنَّةِ النَّبِيِّ صِ وَأَيُّمَةِ الْهُدَى أَثَرُهُ، فَكُلَّ عِلْمَهُ إِلَى اللَّهِ سُبْحَانَهُ، فَإِنَّ ذَلِكَ مُنْتَهَى حَقِّ اللَّهِ عَلَيْكَ. وَاعْلَمْ أَنَّ الرَّاكِبِينَ فِي الْعِلْمِ هُمُ الَّذِينَ أَغْنَاهُمْ عَنْ اقْتِحَامِ السُّدِّ الْمَضْرُوبَةِ دُونَ الْغُيُوبِ، الْإِقْرَارُ بِجُمْلَةٍ مَا جَهِلُوا تَفْسِيرَهُ مِنَ الْغَيْبِ الْمَحْجُوبِ، فَمَدَحَ اللَّهُ اعْتِرَافَهُمْ بِالْعَجْزِ عَنْ تَنَاوُلِ مَا لَمْ يُحِيطُوا بِهِ عِلْمًا، وَسَمَّى تَرْكَهُمُ التَّعَمُّقَ فِيمَا لَمْ يُكَلِّفَهُمُ الْبَدْحَ عَنْ كُنْهِهِ رُسُوخًا، فَأَقْتَصَرَ عَلَى ذَلِكَ، وَلَا تُقَدَّرُ عَظَمَةُ اللَّهِ سُبْحَانَهُ عَلَى قَدْرِ عَقْلِكَ فَتَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ».

یعنی: «ای پرسش کننده، نیک بنگر! آنچه را که قرآن درباره صفات خداوند، تو را رهنمایی می‌فرماید، از آن پیروی کن و از نور هدایتش روشنی بجوی و هرچیزی که شیطان تو را به دانستن آن، وامی‌دارد که در کتاب خدا بر تو واجب نشده و در سنت پیامبر ص و پیشوایان هدایت اثری از آن نیست، دانش آن را به خدا واگذار که این نهایت حق خداوند بر تو است و بدان که **راسخان در دانش** کسانی هستند که اعترافشان به نادانی درباره غیب پوشیده، ایشان را از ورود به درهای بسته آن، بی‌نیاز ساخته است و خداوند اعتراف آنان را به عجز و نادانی از احاطه بر آن امور، ستایش نموده و فرونرفتن ایشان را در چیزهایی که ادراک کنه آن‌ها را از راسخان نخواست، **رسوخ در دانش** نامیده است. پس تو نیز به همین اندازه بسنده کن و عظمت خداوند پاک را با عقل خود نسنج که از اهل هلاکت خواهی شد.»

چنانکه ملاحظه می‌شود امام ۷ تصریح فرموده که راسخان در علم از شناخت تأویل متشابهات ناتوانند و این امر اختصاص به خدایتعالی دارد.

۱- این خطبه مبارکه «أشباح» نام دارد و در «نهج البلاغه» به شماره ۹۱ ضبط شده است و محمد بن علی بن بابویه در «کتاب التَّوْحِيد» ص ۵۵ و ۵۶ سند خطبه را آورده است.

در اینجا ممکن است گفته شود که: در برخی از مآثورات ائمه + خلاف این معنی ملاحظه می‌گردد! پاسخ آنست که: ما موظف هستیم به هنگام «تعارض آثار» خبری را بپذیریم که با قرآن مجید موافقت دارد (مانند خطبه علی (۷) و اخبار دیگر را ترک کنیم چنانکه این دستور از ائمه هدی + به گونه ای متواتر رسیده است و جای تردید نیست.

باز ممکن است بگویند: چگونه می‌شود که راسخان در دانش، معنای بخشی از کتاب خدا را ندانند؟! پاسخ آنست که: راسخان در علم البته معانی قرآن را درمی‌یابند، آنچه را که نمی‌دانند «تأویل متشابهات» است که با برخی از اسرار غیب و امور الهی پیوند دارد چنانکه از شواهد قرآنی و خطبه امیرمؤمنان (ع) برمی‌آید. اسراری که در لسان شرع، آن‌ها را «علم مستأثر» می‌خوانند یعنی اموری که دانش آن‌ها خاص خداوند است. در قرآن مجید هم بدین معنی تصریح شده که برخی از امور غیب را کسی جز خدا نمی‌داند و می‌فرماید: ﴿فَلَا تَعْلَمُ

نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ﴾ [السجده: ۱۷] (هیچکس نمی-

داند که چه چیزهایی [در عالم غیب] برای ایشان پنهان شده که مایه روشنی دیدگان می‌شود!...). در اینجا ممکن است گفته شود: هر چند پاره‌ای از امور الهی و اسرار آخرت را جز خدای سبحان کسی نمی‌داند ولی چه مانعی دارد که خدایتعالی امور مزبور را به راسخان در علم آموخته باشد؟ چنانکه صاحب تفسیر المیزان می‌فرماید: «إِنَّ الْعِلْمَ بِالتَّأْوِيلِ مَقْصُورٌ فِي الْآيَةِ عَلَيْهِ تَعَالَى وَلَا يُنَافِي ذَلِكَ وَرُودُ الْإِسْتِثْنَاءِ عَلَيْهِ»^(۱) (علم به تأویل متشابهات در آیه قرآن، اختصاص به خدایتعالی دارد ولی این امر، منافی با ورود استثناء در آن نیست).

۱- به تفسیر «المیزان»، ج ۳، ص ۲۷ نگاه کنید.

پاسخ آنست که: این احتمال با خطبهٔ امام ۷ سازگاری ندارد زیرا که امام ۷ در آن خطبه، سؤال کننده را ترغیب می‌فرماید که در اسرار پوشیدهٔ الهی وارد نشود و بدون اطلاع از آن‌ها، اسرار مزبور را تصدیق کند همانگونه که راسخان در علم آن‌ها را تصدیق نموده‌اند. اینک اگر ادعا کنیم که راسخان در دانش، اسرار غیب را می‌دانند و دانسته تصدیق می‌کنند، بیان امام ۷ نقصان می‌پذیرد و دیگر لزومی نداشته تا امیرمؤمنان ۷ ایمان راسخان دانش را برای سائل مطرح فرماید!

در پایان این بحث، برای برخی از مفسران، پرسشی پیش آمده که: اساساً چرا در کتاب خدا سخن از متشابهات رفته است، متشابهاتی که تأویل آن‌ها را جز خدا کسی نمی‌داند؟! **فخر رازی** در تفسیر «مفاتیح الغیب» پنج فایده برای ورود متشابهات در قرآن مجید برشمرده است^(۱) که هیچکدام از آن‌ها وافی به مقصود نیست و از اینرو ما از بازآوردن وجوه مزبور، خودداری ورزیدیم. آنچه از رجوع به خودقرآن در این‌مورد استفاده می‌شود اینست که ایمان آدمی به خداوند و کلام او، از دو راه به کمال می‌پیوندد. یکی از طریق دانش و پژوهش و دوم از طریق تسلیم و تصدیق چنانکه راسخان در دانش با علم به محکّمات قرآن و تدبّر و پژوهش در آن‌ها، مقام اوّل را احراز نموده‌اند و در مقام دوم که رهیافتن به «علم مُستأثر» یا آگاهی از تأویل متشابهات باشد، گویند: ﴿ءَامَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِندِ رَبِّنَا﴾ (ما به کلام حق ایمان آوردیم، همگی آن از سوی خداوند ما است) و بدینوسیله تسلیم و اخلاص خود را به پیشگاه خدای عزّوجلّ تقدیم داشته‌اند.

* * *

۱- به تفسیر مفاتیح الغیب، ج ۲، ص ۴۰۳ و ۴۰۴ بنگرید.

(شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ)

قائم به قسط کیست؟

در ترجمه این آیه شریفه، برخی از مترجمان غفلت غریبی نشان داده‌اند و نوشته‌اند که: «خداوند خود بریگانگی ذات اقدسش گواهی می‌دهد و فرشتگان و دانشمندان الهی که بر قسط و عدل مأمورند نیز گواهی می‌دهند...»^(۱) در این ترجمه، علاوه بر اینکه مترجم محترم، فعل ماضی «شَهِدَ» را به صورت مضارع «گواهی می‌دهد» برگردانده، «قَائِمًا بِالْقِسْطِ» را نیز عمل فرشتگان و دانشمندان شمرده است که اگر چنین بود، لازم می‌آمد به صورت «قَائِمِينَ بِالْقِسْطِ» به لفظ جمع آید. بنابراین تعبیر «قَائِمًا بِالْقِسْطِ» به اصطلاح نحوی «حال» برای لفظ جلاله (الله) یا برای ضمیر «هُوَ» است.

بعضی احتمال داده‌اند که «قَائِمًا» درعین آنکه برای لفظ جلاله به کار رفته، منصوب به «مدح» باشد یعنی فعل «أَمَدَحُ» را در تقدیر دارد و گفته‌اند که قیام به عدالت، صفت ثابت حق تعالی شمرده می‌شود و متناسب با «حال» نیست که معمولاً تغییر می‌کند. گوینده این قول، احکام نحوی را به مباحث کلامی کشانده! و به هر صورت، می‌توان بدو پاسخ داد که «قَائِمًا بِالْقِسْطِ» برای حق تعالی «صفت فعل» محسوب می‌شود و افعال الهی نسبت به خلق تغییر می‌نمایند چنانکه گاهی «فضل خدا» یا «رحمت او» به جای عدلش شامل احوال خلق می‌گردد که فرمود: ﴿عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يَرْحَمَكُمْ﴾ [الإسراء: ۸] ضمناً باید دانست که جمله‌های حالیه برای حق تعالی فراوان به کار رفته است. امّا البتّه صفات خدا

۱- به ترجمه خانم طاهره صفارزاده نگاه کنید.

با احوال خلق سنجیده نمی‌شود زیرا که ﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ﴾ [الشوری: ۱۱] (هیچ چیزی همانند او نیست).

نکته قابل توجه در آیه شریفه اینست که بدانیم چرا «قَائِمًا بِالْقِسْطِ» بلافاصله پس از «شَهِدَ اللَّهُ» ذکر نشده و با تأخیر آمده است؟ ظاهراً علو رتبه فرشتگان و دانشمندان، مورد عنایت بوده که شهادت آنان به توحید، قرین گواهی خداوند - جلّ ذکَرُه - شده چنانکه این معنی را از محقق تفتازانی نقل کرده اند.

* * *

(قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمَلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمَلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ)

(﴿۲۱﴾) خدای سبحان و فرمانروایان!

در تفسیر این آیه کریمه، برخی از مفسران «مُلک» را به معنای «نبوّت» تفسیر نموده اند. نه فرمانروایی و پادشاهی! چنانکه به گزارش طبری، از میان مفسران قدیم «مجاهد» براین قول رفته است^(۱) و فخر رازی در تفسیر «مفاتیح الغیب» کوشیده تا رأی وی را تقویت کند و نوشته است: «النَّبُوَّةُ أَعْظَمُ مَرَاتِبِ الْمَلِكِ لِأَنَّ الْعُلَمَاءَ لَهُمْ أَمْرٌ عَظِيمٌ عَلَى بَوَاطِنِ الْخَلْقِ وَالْجَبَابِرَةِ لَهُمْ أَمْرٌ عَلَى ظَوَاهِرِ الْخَلْقِ وَالْأَنْبِيَاءُ أَمْرُهُمْ نَافِذٌ فِي الْبَوَاطِنِ وَالظَوَاهِرِ»^(۲). یعنی: «پیامبری بزرگترین مرتبه فرمانروایی است زیرا دانشمندان تأثیر بسیاری بر باطن مردم دارند و سلاطین بر ظاهر امور مردم حکومت می‌کنند ولی امر پیامبران در باطن و ظاهر مردم نافذ است».

۱- به تفسیر طبری، ج ۵، ص ۳۰۴ نگاه کنید.

۲- تفسیر فخر رازی، ج ۲، ص ۴۳۱.

أَمَّا این‌معنا، با آیه شریفه سازگار نیست زیرا در آنجا می‌فرماید: ﴿وَتَنْزِعُ الْمَلِكَ مِمَّنْ تَشَاءُ﴾ (مُلک را از

هرکس بخواهی برمی‌گیری) و هیچ پیامبری را خدای سبحان از مقام نبوت عزل نفرمود و حتی یونس ۵ پس از آنکه در کام نهنگ افتاد، دوباره بر بیش از صدهزار تن به رسالت فرستاده شد چنانکه می‌فرماید: ﴿وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَى مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ﴾ [الصفات:

۱۴۷] فخر رازی، اشکال مزبور را دریافته و درصدد پاسخگویی برآمده است و سعی نموده تا به کمک توجیهاتی آن را برطرف سازد ولی جوهی که ذکر نموده، پذیرفتنی نیست زیرا حدّ اقلّ لازم می‌آید که بدون هیچ قرینه‌ای، آیه شریفه حمل بر «مجاز» گردد. به نظر می‌رسد که طرفداران این تفسیر، خواسته‌اند تا از اشکال مهمی که به ذهن می‌آید بگریزند و آن اشکال اینست که: خدای سبحان چرا سلطنت را گاهی به نمرود و فرعون و یزید و امثال این ستمگران داده است؟! در اینجا بزرگان معتزله گام به میدان نهاده-

اند تا اشکال مزبور را حل کنند. ابوعلی جبائی در این‌باره گفته است: «هَذَا الْحُكْمُ مُخْتَصٌّ بِمُلُوكِ الْعَدْلِ فَأَمَّا مُلُوكُ الظُّلْمِ فَلَا يَجُوزُ أَنْ يَكُونُوا مُلْكُهُمْ بِإِيتَاءِ اللَّهِ»^(۱) (این حکم ویژه پادشاهان دادگر است اما درباره فرمانروایان ستمگر، روا نیست که گفته شود خداوند پادشاهی را به ایشان داده است)! شبیه همین رأی را از کعبی گزارش کرده‌اند و او نیز اطلاق آیه شریفه را انکار نموده است. اما این‌گونه پاسخها به‌نظر ما، نوعی «دفاعیه منفی» شمرده می‌شود که در پاره‌ای از موارد، نظایر آن را در آثار معتزله می‌بینیم. حقیقت آنستکه تعبیر ﴿اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمُلْكِ﴾ در صدر آیه کریمه نشان می‌دهد که سلطنت و فرمانروایی به

۱- به نقل فخر رازی در تفسیر مفاتیح الغیب، ج ۲، ص ۴۳۲.

طور مطلق در اختیار خداوند سبحان است بنابراین هرکس به پادشاهی دست یافته، آن را به نحوی از خدایتعالی گرفته است. ما اگر به روش همیشگی خود به قرآن مجید بازگردیم ملاحظه می‌کنیم که خدایتعالی فرمانروایی را نصیب مردم خوب و بد هر دو دسته، فرموده است چنانکه قرآن مجید از قول **یوسف صدیق** ۷ نقل می‌کند که گفت: ﴿رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي

مِنْ أَلْمَلِكِ﴾ [یوسف: ۱۰۱] (خدای من، تو مرا از فرمانروایی نصیب دادی) و همچنین درباره **داود نبی** ۷ می‌فرماید: ﴿وَأَتَيْنَاهُ اللَّهُ أَلْمَلَكُ﴾ [البقرة: ۲۵۱] (خداوند بدو فرمانروایی داد!) اُمّادرباره پادشاه ملّحدی که با **ابراهیم خلیل** ۷ در موضوع خداشناسی جدل می‌نمود نیز فرموده است: ﴿وَأَتَيْنَاهُ اللَّهُ

أَلْمَلَكُ﴾^(۱) (خداوند بدو فرمانروایی داد!) پس اوّلای مُلک به معنای نبوّت نیست زیرا ملّحدانی هم بدان نائل آمدند! و ثانیاً رأی معتزله که آن را ویژه نیکان و صالحان دانسته‌اند، با مدلول قرآنی نمی‌سازد.

اکنون باید به کمک قرآن مجید ملاحظه کنیم که دادن مُلک به ستمگران، چگونه و از چه راه است؟ قرآن کریم درباره «**داده‌های الهی**» از سه طریق سخن می‌گوید. از راه **تکوین** یا **تشریع** و یا **تقدیر**! گاهی خدایتعالی از راه تکوین به کسی چیزی می‌بخشد مانند فرزندی که نصیب کسی شود. و گاهی از راه وحی و تشریع چیزی را به کسی می‌دهد چنانکه به **موسی** ۷ فرمود: ﴿فَخُذْ مَا آتَيْتُكَ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ﴾ ﴿٢٥٨﴾

[الأعراف: ۱۴۴] (پس آنچه را به تو دادم بگیر و از سپاسگزاران باش) و این هر دو مقام، با

رضایت خداوند و خیر بندگان همراه است. اَمَّا راه سوّم که راه تقدیر إلهی باشد، **خیر** و **شرّ** هر دو را دربر می‌گیرد^(۱). مانند آنکه در سرزمینی مردم به فساد و گناه روی آورند و محیطی پدید آید برای پیشرفت ستمگران آنگاه خدای سبحان از تسلط اشرار بر آنان - به دلیل فسادشان - جلوگیری نکند و در نتیجه، ستمگران از امکانات خدادادی برای سلطه بر آن قوم بهره‌گیرند و بر ایشان چیره‌شوند چنانکه در قرآن کریم می‌خوانیم **بنی‌اسرائیل** به سبب فساد و سرکشی در فلسطین ﴿لُتَفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ﴾ [الإسراء: ۴] گرفتار تسلط دشمنان خود شدند و به سختی سرکوب گشتند و خدایتعالی این امر را به خود نسبت می‌دهد و می‌فرماید: ﴿بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَا أُولَىٰ

بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ﴾ [الإسراء: ۵] یعنی: «گروهی از بندگان خود را بر شما گماردیم که سخت توانمند بودند پس در میان خانه‌ها (برای دستگیری شما) به جستجو پرداختند» و گروه مزبور همانگونه که در **تاریخ یهود**^(۲) آمده، **بایلیان** بودند که به سرکردگی پادشاه خود یعنی: **نَبُوخَدَنَصَّر** (که در میان عرب به **بُخْت النمر** مشهور است) بر بنی اسرائیل هجوم آوردند و به دستگیری و کشتار آنان پرداختند و این تقابل تاریخی، نمونه‌ای از تقدیرهای إلهی شمرده می‌شود. (سلطه و فرمانروایی دیگر ستمگران بر مردم فاسد و ستم‌پذیر نیز این‌چنین است).

نتیجه آنست که حکومت جبّاران از راه وحی و تکوین نیست تا مورد رضایت خدای سبحان و مایه خیر باشد. والبتّه فرمانروایان جبّار هم در پیشگاه

۱- چنانکه در حدیث نبوی آمده.... وَ (أَنْ) تُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرٌ وَ شَرُّهُ (التّاج الجامع للأصول، ج ۱، ص ۲۵).

۲- به جلد اول تاریخ یهود ایران، اثر حبیب لوی نگاه کنید.

خداوند، مسئول اعمال خویشند و غلبه و عزت کوتاه مدتشان نباید مایه فریب مردم گردد. دلیل روشن ناخشنودی خدایتعالی از آنان اینست که خداوند - جَلَّ و علا - پیامبران خود چون **ابراهیم و موسی علیهما السلام** را به سوی جبارانی مانند **نمرود**^(۱) و **فرعون** ارسال فرمود تا به مخالفت با ایشان پردازند و با کفر و ستم آنان مبارزه کنند و ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾.

* * *

(قُلْ يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ تَعَالَوْا۟ اِلٰى كَلِمَةٍ سَوَآءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اَلَّا نَعْبُدَ اِلَّا اِلٰهًا وَلَا نُشْرِكَ بِهِۦٓ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا اَرْبَابًا مِّنْ دُوۡنِ اللّٰهِ ؕ فَاِنْ تَوَلَّوۡا۟ فَعُوۡلُوۡا۟ اَشْهَدُوۡا۟ بِاَنَّا مُسْلِمُوۡنَ ﴿۱۰۱﴾) فراخوانی اهل کتاب به توحید

آیه شریفه فوق یکی از مشهورترین آیات قرآن به شمار می‌آید و در نامه رسول اکرم ص به امپراتور روم شرقی نیز از آن یاد شده است. ولی متأسفانه در بیشتر ترجمه‌های پارسی، به درستی آن را ترجمه نکرده‌اند. به عنوان نمونه، یکی از مترجمان می‌نویسد: «بگو: ای اهل کتاب، بیایید از آن کلمه حق که میان ما و شما یکسان است (و همه حق می‌دانیم) پیروی کنیم و آن کلمه اینست - که به جز خدای یکتا هیچکس را نپرستیم و چیزی را با او شریک قرار ندهیم و برخی، برخی را به جای خدا به ربوبیت تعظیم نکنیم...»^(۲)

دومی می‌نویسد: «بگو: ای اهل کتاب، بیایید از آن کلمه‌ای که پذیرفته ما و شماست پیروی

۱- نام این شخص در قرآن کریم نیامده و تنها از محاجه وی با ابراهیم و در سورة بقره آیه ۲۵۸ سخن رفته است.
۲- به ترجمه آقای مهدی الهی قمشه‌ای نگاه کنید.

کنیم آنکه جُز خدای را نپرستیم و هیچ چیز را شریک او نسازیم...^(۱)».

سومی ترجمه کرده است: «بگو ای اهل کتاب، بیایید بر سر سخنی که بین ما و شما یکسان است بایستیم که جُز خداوند را نپرستیم و برای او هیچ‌گونه شریکی نیاوریم...^(۲)».

چهارمی می‌نویسد: «بگو ای اهل کتاب، بیایید بر سر کلامی که بین ما و شما مشترک است بایستیم که جُز خدای را بندگی نکنیم و هیچ‌کس را [در قدرت و تدبیر] با او شریک تلقی نکنیم و در برابر خدا افرادی از خودمان را صاحب اختیار خود نگیریم...^(۳)».

پنجمی مرقوم داشته است: «بگو ای اهل کتاب، بیایید به سوی سخنی که میان ما و شما یکسان است که جُز خداوند یگانه را نپرستیم و چیزی را همتای او قرار ندهیم...^(۴)».

ما پنج نمونه از ترجمه‌ها را انتخاب کردیم تا نشان دهیم که چه اندازه در برگردان این آیه شریفه به پارسی، غفلت شده است با اینکه ترجمه‌های مزبور، برجسته و درخور اهمیت شمرده می‌شوند. اما متأسفانه مترجمان آن‌ها – شاید ناخودآگاه – گمان کرده‌اند که این آیه کریمه، خطاب به «مسیحیان اولیه» است که از توحید خالص منحرف نشده بودند و از اینرو نوشته‌اند: «به سوی کلمه‌ای بیایید که همه آن را حق می‌دانیم» و یا «پذیرفته‌ما و شما است» و یا «میان ما و شما یکسان است» و یا «میان ما و شما مشترک است»...!

۱- به ترجمه آقای عبدالمحمد آیتی نگاه کنید.

۲- به ترجمه آقای بهاء الدین خرّم‌شاهی بنگرید.

۳- به ترجمه آقای علی اکبر طاهری قزوینی نگاه کنید.

۴- به ترجمه آقای ناصر مکارم شیرازی بنگرید.

و آن کلمه^(۱) هم اینست که غیرخدا را شریک وی ندانیم و غیراو را عبادت نکنیم. غافل از آنکه خطاب آیه شریفه در درجه اول، به اهل کتاب معاصر با پیامبرگرمی اسلام ص است که به تثلیث و ابن الهی مسیح و پرستش وی عقیده داشتند (و هنوز هم دارند!) و قرآن مجید صریحاً اعلام نموده است که:

﴿اتَّخِذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَنَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ﴾

[التوبة: ۳۱] (آنان علمای دینی و راهبان خود را - غیر از خدا- به اربابی گرفته‌اند و نیز مسیح پسر مریم را...). پس چگونه می‌توان آن‌ها را به سوی سخنی فراخواند که پذیرفته‌شان و ایشان است؟! بنابراین، کلمه «سواء» که در این آیه شریفه به کار رفته چنانکه مفسران قدیم امثال طبری و طبرسی آورده‌اند به معنای «عدل» است. یعنی قرآن کریم، اهل کتاب را که از توحید منحرف شده بودند، به سوی سخنی عادلانه میان مسلمانان و ایشان فراخوانده است، نه سخنی که پذیرفته‌شان باشد! آن‌ها متأسفانه، شرک و انسان‌پرستی را پذیرفته بودند (و امروز هم برآن هستند)!

شیخ طبرسی در «مجمع البیان» آیه کریمه را چنین تفسیر می‌نماید:

قُلْ (يَا مُحَمَّدُ) يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا (أَيُّ هَلُمُّوا) إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ (أَيُّ عَدْلٍ) بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ (أَيُّ عَادِلَةٍ لَا مِيلَ لَهَا)^(۲). یعنی: «بگو ای محمد که ای اهل کتاب، به سوی سخنی بیایید که میان ما و شما عادلانه است یعنی انحراف از حق در آن نیست». طبری نیز در تفسیرش بر همین قول رفته

۱- مراد از «کلمه» در اینجا «کلام» یعنی سخن است مانند کلمه «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ». به قول ابن مالک: «وَكَلِمَةُ بَيْهَا كَلَامٌ قَدْ يُؤْمَ»

۲- تفسیر مجمع البیان، ج ۳، ۱۰۵.

است و از قول قتاده آورده که: **سَوَاءٌ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ** یعنی: **عَدَلِ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ** ^(۱).

قرینه صحت این تفسیر آنستکه در پایان همین آیه می‌فرماید: **فَإِنْ تَوَلَّوْا** (پس اگر روی گردانند)! در صورتیکه آن‌ها توحید ربوبیت را پذیرفته بودند، دیگر بحث از روی گرداندن پیش نمی‌آمد زیرا صدرآیه با ذیلش نمی‌ساخت!

اما دومین ایراد بر **بَعْضِ** از این ترجمه‌ها، مربوط به کلمه **(لَا يَتَّخِذْ)** است که صیغه مفرد مذکر غایب شمرده می‌شود و شگفت آنکه آن را با **(لَا يَتَّخِذْ)** یعنی صیغه متکلم مع الغیر، خلط کرده‌اند! و به جای آنکه در ترجمه **﴿وَلَا يَتَّخِذْ بَعْضًا بَعْضًا**

أَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ﴾ بنویسند: «و برخی از ما برخی دیگر را - غیر خدا - به اربابی **نگیرد**» واژه‌های **«نگیریم»** و **«نسازیم»** و **«نیاوریم»** و **«نکنیم»** را به کار برده‌اند!

* * *

(وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا ۚ بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ

﴿١٦٩﴾ **فَرِحِينَ بِمَا ءَاتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۚ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِّنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾** شادمانی

شهیدان!

این دو آیه کریمه در مورد شهدای غزوه **«أُحُد»** نازل شده‌اند ولی چنانکه پیش‌از این گفتیم: **«مورد، مخصّص نیست»** و از اینرو هر دو آیه، عموم شهدای راه خدا را در بر می‌گیرند. در ترجمه این دو آیه برخی از مترجمان در دو موضع، به خطا افتاده‌اند. یکی آنکه گمان کرده‌اند که فعل نهی

بازنگری در معانی قرآن

«**لَا تَحْسَبَنَّ**» جمع است و آن را به صورت «**نپندارید**^(۱)» و یا «**مشمارید**^(۲)» به فارسی برگردانده‌اند! با آنکه فعل مزبور، مفرد است و با نون تأکید ثقیله همراه شده و لازمست به صورت «**البتّه مپندار**» ترجمه شود. **دوّم** آنکه برخی، فعل «**یَسْتَبْشِرُونَ**» را در آیه کریمه به معنای «**بشارت می‌دهند**^(۳)» آورده‌اند که این نیز خطاست و **استبشار** در قرآن مجید به معنای «**شادمان شدن**» بکار رفته است نه «**بشارت دادن**^(۴)» چنانکه می‌فرماید: ﴿فَاسْتَبْشِرُوا بِنِعْمِ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ﴾ [التوبة: ۱۱۱] (پس بدان داد و ستدی که کرده‌اید شادمان باشید) و یا می‌فرماید ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَرَّادَتْهُمْ إِيْمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ﴾ [التوبة: ۱۲۴] (پس کسانی که ایمان آورده‌اند، ایمانشان را می‌افزاید و آنان شادمان می‌گردند). یا می‌فرماید: ﴿ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ﴾ [الزمر: ۴۵] (و چون ذکر غیر خدا آورده شود در آن هنگام ایشان شاد می‌گردند!) و امثال این آیات.

شهادی راه خدا چون به نعمت و فضل الهی دست یابند، علاوه بر اینکه خود شادمان می‌گردند، دربارهٔ دوستانشان که در جبههٔ نبرد به پیکار می‌گذرانند نیز مسرور خواهند شد زیرا که درمی‌یابند آن‌ها هم چون گام در جهان دیگر نهند از

۱- به ترجمه آقای مهدی الهی قمشه‌ای و خانم طاهره صفارزاده نگاه کنید.

۲- به ترجمه آقای داریوش شاهین بنگرید.

۳- به ترجمه آقای عبدالمحمد آیتی و آقای قمشه‌ای نگاه کنید.

۴- در «المصباح المُنیر» اثر قیومی آمده است: بَشَرَ بَکَذَا (يَبْشَرُ) مَثَلُ: فَرَحٌ يَفْرَحُ وَزَنًا وَمَعْنَى وَهُوَ الْإِسْتِبْشَارُ أَيْضًا (ص ۴۹)

نعمت‌ها و فضل خداوند بهره‌مند می‌شوند. و این ماجرا را با **تمثیلی** می‌توان توضیح داد: گروهی همدل و همراه را در نظر گیریم که در پی فتح قلّه‌ای بلند رهسپار کوه بس عظیمی شده‌اند و از راه‌های دشوار و خطرناک می‌گذرند ولی برخی از ایشان زودتر از دیگران به قلّه می‌رسند و چون با خستگی و عطش فراوان به مقصد رسیدند، با جایگاهی مصفا و چشمه‌های آب زلال و نسیمی جان‌نواز و گلها و گیاهانی فرحبخش روبرو می‌شوند. در اینجا دسته پیشرو که به قلّه کوه رسیده بودند خود، شاد می‌شوند و به علاوه، برای دوستانی که در راه هستند نیز مسرور خواهند شد که با پیوستن به ایشان از آنهمه صفا و زیبایی بهره می‌گیرند. حال شهیدان راه خدا این‌چنین است بلکه صد چندان برتر!

کسانی که فعل «يَسْتَبْشِرُونَ» را به جای «يُبَشِّرُونَ» ترجمه نموده‌اند گویا چنان پنداشته‌اند که شهداء پس از کشته شدن، به سراغ یاران زنده خود می‌آیند تا بدانها بشارت دهند! و این پندار البته برخلاف نصّ آیه کریمه است که از عدم پیوستگی آندو دسته حکایت می‌نماید و می‌فرماید: ﴿لَمْ يَلْحَقُوا﴾.

در اینجا به دو نکته تفسیری نیز لازمست اشاره کنیم. یکی آنکه شهیدان به لحاظ حیات دنیوی، مرگ را چشیده و مُرده‌اند چنانکه در قرآن مجید می‌خوانیم: ﴿كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ﴾ [آل عمران: ۱۸۵]

(هرنفسی چشنده مرگ است). پس حیات آنان در مرحله دیگری از عالم هستی ادامه می‌یابد که فهم عادی از ادراک آن ناتوان است ازاینرو در سوره کریمه بقره می‌فرماید ﴿بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ﴾

[البقره: ۱۴۵] (بلکه ایشان زنده‌اند ولی شما درک نمی‌کنید). دوم آنکه تعبیر ﴿عِنْدَ رَبِّهِمْ﴾ در این آیات برای اظهار «لطف و کرامت خداوند» بکار رفته

بازنگری در معانی قرآن

است نه برای هرجایگاهی که حق تعالی در آنجا **حضور** **احاطی** دارد! از اینرو درباره اهل بهشت می‌فرماید ﴿هُم دَاوِرٌ أَسْلَمَ عِنْدَ رَبِّهِمْ﴾ [الأنعام: ۱۲۷] (برای آنان سرای سلامت است **نزد** خداوندگارشان) یا می‌فرماید: ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿۵۴﴾ فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿۵۵﴾﴾ [القمر: ۵۴ - ۵۵] (همانا متقیان در باغستانها و کنار نهرها جای گیرند * در قرارگاه راستین **نزد** پادشاهی توانمند!) بنا به گزارش قرآن مجید، همسریکتاپرست فرعون، در دعاء به درگاه حق - جَلَّ وَ علا - می‌گفت: ﴿رَبِّ أَبْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ﴾ [التحریم: ۱۱] (خدای من! مرا خانه‌ای در بهشت **نزد خود** بساز). گویی که همسر فرعون گفته است: خداوند! مرا خانه‌ای در بهشت عطا کن که **زیر سایه لطف خودت** باشد (نه در کاخ فرعون!) آری معنای تعبیرات قرآنی را غالباً از خود قرآن باید آموخت.

* * *

(وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُثَمِّلُ لَهُمْ خَيْرٌ لِّأَنفُسِهِمْ ۚ إِنَّمَا نُثَمِّلُ لَهُمْ لِيَزْدَادُوا إِثْمًا ۚ وَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿۱۷۸﴾) لام عاقبت، نه لام تعلیل! در ترجمه‌های متداول از قرآن کریم غالباً حرف «لام» را در عبارت ﴿لِيَزْدَادُوا إِثْمًا﴾ چنان به فارسی برگردانده‌اند که معنای تعلیل فعل و غرض خداوند را می‌رساند. یعنی خدای سبحان **از آنرو** به کافران مهلت می‌دهد که آنان برگناهانشان بیافزایند! درحالی‌که حرف «لام» در اینجا از **عاقبت و نتیجه** مهلت خداوندی حکایت می‌کند نه از مهلت خداوند به **قصد** افزایش گناه!

مترجمان محترم البتّه بدین نکته توجّه داشته-
اند ولی به هرصورت، ترجمه‌های ایشان در ذهن
خواننده پارسی زبان، همان معنای ناصواب را
القاء می‌کند. چنانکه یکی از ایشان مرقوم
داشته: «به آنها مهلت می‌دهیم تا بیشتر به
گناهانشان بیافزایند»^(۱) دومی می‌نویسد: «به
آنان مهلت می‌دهیم تا گناهکارتر شوند»^(۲). سومی
نوشته است: «فقط مهلتشان می‌دهیم تا گناهشان
بیشتر شود»^(۳). چهارمی مرقوم نموده: «ما به
آنان مهلت می‌دهیم فقط برای اینکه بر گناهان
خود بیافزایند»^(۴). پنجمی نوشته: «همانا
مهلتشان می‌دهیم تا بر گناه خود بیافزایند»^(۵).

واضح است که اگر آیه شریفه بدین شکله
ترجمه شود، به گمان افراد می‌افکند که خدای
سبحان با افزایش گناهان موافقت دارد و کافران
دراین‌باره مطیع خدا هستند و از خواست او پیروی
می‌کنند! و دراین‌صورت، وعده عذاب ایشان در
پایان آیه ﴿وَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ﴾ به کلی بی‌تناسب می‌شود!

راه حلّ این مشکل - مانند نظایر آن - رجوع
به خود قرآن مجید است و قرآن کریم برای حرف لام
(علاوه بر معنای تعلیل افعال و غرض از آنها)
معنای عاقبت و نتیجه فعل را نیز بکار برده است
که به تناسب موضوع باید رعایت شود. مثلاً درسوره
قصص می‌فرماید: ﴿فَالْتَقَطَهُ ءَالُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا﴾

[القصص: ۸] روشن است که خانواده فرعون، موسی و
را در کودکی از آب نگرفتند تا مایه دشمنی
واندوهشان گردد به ویژه که زن فرعون بدو گفت:

-
- ۱- به ترجمه آقای عبدالحمّد آیتی نگاه کنید.
 - ۲- به ترجمه آقای مسعود انصاری بنگرید.
 - ۳- به ترجمه آقای ابوالقاسم پاینده نگاه کنید.
 - ۴- به ترجمه آقای ناصر مکارم بنگرید.
 - ۵- به ترجمه آقای جلال الدّین مجتبوی نگاه کنید.

بازنگری در معانی قرآن

﴿قُرْتُ عَيْنَ لِي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَى أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا﴾

[القصص: ۹] (او نور چشم من و تو است! وی را مکشید چه بسا سودمان دهد یا ما به فرزندش گیریم). بنابراین معنای آیه کریمه چنین است که: خانواده فرعون، موسی و را (از آب) برگرفتند ولی **سرانجام** وی دشمن و مایه اندوهشان شد. در آیه مورد بحث نیز حرف لام، برای عاقبت آمده و لازمست آیه شریفه را بدینصورت ترجمه نمود: «کسانی که کافر شدند البته نپندارند مهلتی که به ایشان می‌دهیم، به نفع آنها است، جز این نیست که به آنان مهلت می‌دهیم و در نتیجه بر گناه (خود) می‌افزایند و عذابی خوارکننده دارند». این معنا را مفسران فِرَق، به خوبی دریافته‌اند. از **معتزلیان**، قاضی **عبد الجبار** در کتاب «تنزیه القرآن عن المطاعین» آیه شریفه را بدرستی توضیح داده است^(۱). از **امامیه**، شیخین (طوسی و طبرسی) در تفسیرشان حق مطلب را اداء کرده‌اند و شواهدی از شعر و نثر در این‌باره نشان داده‌اند (مانند قول شاعر:

أموالنا لذوی المیراث نجمعها ودورنا لخراب الدهر نبیها^(۲)
و قول معروف: **لِدُوا لِلْمَوْتِ وَابْنُوا لِلْخَرَابِ!**^(۳))

اما **اشاعره**، اساساً نمی‌پذیرند که حرف «لام» یا غیرآن در قرآن کریم برای تعلیل افعال الهی و بیان غرض وی بکار رفته باشد! چنانکه **فخر رازی** در تفسیرش می‌نویسد: «إِنَّ عِنْدَنَا يَمْتَنِعُ تَعْلِيلُ أَعْمَالِ اللَّهِ لِعَرَضٍ

۱- به کتاب «تنزیه القرآن عن المطاعین»، ص ۸۳ نگاه کنید.

۲- سرانجام دارایی‌های خود را برای ارث بردن گرد می‌آوریم * و خانه‌هایمان را برای ویران کردن روزگار می‌سازیم!

۳- در نهایت برای مُردن بزایید و برای ویران ساختن، بنا کنید! (اینست عاقبت امر در کار دنیا).

يَصْدُرُ مِنَ الْعِبَادِ فَأَمَّا أَنْ يَفْعَلَ تَعَالَى فِعْلاً لِيَحْصُلَ مِنْهُ شَيْئاً آخَرُ فَهَذَا غَيْرُ مُمْتَنِعٍ»^(۱).
هرچند سخن رازی محلّ اشکال است^(۲) ولی در هر صورت،
او نیز حرف لام را در آیه مورد بحث برای عاقبت
دانسته است.

* * *

-
- ۱- نزدما تعلیل افعالِ الهی برای اغراض خاص چنانکه
ازبندگان سرمی‌زند، محال است ولی اینکه خدای تعالی
کاری کند که از آن چیز دیگری حاصل آید، ممتنع نیست.
- ۲- زیرا قول مزبور با آیاتی چند سازگار نیست از جمله:
﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ (الذاریات: ۵۶) که اگر حرف لام
در (لِيَعْبُدُونِ) برای غرض نبوده و عاقبت امر را برساند،
در آن صورت همه جن و انس سرانجام باید عبادتگر خدا
شوند و نیز در آیه ﴿لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ﴾ (الحدید: ۲۵) همین
مشکل پیش می‌آید.

۴

نکاتی از سوره نساء

(وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ...)

معنای این استثناء چیست؟

ازدواج با ارحام نزدیک مانند مادر، خواهر، خاله، عمه... در اسلام حرام شده است (نساء: ۲۳) ولی در پاره‌ای از مذاهب - مانند آئین زرتشت - ازدواج با ارحام نزدیک (مثل خواهر) جایز بود و آن را **خویدوده** (یا خویتودس) می‌گفتند^(۱).

در عرب دوران جاهلیت، رسم براین بود که پس از مرگ پدر، پسر بزرگتر وی «زن پدر» را به میراث می‌برد و اگر او را برای نکاح نمی‌پسندید، به دیگری می‌بخشید! و آیه ۱۹ از سوره شریفه نساء ناظر به همین کار ناپسند است که می‌فرماید:

﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ﴾

(ای کسانی که ایمان آورده‌اید بر شما حلال نیست که زنان را به میراث برید...) و در آیه ۲۲ از همین سوره به تأکید آمده است: «با زنانی که پدرانتان آن‌ها را به ازدواج خود درآوردند، زناشویی نکنید، مگر آنچه پیش از این گذشت...». سخن در معنای ﴿إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ﴾ [النساء: ۲۳]^(۲)

است که مراد از آن چیست؟ برخی گفته‌اند معنایش اینست که: «إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ فَدَعُوهُ فَهُوَ جَائِزٌ لَكُمْ» (مگر آنچه پیش

۱- به کتاب «وندیداد» با توضیح آقای هاشم رضی (ج ۲، ص ۹۲۵ به بعد) نگاه کنید.

۲- این بخش از آیه، در آیه ۲۳ سوره نساء تکرار شده است ﴿أَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ﴾.

از این گذشت که آن را واگذارید ولی برایتان جائز است!! **أَمَّا أَبُو الْقَاسِمِ بُلْخِي** (از ائمه معتزله) به گزارش شیخ طبرسی گفته است که: این رأی بر خلاف «اجماع» بشمار می‌آید و در آئین اسلام سابقه ندارد. **قُطْرُب** (محمد بن مُستنیر) که از بزرگان نحو و شاگرد **سیبویه** بوده گفته است معنای استثناء مزبور اینست که: **«لَكِنْ مَا سَلَفَ فَأَجْتَنِبُوهُ وَدَعُوهُ»** (ولی از آنچه پیش از این گذشت دوری گزینید و آن را رها سازید). این تفسیر نیز در خور آیه شریفه نیست هرچند برخی از مفسران چون **أَبِي السَّعُود** آن را پسندیده‌اند^(۱). زیرا هیچ معنایی را - جز تأکید برای **لَا تَنْكِحُوا** - افاده نمی‌کند و به قول اهل فن: **«التَّأْسِيسُ خَيْرٌ مِنَ التَّأَكُّدِ»!** راه حلّ مشکل، رجوع به قرآن و یافتن نظایر این استثناء است. در سوره شریفه **مائده** پس از آنکه حکم تحریم‌شکار در **حال إحرام** را بیان می‌فرماید، در پی آن گوید: **﴿عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ﴾** [المائدة: ۹۵] (آنچه را پیش از این گذشت، خدا عفو نمود). شبیه این تعبیر را در سوره **انفال** می‌یابیم که می‌فرماید: **﴿قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ﴾** [الأنفال: ۳۸] (به کافران بگو: اگر (از کفر) باز ایستند، آنچه پیش از این گذشت مورد عفو قرار می‌گیرد). بنابراین می‌توان گفت که در استثنای **﴿إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ﴾** نیز همین معنا اراده شده که خطاب به **مؤمنان** می‌فرماید: **«إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ مِنْ ذَلِكَ النَّكَاحِ فَإِنَّهُ مَغْفُورٌ عَنْهُ»!** (مگر آنچه از زناشویی مزبور در گذشته روی داد که عفو شده است). و البته تعبیر «عفو» نشان می‌دهد که این‌کار قبلاً

۱- **أَبِي السَّعُود** در تفسیرش به عنوان «قول اول» می‌گوید: **«مُفِيدٌ لِلْمُبَالِغَةِ فِي التَّحْرِيمِ»**. سپس می‌افزاید که این کلام به تعلیق بر محال می‌ماند!

هم ناپسند بوده و با اعلام تحریم ازسوی قرآن زشتی آن آشکارتر شده است چنانکه در دنباله آیه مزبور می‌فرماید: ﴿إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا﴾ (همانا آن عمل، زشتکاری و مایه خشم (خداوند) و بدراهی است). چنین وصفی البته، ناپسندی ازدواج مزبور را قبل از تحریم قرآن کریم نیز نشان می‌دهد.

* * *

(وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ^ط وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَىٰ أُولَى الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنبِطُونَهُ مِنْهُمْ...^{هـ}) رجوع به مسؤولان امور

این آیه شریفه کسانی را سرزنش نموده است که چون از اخبار ویژه‌ای آگاه می‌شدند، آن‌ها را در میان مردم پراکنده می‌کردند با آنکه لازم بود اخبار مزبور را به رسول خدا ص و فرمانداران خودشان گزارش کنند. اما آیا اُولی‌الأمر یا فرمانداران آنان چه کسانی بودند؟ این مسئله در میان مفسران محل اختلاف است و در تعیین مصادیق اُولی‌الأمر، به تفاوت سخن گفته‌اند. در اینجا لازمست ابتدا درباره مفهوم اُولی‌الأمر تحقیق کنیم سپس به تعیین مصداق آن‌ها بپردازیم. اُولی‌الأمری که در این آیه شریفه ذکر آن رفته، کسانی بودند که مسئولیت «امن» و «خوف» مسلمانان را برعهده داشتند چنانکه در آیه کریمه با «مِن بَيَانِيَّه» کلمه امر توضیح داده شده است و می‌فرماید (أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ). پیدا است که چنین امری، از نوع احکام دینی و حلال و حرام نبوده است زیرا تبلیغ و انتشار احکام مزبور منع نشده ولی آیه شریفه از «إِذَاعَهُ» یعنی انتشار اخبار امن و خوف در میان مردم نهی می‌کند. بنابراین، امر مورد بحث به

اصطلاح زمان ما «**امور نظامی**» و اخبار مربوط به صلح و جنگ است. اینک باید دید که مرجع اخبار مذکور در صدر اسلام - غیر از پیامبر اکرم ص - چه کسانی به‌شمار می‌آمدند؟ گروهی از مفسران قدیم آن‌ها را **علماء** و فقهای دانسته‌اند که با رسول خدا ص ملازم بودند چنانکه **حسن بصری** و **قتاده بن دعامه** و **زجاج** و جزایشان براین قول رفته‌اند. برخی از مفسران **أشعری** مانند **فخر رازی** قول مزبور را تقویت نموده و گفته‌اند: آنچه وابسته به **أمن** و **خوف** است که ذکرش در آیه شریفه آمده، ویژه اخبارنظامی نیست تا به‌علماء مربوط نباشد بلکه شامل همه احکام تکلیفی می‌گردد چنانکه رازی می‌نویسد: «**الْأَمْنُ وَالْخَوْفُ حَاصِلٌ فِي كُلِّ مَا يَتَعَلَّقُ بِبَابِ التَّكْلِيفِ**»^(۱). ولی رأی وی با مفاد آیه شریفه نمی‌سازد زیرا چنانکه گفتیم آیه کریمه انتشار اخبارمزبور را منع می‌نماید و در صورتی‌که آن اخبار، احکام تکلیفی را بازگو می‌کردند، انتشار آن‌ها ممنوع نبود. بعضی از ائمه **معتزله** چون **ابوعلی جبائی** گفته‌اند که مراد از فرمانداران، **أُمَرَاءِ سِپَاه** بوده‌اند، نه علماء و فقهاء! چنانکه **جبائی** گفته است: «**هَذَا لَا يَجُوزُ لِأَنَّ أَوْلَى الْأَمْرِ مَنْ لَهُ الْأَمْرُ عَلَى النَّاسِ بِوَلَايَةٍ**»^(۲). یعنی: «این سخن (که مراد از فرمانداران، علماء هستند) روا نیست زیرا **أَوْلَى الْأَمْرِ** کسانی هستند که از فرمانروایی و ولایت بر مردم برخوردارند (و در روزگار پیامبرص علماء چنین مقامی نداشتند)». از مفسران **شیعی**، صاحب تفسیر «**المیزان**» نیز این قول را نپسندیده است که مراد از فرمانداران، علماء باشند و در اینباره می‌نویسد: «**إِنَّمَا خَبَرْتُهُمْ فِي الْفَقْهِ وَالْحَدِيثِ وَنَحْوِ ذَلِكَ وَمَوْرِدُ قَوْلِهِ: ﴿وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِّنْ**

۱- به تفسیر مفاتیح الغیب، ج ۳، ص ۲۷۱ نگاه کنید.

۲- به تفسیر التَّبْيَان، اثر شیخ طوسی، ج ۱، ص ۴۵۳ بنگرید.

الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ ﴿ هِيَ الْأَخْبَارُ الَّتِي هِيَ أَعْرَاقُ سِيَاسِيَّةٍ ﴾^(۱) (آگاهی و تخصص علماء در فقه و حدیث و امثال اینهاست ولی آیه شریفه درمورد **أَمْن** و **خوف** آمده و به اخباری که رگه‌های سیاسی دارند مربوط می‌شود).

نظر مذکور صحیح است زیرا چنانکه گفتیم آیه کریمه از **إِذَاعِهِ** (یا انتشار) اخبار مزبور نهی فرموده است و این موضوع با اخبار نظامی یا صلح و جنگ مناسبت دارد، نه با مسائل فقهی. بنابراین، **أُولَى الْأَمْرِ** در این آیه شریفه همان فرماندهان سپاه و والیان عصر رسول اکرم ص بودند. **أَمَّا** صاحب تفسیر «المیزان» این رأی را نپذیرفته و فرمانداران را «**امامان معصوم**» می‌شمرد. ولی **أَوَّلًا** همه **امامان** † در روزگار رسول خدا ص حضور نداشتند تا بنا به مفاد آیه شریفه جای ملامت از افراد باشد که چرا به **امامان** † رجوع نکردند؟! و **جُزْ إِمَامٍ عَلِيٍّ** † کسی از ائمه † با رسول اکرم ص معاصر نبود و **حَسَنِينَ عَلَيْهِمَا السَّلَام** نیز پس از هجرت رسول خدا ص زاده شدند و در زمان نزول این سوره (نساء) کودک بودند و در امور سیاسی و نظامی، مرجع مردم شمرده نمی‌شدند. **ثَانِيًا** **امامان** اهل بیت † غالباً در تقیّه به سر می‌بردند و گاهی (همچون موسی بن جعفر †) گرفتار زندان بودند و مرجع امور نظامی و سیاسی و **أَمْن** و **خوف** قرار نمی‌گرفتند ولی آیه شریفه از **جمعی** سخن می‌گوید که امور مردم را برعهده داشتند و آنان در عصر رسول خدا ص به گواهی تاریخ **جُزْ** فرمانداران سپاه و والیان شهرها کسی نبود و البته **امام علی** † هم یکی از آنان بلکه سرآمدشان به شمار می‌آمد.

* * *

۱- تفسیر المیزان، ج ۳، ص ۲۰ بنگرید.

نکاتی از سورة مائده

(الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ) طهارت اهل کتاب

در این آیه شریفه، طعام اهل کتاب برای مسلمانان حلال شده و طعام مسلمین نیز برای اهل کتاب حلال گشته است. یعنی مسلمانان اجازه دارند اهل کتاب را به میهمانی دعوت کنند یا ضیافت ایشان را بپذیرند. اینک باید تحقیق کرد که مقصود از «طعام» در آیه مزبور چیست و آیا همه خوردنیها را دربردارد یا غذای مخصوصی از آن، اراده شده است؟ فقیه نامدار امامیه، احمد بن محمد مشهور به مقدس اردبیلی در کتاب «زبدۃ البیان فی احکام القرآن» در تفسیر این آیه می‌نویسد: **فَقَوْلُهُ تَعَالَى «طَعَامُهُمْ حِلٌّ لَكُمْ» يُرَادُ بِهِ الْحُبُوبُ^(۱)**. چنانکه ملاحظه می‌شود مرحوم مقدس اردبیلی «طعام» را به معنای «حُبُوب» یعنی دانه‌های غذائی همچون گندم و جو و غیره تفسیر نموده است (ضمناً در نقل آیه کریمه دچار خطا شده). دانشمند و فقیه دیگری از امامیه، به نام مقداد بن عبدالله سیوری مشهور به فاضل مقداد نیز در کتاب «کنز العرفان فی فقه القرآن» همین قول را از امامیه گزارش نموده می‌نویسد: **«وَأَمَّا أَصْحَابُنَا فَحَمَلُوا الطَّعَامَ هَاهُنَا عَلَى الْحُبُوبِ وَشَبَّهَهَا مِنَ الْجَامِدَاتِ»^(۲)**. یعنی: «أَمَّا يَارَانِ مَا، طعام را در اینجا بر دانه‌های غذائی و مانند آن‌ها از مواد جامد، حمل نموده‌اند».

۱- به زبدۃ البیان، کتاب الطهارة، ص ۳۹ نگاه کنید.

۲- به کنز العرفان، ج ۲، کتاب المطاعم و المشارب، ص ۳۱۱ بنگرید.

در **معاجم** لغت عربی نیز می‌خوانیم که اهل حجاز، واژهٔ طعام را برای مطلق اغذیه و مخصوصاً در مورد «گندم» به کار می‌بردند چنانکه **جوهری** در کتاب «**صِحاحُ اللُّغَةِ**» آورده است: «**الطَّعَامُ: مَا يُؤْكَلُ وَرُبَّمَا خُصَّ بِالطَّعَامِ الْبُرُّ**»^(۱) (طعام، شامل چیزهای خوردنی می‌شود و چه بسا در مواردی، مخصوص گندم است).

با وجود این‌ها باید انصاف داد که طعام در آیهٔ کریمه به معنای عام خود (**مَا يُؤْكَلُ**) به کار رفته است همانگونه که در برخی از آیات ملاحظه می‌شود مانند: ﴿كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ

إِسْرَءِيلَ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ﴾ [آل عمران: ۹۳]

(هر خوراکی بر بنی اسرائیل حلال بود مگر آنچه که اسرائیل پیش از نزول تورات بر خود حرام کرد). حتی لفظ طعام در قرآن برای غذاهای **گوشتی** نیز استعمال شده است چنانکه خدایتعالی به بنی-اسرائیل می‌فرماید: ﴿وَإِذْ قُلْتُمْ يَمْوِسُ لَنْ نَصْبِرَ عَلَى طَعَامِ

وَاحِدٍ...﴾ [البقرة: ۶۱] (زمانی را به یاد آرید که

گفتید ای موسی ما هرگز برغذایی یکنواخت شکیبایی نمی‌ورزیم) و مقصود بنی اسرائیل از «**طعام واحد**» غذایی مرکب از «**مَن**» و **سَلَوٰی** (یعنی مرغ بریان) بود به‌طوری‌که در آیهٔ ۵۷ از سورهٔ شریفهٔ بقره آمده است: ﴿وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلَوى﴾.

اما دلیل برآنکه در آیهٔ مورد بحث، واژهٔ «طعام» به «حُبُوب» اختصاص ندارد اینست که لفظ طعام، دو بار در آیهٔ مزبور آمده و بار دوم می‌فرماید: ﴿وَطَعَامُكُمْ حَلَالٌ هُمْ﴾ یعنی: «طعام شما

مسلمانان نیز برای اهل کتاب حلال است» از طرفی تردید نیست که مسلمین اجازه دارند علاوه بر

۱- به مختار الصَّحاح، ص ۲۳۶ نگاه کنید.

حبوب، انواع غذاهای خود را - پخته و ناپخته - به اهل کتاب بفروشند یا هدیه دهند. همچنین باید توجه داشت که اگر مراد از «طعام» گندم و جو... بود، حلال بودن آن‌ها به اهل کتاب اختصاص نداشت، مگر شرعاً نمی‌توان گندم و جو را به غیر اهل کتاب فروخت یا بخشید؟ از این‌ها گذشته، از سیاق آیه کریمه یعنی «الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبُ...»

فهمیده می‌شود که قرآن کریم در مقام **إنعام و إمتنان**، سخنان مزبور را به میان آورده و این امر، با محدود ساختن غذا به گندم و جو... منافات دارد. **أَمَّا مَقْدَسُ اَرْدَبِيلِي** هرچند در بخش طهارت از کتاب خود، طعام را به معنای حبوب دانسته ولی در بخش «أَطْعَمَهُ وَ أَشْرَبَهُ» از همان کتاب گوید: «وَقِيلَ الْمُرَادُ أَعَمَّ كَمَا هُوَ الظَّاهِرُ فَكُلُّ مَا يَصْنُقُ عَلَيْهِ طَعَامُهُمْ فَهُوَ حِلٌّ مَا لَمْ يُعْلَمْ تَحْرِيمُهُ مِنْ دَلِيلٍ مِثْلِ الْمَغْصُوبِ وَالنَّجَسِ وَهَذَا الْقَوْلُ غَيْرُ بَعِيدٍ لِأَنَّهُ الْمُتَبَادِرُ فَيَنْبَغِي الْحَمْلُ عَلَيْهِ»^(۱). یعنی: «و گفته شده که مراد از طعام، اعم از حبوب است چنانکه از ظاهر آیه برمی‌آید. پس هرچیزی که صدق طعام کند، حلال است مگر حرمتش با دلیلی جداگانه معلوم شود مانند اینکه غذایی غصبی یا نجس باشد. و این قول بعید نیست زیرا متبادر به ذهن است و جادارد که آیه بر آن حمل شود».

فاضل مقداد نیز در پایان بحث خود در بخش «مطاعم و مشارب» به همین نتیجه رسیده است و می‌نویسد:

«إِنَّ عِنْدِي فِي كَلَامِ الْأَصْحَابِ إِشْكَالًا تَقْرِيرُهُ: أَنَّ الْحُبُوبَ وَغَيْرَهَا مِنَ الْجَامِدَاتِ دَاخِلَةٌ فِي الطَّيِّبَاتِ فِي قَوْلِهِ: «الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبُ» وَعَظْفُ الْخَاصِّ عَلَى الْعَامِّ نَصٌّ أَهْلُ الْبَلَاغَةِ أَنَّهُ لَا يَجُوزُ إِلَّا لِنُكْتَةٍ أَوْ فَضِيلَةٍ كَعَظْفِ جِبْرِئِيلَ وَمِيكَائِيلَ عَلَى الْمَلَائِكَةِ. فَأَيُّ نُكْتَةٍ هَذَا اقْتَضَتْ الْإِخْرَاجُ وَالْعَظْفُ عَلَى قَوْلِكُمْ؟!»^(۲)

۱- به زبدة البيان، كتاب المطاعم و المشارب، ص ۶۳۴ نگاه کنید.

۲- به كنز العرفان، ج ۲، ص ۳۱۲ نگاه کنید.

یعنی: «نزد من درمورد سخن اصحاب (فقهای امامیه) اشکالی هست و تقریرش چنین است که: حُبُوب و غیر آن از موادّ غذائی همگی در کلمه «طَبَّات» داخل هستند در آنجا که خداوند می‌فرماید (امروز، **طَبَّات** برای شما حلال شده است) بنابراین لزومی نداشته که حقّ تعالی از حُبُوبِ اهل کتاب ذکری به میان آورد و اگر تصوّر شود که این امر از باب **عطف خاص بر عام** است، اهل بلاغت تصریح کرده‌اند که چنین عطفی جایز نیست مگر برای نکته‌ای یا فضیلتی - مانند فضیلت جبرئیل و میکائیل بر فرشتگان دیگر که در آیه ۹۸ از سوره بقره به عنوان عطف خاص بر عام آمده است - ولی در این امر که به قول شما، گندم اهل کتاب علاوه بر عموم طَبَّات، بر مسلمین حلال شده! چه نکته‌ای وجود دارد که لازم آمده از طَبَّات خارج گردد و به آن عطف شود؟!».

ملاحظه می‌کنید که **فاضل مقداد** نیز با این اشکال فنی، قول مشهور میان اصحاب را جداً به خطر افکنده است و لذا با اطمینان می‌توان گفت که مرادِ آیه شریفه، حلال بودن **عموم** غذاهای اهل کتاب برای مسلمانان است، نه خصوص گندم یا جو. «إِلَّا مَا أَخْرَجَهُ الدَّلِيلُ»^(۱) (چنانکه در سخن مقدّس اردبیلی گذشت). و از اینجا بدین نتیجه می‌رسیم که اهل کتاب، ذاتاً نجس نیستند (برخلاف قول مشهور) زیرا در گذشته اهل کتاب، مانند سایرین بیشتر غذاها را با دست می‌شستند و پخت و پز می‌کردند و در صورتی‌که ایشان

ذاتاً ناپاک بودند، طعام آن‌ها بر مسلمانان حلال نبود. این مسئله، امروز نیز از مسائل قابل توجّه است که اگر اهل کتاب را ناپاک پنداریم دچار **عُسر و حَزَج** شدیدی خواهیم شد و به ویژه برای مسلمانانی که در مغرب زمین زندگی می‌کنند مشکلات

۱- مانند گوشت خوک و مُردار و شراب که به نصّ قرآن کریم تحریم شده است.

فراوانی به بار می آید ﴿وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ﴾ [الحج: ۷۸] ^(۱).

علاوه براین، در آیه شریفه، نکاح با زنان پاکدامن اهل کتاب نیز به مسلمانان اجازه داده شده «وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الذِّنِّ أَوْتَوْا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ» و اگر قرار باشد که زنان مزبور ذاتاً ناپاک باشند، زندگی کردن با همسری که همواره نجس است بی شک مایه عسر و حرج خواهد بود. پس طهارت اهل کتاب از دیدگاه قرآن کریم امری مسلم است. در اینجا شبهه ای پیش آمده که قرآن کریم (درسوره توبه، آیه ۲۸) می فرماید: ﴿إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ﴾ (جز این نیست که

مشرکان، پلیدند) و اهل کتاب، عقایدشان به شرک آلوده شده لذا پاک شمرده نمی شوند! ولی این سخن، استوار نیست زیرا مراد از «الْمُشْرِكُونَ» در آیه شریفه، بت پرستانند، به قرینه آنکه در پی جمله مذکور می فرماید: ﴿فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا﴾ (پس به مسجد الحرام بعد از امسالشان نزدیک نشوند). ولی اهل کتاب را با مسجد الحرام کاری نبود و آن را محترم نمی شمردند و قبلاً هم بدانجا نمی آمدند و قبله ایشان در سرزمین فلسطین بود و بت پرستان به مسجد الحرام رفت و آمد می کردند. ^(۲) به علاوه، در نجاست مشرکان اختلاف است که آیا مراد از آن، پلیدی ظاهری است؟ یا باطنی نظیر آنچه فرمود: ﴿وَجَعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ﴾

۱- و خدا بر شما در دین حرج قرار نداد.

۲- در قرآن مجید «الْمُشْرِكِينَ» به کفار اهل کتاب عطف شده است مانند ﴿لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ...﴾ - ﴿مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الَّذِينَ كَفَرُوا...﴾ و امثال اینها) و معطوف غیر از معطوف غلیه است.

﴿ [یونس: ۱۰۰] یعنی: «(خداوند) پلیدی را بر کسانی می‌نهد که عقل را به‌کار نمی‌برند».

* * *

(أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا) کشتن یکتن برابر با کشتن همه مردم!

چرا به گفته قرآن مجید، هرکس بی‌گناهی را بکشد چنانست که همه مردم را کشته باشد و چون کسی را از مرگ نجات دهد همانند نجات همه مردم است؟! خدای سبحان که در کلام خود، غلو و افراط را روا نمی‌دارد پس مقصود از آیه کریمه چیست؟ مفسران سلف و خلف در اینباره آراء گوناگونی اظهار داشته‌اند. در تفسیر مجمع البیان از قول عبدالله بن عباس روایت شده که در معنای آیه شریفه گفت: یعنی «إِنَّ مَنْ قَتَلَ نَبِيًّا أَوْ إِمَامًا عَدِلَ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا»^(۱) (مراد آنست که هرکس پیامبری یا پیشوای دادگری را بکشد چنانست که همه مردم را کشته باشد). این قول با ظاهر آیه شریفه نمی‌سازد زیرا از عموم (مَنْ قَتَلَ نَفْسًا) خصوص قتل پیامبر و امام برنمی‌آید. قول دیگر از آن ابوعلی جبائی و عبدالجبار همدانی (از معتزلی‌ها) است چنانکه در کتاب «تنزیه القرآن عن المطاعین» قاضی عبدالجبار نوشته است: «أَنَّهُ مِنْ حَيْثُ يُقْتَدَى بِهِ وَيُسَهَّلُ سَبِيلُ الْقَتْلِ لِغَيْرِهِ»^(۲) عَظُمَ إِثْمُهُ كَمَا قَالَ ۖ: مَنْ سَنَّ سُنَّةً سَيِّئَةً فَعَلَيْهِ وَزُرْهَا وَوَزُرْ مَنْ عَمِلَ بِهَا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ»^(۳) (از آنروکه شخص قاتل، سرمشق سایرین قرار می‌گیرد و راه کشتن را برای دیگران آسان

۱- مجمع البیان، ج ۲، ص ۸۱.

۲- در تنزیه القرآن به‌جای «لِغَيْرِهِ» کلمه «و غَيْرِهِ» آمده که درست نیست.

۳- تنزیه القرآن عن المطاعین، ص ۱۱۶.

می‌سازد، گناهش بزرگ شمرده می‌شود چنانکه رسول خدا ﷺ فرمود: هرکس سنت بدی را پایه گذاری کند، گناه آن و گناه کسانی که تا روز رستاخیز بدان عمل می‌کنند، برعهده او است). این قول هرچند از رأی نخستین بهتر به نظر می‌رسد ولی تنها با بنیانگذار قتل (یعنی **پسر آدم** ﷺ که برادرش را کُشت) تطبیق می‌شود. به علاوه، نسبت به قتل‌های پنهان که کسی (جُز خدا) از آن‌ها آگاه نشده تا سرمشق قرار گیرد، شمول ندارد و با عمومیت آیه کریمه موافق نیست.

قول دیگر را ابوجعفر **طبری** در تفسیرش از **ابن زید** نقل کرده که وی گفته است: «يَجِبُ عَلَيْهِ الْقَتْلُ مِثْلُ لَوْ أَنَّهُ قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا»^(۱). (کشتن قاتل یکتا، همانگونه واجب است که وی همه مردم را کشته باشد). در اینجا ابن زید از **قصاص مُشابه** درباره کسی که یکتا یا همه را کشته باشد سخن گفته ولی قرآن کریم در این آیه از قصاص بحثی ندارد و **ماهیت عمل** را در قتل فردی و جمعی، مشابه می‌شمارد و ایندو امر با یکدیگر تفاوت دارند. تفسیر ابن زید شبیه رأی **مجاهد** است که **کیفر مشابه** **آخری** را درمورد قتل فردی و جمعی، مطرح نموده و گفته است: «لَوْ قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا كَانَ جَزَاءُهُ جَهَنَّمَ...»^(۲) (اگر کشته یکتا، همه مردم را هم کشته باشد باز کیفر او دوزخ خواهد بود)! به نظر می‌رسد که مفسران جدید، از قدماء به تفسیر صحیح آیه شریفه نزدیک‌تر شده‌اند و دقت بیشتری در فهم آیه نموده‌اند. در تفسر مشهور «**المنار**» که بر سایر تفاسیر در عصر جدید تقدم دارد، درباره این سؤال که چرا قتل یکتا با قتل همگان مقایسه شده؟ می‌نویسد: «لَأَنَّ الْوَاحِدَ يُمَثِّلُ النَّوعَ فِي جُمْلَتِهِ فَمَنْ اسْتَحْلَ دَمَهُ بَغَيْرِ حَقٍّ يَسْتَحِلُّ دَمَ كُلِّ وَاحِدٍ كَذَلِكَ»^(۳) (زیرا که فرد

۱- جامع البیان، ج ۸، ص ۳۵۴.

۲- جامع البیان، ج ۸، ص ۳۵۱.

۳- تفسیر المنار، ج ۶، ص ۳۹۹.

انسانی نماینده نوع بشر است بنابراین، کسی که خون فرد بی‌گناهی را به ناحق حلال شمارَد، خون هر بی‌گناهی را نیز حلال خواهد شمرد). تفسیر «المیزان» و «فی ظلال القرآن» هم براین قول رفته‌اند و سخنانی نزدیک به آن را آورده‌اند.

سخن این مفسران را باید توضیح داد تا مطلب روشنتر گردد. معلوم است قاتلی که فرد بی‌گناهی را می‌کشد، قصد انتقام گرفتن از وی را ندارد (زیرا ستمی در حق او روا نداشته) بلکه اغراض خاصی، قاتل را به این جنایت برانگیخته است پس اگر قاتل مزبور، با هراسان بی‌گناه دیگری روبرو شود و همان اغراض درمیان آید، قصد کشتن وی را نیز خواهد کرد. به همین قیاس، چنانچه مثلاً شخصی ملاحظه کند که فرد ناشناسی در رودی خروشان افتاده و در معرض هلاکت قرار دارد. آنگاه همت بر نجات وی بربندد و او را از مرگ رهایی دهد، البته در صورتی‌که شخص دیگری را به چنان حالی ملاحظه کند، از نجات وی نیز دریغ نخواهد ورزید. بنابراین عمل آن نجات دهنده، ارزش عمومی دارد و محدود به فرد خاص و معینی نیست. مفسران جدید، این معنی را بدرستی دریافته‌اند و از اینجا معلوم می‌شود که قرآن کریم – قرن‌ها پیش‌از این – برای نشان دادن زشتی «قتل نفس» و اَهمّیت «نجات جان انسان» بر چه نکته روانشناختی و ظریفی تکیه نموده که حتی بسیاری از دانشمندان و مفسران از درک آن ناتوان مانده‌اند!

* * *

(إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ

وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿۲۰۶﴾) ولایت مؤمنان بر یکدیگر

در میان شیعه امامیه شهرت دارد که آیه شریفه فوق، درباره انفاق علی ۷ در رکوع نماز نازل شده است. ولی متأسفانه روایات این موضوع، خالی از اختلاف و اشکال نیست. مثلاً در روایت محمد بن مسعود عیاشی آمده که علی ۷ نماز نافله می‌خواند «وَهُوَ رَاكِعٌ فِي صَلَاةٍ تَطْوَعُ»^(۱) و در روایت محمد بن یعقوب کلینی آمده که امام ۷ در رکعت دوم از نماز ظهر بود «كَانَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ ۷ فِي صَلَاةِ الظُّهْرِ وَقَدْ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ»^(۲). باز در روایت عیاشی می‌خوانیم که علی ۷ انگشتی خود را به سائل بخشید «فَذَرَعَ خَاتَمَهُ فَأَعْطَاهُ السَّائِلُ»^(۳) ولی در روایت کلینی آمده است که حضرتش جامه خویش را بدو بخشید «فَطَرَحَ الْحُلَّةَ إِلَيْهِ وَأَوْمَأَ بِيَدِهِ إِلَيْهِ أَنْ أَحْمِلَهَا»^(۴). در همین روایت آمده که جامه مزبور هزار دینار قیمت داشت «عَلَيْهِ حُلَّةٌ قِيمَتُهَا أَلْفُ دِينَارٍ»^(۵) و بعید است که امام علی ۷ با آن زهد و پارسایی جامه هزار دیناری بر تن داشته باشد. در تفسیر «المیزان» به روایت از ابن عباس آورده که انگشتی علی ۷ از طلا بود! «خَاتَمٌ مِنْ ذَهَبٍ»^(۶) و در مذهب امامیه مسلم شده که انگشتی طلا به دست کردن برای مردان جایز نیست. بنابراین، روایات مزبور از خطا و غلط مصون نمانده است. بااینهمه می‌توان پذیرفت که امام ۷ از مصادیق درجه اول و روشن این آیه کریمه باشد (به‌طوری که خواهد آمد).

محمد بن جریر طبری در تفسیرش به سند خود ذیل همین آیه از امام أبوجعفر باقر ۷ گزارش نموده که به ایشان گفته شد: «مَنْ النَّبِيُّ آمَنُوا؟ قَالَ: النَّبِيُّ آمَنُوا. قِيلَ بَلَّغْنَا

۱- تفسیر عیاشی، ج ۱، ص ۳۲۷.

۲- الأصول من الکافی، ج ۱، ص ۲۸۹.

۳- تفسیر عیاشی، ج ۱، ص ۳۲۷.

۴- الأصول من الکافی، ج ۱، ص ۲۸۹.

۵- همان مدرک.

۶- تفسیر المیزان، ج ۶، ص ۲۲.

انها نَزَلَتْ فِي عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ» (مراد از الَّذِينَ آمَنُوا در این آیه کیست؟ فرمود: مؤمنانند! گفته شد به ما رسیده که این آیه در حقّ علی بن ابی‌طالب نازل شده است). امام باقر ؑ در پاسخ فرمود: «عَلِيٌّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا»^(۱) (علی بن ابی‌طالب از مؤمنان است).

یعنی آیه شریفه از مؤمنان سخن می‌گوید و علی ؑ هم از مؤمنان شمرده می‌شود و آیه کریمه در عین عمومیت شامل آن‌حضرت نیز می‌گردد.

اما در مقام تفسیر و تدبّر در آیه شریفه، به چند نکته باید توجه داشت.

اول آنکه اسم موصول (الَّذِينَ) و افعال و ضمائر آیه به لفظ جمع آمده است «يُقِيمُونَ - يُؤْتُونَ - هُمْ - رَاكِعُونَ» و حمل جمع بر مفرد، خلاف اصل به شمار می‌آید و قرینه روشن لازم دارد و اگر چنین کاری صورت گیرد برای نکته‌ای است که در کلام لازم آید. شیخ طبرسی در «مجمع البیان» گوید آیه شریفه درخصوص علی ؑ نازل شده و علّت آنکه به لفظ جمع آمده اینکار بر سبیل تفخیم و بزرگداشت صورت گرفته است. وی می‌نویسد: «وَذَلِكَ أَنَّ أَهْلَ اللَّعَةِ قَدْ يَعْبُرُونَ بِلَفْظِ الْجَمْعِ عَنِ الْوَاحِدِ عَلَى سَبِيلِ التَّفْخِيمِ وَالتَّعْظِيمِ»^(۲). ولی مقام آیه شریفه، مقام تعظیم نیست زیرا در آن‌صورت به‌جای «رَسُولُهُ» در آیه‌کریمه، لفظ «رَسُولُهُ» را ذکر می‌فرمود که

بزرگداشت رسول‌خدا ص بیش‌از تعظیم علی ؑ لازم می‌آمد. و اگر گفته شود که با لفظ «رَسُول» تجلیل و بزرگداشت همراه است و نیاز به جمع بستن آن نیست. گوییم با لفظ «مُؤْمِن» نیز تشریف و تجلیل وجود دارد پس لازم نبود که به لفظ جمع آید. به نظر من نکته درست را زمخشری در تفسیر «کشاف» دریافته است و می‌نویسد: «جِيءَ بِهِ عَلَى لَفْظِ الْجَمْعِ وَإِنْ كَانَ السَّبَبُ فِيهِ رَجُلًا وَاحِدًا لِيَرَعَبَ النَّاسُ فِي مِثْلِ فِعْلِهِ»^(۳) (آیه بر لفظ جمع

۱- تفسیر طبری، ج ۸، ص ۵۳۱.

۲- مجمع البیان، ج ۶، ص ۱۲۹.

۳- کشاف، ج ۱، ص ۶۴۹.

آمده هرچند سبب نزول آن یکتا - علی - بوده است تا مردم در عمل به نظیر کار وی رغبت بندند). بنابراینچه زمخشری گفته: **سبب نزول آیه**، دلیل نمی‌شود که الفاظ آیه شریفه شکل عام به خود نگیرد و خصوصی شود زیرا قرآن کریم برای هدایت عموم نازل شده است. ازاینرو ملاحظه می‌کنیم که عمل علی - قبل از نزول آیه، صورت پذیرفته ولی لفظ آیه شریفه به صورت افعال **مضارع آمده «يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ»** نه **ماضی!** و تمام کسانی را که بدان عمل تأسی کنند دربرمی‌گیرد. دراینجا مشکلی وجود دارد که اگر علی - در حال رکوع، انگشتی یا جامه‌ای را به فقیر بخشیده باشد، آیا لازم است که همه مؤمنان در حال رکوع نمازشان بدینکار اقدام کنند؟! البته پاسخ، منفی است و چنانکه گفتیم لازم نیست الفاظ آیه شریفه عیناً با سبب نزول آن منطبق باشد زیرا در نزول آیات، به مقاصد کلی و وسیعتری عنایت شده است و لذا برخی از مفسران جمله **«وَهُمْ رَاكِعُونَ»** را جمله حالیه برای **«يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ»** دانسته‌اند (نه **يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ**) که به جمله مذکور نزدیکتر است و گفته‌اند: **«الْأَقْرَبُ يَمْنَعُ الْأَبْعَدُ»**. با این توضیح که اصطلاحاً رکوع در نماز، همان خم شدن به‌شمار می‌آید ولی رکوع در زکوة، انفاق به همراه خضوع است چرا که **«رکوع»** در اصل لغت به معنای **«خضوع»** می‌آید همانگونه که در **«لسان العرب»** اثر ابن منظور می‌خوانیم **(الرُّكُوعُ: الْخُضُوعُ)** ^(۱) و در قرآن کریم نیز آمده است: **﴿وَحَرَّ رَاكِعًا﴾** [ص: ۲۴] یعنی: **«خاضعانه به زمین افتاد»**. قرآن مجید در سورة توبه نسبت به منافقان می‌فرماید: **﴿وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَرِهُونَ﴾** [التوبة: ۵۴] یعنی: **«انفاق نمی‌کنند**

بازنگری در معانی قرآن

مگر درحالی‌که ایشان کراحت دارند» و درباره مؤمنان برعکس منافقان می‌فرماید: ﴿يُؤْتُونَ مَاءً آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجَلَةٌ﴾ [المؤمنون: ۶۰] یعنی: «می‌دهند آنچه داده‌اند درحالی‌که دل‌هایشان ترسان است» درآیه مورد بحث نیز می‌فرماید: ﴿وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ﴾. یعنی «زکات می‌دهند درحالی‌که خاضعند». به هر صورت، آیه شریفه مفهوم وسیعی را دربر دارد و ولایت عام مؤمنان را بر یکدیگر می‌رساند چنانکه در سوره شریفه توبه فرمود: ﴿وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ﴾ [التوبة: ۷۱] یعنی «مردان و زنان با ایمان، یاوران یکدیگرند». و این معنا منافی با آن نیست که سبب نزول آیه کریمه، انفاق امام علی (ع) در راه خدا باشد که الحق مصداق کامل آیه قرآنی بوده است و انکار همه روایاتی که در این باره آمده — چنانکه بعضی بر آن رفته‌اند — ناموجه است.

* * *

(يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ^ط قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا^ط إِنَّكَ أَنْتَ

عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿١٠٦﴾) پاسخ پیامبران در روز رستاخیز

این آیه کریمه نشان می‌دهد که خداوند سبحان در روز رستاخیز همه پیامبران خود را گرد می‌آورد و از ایشان می‌پرسد: مردم دعوت شما را چگونه اجابت نمودند؟ پیامبران⁺ در پاسخ می‌گویند: ﴿لَا عِلْمَ لَنَا^ط إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿١٠٦﴾﴾

(ما را در این باره دانشی نیست تویی که خود از همه امور پنهانی کاملاً آگاهی). در اینجا رسولان خدا از پاسخ پرسش خداوند، اظهار بی‌اطلاعی می‌کنند. بنابراین لازمست پرسش خداوند را پی‌گیریم

نکاتی از سورة مائده

۱۰۱

و معنای آن را بهتر دریابیم تا به علت نا آگاهی رسولان از پاسخ به پرسش مزبور پی ببریم. سؤال **مَاذَا أُجِبْتُمْ؟** یک پرسش عام و فراگیر به شمار می آید. یعنی ای رسولان من، عموم کسانی که در دنیا دعوت شما را دریافتند، چه واکنشی از ایمان و کفر و طاعت و معصیت در برابر آن نشان دادند و در باطن هرکس چه گذشت؟ به علاوه، کسانی که پس از وفات شما با آن دعوتها روبرو شدند، چگونه بدانها پاسخ دادند؟ این پرسش وسیع با آگاهی از نیت مردم واحوال شخصی آنان به ویژه با احوال آیندگان، پیوند دارد و علم و احاطه بر آنها، مخصوص ذات احدیت - تعالی شأنه - است از اینرو پیامبران حق، پس از نفی آگاهی خود از این امور پنهانی، با تأکید و به صورت حصر می گویند: **﴿إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ﴾** (همانا تنها تو هستی

که بر همه پنهانیها آگاهی کامل داری). اما بیشتر مفسران - بی توجه به وسعت سؤال خداوند - گمان کرده اند که چون پیامبران **†** مدتی در میان مردم زیسته اند و شاهد حوادثی در روزگار خود بوده اند، نباید در برابر سؤال حقتعالی، سخن از **لَا عِلْمَ لَنَا** به میان آورند و لذا هرکدام به توجیه و تأویلی دست آویخته اند تا **نفی** را به اثبات مبدل سازند و از **لَا عِلْمَ لَنَا** معنای **إِنْ لَنَا عِلْمًا** را بدر آورند!

از مفسران قدیم، **حسن بصری** و **مجاهد** گفته اند که پیامبران **†** از **ترس** روز رستخیز، علم و آگاهی خود را موقتاً **إِذْ سَبَّحْتُمْ** می دهند و به قول **مجاهد: «فَيَفْزَعُونَ، فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ؟ قَالُوا: لَا عِلْمَ لَنَا»**^(۱) (پیامبران می ترسند، پس خدایتعالی می پرسد: چگونه به شما پاسخ داده شد؟ گویند: ما را دانشی نیست). غافل از آنکه خداوند - **جَلَّ ذِكْرُهُ** - در قرآن کریم اعلام فرموده که نیکوکاران از **ترس** روز رستخیز مصون

خواهند بود چنانکه می‌فرماید: ﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ

مِنْهَا وَهُمْ مِّنْ فَرَعٍ يَوْمَئِذٍ ءَامِنُونَ ﴿٨٩﴾ [النمل: ۸۹] (هرکس

کردار نیکو آورد، پاداش بهتری دارد و ایشان در آنروز از **ترس** ایمن خواهند بود). اساساً خدای سبحان در کتابش خبر داده است که مردم پاک در همان لحظه قبض روح، مژده ورود به بهشت را از فرشتگان خدا دریافت می‌دارند، بنابراین دیگر جای ترس و وحشت برای ایشان باقی نمی‌ماند چنانکه می‌فرماید: ﴿الَّذِينَ تَتَوَفَّيْهُمْ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ

عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾ [النحل: ۳۲] (کسانی

که فرشتگان، قبض روحشان می‌کنند درحالی‌که افراد پاکی هستند، فرشتگان بدانها گویند: درود بر شما باد، به سبب اعمالی که می‌کردید به بهشت درآید). پس چه معنا دارد که ادعا کنیم پیامبران نیکوکار و پاک خداوند، در روز معاد از وحشت و هراس به فراموشی می‌افتند و **لا علم لنا** می‌گویند؟!

برخی دیگر از اصحاب تفسیر، به «حذف و تقدیر» در آیه شریفه قائل شده‌اند که برخلاف **اصل** است و بدون قرینه واضح در کلام، نتوان آن را پذیرفت چنانکه در **مجمع البیان**، به روایتی از **ابن عباس** گزارش شده که گفت: «إِنَّ الْمُرَادَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا»^(۱) (مراد آنست که ما را در اینباره دانشی نیست جز آنچه که تو به ما آموختی)! و معلوم نیست برای چه نکته بلاغی، استثنای آیه حذف شده است!

از مفسران معاصر، برخی اظهار این سخن را از سوی پیامبران به «رعایت ادب حضور»^(۲) و «طریق تأدب»^(۳) حمل نموده‌اند. ولی رعایت ادب، اقتضا

۱- مجمع البیان، ج ۶، ص ۲۳۰.

۲- تفسیر المیزان، ج ۶، ص ۲۱۶.

۳- تفسیر استاد زحیلی (التفسیر المنیر) ج ۷، ص ۱۰۷.

نکاتی از سورة مائده

۱۰۳

ندارد تا پیامبران پاک با داشتن علم، از خود نفی علم کنند که مَعَاذَ اللَّهِ به کذب می‌انجامد بلکه مقتضی است عرض کنند «اللَّهُمَّ أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنَّا» (خداوند! تو از ما به اجابتِ مردم آگاهتری) چنانکه در حدیث مشهور آمده که رسول خدا ص از یاران خود پرسید: «أَتَدْرُونَ مَا الْغَيْبَةُ؟» (آیا می‌دانید که غیبت چیست؟) اصحاب، اظهار ادب نموده عرض کردند: «اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ» (خدا و رسولش بهتر می‌دانند) و نگفتند: هیچ نمی‌دانیم (لَا عِلْمَ لَنَا!)

برای حلّ نهایی مسئله، بنا بر روش همیشگی باید به خود قرآن کریم بازگردیم. در پس آیه مورد بحث از سورة شریفه مائده، خدایتعالی از عیسی بن مریم عَلَیْهِمَا السَّلَام یاد می‌کند و می‌فرماید که در روز رستاخیز از وی دربارهٔ اُمّتش می‌پرسد و این از باب «ذکر خاص بعد از عام» محسوب می‌شود زیرا که اُمّت مسیح ۷ بیش از سایر اُمم در حقّ پیامبرشان به غلو افتاده‌اند تا آنجا که گفتند: ﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ﴾ (خدا همان مسیح

پسر مریم است)! خدای سبحان از مسیح می‌پرسد که: ﴿أَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُتِيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ (آیا تو به مردم گفته‌ای که من و مادرم را غیر از خدا، دو معبود بشمار آرید؟! عیسی ۷ این نسبت را از خود نفی می‌نماید و عرض می‌کند که: ﴿مَا قُلْتُ هُمْ إِلَّا مَا

أَمَرْتَنِي بِهِمْ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ ۖ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ ۖ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ ۖ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾﴾

[المائدة: ۱۱۷] (جز این چیزی به مردم نگفتم که خدا را بندگی کنید که او صاحب اختیار من و شماست و بر ایشان گواه بودم تا زمانی که در میان آنان بسر می‌بردم ولی چون مرا وفات دادی، تو بر آن‌ها مراقب بودی و تو بر هر چیز گواهی).

این آیه شریفه، جمله **لا عِلْمَ لَنَا** را تفسیر می‌کند و دلالت دارد براینکه پیامبر حق، پس از وفاتش از احوال امت خود بی‌خبر است و مسئولیت این امر هم برعهده وی نیست. شهادت او، **مقیّد** به شرط حضورش در میان امت است، برخلاف شهادت خدایتعالی که لابشرط و **مطلق** شمرده می‌شود. پس چون رسول حق در برابر این پرسش کلی و فراگیر قرارگیرد که: مردم دعوت شما را چگونه اجابت کردند؟ جایز است که بگوید: **«لا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُیُوبِ»**.

از اینجا به خطای برخی از مفسران معاصر می‌توان پی برد که گوید چون خدایتعالی، پیامبران را **«گواهان بر خلق»** قرار داده است بنابراین جمله **لا عِلْمَ لَنَا** برطریق ادب درپیشگاه پادشاه هستی گفته خواهد شد چنانکه می‌نویسد:

«لا عِلْمَ لَنَا» جَرَى عَلَى الْأَدَبِ الْعُبُودِيِّ قِبَالَ الْمَلِكِ الْحَقِّ^(۱).

باید گفت: در صورتیکه گواهی انبیاء **†** را بر امتشان **«مطلق»** فرض کنیم با توجه به سخن مسیح **U** که گوید: **كُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيداً مَا دُمْتُ فِيهِمْ**، لازم می‌آید که قاعده استوار **«حمل مطلق بر مقیّد»** را به فراموشی نسپاریم. علاوه براین، قرآن کریم نشان می‌دهد که گواهی انبیاء در دنیا بر امت‌های خود، شهادت علنی و ظاهری بوده، نه باطنی! به دلیل آنکه **نوح نبی U** اظهار داشته است: **﴿وَمَا^(۲) عَلِمِي بِمَا كَانُوا**

يَعْمَلُونَ﴾ **﴿إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَى رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ﴾** [الشعراء:

۱۱۲- ۱۱۳] (من چه دانشی به آنچه می‌کرده‌اند، دارم؟ حساب ایشان جز بر عهده خدای من نیست، اگر این امر را بفهمید!).

آری! انبیاء **†** آنچه را که در روزگار خود ملاحظه می‌کردند، هنگامی که مقتضی باشد در آخرت

۱- تفسیر المیزان، ج ۶، ص ۲۱۶.

۲- کلمه «ما» در آیه شریفه یا «نافیه» است و یا «استفهامیه» که بر انکار دلالت دارد.

ابراز می‌دارند مثلاً پیامبر اکرم اسلام ص در دنیا از کافران قومش به خدایتعالی شکایت می‌برد که: ﴿يَرْبِّ إِنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ [الزخرف: ۸۸]

(خدای من، اینان قومی هستند که ایمان نمی‌آورند) و در آخرت هم به شیوه شکایت از کافران قریش، سخن خواهد گفت چنانکه می‌فرماید: ﴿وَقَالَ

الرَّسُولُ يَرْبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا﴾ [الفرقان: ۳۰]

(پیامبر گوید: خدای من، همانا قوم این قرآن را مهجور قرار دادند). اما شکایت از دشمنان علنی با خبر داشتن از اعمال نهانی مردم و آینده اقوام تفاوت دارد و این علم ویژه حقتعالی است و پیامبران **†** **جُزْ لَا عِلْمَ لَنَا** در برابر پرسش از آن، پاسخی ندارند چنانکه در آیه شریفه تصریح شده است.

نکاتی از سورهٔ انعام

(وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَّجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِم مَّا يَلِيسُوتَ ﴿٦﴾) به اشتباه افکندن یا لباس پوشاندن؟!

در سورهٔ شریفهٔ انعام از قول کافران آمده که گفتند: **لَوْ لَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ** یعنی: چرا بر او (پیامبر) فرشته‌ای (آشکار) فرودستاده نشده است؟! خدایتعالی بدین ایراد، دو پاسخ در قرآن کریم داده است. یکی آنکه اگر فرشته‌ای فرستاده بودیم و بازهم ایشان ایمان نمی‌آوردند، مستحق هلاکت می‌شدند ﴿وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكًا لَّقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنْظَرُونَ ﴿٦﴾﴾. پاسخ دوم

همانست که در آیهٔ نهم از همین سوره می‌خوانیم و یکی از مترجمان مشهور آن را چنین ترجمه نموده است: «و چنانچه فرشته‌ای نیز به رسالت فرستیم هم او را به صورت بشری درآوریم و **بر آنان همان لباس که مردمان پوشند بپوشانیم**»^(۱)! مترجم دیگر مرقوم داشته: «و اگر می‌گردانیم او را فرشته‌ای، هرآینه می‌گردانیم او را مردی و هرآینه می‌پوشانیم بر ایشان آنچه می‌پوشند»^(۲)!

برخی از مفسران جدید نیز متأسفانه شبیه همین ترجمه را در تفسیر خود آورده و نوشته‌اند: و اگر او (پیامبر) را فرشته‌ای قرار می‌دادیم، او را به صورت مردی درمی‌آوردیم و **همان لباسی را که مردم می‌پوشند بر آنان می‌پوشانیم**»^(۳)!

۱- به ترجمهٔ آقای الهی قمشه‌ای نگاه کنید.

۲- به ترجمهٔ آقای شیخ عباس مصباح زاده بنگرید.

۳- به تفسیر کاشف (اثر آقای محمدباقر حجتی و آقای بی-آزار شیرازی) ج ۳، ص ۲۸۰ نگاه کنید.

خطای این مترجمان از آنجا ناشی شده که فعل «لَبَسْنَا» را به جای «لَبَسْنَا» به فتح باء ترجمه کرده‌اند و لَبَسْنَا (که از مصدر لَبَس می‌آید) چون با کلمه «عَلَى» قرین شود معنای «خلط و اشتباه» می‌دهد، نه معنای جامه پوشاندن که مصدرش «لَبَس» به ضمّ اوّل بوده و در آیه شریفه نیامده است. ابن منظور در معجم «لسان العرب» می‌نویسد: اللّٰبِسُ بِالضَّمِّ: مصدرٌ قولِكَ لَبِسْتُ الثَّوْبَ. و اللّٰبِسُ بِالْفَتْحِ مصدرٌ قولِكَ لَبِسْتُ عَلَيْهِ الْأَمْرَ: خَلَطْتُ.^(۱)

و آنگاه (ابن منظور) آیه شریفه را چنین توضیح می‌دهد:

«كَانَ رُؤَسَاءُ الْكُفَّارِ يَلْبِسُونَ عَلَى ضَعْفَتِهِمْ فِي أَمْرِ النَّبِيِّ صِ فَقَالُوا هَلَّا أُنْزِلَ عَلَيْنَا مَلَكٌ؟ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: وَلَوْ أُنْزِلْنَا مَلَكًا فَرَأَوْهُ (يَعْنِي الْمَلَكُ) رَجُلًا لَّكَانَ يَلْحَقُهُمْ فِيهِ مِنَ اللَّبَسِ مِثْلُ مَا لَحِقَ ضَعْفَتَهُمْ مِنْهُ»^(۲) (سران کفار امر پیامبر ص را بر ضعفای خود مشتبه می‌کردند و می‌گفتند: چرا بر ما فرشته‌ای فروفرستاده نشده است؟ خدایتعالی در پاسخ ایشان فرمود: و اگر فرشته‌ای فروفرستاده بودیم و آن‌ها، فرشته مزبور را به صورت مردی می‌دیدند، نظیر همان اشتباه بدانان می‌رسید که به ضعفای ایشان رسیده است). یعنی باز هم کافران می‌گفتند: این مرد، بشری همانند ما است و فرشته نیست! بنابراین، جمله «لَلْبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَا يَلْبِسُونَ» را لازمست بدینصورت ترجمه کرد که: «بر ایشان همان اشتباهی را فراهم می‌آوردیم که هم اکنون در آن اشتباه هستند». پس سخن از جامه بر تن کردن در اینجا مطرح نیست که لزومی در گفتن آن نبوده است زیرا که اگر فرشته خداوند، به صورت مردی درآید و به سوی قومی فرستاده شود، البتّه با پیکر عریان نخواهد آمد! و ذکر اینکه «جامه مردمان بر تن وی می‌پوشانیم» سخنی حشو و زائد شمرده می‌شود و در خور کلام خداوند نیست.

۱- لسان العرب، ج ۶، ص ۲۰۲.

۲- لسان العرب، ج ۶، ص ۲۰۴.

باید اذعان نمود: نخستین کس از مترجمان جدید قرآن که این نکته را به خوبی دریافته، شادروان **ابوالقاسم پاینده** بوده است. وی در مقدمه زیبای خود بر ترجمه‌اش معنای صحیح «لَبَسَ» را یادآور شده و سپس مترجمانی چند بر شیوه او رفته‌اند و بحمد الله تعالی، آیه شریفه را بدرستی ترجمه کرده‌اند.

* * *

(وَكَذَٰلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمٰوٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ)

(۷۵) ملکوت آسمانها و زمین

در تفسیر آیاتی که از ابراهیم خلیل ۷ سخن می‌گویند، برخی از مفسران به اشتباهات غریبی دچار شده‌اند. از جمله آن‌ها، معنای مَلَكُوتِ آسمانها و زمین در سورة شریفه انعام است. واژه ملکوت که چهار مرتبه در قرآن کریم آمده به معنای مُلک یا پادشاهی و فرمانروایی است چنانکه **ابن منظور** در کتاب «**لسان العرب**» می‌نویسد: «**مُلْكُ اللَّهِ تَعَالَى وَمَلَكُوتُهُ: سُلْطَانُهُ وَعَظَمَتُهُ**».^(۱) بنابراین ملکوت خداوند در آسمانها و زمین، فرمانروایی شکوهمند او بر کائنات، شمرده می‌شود که بر طبق آیه ۷۵ سورة انعام این فرمانروایی بر ابراهیم ۷ آشکار شد و او به یقین رسید. آیا شناختن ملکوت خدا برای دیگر مردمان نیز امکان‌پذیر است یا نه؟ قرآن کریم به این پرسش، پاسخی روشن می‌دهد و در آیه ۱۸۵ از سورة اعراف می‌فرماید: «**أَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمٰوٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ**

۱- لسان العرب، ج ۱۰، ص ۴۹۲.

أَجْلُهُمْ^ص فَبَإَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿۷۵﴾ (آیا در فرمانروایی آسمانها و زمین و هرچه خدا آفریده است ننگریستند و اینکه شاید سرآمد عمر ایشان نزدیک شده باشد؟ پس به کدامین سخن بعد از آن - قرآن - ایمان خواهند آورد؟). این آیه کریمه به وضوح دلالت دارد بر اینکه عموم مردم می‌توانند با نگاه عقلی در نظام آسمان و زمین، به فرمانروایی با شکوه آفریننده جهان پی ببرند و کاملاً روشن است که مراد از رؤیت و نظر، دیدار ظاهری نیست بلکه بینش باطنی و عقلی است. آیه ۷۵ از سوره شریفه أنعام، صورت **اجمالی** مشاهده و تفکر ابراهیم **ص** را برای شناخت فرمانروایی خداوند مطرح می‌سازد و سپس **اجمال** را به **تفصیل** می‌برد و نشان می‌دهد که ابراهیم **ص** چگونه با طلوع وافول ستاره و ماه و خورشید، به فرمانروای این نظام بدیع پی برد. ولی برخی از مفسران که با اعتماد به روایات ضعیف و حکایات عجیب، عادت به ورود در غرائب دارند، ملکوت خداوند را بدین معنا پنداشته‌اند که ابراهیم **ص** چندان را مشاهده کرد که در پنهانی زنا می‌کنند! و آن‌ها را نفرین نموده روانه دیار مرگ ساخت تا سرانجام خدای سبحان او را از این بدخواهی بازداشت! در تفسیر **المیزان** به نقل از تفسیر محمد بن مسعود **عیّاشی** چنین آمده است: «لَمَّا رَأَى (إِبْرَاهِيمُ **ص**) مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ انْتَفَتَ فَرَأَى رَجُلًا يَزْنِي فَدَعَا عَلَيْهِ فَمَاتَ ثُمَّ رَأَى آخَرَ فَدَعَا عَلَيْهِ فَمَاتَ حَتَّى رَأَى ثَلَاثَةً فَدَعَا عَلَيْهِمْ فَمَاتُوا فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَيْهِ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ إِنَّ دَعْوَتَكَ مُجَابَةٌ فَلَا تَدْعُ عَلَى عِبَادِي فَبَإَيِّ لَوْ شِئْتُ لَمْ أَخْلُقْهُمْ» الحديث^(۱) (چون ابراهیم **ص** ملکوت آسمانها و زمین را دید نگاه کرد و مردی را دید که زنا می‌کند پس وی را نفرین نمود و آن‌مرد به هلاکت رسید سپس مرد دیگری را دید پس او را هم نفرین نمود و هلاک شد تا آنجا که بر سه تن

۱- تفسیر المیزان، ج ۷، مقایسه شود با تفسیر عیّاشی، ج ۱، ص ۳۶۴.

نکاتی از سورة أنعام

۱۱۱

نفرین کرد و همگی مُردند! آنگاه خداوند بدو وحی کرد که ای ابراهیم، دعای تو اجابت می‌شود ولی بندگان مرا نفرین مکن که اگر می‌خواستیم، آنها را نمی‌آفریدیم... تا آخر حدیث). تفسیر مذکور می‌خواهد این مفهوم را برساند که مراد از نظر در ملکوت آسمانها و زمین، رؤیت عموم اشیاء چه آشکار و چه پنهان است! و چنانکه ملاحظه شد این تفسیر با آیه ۱۸۵ سورة کریمه اعراف نمی‌سازد و به علاوه، ارتباط آیه ۷۵ سورة انعام با آیات بعد را به کلی انکار می‌نماید، همان آیاتی که از تفکر ابراهیم ۷ در اجرام سماوی برای دستیابی به معرفت خداوند و نفی شرک بحث می‌کند.

*

*

*

نکاتی از سورة اعراف

(وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرْنَا بِهَا) عقیده به جبر یا تقلید از پدران؟

زمخشری درباره تفسیر این آیه شریفه از قول حسن بصری آورده است که: «إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى بَعَثَ مُحَمَّدًا ص إِلَى الْعَرَبِ وَهُمْ قَدَرِيَّةٌ مُجْبَرَةٌ يَحْمِلُونَ ثُنُوبَهُمْ عَلَى اللَّهِ وَتَصْدِيقُهُ قَوْلُ اللَّهِ تَعَالَى: وَإِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرْنَا بِهَا»^(۱)...

یعنی: «خدایتعالی، محمدص را به‌سوی عرب فرستاد درحالی‌که ایشان عقیده به جبر داشتند و گناهان خود را به خدای سبحان نسبت می‌دادند و گواه درستی این‌معنا، آیه شریفه است که می‌فرماید: چون آنان به‌کارزشتی می‌پردازند گویند که پدرانمان را بر این‌کار یافتیم و خدا ما را بدان امر کرده است»!

برخی از مفسران برجسته شیعه نیز در تفسیر آیه مزبور، بر همین رأی اعتماد نموده‌اند چنانکه شیخ ابوالفتوح رازی در تفسیرش می‌نویسد: «وَاللَّهُ أَمَرْنَا بِهَا، و ما را خدای فرموده است. و این برای آن گفتند که ایشان مذهب جبری گفتندی. گفتند اگر خدایتعالی خواستی ما را بگردانیدی از این، و ما را اکراه کردی در خلاف این. فَهَذَا معنی قوله: وَاللَّهُ أَمَرْنَا بِهَا. و این قول برابر قول مُجْبِرَان است».^(۲)

أَمَّا از پاسخی که خداوند - جَلَّ وَ عَلَا - به سخن مشرکان می‌دهد، امر دیگری استنباط می‌شود که متأسفانه بر این مفسران پوشیده مانده است.

۱- به تفسیر کشاف، ج ۲، ص ۹۹ نگاه کنید.

۲- به تفسیر ابی الفتوح رازی، ج ۲، ص ۳۸۴ بنگرید.

پاسخ حق تعالی آنست که می‌فرماید: ﴿قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ^ط أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ﴾ [الأعراف: ۲۸] (بگو: همانا خدا، به زشتکاری فرمان نمی‌دهد، آیا نادانسته به خدا نسبتی می‌دهید؟! * بگو خداوند به عدالت فرمان داده است...»).

از این پاسخ فهمیده می‌شود که بحث بر سر «امر تشریعی» یعنی قانونگذاری خدا بوده نه «امر تکوینی» که واداشتن و اجبار آدمی به کارهای زشت باشد! مشرکان عرب می‌گفتند: پدران ما نیز به کارهایی همانند ما می‌پرداختند لذا اعمال ما سابقه و «مشروعیت» دارد. آن‌ها بر کارهای منحرفانه خود (مانند طواف عریان پیرامون خانه کعبه) رنگ دینی می‌زدند و می‌گفتند: **وَاللَّهِ أَمَرْنَا بِهَا** (خدا این امور را به ما دستور داده است)! قرآن کریم در پاسخ ایشان می‌فرماید: اعمال شما، منکر و زشت است و خدایتعالی به کارهای زشت امر نمی‌کند، خدا به عدالت فرمان داده است. از اینرو اعمال پدرانتان هم – مانند زشتکاری شما – برخلاف دستور و قانون الهی بوده است و استناد به آن‌ها موجه نیست. پیدا است که این بحث درباره امر تکوینی همچون **جبر** پیش نیامده و با تشریع خدا پیوند دارد. اگر مشرکان عقیده جبر را پیش کشیده بودند و امر تکوینی را در نظر داشتند، مفهوم پاسخ خدایتعالی بدین‌صورت درمی‌آمد که: خداوند هرگز شما را به فحشاء مجبور نمی‌کند، بلکه به عدالت وادار کرده است و شما در اجرای عدالت مجبور هستید! و چنانچه کلام خدا چنین مفهومی را دربرداشت در آن‌صورت اعتراض به اعمال زشت مشرکان معنا نداشت!

ما اگر هماهنگ با رسم پیشین خود، به آیات دیگر از قرآن مجید رجوع کنیم و شاهی برای تفسیر مذکور بجوئیم، نظیر همین ادعا و پاسخ را

نکاتی از سوره اعراف

۱۱۵

در کتاب خدا می‌یابیم. در سوره شریفه نحل از قول مشرکان آمده است که گفتند: ﴿لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبْدَنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا﴾ [النحل: ۳۵] (اگر خدا می‌خواست ما هیچ چیزی غیر او را نمی‌پرستیدیم، نه ما و نه پدرانمان!). سپس خدای سبحان به آنان چنین پاسخ می‌دهد که: ﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ﴾ [النحل: ۳۶] (به یقین، ما در هر امتی رسولی فرستادیم - با این پیام - که خدا را بپرستید و از پرستش هر معبودی غیر خدا، دوری گزینید). روشن است که آن ادعا و این پاسخ، متناسب با بحث جبر نیست. جبری انکار نمی‌کند که پیامبران به توحید دعوت نموده‌اند، جبری می‌گوید خداوند، ما را به پذیرفتن شرک وادار کرده است و لذا ما گناهی نداریم! در پاسخ آن‌ها از اراده و اختیار انسانی باید سخن گفت، سخن از دعوت رسولان به توحید، هنگامی منطقی به نظر می‌رسد که مشرکان، بت پرستی را به فرمان و قانونگذاری خدا نسبت داده باشند. شگفت است که علامه زمخشری با وجود تبخّر در تفسیر قرآن، آیه سوره نحل را نیز - مانند سوره انعام - حمل بر عقیده جبر نموده است و در ذیل آن می‌نویسد: «وَهَذَا مَذْهَبُ الْمُجْبِرَةِ بِعَيْنِهِ»^(۱) (این عقیده مشرکان، عیناً همان مذهب اهل جبر است) و ظاهراً با این تطبیق، قصد دارد بر «اشعریان» طعنه زند که آنان نیز همانند بت پرستان عرب می‌اندیشند! شگفت‌تر از ادعای زمخشری، دفاع اشعری‌ها است که آیه شریفه در سوره نحل را حمل بر معنای جبر نموده - اند ولی می‌گویند: «قَالَ الْمُشْرِكُونَ اسْتَهْزَأَ وَاهِلُ السُّنَّةِ اعْتِقَاداً» (مشرکان سخن مزبور را از راه استهزاء گفته‌اند ولی اهل سنت - یعنی اشعریان - از روی اعتقاد

۱- به تفسیر کشاف، ج ۲، ص ۶۰۴ نگاه کنید.

این سخن را می‌گویند! چنانکه ابوالبرکات نَسَفی در دفاعیه‌اش اظهار داشته است! (۱) غافل از آنکه اساساً مقام بحث در سوره انعام و نحل، مقام تشریع و قانونگذاری خدا است بدانگونه که گذشت. افسوس که معانی قرآن کریم در پاره‌ای از موارد، به سبب اختلافات مذاهب، از اذهان مفسران برجسته دور مانده و مورد غفلت قرار گرفته است!

* * *

(وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا ۖ وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ) ۱

اسماء خدا یا آیات او؟!

در آیه شریفه فوق، دستور داده شده تا خدایتعالی را با «نیکوترین نامها» بخوانیم زیرا کلمه «حُسْنَى» مؤنث «أَحْسَن» به معنای نیکوتر است. بنابراین ترجمه‌های قرآنی که «الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى» را به «نامهای نیک» برگردانده‌اند (۲)، خالی از تسامح نیستند. بخشی از نامهای مزبور در قرآن کریم آمده است چنانکه در سوره اسراء می‌فرماید: ﴿قُلِ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ

الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى﴾ [الإسراء: ۱۱۰] و در سوره حشر می-

خوانیم: ﴿هُوَ اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ ۚ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى﴾

[الحشر: ۲۴] و در سوره طه می‌فرماید: ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا

هُوَ ۚ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى﴾ [طه: ۸].

از این آیات شریفه برمی‌آید که مراد از اسماء حُسْنَى، نامهای ملفوظ خداوندی است که شأن

۱- به تفسیر کشاف، ج ۲، حاشیه صفحه ۶۰۴ نگاه کنید.

۲- به ترجمه‌های قرآنی اثر آقایان: ناصر مکارم شیرازی، مسعود انصاری، ابوالقاسم پاینده، مهدی الهی‌قمشه‌ای، محمد مهدی فولادوند و مصباح‌زاده نگاه کنید.

عَلَمِيَّتْ يا معانی وصفی دارند مانند الله، الرَّحْمَن، الخالق، الباری، الْمُصَوِّر و امثال اینها. ولی در بعضی از تفاسیر مانند تفسیر عیّاشی و فیض کاشانی و المیزان از قول امام صادق (ع) آورده اند که در تفسیر آیه ۱۸۰ از سورة اعراف فرمود: ﴿وَلِلّٰهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنٰی﴾ (به خدا سوگند که ما نیکوترین

نامهای خدا هستیم). تا آنجا که صوفی مشهور سلطان محمد گنابادی در تفسیر «بَيَانُ السَّعَادَةِ» مرقوم داشته است: «الْمَقْصُودُ الْأَمْرُ بِدُعَائِهِ بِتَوْسِطِ الْأَسْمَاءِ الْبَشَرِيَّةِ الصَّعُودِيَّةِ»^(۱)! (مقصود آنست که خدایتعالی فرمان داده تا به واسطه نامهای بلندمرتبه بشری، او را بخوانیم)! شگفتا که نامهای برترین خداوند در عرصه تفسیر، به بهترین نامهای بشری تبدیل شده است!

باید دانست که در کتاب خدا هیچگاه از مخلوقات الهی (چه موجودات سافله و چه نفوس-عالیه) به عنوان «أَسْمَاءُ اللَّهِ» تعبیر نشده بلکه همه-را «آیات الله» خوانده است چنانکه به طور نمونه دربارهٔ مریم و عیسی - عَلَيْهِمَا السَّلَام - می-فرماید: ﴿وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ﴾ [الأنبياء: ۹۱]

«او (مریم) و پسرش را آیتی برای جهانیان قرار دادیم» و هرآیتی نیز اسمی دارد که لزوماً از اسماء حسنی شمرده نمی‌شود مانند نوح، ابراهیم، موسی، عیسی، محمد و جز اینها و گاهی هم که مردمان، نامهایی چون کریم و عظیم و عالم و قادر و امثال اینها را برای غیرخدا به کار می-برند، نباید آنها را همچون صفات الهی، نامحدود و «مطلق» تصور کنند.

علاوه براین، جمله ﴿وَلِلّٰهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنٰی﴾ به دلیل تقدّم مبتدای آن بر خبرش، افادهٔ «حصر» می‌نماید

۱- به تفسیر بیان السَّعَادَةِ، جزء ۹، ص ۳۰۹ نگاه کنید.

یعنی بهترین نامها، مخصوص خداست. بنابراین نمیتوان آیات تکوینی خدا را به جای اسماء حُسنی نهاد (و آنها را با امامان † تطبیق داد) زیرا همه آیات تکوینی از آن حقتعالی است نه تنها نیکوترین آیات! برعکس اسماء که فقط نیکوترین آنها را باید بر خدا اطلاق نمود و این نکته متأسفانه از نظر مفسران نامبرده مخفی مانده است.

اما حدیثی که نقل شد، از جمله احادیث آحادی- است که به دلیل عدم ملایمت با قرآن کریم، اعتبار لازم را ندارند.

* * *

نکاتی از سوره انفال

(فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَئِنْ أَلَّهَ قَتَلَهُمْ^۱ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَئِنْ أَلَّهَ رَمَى)

فعل خدا و فعل رسول

این آیه کریمه در میان مفسران فِرَق اسلامی، محلّ گفتگو و تفاوت آراء قرار گرفته است. در عین حال، مفسران اتفاق نظر دارند که این آیه از ماجرای در غزوه بدر سخن می‌گوید. در آن جنگ، رسول خدا ص مشتی خاک را برگرفت و به سوی سپاه دشمن افکند و فرمود: **شَاهَتِ الْوُجُوهُ** (این چهره‌ها زشت باد). در پی این حادثه بلافاصله طوفانی شدید از خاک و شن برخاست و خاک را بر سر و چشم دشمن فرو ریخت و مؤمنان فرصت یافتند تا بردشمن بتازند و صفوفشان را درهم شکنند چنانکه ابوجعفر **طبری** و ابوعلی **طبرسی** و دیگران در تفاسیر خود گزارش نموده‌اند^(۱). در سوره شریفه انفال که از حوادث غزوه بدر سخن رفته است از رویداد مزبور با «**اشاره**» یاد شده چنانکه اسلوب قرآن کریم در حکایت از حوادث صدر اسلام چنین است. آنگاه در میان آیات سوره انفال می‌فرماید: «**پس شما آنان را نکشتید ولی خدا آنها را کشت و تو آنگاه که (مشتی خاک را) افکندی، نیافکندی ولی**

۱- مولوی در دیوان مثنوی از این حادثه چنین تعبیر نموده است:

صد هزاران خرمن اندر
خفند
ناگهان آن ذره بگشاید
دهد
پیش آن خورشید چون جست
از کمین!

مَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ
فَتَنَدِ
آفتابی در یکی ذره نهان
ذره ذره گردد افلاک و
زمین

خدا افکند! در تفسیر این عبارت قرآنی، مفسران فِرَق، هرکدام (موافق با **مذهب کلامی خود**) سخنی خاص آورده‌اند. **اشاعره** که همه افعال بشر را از نیک و بد، به خدای سبحان نسبت می‌دهند و آفریده بلاواسطه خدا می‌شمرند، گفته‌اند: آیه شریفه دلالت دارد براینکه ثبوت فعل برای غیرخدا، امری **مجازی** است و فاعل **حقیقی** در همه افعال، خدا است و بس! چنانکه **ابن‌منیر** در حاشیه **کشاف** می‌نویسد: **«أَنَّ اللَّهَ أَثَبَّتَ الْفِعْلَ لِلْخَلْقِ وَنَفَاهُ عَنْهُمْ وَلَا مَحْمِلَ لِكَائِلِكَ إِلَّا أَنَّ ثُبُوتَهُ لَهُمْ مَجَازٌ وَالْفَاعِلُ الْخَالِقُ حَقِيقَةٌ هُوَ اللَّهُ تَعَالَى»**^(۱). (خداوند - در این آیه - فعل را برای خلق اثبات فرموده و سپس از ایشان نفی کرده است و این‌کار را بر هیچ چیزی نمی‌توان حمل کرد جز آنکه گفته شود ثبوت فعل برای خلق، امری **مجازی** است و فاعل و آفریننده **حقیقی** افعال، خدایتعالی است). **معتزلی‌ها** که به آزادی اراده و اختیار بشر قائلند و افعال وی را به خود او نسبت می‌دهند در تفسیر آیه شریفه گفته‌اند که: چون خدایتعالی خاک را به دیدگان دشمن فروبرد از اینرو فعل مزبور را به خود نسبت داد همانطور که اصل عمل را در عبارت آیه، به رسولش منسوب فرمود. چنانکه قاضی **عبدالجبار معتزلی** در کتاب **«تنزیه القرآن عن المطاعین»** آورده است: **«أَنَّهُ صَ كَانَ يَرْمِي يَوْمَ يَدْرُ وَاللَّهُ تَعَالَى بَلَغَ بِرَمِيَّتِهِ الْمُقَاتِلَ فَلِذَلِكَ أَضَافَهُ تَعَالَى إِلَى نَفْسِهِ كَمَا أَضَافَ الرَّمِيَّةُ أَوَّلًا إِلَيْهِ»**^(۲) (پیامبرص در روز بدر مشتی از خاک را برگرفته به سوی دشمن افکند و خدایتعالی آن را به جنگاوران دشمن رسانید ازاینرو خداوند، فعل مزبور را به خود نسبت داد چنانکه در آغازکلام آن را به پیامبرص منسوب داشت.) وباین تفسیر، فعل خدا را ازفعل بشر تفکیک نموده است. دربرخی از تفاسیر **شیعه** چون تفسیر **شیخ ابوالفتوح رازی** می‌خوانیم که: **«حق تعالی این**

۱- به حاشیه ابن‌منیر بر تفسیر **کشاف** (ج ۲، ص ۲۰۷) نگاه کنید.

۲- تنزیه القرآن عن المطاعین، ص ۱۵۹.

فعل را اضافه با خودکرد از آنجا که توفیق و تسدید و تسبیب و تأیید از او بود.^(۱) و این قول را می‌توان میان رأی اشاعره و مفوضه دانست که مفهوم «الْأَمْرُ بَيْنَ الْأَمْرَيْنِ» را بیاد می‌آورد.

صوفیان معنای آیه شریفه را به مقام اتحاد یا جمع حمل کرده‌اند. عبدالرزاق کاشانی در «شرح منازل السائرین» می‌نویسد: قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى. وَجْهُ الْإِسْتِشْهَادِ بِهَذِهِ الْآيَةِ عَلَى الْجَمْعِ سَلْبُ الرَّمْيِ عَنِ النَّبِيِّ صَ مَعَ صُدُورِهِ عَنْهُ ظَاهِرًا كَمَا دَلَّ عَلَيْهِ قَوْلُهُ: إِذْ رَمَيْتَ. فَبُيُوتُهُ لِلدَّلَالَةِ عَلَى فَنَاءِ رَسْمِ النَّبِيِّ صَ فِي الْحَقِّ بِالْكَلِّيَّةِ فَكُلُّ مَا صَدَرَ عَنْهُ فِعْلُ اللَّهِ تَعَالَى وَهُوَ مَعْنَى الْجَمْعِ^(۲)! (وجه گواه آوردن این آیه بر مقام جمع، آنست که آیه مزبور از پیامبر ص سلب رمی نموده است باینکه ظاهراً این فعل از او سرزده چنانکه می‌فرماید: إِذْ رَمَيْتَ! پس اثبات رمی برای حق تعالی دلالت بر آن دارد که پیامبر ص از حیث تعیین بکلی در حق فانی بود و هرچه از وی صادر می‌شد، فعل خدایتعالی بود و این همان معنای جمع است).

بدینصورت مذاهب اسلامی هرکدام، رأی ویژه مذهبی خود را در تفسیر آیه کریمه نشان داده‌اند.

برای تفسیر صحیح آیه شریفه باید به چند نکته توجه داشت: **نخست** آنکه آیه مزبور به اتفاق مفسران، از امری «معجزه‌آمیز و خارق‌العاده» حکایت می‌نماید، نه از احوال عادی. بنابراین نمی‌توان آن را به همه اعمال بشری تعمیم داد و مانند اشاعره نتیجه گرفت که: پس همه افعال عباد، ازسوی خداوند آفریده می‌شوند و آنان در پدید آوردن اعمال خود، هیچ نقشی ندارند! قیاس معجزات با اعمال عادی، قیاسی مع الفارق و باطل است. **دوم** آنکه در معجزات انبیاء † غالباً **بدایت** فعل به پیامبر نسبت داده شده و **نهایت** آن، به

۱- به تفسیر روح الجنان و روح الجنان، اثر ابوالفتوح رازی، ج ۲، ص ۵۲۰ بنگرید.

۲- شرح منازل السائرین، باب الجمع، ص ۲۶۲.

حق تعالی. چنانکه **موسی** عصا را می‌افکند و خدا آن را به صورت افعی نیرومندی درمی‌آورد. یا **عیسی** **و** گِل را به شکل پرنده‌ای می‌سازد و در آن می‌دمد، و خدایتعالی آن را پرنده حقیقی می‌کند ﴿فَيَكُونُ طَيْرًا

بِإِذْنِ اللَّهِ﴾ [آل عمران: ۴۹] در آیه مورد بحث نیز فعل

رسول **ص** از فعل خدا تفکیک می‌شود زیرا فعل «**رَمَى**» از افعال **متعدی** و مفعول طلب است ولی مفعول‌ها در این آیه **حذف** شده‌اند و لازمست بدینصورت در **تقدیر** گرفته شوند:

وما رميت [الطوفان] إذ رميت [قبضة من تراب] ولكن الله رمى [ذلك الطوفان].

یعنی: «تو (آن طوفان را) به راه نینداختی در آن هنگام که (مشتی خاک را) ریختی ولی خدا (آن طوفان را) به راه انداخت.»

بدینصورت **بدایت** معجزه به پیامبر خدا **ص** نسبت داده شده و **نهایتش** (مانند دیگر معجزات) منسوب به خدایتعالی می‌شود و قول **صوفیه** در این مقام، خالی از اعتبار است.^(۱) **سوم** آنکه نظریه «**تسبیب**» که ذکرش در تفسیر **ابوالفتح** آمده برای عبارت ﴿فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ﴾ کاملاً صحیح و موافق با نص

آیات در سورة شریفه انفال است چنانکه در آن-سوره از نزول ملائکه به فرمان الهی و تثبیت مؤمنان و بیم افکندن در دل‌های کافران و دخالت فرشتگان در پیکار، به وضوح سخن رفته است و به اعتبار همین «**تسبیب**» فعل مذکور، به خدایتعالی منسوب می‌شود کما قال الله تعالى: ﴿إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى

۱- قول صوفیه در فناء، با آیات تقریعی قرآن کریم مانند: ﴿عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذِنَتْ لَهُمْ﴾ (التوبة: ۴۳) و امثال آن نیز

سازگاری ندارد زیرا اگر هرکاری پیامبر اکرم **ص** انجام می‌داد عیناً فعل خدایتعالی بود، در آن صورت ازسوی خداوند ملامت نمی‌شد.

نکاتی از سوره انفال

۱۲۳

الْمَلِيكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا ۚ سَأَلِقَىٰ فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا
الرُّعْبَ فَاضْرِبُوا فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ﴿١٢﴾ [الأنفال:
۱۲].

* * *

﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ﴾ خمس قرآنی!

خمس یکی از اعداد کسری به شمار می‌آید که بنا بر آیه فوق، بر غنائم مسلمانان تعلق می‌گیرد و باید در راه خدا مصرف شود. آیه شریفه به اتفاق مفسران قرآن، پس از «غزوه بدر» نازل شده و ناظر به اموالی است که در جنگ مزبور بدست مسلمین افتاد. لفظ «غنیمت» در زبان عرب غالباً برای دستاوردهای مالی که در جنگ از دشمن برجای می‌ماند، استعمال می‌شود چنانکه شیخ طبرسی در تفسیر «مجمع البیان» می‌نویسد: «الْغَنِيمَةُ مَا أُخِذَ مِنْ أَمْوَالِ أَهْلِ الْحَرْبِ مِنَ الْكُفَّارِ بِقِتَالٍ»^(۱) (غنیمت چیزی است که از اموال پیکارگران کفار، در جنگ با آنها گرفته شده است). این واژه در قرآن مجید دو بار به شکل فعل ماضی (غَنِمْتُمْ) بکار رفته است (انفال: ۴۱ و ۶۹) و کلمه «مَغَانِم» نیز که از همان ریشه می‌آید در سوره نساء (آیه ۹۴) و فتح (آیات ۱۵ و ۱۹ و ۲۰) دیده می‌شود. سیاق این آیات شریفه همگی در زمینه پیکار با کافران متجاوز و متخاصم است و از اینرو اکثر مفسران، خمس را در آیه ۴۱ از سوره انفال به منزله مالیاتی می‌دانند که از غنائم جنگی باید کسر شود و در راه خدایتعالی مصرف گردد.

اما برخی از اهل تفسیر به مناسبت آنکه واژه غنیمت گاهی برای اموری وسیعتر از بازمانده‌های جنگ بکار می‌رود (مانند اینکه گویند: «اغْتَنِمُوا فُرْصَ»

الْخَيْرِ، فرصت‌های نیک را غنیمت شمارید) معنای آیه را تعمیم داده‌اند و آن را شامل ارباح مکاسب و دستاورد غوآسان و ملاحان و فرآورده گنجها و معادن و جز این‌ها نیز دانسته‌اند چنانکه صاحب تفسیر «المیزان» مرقوم داشته است:

«... إِنَّ الْحُكْمَ مُتَعَلِّقٌ بِمَا يُسَمَّى غَنِمًا وَغَنِيمَةٌ سَوَاءٌ كَانَتْ غَنِيمَةً حَرْبِيَّةً مَأْخُودَةً مِنَ الْكُفَّارِ أَوْ غَيْرَهَا مِمَّا يُطْلَقُ عَلَيْهِ الْغَنِيمَةُ لَعَلَّ كَأَرْبَاحِ الْمَكَاسِبِ وَالْعَوَصِ وَالْمَلَاخَةِ وَالْمُسْتَخْرَجِ مِنَ الْكُنُوزِ وَالْمَعَادِنِ وَإِنْ كَانَ مَوْرِدُ نَزُولِ الْآيَةِ هُوَ غَنِيمَةُ الْحَرْبِ فَلَيْسَ لِلْمَوْرِدِ أَنْ يَخْتَصَّ»^(۱).

یعنی: «این حکم به چیزهایی وابستگی دارد که نام غنیمت بر آن‌ها نهاده می‌شود، خواه غنیمتی باشد که از راه جنگ با کفار گرفته شده یا از غیر این طریق مانند عموم چیزهایی که در لغت نام غنیمت بر آن‌ها اطلاق می‌گردد چون سودهای کسب و معامله یا منافع غوآسی و ملاحی یا آنچه از معادن استخراج می‌کنند و هرچند مورد نزول آیه، غنیمت جنگ است ولی مورد، مخصص نیست!»

بایدگفت صحیح است که مورد مخصص نیست از این رو حکم آیه شریفه تنها شامل «غنائم جنگ بدر» نمی‌گردد و غنائم جنگهای دیگر را نیز به طور عموم دربرمی‌گیرد. ولی حکم آیه از غنیمت جنگی به سود معاملات یا ملاحی و غوآسی تسری پیدا نمی‌کند زیرا قرائن و سیاق مطلب، آیه شریفه را به موضوع جنگ اختصاص می‌دهد و مورد نزول، غیر از «قرائن تخصیص دهنده» است.

در آیه ۳۹ از سوره مبارکه انفال خدایتعالی می‌فرماید: ﴿وَقَتِّلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً﴾^(۲). آنگاه حکم

غنیمتی را که بدست می‌آید تعیین می‌فرماید: ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ مَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ﴾^(۳). به علاوه در ذیل همان آیه

۱- المیزان، ج ۱۰، ص ۹۱.

۲- و با آن‌ها کارزار کنید تا فتنه از میان برود...

۳- و بدانید که از هرچیز غنیمت گرفتید...

غنیمت می‌خوانیم: ﴿إِنْ كُنْتُمْ ءَامَنْتُمْ بِٱللَّهِ وَمَا أُنزِلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ ٱلْفُرْقَانِ يَوْمَ ٱلتَّقَىٰ ٱلْجَمْعَانِ﴾^(۱). چنانکه ملاحظه می‌شود آیه شریفه غنیمت، در محاصره قرائنی قرار دارد که همگی از رویداد جنگ حکایت می‌نمایند و ربطی به ملاحی و غواصی و بازرگانی ندارند! معنای عدم تخصیص مورد، **تعویض موضوع** نیست، **توسعه در افراد** آن است. یعنی حکم مزبور اختصاص به جنگ بدر (مورد نزول) ندارد و حکمی کلی برای همه جنگ‌هاست چنانکه تعبیر **(مِنْ شَیْءٍ)** نیز انواع کالاهای دشمنان را که در جنگ به‌جای گذاشته‌اند، دربر می‌گیرد.

آری، پرداخت **خُمس کنوز و معادن** و... واجب است ولی طریق اثبات آن، سُنّت بشمار می‌آید، نه قرآن. اما درخصوص «**خُمس ارباح مکاسب**» مشکلات حل نشدنی، وجود دارد که یکی از فقهای معاصر در «**کتاب الخمس**» بدانها اشاره فرموده^(۲) و در هر صورت، جای بحث از آن در فقه است نه در تفسیر قرآن کریم.

* * *

(يَتْلُهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ ٱللَّهُ وَمَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾) خدا ما را

کافی است

قرآن کریم ضمن آیاتی چند با تأکید و تکرار، خدایتعالی را «**کافی**» برای بندگان خود معرفی نموده و این عنوان را خاصّ وی قلمداد کرده است بطوری که در سورة شریفه زُمر به صورت «**استفهام انکاری**» می‌فرماید: ﴿أَلَيْسَ ٱللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُۥ﴾ [الزمر:

۱- اگر شما به خدا و به آنچه بر بنده خویش فروفرستادیم ایمان دارید، در روز جدایی (حق از باطل)، در روزی که دو گروه (مؤمن و کافر) بایکدیگر برخورد نمودند...

۲- به «کتاب الخمس» اثر آیت الله منتظری از صفحه ۱۴۹ تا ۱۵۲ نگاه کنید.

[۳۶] «آیا خدا بنده اش را کافی نیست؟» با وجود این در آیه کریمه ۶۴ از سوره انفال برای بیشتر مترجمان قرآن و برخی از مفسران اشتباهی پیش آمده و کفایت خدا را به دیگران نیز تسری داده- اند. آیه شریفه مزبور به گواهی آیات متعدد دیگر، این معنا را می‌رساند که خداوند، پیامبر خود و پیروان وی را بسنده است ولی مترجمان فارسی قرآن، بر این قول رفته‌اند که خداوند و مؤمنان راستین، پیامبرص را کفایت می‌کنند! چنانکه یکی از ایشان در ترجمه آیه فوق، می- نویسد: «ای پیامبر، خداوند و مؤمنانی که از تو پیروی می‌کنند، برای حمایت تو کافی است^(۱)». دیگری مرقوم داشته است: «ای پیامبر، خدا و کسانی از مؤمنان که پیرو تو باشند، تو را بس^(۲)». سومی می‌نویسد: «ای رسول ما، خدا تو را کفایت است و مؤمنانی که پیرو تو باشند^(۳)». چهارمی نوشته است: «ای پیامبر برجسته، خدا تو را بس است و نیز کسانی از مؤمنان که پیرو تو هستند^(۴)». پنجمی می‌نویسد: «ای پیامبر، خداوند و مؤمنانی که از تو پیروی می‌کنند، تو را بسند^(۵)». ششمی می- نویسد: «ای پیامبر، خدا و مؤمنانی که از تو پیروی کردند تو را بس است^(۶)». هفتمی می‌نویسد: «ای پیامبر، خدا تو را بس است و مؤمنانی که تو را پیروی کرده‌اند^(۷)» هشتمی نوشته است: «ای

-
- ۱- به ترجمه قرآن از آقای ناصر مکارم شیرازی بنگرید.
 - ۲- به ترجمه قرآن از آقای محمدمهدی فولادوند نگاه کنید.
 - ۳- به ترجمه قرآن از آقای مهدی الهی قمشه‌ای بنگرید.
 - ۴- به ترجمه قرآن از آقای محمد صادقی تهرانی نگاه کنید.
 - ۵- به ترجمه قرآن از آقای عبدالمحمد آیتی بنگرید.
 - ۶- به ترجمه قرآن از آقای جلال مجتبوی نگاه کنید.
 - ۷- به ترجمه قرآن از آقای حسین استادولی بنگرید.

پیامبر، تورا خداوند و مؤمنان پیرو تو، بس^(۱)...»

این مترجمان، جمله «وَمَنْ اتَّبَعَكَ» را عطف به لفظ جلالة «الله» دانسته اند درحالی که جمله مزبور به- معنای «وَحَسْبُ مَنْ اتَّبَعَكَ...» می آید یعنی: خدا برای مؤمنانی که پیرو تو هستند نیز کافی است. گواه این معنا آیات متعدّد قرآنی است که کفایت را در انحصار خدایتعالی می شمرد چنانکه می فرماید:

﴿وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾ [آل عمران: ۱۷۳].

﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ﴾ [التوبة: ۱۲۹]. ﴿قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ﴾

[الزمر: ۳۸]. ﴿وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ﴾ [الطلاق:

۳]. ﴿وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ﴾ [التوبة: ۵۹].

در تمام این آیات شریفه، مقام کفایت به خداوند اختصاص داده شده و به هیچ وجه ذکری از دیگران نرفته است به ویژه آیه کریمه ﴿أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ﴾ که به روشنی مفهوم حصر را می رساند.

از ترجمه های فارسی قرآن که بگذریم در برخی از تفاسیر فارسی نیز این خطا ملاحظه می شود چنانکه در تفسیر «کاشف» آمده است: «در آیه فوق خطاب به پیامبر می فرماید: خدا و پیروان با ایمانت تورا کفایت می کنند^(۲)».

بعضی از تفاسیر عربی، هردو قول را نقل کرده اند، مثلاً در «المیزان» مؤلف محترم می نویسد: «فَالْمُرَادُ - وَاللَّهُ أَعْلَمُ - يَكْفِيكَ اللَّهُ بِنَصْرِهِ وَبِمَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ» (مراد آنست که - وَاللَّهُ أَعْلَمُ - خداوند به یاری خود و به

۱- به ترجمه قرآن از آقای علی موسوی گرمارودی نگاه کنید.

۲- تفسیر کاشف، اثر آقایان محمدباقر حجّتی و بی آزار شیرازی، ج ۵، ص ۲۱۸.

یاری مؤمنانی که از تو پیروی کردند، کفایت می‌کند). آنگاه در پی سخن مزبور گوید: «وَرُبَّمَا قِيلَ إِنَّ الْمَعْنَى: حَسْبُكَ اللَّهُ وَحَسْبُ مَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ»^(۱) (چه بسا گفته شده معنای آیه اینست که: خدا تورا و پیروان مؤمنت را کافی است).

پیدا است که مؤلف، قول دوم را که با «رُبَّمَا قِيلَ» آورده، ضعیف‌تر از رأی نخست می‌شمرد. شاید این اشتباه از آنجا ناشی شده باشد که ملاحظه کرده‌اند در دو آیه قبل، قرآن کریم می‌فرماید:

﴿وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ ۖ هُوَ الَّذِي أَيْدَكَ بِخَصْرِهِ

وَبِالْمُؤْمِنِينَ﴾ [الأنفال: ۶۲] یعنی: «و اگر خواستند

برتو نیرنگ زنند پس خدا تو را کافی است، او همان کسی است که به یاری خود و مؤمنان، تورا تأیید فرمود».

ولی چنانکه ملاحظه می‌شود، این آیه شریفه نیز «کفایت» را تنها به خدایتعالی نسبت می‌دهد و به‌هنگام سخن از «تأیید پیامبر» ذکر مؤمنان را به میان می‌آورد. پس تردید نباید داشت که انحصار کفایت به خداوند، امری مُسَلَّم و قرآنی محسوب می‌شود و خدا اهل توکل را کافی است اما راه پشتیبانی و کارسازی یا رفع مشکل را خود بهتر می‌داند و در هر صورت، امرش نافذ و حکمش قطعی و ردّ نشدنی است ﴿وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ

النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ [یوسف: ۲۱].

* * *

نکته‌ای از سوره توبه

(وَمِنْ حَوْلِكُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ^ط وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ^ط مَرَدُّوا عَلَى
النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ^ط نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ^ط سَنُعَذِّبُهُمْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابِ
عَظِيمٍ ﴿٩﴾) منافقان ناشناخته و عذاب آنان!

در این آیه شریفه چند نکته هست که باید
مورد توجه مذاهب تفسیری قرار گیرد. **نخست** آنکه
آیه کریمه تصریح نموده در عصر نبوی، افرادی
منافق در مدینه حضور داشته‌اند ﴿وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ^ط﴾

مَرَدُّوا عَلَىٰ النِّفَاقِ ﴿٩﴾ و واضحست که آنان خود را ازیاران
رسول خدا ص معرفی می‌نمودند. بنابراین، افراط
برخی از مفسران **سنی** که سعی دارند همه اصحاب
رسول الله ص را از مؤمنان راستین به‌شمار آورند،
گمانی باطل و نوعی خوش‌خیالی است و با نص قرآن
کریم سازش ندارد مگر آنکه برای لفظ «**صحابه**»
حدود و قیود مشخصی قائل شویم، نه آنکه همه
معاصران رسول اکرم ص را که به دیدار پیامبر ص
نائل آمدند، **صحابه** پیامبر شماریم.

ازسوی دیگر برخی از مفسران **شیعی** نیز کوشیده-
اند تا اکثر **پیشگامان** مهاجروانصار را که درآیه
۱۰۰ از همین سوره ستوده شده‌اند، مردمانی بی-
ایمان و منافق معرفی کنند که این نیز انصافاً
ادعائی باطل و تهمتی نارواست و با مفاد

آیه شریفه^(۱) نمی‌سازد و به «تخصیص اکثر» می‌انجامد که درخور کلام خدا نیست و در سخنان جدی جایی ندارد.

دوم آنکه در آیه کریمه تصریح شده که پیامبر خدا ص، منافقان مزبور را نمی‌شناخته است ﴿لَا تَعْلَمُهُمْ﴾ ولی بیشتر مفسران پافشاری غریبی دارند

که نشان دهند رسول خدا ص همه منافقان روزگارش را می‌شناخته و از احوال خصوصی آنان آگاه بوده است! چنانکه به عنوان نمونه، یکی از ایشان می‌نویسد: «البته این اشاره به علم عادی و معمولی پیغمبر است ولی هیچ منافات ندارد که او از طریق وحی و تعلیم الهی به اسرار آنان کاملاً واقف گردد»^(۲)! باید پرسید: وقوع این امر از کجا و در کدام آیه به اثبات رسیده که خدای سبحان به تعلیم خود، پیامبر ص را از اسرار منافقان کاملاً آگاه ساخته است؟! هیچ‌مدرك موثقی در میان نیست و حتی برخلاف این‌تصور، قرآن کریم دلالت دارد بر اینکه برخی از منافقان نزد پیامبر ص می‌آمدند و از بی‌اعتباری زندگی دنیا و پارسایی‌خود چنان سخن می‌گفتند که رسول خدا ص را به شگفتی می‌افکندند درحالی‌که سرسختانه با او دشمنی داشتند! چنانکه می‌فرماید: ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ

۱- چنانکه می‌فرماید: ﴿وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ

اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَّضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا

أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ «پیشگامان نخستین از مهاجرین و انصار و

کسانی که با نیکوکاری از آنان پیروی کردند، خدا از ایشان راضی شده و آنان نیز از خدا خشنود گشتند و برای ایشان باغستانهایی فراهم آورده که نهرها بر زمین آن‌ها روان گردد درحالی‌که همیشه در آن باغها زندگی می‌کنند و رستگاری بزرگ همین است».

۲- تفسیر نمونه، ج ۸، ص ۱۱۲.

نکته‌ای از سوره توبه

۱۳۱

فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿٢٠٤﴾

[البقرة: ۲۰۴] (از مردمان کسی است که گفتارش درباره زندگی این دنیا تو را به شگفتی می‌آورد و خدا را برآنچه در دل دارد گواه می‌گیرد و حال آنکه سخت‌ترین دشمنان است)!

آری امکان شناسایی منافقان از راه وحی، قابل انکار نیست و قرآن کریم از امر مزبور در سوره محمدص چنین یاد می‌کند: ﴿وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ

بِسِمَتِهِمْ﴾ [محمد: ۳۰] (اگر بخواهیم آنان را به تو

نشان می‌دهیم پس ایشان را به‌سیمایشان می‌شناسی) ولی هنگامی‌که از وقوع این شناسایی سخن می‌گوید، کار را به امور و حیانی نسبت نمی‌دهد و می‌فرماید ﴿وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ﴾ [محمد: ۳۰] (همانا ایشان را

از شیوه گفتارشان می‌شناسی) و رسول اکرم ص در وصف منافقان فرموده است: «الْمُنَافِقُ إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ وَإِذَا انْتَمَنَ خَانَ»^(۱) (منافق چون به‌سخن پردازد، دروغ می‌گوید و چون وعده دهد، خلاف می‌کند و چون امین شمرده شود، خیانت می‌ورزد)!

با اینهمه، از آنجا که منافقان اغلب به ظاهر سازی و پنهان‌کاری می‌پرداختند، شناسایی اسرار قلبی همه ایشان برای پیامبرص میسر نبود (چنانکه در آیه ۲۰۴ سوره بقره گذشت) و از اینرو قرآن کریم در سوره توبه که پس از سوره محمدص نازل شده، خطاب به رسول-

گرامی اسلام ص می‌فرماید: ﴿تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ﴾

[التوبة: ۱۰۱] (تو آنان را نمی‌شناسی، ما آنان را می‌شناسیم)! پس پافشاری در اینکه رسول اکرم ص همگی منافقان را کاملاً می‌شناخته است! وجهی ندارد و با مفاد آیه شریفه نمی‌سازد. مفسران مزبور، می‌خواهند تا رفعت شأن رسول خدا ص را به

اثبات رسانند، غافل از آنکه با کلام خدا مخالفت می‌ورزند! درحقیقت مقام خاتم پیامبران [†]، چنان والا است که نیازی بدین توجیهات ندارد!

سوم آنکه آیه کریمه خبرمی‌دهد که منافقان **دوبار** (پیش از قیامت) گرفتار عذاب خواهند شد ﴿سَنُعَذِّبُهُمْ مَرَّتَيْنِ﴾ [التوبة: ۱۰۱] و مفسران در اینبار

به اختلاف سخن گفته‌اند و أبوجعفر **طبری** و أبوعلی **طبرسی** اقوال آنان را آورده‌اند. در اینجا بنای ما — مانند گذشته — بر رجوع به خود قرآن کریم استوار است که از دو نوع عذاب درباره منافقان سخن می‌گوید. **نخست** در همین سوره شریفه (توبه) می‌فرماید: ﴿وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ

يُعَذِّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا﴾ [التوبة: ۸۵] (اموال و فرزندان ایشان تو را به شگفتی نبرد جز این نیست که خدا می‌خواهد آن‌ها را بدانوسیله در دنیا عذاب کند)! و معلوم است که چون کسی به زندگی پس از مرگ، بی‌عقیده باشد، همینکه مال یا فرزندان در معرض آسیب و هلاک قرارگیرند، چه عذابی را متحمل می‌گردد؟!

دوم ضربه‌های روحی است که پس از مرگ (و پیش از قیامت) بر آنان وارد خواهد شد چنانکه در سوره انفال آمده است: ﴿إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ

وُجُوهُهُمْ وَأَدْبِرَهُمْ﴾ [الأنفال: ۵۰] (آنگاه که فرشتگان، کافران را می‌میرانند، بر رویها و پشتهای آنان ضربه می‌زنند).

نکته‌ای از سوره یونس

(قُلْ لَّوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُمْ عَلَيَّكُمْ وَلَا أَدْرِيكُمْ بِهِ^ط فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ^ع أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠﴾) خطای صرفی!

این آیه شریفه از آیاتی است که به سوابق پیامبر اسلام ص اشاره دارد و پیشینه وی را نشانه‌ای بر درستی ادعای او می‌شمرد زیرا که پیامبر ص مدت چهل سال قبل از رسالتش در میان قوم خود زندگی کرد و در خلال سالهای مزبور، هیچکس درباره مباحث قرآنی کمترین سخنی از وی نشنید که اگر وحی خداوندی در کار نبود و قرآن مجید کار خود او بود قطعاً در آن مدت، بخشی از مباحث قرآن را – لا اقل در میان نزدیکانش – مطرح می‌نمود. پس منشأ نزول آیات را بر نفس مطهر وی در جای دیگری باید جستجو کرد.

متأسفانه برخی از مترجمان قرآن در برگردان فارسی این آیه مهم، دچار خطا شده‌اند و معنای جمله «وَلَا أَدْرِيكُمْ بِهِ» را درنیافته‌اند و چنین پنداشته‌اند که کلمه «أَدْرِيكُمْ» صیغه متکلم وحده از فعل مضارع است که با ضمیر «کُم» همراه شده! درحالی‌که کلمه مزبور، صیغه مفرد غائب از فعل ماضی است که به مفعول «کُم» تعلق گرفته و اگر فعل متکلم مضارع بود، به شکل «أَدْرِيكُمْ» می‌آمد. بنابراین ترجمه صحیح آیه شریفه چنین است که: «بگو اگر خدا خواسته بود، این قرآن را بر شما نمی‌خواندم و نه او از آن آگاهتان می‌ساخت همانا عمری را پیش از قرآن در میان شما بسربردیم پس آیا اندیشه نمی‌کنید؟»

همانگونه که گفته شد چندتن از مترجمان قرآن در اینجا به خطای صرفی افتاده‌اند چنانکه یکی از ایشان می‌نویسد: «بگو اگر خدا می‌خواست من آن را بر شما تلاوت نمی‌کردم و شما را از آن آگاه نمی‌ساختم»^(۱)! (و البته جمله اخیر درست نیست). دیگری نوشته است: «من قرآن را بر شما تلاوت نمی‌کردم و نه شما را از آن باخبر می‌ساختم»^(۲)! سومی مرقوم داشته است: «بگو اگر خواسته بود خدای، نخواندمی آن را بر شما و نه اعلام کرده بودم شما را به آن»^(۳)! چهارمی ترجمه نموده است: «بگو اگر خدا می‌خواست من تلاوت نمی‌کردم آن را برایتان و نمی‌مودم از آن آگاهتان»^(۴)! پنجمی نوشته است: «بگو (ای رسول) اگر خدا نخواستی هرگز بر شما تلاوت این قرآن نمی‌کردم و شما را به احکام و حقایق آن آگاه نمی‌ساختم»^(۵)! به‌طوری‌که ملاحظه شد تمام این ترجمه‌ها، فعل ماضی «أَدْرَيْكُمْ» را صیغه متکلم وحده از مضارع گمان کرده‌اند و گرفتار اشتباه شده‌اند با آنکه در قرآن کریم همین کلمه مکرر به‌صورت «أَدْرَيْكَ» آمده و مترجمان مزبور آن را به‌خوبی می‌شناسند. در عین حال، مایه مسرت است که نویسندگانی هم در ترجمه آیه مورد بحث راه خطا نپیموده و مفهوم آن را به‌درستی بازگو کرده‌اند.

* * *

-
- ۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای عبدالحمید آیتی نگاه کنید.
 - ۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای محمدباقر بهبودی (باعنوان معانی القرآن) ص ۲۱۲ بنگرید.
 - ۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای مصباح‌زاده بنگرید.
 - ۴- به ترجمه قرآن، اثر آقایان محمدباقر حجتی و عبدالکریم بی‌آزار شیرازی (در تفسیر کاشف، ج ۶، ص ۹۱) نگاه کنید.
 - ۵- به ترجمه قرآن، اثر آقای مهدی الهی قمشه‌ای بنگرید.

نکته‌ای از سوره هود

(أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِن قَبْلِهِ كُتِبَ مُوسَىٰ
 إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ) چه کسی از بیّنه برخوردار
 است و شاهد خدایی کیست؟

درتفسیر این‌بخش ازآیه کریمه، اختلاف غریبی
 میان مفسران دیده می‌شود. برخی از اهل تفسیر
 دارنده بیّنه ﴿أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ﴾ را رسول خدا ص
 دانسته‌اند چنانکه طبری این‌قول را از قتاده و
 حسن بصری آورده است و بعضی مصداق آن را هر
 دین‌باوری دانسته‌اند که دارای حجت بوده و از
 دلیلی روشن برخوردار باشد چنانکه طبرسی می-
 نویسد: «قِيلَ الْمَعْنَى بِهِ كُلُّ مُحِقٍّ يَدِينُ بِحُجَّةٍ وَبَيِّنَةٍ». آنگاه مفسران
 درباره «شاهد» به اختلاف رفته‌اند. دسته‌ای آن را
 به «جبرئیل» و گروهی آن را به «زبان پیامبرص»
 و برخی آن را به «امام علی ؑ» تفسیرنموده‌اند.
 سپس دراینکه «أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ» اشاره به‌کدام گروه
 دارد؟ به‌تفاوت سخن گفته‌اند و رویهمرفته،
 خواننده تفاسیر را به‌جای «هدایت» به «حیرت»
 افکنده‌اند!

أما باکمک گرفتن ازشواهدقرآنی، می‌توان
 ازاختلافات مزبور بیرون‌آمد زیرا جمله «أُولَٰئِكَ
 يُؤْمِنُونَ بِهِ» نشان می‌دهد که دارندگان بیّنه، جمع
 مؤمنان به‌شمار می‌آیند و انحصار آن به رسول خدا
 ص، تفسیر موجهی نیست. گواه قرآنی این امر را
 نیز درسوره کریمه محمد می‌یابیم که می‌فرماید:

﴿أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ كَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ﴾

﴿١٤﴾ [محمد: ١٤] (آیا پس کسی که بردلیلی روشن

از خدای خویش است همانند کسانی است که کردار ناپسندشان برای آنها آراسته شده و از هوای نفسانی خود پیروی کرده اند؟! . در مورد گواه خداوند (شاهد منه) نیز در قرآن کریم بارها به-تأکید می‌خوانیم که پیامبر خدا ص، شاهد پروردگار است همانگونه که به عنوان نمونه در سوره احزاب می‌فرماید: ﴿يَأَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِيدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا﴾ (ای

پیامبر، همانا ما تو را گواه و نویددهنده و بیم‌رسان فرستادیم). اما جمله «أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ» مفهومش روشن است و برخلاف رأی بعضی از مفسران، نتوان آن را با گروهی تطبیق داد که در آیه شریفه ذکری از آنان نرفته است! شگفت آنکه برخی از اهل تفسیر خواسته‌اند تا میان آراء مختلف را جمع کنند چنانکه صاحب تفسیر المیزان مرقوم داشته است: «وَالظَّاهِرُ أَنَّ الْمُرَادَ بِالْبَيِّنَةِ فِي الْمَقَامِ هُوَ هَذَا الْمَعْنَى الْأَخِيرُ الْعَامُّ بِقَرِينَةِ قَوْلِهِ بَعْدُ: (أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ) وَإِنْ كَانَ الْمُرَادُ بِهِ بِحَسَبِ الْمَوْرِدِ هُوَ النَّبِيُّ ص»^(۱) (ظاهر آنست که مراد از بیینه در این مقام، معنای عام این کلمه است که اخیراً آمده، به قرینه آنکه در بخش بعدی آیه فرمود: أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ، هر چند بر حسب مورد، مراد از آن پیامبر ص است!) علت این توجیه آنست که ظاهراً مفسر محترم خواسته تا از روایتی که در این باره رسیده فاصله نگیرد و آیه شریفه را بدانسو سوق دهد زیرا در روایت مزبور می‌خوانیم: «أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ هُوَ الشَّاهِدُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ص وَرَسُولُ اللَّهِ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّهِ»^(۲). اما این روش تفسیر، در جایی که بتوان قرآن کریم را با شواهد خود تفسیر نمود، موجه نیست همانگونه که مفسر محترم در مقدمه تفسیرش

۱- المیزان، ج ۱۰، ص ۱۸۸.

۲- المیزان، ج ۱۰، ص ۱۹۹.

مرقوم داشته است: **قَالَ عَلِيُّ ۛ (وَهُوَ) يَصِفُ الْقُرْآنَ: «يَنْطِقُ بَعْضُهُ بِبَعْضٍ وَيَشْهَدُ بَعْضُهُ عَلَى بَعْضٍ»^(۱)**. **هَذَا هُوَ الطَّرِيقُ الْمُسْتَقِيمُ وَالصِّرَاطُ السَّوِيُّ الَّذِي سَلَكَهُ مُعَلِّمُو الْقُرْآنِ وَهُدَاتُهُ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ^(۲)** (علی ۛ هنگامی‌که قرآن را وصف می‌نمود، فرمود: «هربخشی از آن، از بخش دیگر سخن می‌گوید و هرپاره‌ای از آن بر پاره‌دیگر گواهی می‌دهد.» این روش تفسیر، همان راه راست و طریق میانه‌ای است که آموزگاران قرآن و رهنمایان آن † سپرده‌اند).

پس آنچه از پژوهش درآیة کریمه برمی‌آید اینستکه: عموم مؤمنان بر دلیلی روشن ازسوی خدای‌خود هستندکه همان کتاب الهی باشد و شاهد خداوندی که کتاب خدا را برایشان تلاوت می‌کند هم جز رسول‌خدا کسی نیست.

ضمناً در پایان آیة شریفه اشاره شده که قرآن، امام مؤمنان و مایة رحمت برایشان شمرده می‌شود چنانکه پیش‌ازآن، تورات حائز این مقام بوده است.

۱- نهج البلاغه، خطبة ۱۳۳.

۲- المیزان، ج ۱، ص ۱۰.

نکته ای از سوره یوسف

(قَالَ مَا خَطْبُكَ إِذْ رَاودْتُنِّي يُوسُفَ عَنْ نَفْسِهِ ۚ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ ۚ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْقَيْنُ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رَاودْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥١﴾ ذَٰلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِنِينَ ﴿٥٢﴾ * وَمَا أُبْرِئُ نَفْسِي ۚ إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي ۚ إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٣﴾) سخنان زلیخا یا

گفتار یوسف؟

آیه ۵۲ و ۵۳ را در اینجا بیشتر مترجمان و مفسران قرآن، گزارشی از سخنان یوسف ۷ دانسته- اند^(۱) و برخی (که در اقلیتاند) ایندو آیه را حکایتی از اعتراف زلیخا به گناه خود و پاکدامنی یوسف ۷ شمرده اند و روشن است که دسته اول، ارتباط دوآیه اخیر را با آیه نخست انکار نموده اند.

ظاهر این دو آیه در عین آنکه بر حقیقت‌گویی و خضوع گوینده دلالت دارد، از اعتراف به خطاکاری نیز دورنیست چه اعلام می‌دارد: ﴿وَمَا أُبْرِئُ نَفْسِي﴾ (من

خود را از گناه تبرئه نمی‌کنم) ﴿إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (همانا خداوندم آمرزشگر و رحم کننده است) و در جایی که قرار است یوسف ۷ از هرنوع خیانتی تبرئه

۱- به ترجمه‌های اخیر قرآن از آقایان استادولی و مجتبوی و انصاری و خرمشاهی و آیتی و گرمارودی و قمشه‌ای و پاینده نگاه کنید.

شود، نسبت دادن این سخنان به او، چندان مناسبت ندارد و اعتراف مزبور در چنین جایگاهی لاأقل **ایهام** گناهکاری گوینده را به ذهن می‌آورد. بنابراین حتی جای تواضع و شکسته نفسی در اینجا نیست (که هرسخن جایی و هرنکته مقامی دارد). از اینرو مناسبتر آن به نظر می‌رسد که سخن مزبور از **زلیخا** باشد به‌ویژه که آن سخنان با اعتراف زلیخا همراه شده و ذکری از یوسف و درمیان نیامده است چنانکه می‌فرماید: ﴿قَالَتْ أَمَرْتُ الْعَزِيزَ أَنْ

حَصَّصَ الْحَقُّ أَنَا رَوْدَتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٦٠﴾﴾ (زن عزیزمصر گفت: اینک حقیقت ثابت و آشکار شد، من از یوسف کام خواستم و او از راستگویان است). سپس در مقام تعلیل می‌گوید: ﴿ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ

اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْخَاطِئِينَ ﴿٦١﴾﴾ [این اعتراف برای آنستکه وی (یوسف) بداند من در غیابش خیانت بدو نکردم و خدا نیزنگ خائنان را به مقصود نمی‌رساند] و البته این سخن را زلیخا در حضور پادشاه به-هنگامی گفت که یوسف در زندان بود^(۱). اما همانگونه که گفتیم متأسفانه اکثر مترجمان و مفسران قرآن برخلاف ظاهر این آیات حکم نموده و در ترجمه آیه اخیر نوشته‌اند: «(یوسف گفت): اینکار برای آنست که وی (یعنی عزیزمصر) بداند من در غیابش خیانت بدو نکردم و خدا نیزنگ خائنان را به مقصود نمی‌رساند!» از این مترجمان و مفسران محترم باید پرسید که مگر عزیز مصر نمی-دانست که یوسف و در غیاب وی، خیانت بدو نکرده بلکه زلیخا گناهکار بوده است؟ مگر نه آنکه عزیزمصر پس از دیدن پیراهن یوسف (که از پشت

۱- از همینرو پادشاه بلافاصله دستور داد تا یوسف را از زندان به نزد وی آورند: قَالَ الْمَلِكُ اثْنُونِي بِهِ...

پاره شده بود) به زلیخا گفت: ﴿وَأَسْتَغْفِرِي لَذَنبِكِ إِنَّكِ كُنْتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ﴾ (برای گناهت آمرزش بخواه که قطعاً تو گناهکار هستی)؟ مگر نه آنکه عزیز مصر فهمید که تهمت زلیخا به یوسف، سخنی ساختگی و نیزنگی زنانه است؟ از همین‌رو بدو گفت: ﴿إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ إِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ﴾ (این از نیرنگ شما زنان است که نیرنگتان بزرگ است)؟ پس دیگر چه جای آن بود که یوسف ۷ بگوید: من پیشنهاد پرسش از زنانِ دربار را به‌میان آوردم تا عزیزمصر بداند که نسبت بدو در غیابش خیانت نکرده‌ام؟! اساساً یوسف ۷ درصدد نبود تا عزیزمصر را از پاکدامنی و خیانت نکردن خود، دوباره باخبر سازد زیرا به تصریح قرآن مجید، عزیز مصر و اطرافیانش پس از دیدن **نشانه‌های صدق یوسف**، تصمیم گرفتند تا او را چندی زندانی کنند شاید سروصدای حادثه خاموش گردد و آبروی خانوادگی عزیز حفظ شود همانگونه که قرآن کریم می‌فرماید: ﴿ثُمَّ بَدَأْ هُؤْلَاءُ مَا رَأَوْا الْآيَاتِ لَيْسَ جُنُنَهُ حَتَّىٰ حِينٍ﴾ [سپس به نظرشان آمد بعد از اینکه نشانه‌های (صداقت یوسف را) دیدند، او را تا مدتی زندانی‌کنند]. بنابراین دیگر جایی برای آگاه‌ساختن عزیز بر بی‌گناهی یوسف ۷ نمانده بود. اما یوسف می‌خواست تا **نظر پادشاه مصر** (ونه عزیزمصر) را بر بی‌گناهی خود جلب کند از این‌رو به رفیق زندانیش که قرار بود ساقی پادشاه شود گفت: پس از آزادی، مرا نزد سرورت یاد کن **(أَذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ)** و نیز برای اثبات پاکدامنی خود به‌سوی شاه پیام فرستاد تا از زنان درباری پرس و جو کند و ماجرای مجلس زلیخارا بپرسد. در اینجا بود که با گواهی زنان

دربار که گفتند: ﴿حَسْشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ﴾ زلیخا به اعتراف ناگزیر شد و از «وَسَوْسُهُ نَفْسٌ» سخن گفت و یوسف را تبرئه نمود.

برخی از مفسران باور نکرده‌اند که زلیخا در مقام تعلیل از لغزش خود، وساوس «نفس اماره» را یاد کند و نجات از شرّ نفس را موکول به رحمت خداوند شمارد. چنانکه صاحب تفسیر «المیزان» مرقوم داشته است: «لَيْسَ بِالْحَرِيِّ أَنْ يَصْدَرَ مِنْ امْرَأَةٍ أَحَاطَتْ بِهَا الْأَهْوَاءُ»^(۱) (سزاوار نیست که این سخنان از زنی سرزده باشد که هواهای نفسانی او را احاطه کرده بودند!) ولی آیا سزاوار است که یوسف پاک‌نفس — آنهم در مظانّ اتهام — گفته باشد: مرا نفس اماره، بسیار به بدکاری فرمان می‌دهد^(۲) مگر خدایم رحم کند! ﴿إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي﴾

آیا این سخن، زیبنده نفس یوسف است که از پاک‌ترین نفوس بشری بود یا سزاوار نفس زلیخا؟! به‌علاوه، زلیخا سالهائی را پس از آن‌حادثه، پشت‌سر گذاشته بود با اینحال، از کجا می‌توان اثبات کرد که در طیّ آن‌مدّت و بعد از آن‌رسوایی، از کار خود در دل پشیمان نشده بود و در احاطه همان «هواهای نفسانی» قرار داشت؟ مگر او نبود که به تصریح قرآن گفت: ﴿الَّذِينَ حَصَّصَ الْحَقُّ أَنَا رَاوِدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ

وَإِنَّهُ لَمِنَ الصّٰدِقِیْنَ﴾ «اینک حق، ثابت و آشکار شد،

من بودم که کام از او خواستم و او از راستگویان است» چرا این اعتراف را به زلیخا نسبت می‌دهیم ولی دنباله‌اش را از وی بعید می‌دانیم و انکار می‌کنیم؟! *

۱- به تفسیر المیزان، ج ۱۱، ص ۲۱۹ نگاه کنید.

۲- با توجه به اینکه لفظ «أَمَّارَةٌ» صیغه مبالغه است.

نکته ای از سوره رعد

(وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا ۖ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ
وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ ﴿۱۶۶﴾) شاهد رسالت پیامبر ص

در ترجمه آیه فوق مشکلی وجود ندارد و مترجمان قرآن کریم همگی آیه شریفه را تقریباً بدین صورت ترجمه کرده اند: «و کسانی که به کفر گراییده اند می گویند تو فرستاده (خدا) نیستی، بگو کافی است که خدا میان من و میان شما شاهد باشد و آن کس که دانش کتاب نزد اوست». فهم اینکه خداوند بر رسالت پیامبر شاهد بوده، دشوار نیست زیرا خدایتعالی با نزول قرآن به سوی فردی درس ناخوانده و اُمّی، برحقیقت رسالت وی گواهی داده است و اثبات نموده که معلومات دینی او از علم الهی سرچشمه گرفته است چنانکه در آیه ۱۶۶ از سوره نساء می فرماید: ﴿لَكِنَّ اللَّهَ يَشْهَدُ بِمَا

أَنْزَلَ إِلَيْكَ ۚ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ﴾ (ولی خدا بدانچه به سوی تو نازل کرده شهادت می دهد که آن را بنابر دانش خود فرو فرستاده است). چیزی که درباره آن، مفسران به اختلاف سخن گفته اند، بخش اخیر آیه شریفه یعنی: «مَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ» است. برخی از اهل تفسیر چون حسن بصری و مجاهد و سعید بن جبیر، آن کس را (که دانش کتاب نزد او است) حضرت **باریتعالی** دانسته اند ولی این قول به تکرار در آیه کریمه می انجامد و به علاوه بنابر این تفسیر، لازم می آید که عطف صفت بر **موصوف** در آیه شریفه صورت پذیرفته باشد و این کار با بلاغت قرآن مجید سازگار نیست. برای فرار از این اشکال، مفسران

مذبور به **اختلاف قرائت** روی آورده اند و آیه شریفه را به صورت «وَمِنْ عِنْدِهِ عِلْمُ الْكِتَابِ» خوانده اند^(۱) که قرائتی شاذ و مخالف با قرائت مشهور است و به قول **طبری**: قاریان قدیم **حجاز و عراق و شام** همگی آیه کریمه را برخلاف این قرائت خوانده اند^(۲). مفسران **شیعی**، تعبیر «وَمِنْ عِنْدِهِ عِلْمُ الْكِتَابِ» را با امیرمؤمنان **علی** و تطبیق داده اند و گفته اند که آیه درباره ایشان نازل شده است چنانکه در تفسیر **مجمع البیان و روح الجنان و المیزان** ملاحظه می شود. این قول هرچند بنابر این اعتبار، صحیح است که امیرمؤمنان **علی** و دانای قرآن بلکه آموزگار قرآن، پس از رسول خدا ص بوده است ولی این آیه را نمی توان با آن بزرگوار تطبیق داد زیرا آیه کریمه در مقام **احتجاج** با مخالفان برآمده و از شاهی بر رسالت پیامبر ص سخن می گوید و در جایی که کفار سخن خود پیامبر ص را - که داناتر به کتاب خدا بوده - نمی پذیرفتند، چگونه گواهی **شاگرد پیامبر ص** را درباره او می توانستند قبول کنند؟! اگر کسی در مثل به منکران ادعای خود بگوید: فرزندان مرا تصدیق می کند و او گواه من است! آیا می تواند انتظار داشته باشد که منکرانش، سخن فرزندش را درباره وی بپذیرند؟! و آیا اینگونه احتجاج با مخالفان اساساً صحیح است؟

قول **سوم** (که اصح اقوال شمرده می شود) آنستکه مراد از آیه شریفه: فردی (یا افرادی) از علمای اهل کتابند که بنا بر **بشارات** کتب پیشین، می توانستند رسالت پیامبر اسلام ص را به اثبات رسانند و بر صدق دعوی ایشان گواه باشند چنانکه از **ابن عباس** و دیگران گزارش شده است و در تفسیر **مجمع البیان** از این قول بدین صورت تعبیر نموده

۱- به تفسیر طبری، ج ۱۳، ص ۵۸۴ نگاه کنید.

۲- به تفسیر طبری، ج ۱۳، ص ۵۸۷ بنگرید.

که: «أَنَّ الْمُرَادَ بِهِ مُؤْمِنُو أَهْلِ الْكِتَابِ»^(۱) (مراد از آن، مؤمنان اهل کتابند^(۱)). ولی بلافاصله در مجمع‌البیان (و نیز در تفسیر المیزان) بر این قول اشکال شده است که سورة شریفه رعد در مکه نزول یافته و گواهان اهل کتاب، در مدینه ایمان آورده بودند. پس چگونه می‌توان آنان را با این آیه شریفه تطبیق داد؟! پاسخ ما آنستکه: در همین سوره درباره ایمان عده‌ای از اهل کتاب به قرآن مجید سخن رفته است و معلوم می‌شود که خبر نزول قرآن و دعوت پیامبر اسلام ص، به آنان رسیده بود چنانکه در آیه ۳۶ از سورة رعد می‌فرماید: ﴿وَالَّذِينَ

ءَاتَيْنَاهُمْ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ﴾ «کسانی که کتاب به ایشان داده‌ایم از آنچه به‌سوی تو نازل شده است (یعنی قرآن) شادمانی می‌کنند» و ما می‌دانیم که بنا بر اطلاقات قرآن مجید، مراد از «الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ» یهود و نصاری... هستند چنانکه صاحب تفسیر المیزان ذیل آیه مذکور مرقوم داشته است: «الظاهر أَنَّ الْمُرَادَ بِالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى (أَوْ هُمُ وَالْمَجُوسُ) فَإِنَّ هَذَا هُوَ الْمَعْنَى مِنْ إِطْلَاقَاتِ الْقُرْآنِ»^(۲) «ظاهر آنستکه مراد از کسانی که کتاب به ایشان داده شده، یهود و نصاری (یا آندو دسته و مجوس) هستند که این معنا از اطلاقات قرآن شناخته می‌شود».

در تاریخ اسلام نیز خوانده‌ایم که گروهی از مردم مدینه برای زیارت کعبه، به مکه می‌آمدند و پیامبر اکرم اسلام ص موقع را مغتنم می‌شمردند و آنان را به قبول اسلام فرا می‌خواندند چنانکه ذکر اسلام و بیعت ایشان در «عقبه اول» و «عقبه

۱- به تفسیر مجمع‌البیان، جزء ۱۳، ص ۱۹۲ نگاه کنید.

۲- المیزان، ج ۱۱، ص ۴۰۹.

دوم «ضمن کتب سیره و تاریخ آمده است»^(۱). این گروه ها پس از بازگشت به مدینه، مردم آن شهر را به اسلام دعوت می نمودند و چون یهودیان مدینه با اهالی آنجا رابطه داشتند از رسالت پیامبر و نزول قرآن مجید، خبر می یافتند و از آنجا که بنابر آیه ۸۹ از سورة بقره، در انتظار پیامبر جدیدی بودند، برخی از آنان رسالت نبوی را تصدیق می نمودند^(۲) و از اینرو در چند سوره از سور مکی - در برابر مشرکان - بر ایمان آنان احتجاج شده است. به عنوان نمونه در سورة کریمه شعراء آیه ۱۹۷ می فرماید: ﴿أَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ ءَايَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُ

عَلَّمُوا بَنِي إِسْرَءِيلَ﴾ (آیا برای ایشان نشانه ای نیست که دانایان بنی اسرائیل قرآن را می شناسند؟!). و در آیه ۱۰ از سورة شریفه أحقاف می فرماید: ﴿وَكَفَرُوا بِهِمْ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ﴾ (شما به قرآن کفر ورزیدید ولی شاهی از بنی اسرائیل به مانند آن گواهی داده است). که مراد از آن شاهد، عبدالله بن سلام از علمای یهود بوده است و لذا از خود وی گزارش نموده اند که گفت: **أُنْزِلَ فِي: قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَ مَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ**^(۳) (آیه مزبور، درباره من نازل شده است) و البته سخن وی را قرآن مجید،

۱- به سیره ابن هشام، ج ۲، ص ۲۷ به بعد، تحت عنوان «بدء إسلام الأنصار» و تاریخ طبری، ج ۲، ص ۳۵۳ به بعد، نگاه کنید.

۲- در تفسیر المیزان (ج ۱۱، ص ۴۱۰) آمده است: «وَقَدْ أَثْبَتَ التَّأْرِيخُ أَنَّ الْيَهُودَ مَا كَانُوا يُعَانِدُونَ النَّبُوَّةَ الْعَرَبِيَّةَ فِي أَوَائِلِ الْبِعْثَةِ وَقَبْلِهَا ذَاكَ الْعِنَادُ الَّذِي سَاقَتْهُمْ إِلَيْهِ خَوَادِثُ بَعْدِ الْهَجْرَةِ» (تاریخ ثابت کرده است که یهود در اوایل بعثت و پیش از آن، نسبت به نبوت عربی لجاجت نمی ورزیدند، همان لجاجتی که رویدادهای بعد از هجرت آنان را به سوی خود سوق داد).

۳- به تفسیر طبری، ج ۱۳، ص ۵۸۲ نگاه کنید.

تصدیق می‌نماید و گروهی از مفسران قدیم نیز
براین قول رفته‌اند.

* * *

نکته ای از سوره ابراهیم

(وَبَرِّزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ^ط قَالُوا لَوْ هَدَّيْنَا اللَّهُ لَهْدَيَّاكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرَعْنَا أَمْ صَبَّرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِصٍ^ط) گفتگوی ضعیفاء با مستکبران!

در این آیه شریفه صحنه ای از روز رستاخیز جلوه گر شده که در آنجا همگی در پیشگاه خداوند حضور دارند تا پاداش و کیفر کارخویش را ببینند. افراد ضعیف النفس به مستکبران و گمراه-کنندگان خود گویند: ما در دنیا پیرو شما بودیم آیا امروز می‌توانید بخشی از عذاب خدا را از ما دور کنید؟ مستکبران پاسخ می‌دهند: ﴿لَوْ هَدَّيْنَا اللَّهُ لَهْدَيَّاكُمْ﴾ (اگر خدا ما را رهنمایی کرده بود ما نیز شما را هدایت می‌کردیم)! معنای این جمله چیست؟ این پاسخ با آن‌پرسش چه ارتباطی دارد؟ مترجمان و مفسران قرآن مجید در این باره به-اختلاف سخن گفته‌اند. برخی از ایشان، سخن مزبور را به «هدایت در دنیا» مربوط دانسته‌اند چنانکه یکی از آنان مرقوم داشته است: [در پاسخ می-گویند: اگر خداوند ما را (به راه رستگاری) رهنمود می‌کرد، ما هم شما را به (راه نجات) رهنمود می‌کردیم (ولی ما خود گمراه بودیم و شما را نیز گمراه کردیم)^(۱)]. دیگری نیز به اختصار

۱- به ترجمه و تفسیر نور، اثر آقای مصطفی خرّم دل نگاه کنید.

نوشته است: «اگر ما را از خدا سعادت هدایت بود، ما هم شما را هدایت می‌کردیم»^(۱)! این برداشت از مفهوم هدایت در آن مرحله، درست نیست زیرا پاسخ مستکبران با سؤال مریدان خود مناسب به‌نظر نمی‌رسد. ضعفاء در اینجا سؤال نمی‌کنند که چرا شما ما را به راه راست هدایت نکردید تا مستکبران پاسخ دهند که خود ما از هدایت الهی محروم بودیم و گرنه، شمارا رهنمایی می‌کردیم^(۲)! سؤال مریدان این خواهد بود که: آیا اینک می‌توانید چیزی از عذاب خدا را از ما کاسته و ما را کفایت کنید؟ بنابراین، مقصود از ﴿لَوْ هَدَيْنَا اللَّهَ هَدَيْنَاكُمْ﴾ راه یافتن به «تخفیف عذاب» یا رفع آن

است که برای خود مستکبران ممکن نبود، نه هدایت در دنیا به راه راست که هنگامش سپری شده بود! و از اینرو در پی آن‌سخن آمده که مستکبران گویند: ﴿سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرَعْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيصٍ﴾ (برما یکسان است که زاری و بی‌تابی کنیم یا شکیبایی ورزیم، برای ما هیچ گریزگاهی نیست). این معنای سرراست و استوار را نه تنها برخی از مترجمان قرآن بلکه متأسفانه بعضی از مفسران محترم نیز درنیافته‌اند. زمخشری با آن چیرگی در ادب عربی و تسلط در تفسیر، پاسخ مستکبران را به-ضعفاء چنین بیان می‌کند که: «أَنَّ اللَّهَ لَوْ هَدَاهُمْ إِلَى الْإِيمَانِ لَهَوُّهُمْ وَلَمْ يُضِلُّوهُمْ إِمَّا مُورِكِينَ النَّبِّ فِي ضَلَالِهِمْ وَإِضْلَالِهِمْ عَلَى اللَّهِ»^(۳). (اگر خدا مستکبران را به ایمان رهنمون شده بود، ضعفاء

۱- به ترجمه قرآن از آقای مهدی الهی قمشه‌ای بنگرید.
۲- هرچند ضعفاء این اعتراض را در مرحله دیگر به میان خواهند آورد. به سوره کریمه سبأ آیه ۳۱ و ۳۲ و ۳۳ نگاه کنید.

۳- به تفسیر کشاف، ج ۲، ص ۵۴۹ بنگرید. (زمخشری در پایان تفسیر آیه با تعبیر «قِيلَ» که برای قول ضعیف می‌آید به معنای صحیح آیه اشاره می‌کند.)

را هدایت می‌کردند و گمراهشان نمی‌ساختند درحالی‌که مستکبران، گناه را در گمراهی خود و گمراه کردن دیگران، به خدای (سبحان) نسبت می‌دهند!!).

آیه شریفه مورد بحث، در سوره مبارکه غافر نظیری دارد که مسئله را روشنتر می‌کند، در آنجا می‌فرماید: ﴿وَإِذْ يَتَحَاوُونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِّنَ النَّارِ ۖ﴾

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ۖ﴾ [مؤمن: ۴۷ - ۴۸] «آنگاه که در میان آتش بایکدگر حاجّه می‌کنند پس ضعفاء به مستکبران می‌گویند ما (در دنیا) پیرو شما بودیم اینک می‌توانید نصیبی از آتش را از ما بازگردانید؟ مستکبران پاسخ می‌دهند: ما همگی در آتش هستیم (اگر می‌توانستیم عذاب را از خودمان باز می‌داشتیم و گرفتار آتش نمی‌شدیم!) همانا که خدا در میان بندگان داوری فرموده است».

مشکل کار مترجمان و مفسّرانی که به مفهوم درست آیه کریمه پی نبرده‌اند از آنجاست که گمان کرده‌اند هرآیه‌ای از قرآن مجید که ذکر «هدایت» در آن رفته، مقصود، هدایت به راه راست پیامبران است درحالی‌که چنین نیست. در قرآن کریم می‌خوانیم که خدای تعالی درباره کافران، به فرشتگان (در روز بازپسین) دستور می‌دهد که: ﴿فَأَهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ﴾ (آنان را به راه دوزخ هدایت کنید!) یا در باره مستضعفان می‌فرماید: ﴿لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا﴾

﴿النساء: ۹۸﴾ (توانایی هیچ راه‌کاری را ندارند و به هیچ طریقی، هدایت نمی‌شوند).

جای مسرت است که بعضی از مترجمان محترم قرآن، معنای آیه شریفه را به خوبی دریافته اند^(۱) و نیز برخی از مفسران گرانمایه حق تفسیر را در اینباره اداء کرده اند چنانکه، ابوجعفر طبری در تفسیر «جامع البیان» می نویسد:

يَقُولُ عَزَّ ذِكْرُهُ: قَالَتِ الْقَادَةُ عَلَى الْكَفَرِ بِاللَّهِ لَتَبَاعِهَا - لَوْ هَدَانَا اللَّهُ - يَعْزُونَ: لَوْ بَيَّنَّ اللَّهُ لَنَا شَيْئاً نُدْفَعُ بِهِ عَذَابَهُ عَنَّا الْيَوْمَ - لَهْتِنَاكُمْ - لَبَيَّنَّا ذَلِكَ لَكُمْ حَتَّى تَدْفَعُوا بِهِ الْعَذَابَ عَن أَنْفُسِكُمْ^(۲).

یعنی: خدای تعالی می فرماید: پیشوایان کفر، به پیروانشان گویند اگر خدا ما را هدایت کرده بود یعنی راهی را برایمان روشن ساخته بود که از آن راه عذابش را امروز از خود دفع کنیم، حتماً شما را هدایت می کردیم یعنی قطعاً برای شما روشنگری می نمودیم تا از آن طریق، عذاب را از خودتان دور سازید».

و همچنین شیخ ابوالفتوح رازی در تفسیر «روح الجنان» مرقوم داشته است:

«مستضعفان گویند متکبران و جبّاران را، ما در دنیا تبع شما بودیم و به شما اقتداء کردیم، ما را از عذاب هیچ کفایت خواهید کردن؟ و بعضی از عذاب ما برخواید داشتن؟... مستکبران گویند: (لَوْ هَدَانَا اللَّهُ...) اگر خدای ما را هدایت دادی و راه نمودی به خلاصی، ما نیز شمارا راه می نمودیم. چون ما را برای خود راه خلاصی پیدا نیست برای شما چه خواهیم کردن؟!^(۳)» و همین است معنای صحیح آیه شریفه.

* * *

۱- از میان آنان می توان از آقایان مجتبوی و استادولی و موسوی گرمارودی... نام برد.

۲- به تفسیر «جامع البیان»، ج ۱۳، ص ۶۲۶ نگاه کنید.

۳- به تفسیر «رَوْحُ الْجِنَانِ وَ رُوحُ الْجَنَانِ»، ج ۳، ص ۲۱۴ بنگرید.

نکته ای از سوره حِجر

(وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ

بِخَزِينٍ ﴿٢٢﴾) بادهای بارورکننده!

خدای تعالی در آیه فوق می‌فرماید: «بادهای را بارورکنان فرستادیم، پس از آسمان آبی فرود آوردیم که شمارا بدان سیرابتان کردیم و شما خزانه‌دار آن نبودید». درباره این سؤال که بادهای چه چیزی را بارور می‌کنند؟ مترجمان و مفسران قرآن، پاسخهای گوناگون داده‌اند و اغلب به نکته دقیقی در آیه شریفه توجه نکرده‌اند. از مترجمان قرآن کریم، یکی نوشته است: «ما بادهای را باردارکننده [درختان] فرستادیم»^(۱). دیگری مرقوم داشته: «بادهای را بارورسازان [ابرها] فرستادیم»^(۲). ترجمه دیگر، ابر و گیاه را قرین هم ساخته و نوشته است: «ما بادهای را برای بارورساختن [ابرها و گیاهان] فرستادیم»^(۳). مفسران قدیم قرآن مجید نیز مانند مترجمان، به اختلاف سخن گفته‌اند. طبری از قول ابن عباس گزارش نموده که در تفسیر آیه شریفه گفت: تَلْقُحُ السَّحَابِ^(۴) (بادهای، ابرها را باردار می‌کنند) و از حسن بصری نقل کرده که گفت: لَوَاقِحُ لِلشَّجَرِ^(۵) (بادهای برای درختان، بارورکننده هستند).

۱- به ترجمه قرآن از آقای مجتبوی نگاه کنید.

۲- به ترجمه قرآن از آقای داریوش شاهین بنگرید.

۳- به ترجمه قرآن از آقای مکارم شیرازی نگاه کنید.

۴- تفسیر طبری، ج ۱۴، ص ۴۴.

۵- تفسیر طبری، ج ۱۴، ص ۴۵.

مفسران جدید نیز هرکدام رأیی را برگزیده اند. صاحب «محاسن التأویل» می‌نویسد: «تَلَقَّ السَّحَابُ أَيَّ تَجْعَلُهَا حَوَامِلَ بِالْمَاءِ»^(۱) (بادها، ابرها را باردار می‌سازند یعنی آن‌ها را از آب بارور می‌کنند). در تفسیر «المیزان» بادها را آبستن کننده درختان (لقاح نباتی) معرفی نموده است^(۲). صاحب تفسیر «المنیر» هردو وجه را بایکدیگر جمع کرده^(۳) چنانکه تفسیر «التحریر و التَّنویر» نیز بر این قول اعتماد نموده است و آن را دلیل بر بلاغت آیه شریفه می‌شمرد و می‌نویسد: «وَمِنْ بِلَاغَةِ الْآيَةِ إِرَادُ هَذَا الْوَصْفِ لِإِفَادَةِ كَلَا الْعَمَلَيْنِ اللَّذَيْنِ تَعْمَلُهُمَا الرِّيحُ»^(۴) (از بلاغت آیه آنست که این وصف را برای افاده هردو کار ایراد نموده که بادها اجراء می‌کنند). متأسفانه اکثر این تراجم و تفاسیر از توجه به نکته ظریفی غفلت کرده‌اند و آن اینست که آیه کریمه پس از ذکر «لَوَاقِح»، با حرف «فاء» اثر بادها را توضیح می‌دهد که همان ریزش باران است ﴿فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً﴾ و این امر با بارورکردن ابرها مناسب دارد، نه آبستن کردن درختان! در آیه شریفه کمترین اشاره‌ای به درختان دیده نمی‌شود و اطلاعات بیرون از قرآن (که بادها منشأ تلقیح نباتات هستند) نباید ما را از فهم دلالت آیه مزبور منحرف سازد و معنای ذهنی خود را به آیه تحمیل نماییم.

۱- تفسیر «محاسن التأویل» اثر شیخ جمال‌الدین قاسمی، ج ۱۰، ص ۳۷۵۳.

۲- تفسیر المیزان، ج ۱۲، ص ۱۵۲.

۳- تفسیر «المنیر» اثر شیخ وهبه الزحیلی، ج ۱۴، ص ۲۵.

۴- التحریر و التَّنویر، اثر شیخ محمدطاهر ابن عاشور، ج ۶، ص ۳۸.

از مفسران جدید، **سید قطب** (رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى) بدین نکته توجه نموده و حق مطلب را اداء کرده است^(۱).

با دقت در آیات قرآنی ملاحظه می‌کنیم که قرآن مجید مکرر از تأثیر بادهای در تراکم ابرها، برای نزول باران سخن گفته است. آیات شریفه ذیل شاهد این مدعا است:

﴿وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا أَقْلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَهُ لِلْبَلَدِ مَئِثٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ﴾ [الأعراف: ۵۷].

یعنی: «اوست آنکس که بادهای را برای نوید دادن پیشاپیش رحمت خود می‌فرستد تا چون ابری سنگین را حمل کند آن را به سرزمینی مُرده می‌رانیم سپس آب را از آن فرومی‌فرستیم...».

و نیز می‌فرماید:

﴿اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسْفًا فَنَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ﴾ [الروم: ۴۸].

یعنی: «خداست آنکس که بادهای را می‌فرستد تا ابری را برانگیزند سپس آن را در آسمان هرگونه که بخواهد می‌گسترانند و آن را پاره‌های متراکم می‌سازد پس، دانه باران را می‌بینی که از خلال آن بیرون می‌ریزد...».

و همچنین فرموده است:

﴿أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُزْجِي سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ﴾ [النور: ۴۳].

یعنی: «آیا ندیدی که خدا ابری را می‌راند سپس اجزاء آن را گردمی‌آورد پس انبوهش می‌سازد آنگاه

۱- به تفسیر «فی ظلال القرآن» اثر آن مرحوم، ج ۴، پاورقی ص ۲۱۳۴ نگاه کنید.

باران را می‌بینی که از خلال آن بیرون می‌ریزد...».

حتی قرآن کریم در سیاق **قسم**، از ابرهایی که آبستن بارانند یاد نموده و می‌فرماید: ﴿فَالْحَمَلَتِ وَقْرًا

﴿﴾ (پس سوگند به ابرهایی که حامل باری

گرانند). اما از آبستن شدن درختان به وسیله بادها سخنی در قرآن کریم نمی‌یابیم. شاید دلیلش آن باشد که تلقیح نباتات، بر همه کس آشکار نیست و قرآن مجید معمولاً از **آیات آشکار طبیعت** برای نمایش قدرت و حکمت خدایتعالی شاهد می‌آورد.

* * *

نکته ای از سوره نحل

(وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِيَ إِلَيْهِمْ فَسَلُّوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾) درباره اهل ذکر

در تفسیر این آیه شریفه میان مفسران اختلاف است که «اهل ذکر» چه کسانی؟ طبری از قول «ابن-زید» آورده که آنها «اهل قرآن» هستند و طبرسی از ابو جعفر باقر ؑ نقل کرده که فرموده: **نَحْنُ أَهْلُ الذِّكْرِ** (ما اهل ذکر هستیم). و از ابن عباس و مجاهد آورده اند که اهل ذکر در اینجا، علمای اهل کتاب یا اهل تورات شمرده می شوند و برای هریک از این اقوال، شاهی نیز آورده است. گواه ابن زید آنستکه قرآن کریم در آیاتی چند، خود را «ذکر» نامیده مانند: **﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾**

﴿٩﴾ [الحجر: ٩] و امثال آن، بنابراین، اهل قرآن همان اهل ذکر به شمار می آیند. در تفسیر «المیزان» می خوانیم که مراد از «ذکر»، محمد ص است و گواهی آیه شریفه: **﴿قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا﴾**

رُسُلًا﴾ [الطلاق: ۱۰ - ۱۱] است پس اهل ذکر همان خاندان رسول خدا ص هستند^(۱). اما کلمه ذکر در قرآن کریم برای تورات موسی ؑ نیز به کار رفته چنانکه می فرماید: **﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً﴾**

۱- المیزان، ج ۱۲، ص ۳۰۲ (ذیل بحث روایی).

وَذِكْرًا لِّلْمُتَفِئِينَ ﴿٨﴾ [الأنبياء: ۸] بنابراین اهل ذکر، به قول ابن عباس علمای اهل کتاب (تورات) اند. ما برای حل این اختلاف، مانند همیشه لازم است به خود قرآن مجید بازگردیم و کتاب خدا را در اینباره «حکم» قرار دهیم. آیه شریفه مورد بحث، نظیری در سوره انبیاء ص دارد. در آنجا می-فرماید: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا

خَالِدِينَ ﴿٨﴾ [الأنبياء: ۷-۸] یعنی: «و ما پیشاز تو جز مردانی را به رسالت نفرستادیم، پس از اهل ذکر - اگر نمی‌دانید - بپرسید * و ما آن‌ها را پیکری قرار ندادیم که غذا نخورند و آنان جاویدان نبودند». این آیات شریفه در پاسخ به ایراد مشرکان آمده که می‌گفتند: ﴿مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ﴾ [آیا

این (محمّدص) جز بشری همانند شما است؟!]

چنانکه در آیه سوم از همان سوره انبیاء ملاحظه می‌کنیم. بنابراین معلوم می‌شود که پرسش از اهل ذکر، مربوط به این امر است که آیا پیامبران گذشته (مانند ابراهیم و اسحق و یعقوب و یوسف و موسی و هارون و جز ایشان) مردانی از جنس بشر بودند؟ یا تنها محمّدص است که با وجود بشریت، ادعای رسالت می‌کند؟ پس هنگامی که «موضوع سؤال» مشخص شد، آنگاه یافتن کسانی که باید از آن‌ها جواب سؤال را فراگرفت، آسان می‌گردد. و واضح است که امامان اهل بیت + یا اهل قرآن، مرجع سؤال کافران نبودند زیرا آن‌ها جواب رسول اکرم ص را در پاسخ خود قبول نداشتند تا چه رسد به آنکه خاندان و شاگردان وی را مرجع پرسش قرار دهند و پاسخ آنان را بپذیرند! سؤال، از بشریت پیامبران گذشته بوده است و پاسخ را می‌توانستند از علمای تورات بپرسند که همگی به بشریت

انبیاء سلف، اذعان داشتند. بنابراین، هرچند اهل بیت رسول‌الله ص و نیز اهل قرآن، اهل ذکر شمرده می‌شوند ولی مقصود از آیه ۴۳ سوره نحل و آیه ۷ سوره انبیاء، جُز علمای تورات، کسی نبوده است^(۱) و اساساً این سؤال یا شبهه در قرآن کریم از قول مشرکان، مکرر مطرح شده و منحصر به آیات مذکور نیست. اما قرآن مجید به صورتهای گوناگون بدان شبهه پاسخ می‌دهد. مثلاً در سوره کریمه «إِسْرَاء» می‌فرماید: ﴿وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ

إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ۚ قُلْ لَوْ كَانَتْ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ۚ﴾

[الإسراء: ۹۴ - ۹۵] یعنی: «هیچ چیز این مردم را - چون هدایت به سویشان آمد - ازاینکه ایمان آورند، باز نداشت جز همینکه گفتند: آیا خدا، بشری را به رسالت فرستاده است؟ بگو اگر در زمین فرشتگانی گام می‌زده و مستقر بودند، همانا بر آن‌ها فرشته‌ای را از آسمان به رسالت فرومی‌فرستادیم». چنانکه ملاحظه می‌شود، شبهه‌ای که قرآن کریم در اینجا از قول کافران مطرح فرموده، همان ایرادی است که در آیه سوم از سوره انبیاء می‌خوانیم و قرآن در این‌سوره به شکل دیگری (یعنی تناسب مُرْسَل با مُرْسَلٌ عَلَيْهِم) آن را پاسخ داده است.

* * *

۱- برخی اشکال نموده‌اند که چگونه ممکن است قرآن کریم، مردم را به علمای اهل کتاب ارجاع دهد؟ بااینکه ممکن است ایشان پرسندگان را از اسلام منحرف سازند! باید دانست که قرآن مردم را در همه موارد به علمای اهل کتاب ارجاع نداده (تا آنان را گمراه سازند!) بلکه در اینجا تنها پرسش از بشریت انبیاء سلف مطرح شده که از علمای مزبور پرسیده شود.

نکته‌ای از سورهٔ اِسرائ

(قُلْ لَّوْ كَانَ مَعَهُ دَإِلَهُةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذًا لَّآبْتَغَوْا إِلَى ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا

﴿﴾ رهیابی به‌سوی خداوند عرش

آیهٔ شریفه می‌فرماید: «بگو اگر با او معبودهایی بودند - چنانکه (مشرکان) می‌گویند - آنگاه ایشان به‌سوی خداوند عرش، راهی می‌جستند». آیا این آیه کریمه چه مفهومی را می‌رساند؟ زمخشری در تفسیر «کشاف» این قول را در تفسیر آیهٔ مزبور برگزیده که: «لَطَّلَبُوا إِلَى مَنْ لَهُ الْمُلْكُ وَالرُّبُوبِيَّةُ سَبِيلًا بِالْمُغَالَبَةِ»^(۱) یعنی: «(اگر با خداوند عرش، معبودهایی بودند) ایشان برآن می‌شدند تا به‌سوی کسی که پادشاهی و ربوبیت از آن اوست، راهی را برای غلبه بجویند». همین معنا را صاحب تفسیر المیزان اختیار نموده و می‌نویسد: «أَي طَلَّبُوا سَبِيلًا إِلَيْهِ لِيَغْلِبُوهُ»^(۲) عَلَى مَنْ لَهُ الْمُلْكُ»^(۳). یعنی: «آنان راهی به‌سوی وی می‌جستند تا بر کسی که پادشاهی از آن اوست غلبه کنند». معنای مذکور را آلوسی در تفسیر «روح المعانی» نیز آورده و از آن دفاع می‌کند.^(۴) چند تن از مترجمان قرآن نیز از این تفسیر تبعیت نموده‌اند و در ترجمهٔ آیهٔ کریمه نوشته‌اند: «بگو اگر با او خدایان دیگری بود - چنانکه آنان گویند - آنگاه همه به‌خدای صاحب عرش راهی می‌جستند [تا او را از خدایی فروکشند

۱- الکشاف، ج ۲، ص ۶۶۹

۲- ضمیر در «لِيَغْلِبُوهُ» زائد است و «لِيَغْلِبُوا عَلَى مَنْ لَهُ الْمُلْكُ» صحیح است.

۳- المیزان، ج ۱۳، ص ۱۱۳.

۴- روح المعانی، ج ۱۵، ص ۱۱۳.

و خود فرمانروای جهان گردند] ^(۱)». یا نوشته‌اند: «بگو اگر با او معبودانی (دیگر) بودند چنانکه (خود) می‌گویند آنگاه هریک سوی صاحب عرش راهی (برای مقابله و مبارزه) می‌جستند ^(۲)». یا مرقوم داشته‌اند: «بگو اگر می‌بود با خدا معبودان دیگر — چنانکه می‌گویند — آنگاه طلب می‌کردند به‌سوی خداوند عرش، راه مُنازعت را ^(۳)» و امثال این ترجمه‌ها.

بر این تفاسیر و ترجمه‌ها، از دیدگاه قرآنی اشکالی دقیق وارد است زیرا در آیه شریفه، رهیابی به‌سوی خداوند عرش با کلمه «إِلَى» همراه شده، نه با کلمه «عَلَى» تا بر مفهوم استعلاء و غلبه دلالت نماید. یعنی در آیه کریمه نیامده: «إِذَا لَا تَبْتَغُوا عَلَى ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا» درحالی‌که رسم قرآن کریم اینست که راه جستن برای غلبه بر کسی را با کلمه «عَلَى» قرین می‌کند مانند: «فَإِنْ أَطَعْتَكُمْ فَلَا تَبْتَغُوا عَلَيْهِمْ سَبِيلًا» [النساء: ۳۴] و نیز: «فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا» ﴿۱۹۰﴾ [النساء: ۹۰] و همچنین: «فَأُولَئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِّنْ سَبِيلٍ» ﴿۴۱﴾ [الشوری: ۴۱] و نیز: «إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ» [الشوری: ۴۲]. و هنگامی که قرآن می‌خواهد از راه تقرّب به خدا سخن گوید واژه «إِلَى» را به میان می‌آورد چنانکه می‌فرماید: «إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا» ﴿۵۷﴾ [الفرقان: ۵۷] یا می‌فرماید: «فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا» ﴿۱۹﴾ [المزمل: ۱۹]. بنابراین، در آیه شریفه، از منازعه و غلبه برخدای سبحان

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای حسین استادولی نگاه کنید.

۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای مسعود انصاری بنگرید.

۳- به ترجمه قرآن، اثر محدث دهلوی نگاه کنید.

سخن نرفته بلکه از **تَقَرَّب** به‌سوی خداوند عرش سخن به میان آمده است چنانکه مفسران اقدم قرآن هم بر این قول رفته‌اند. در حقیقت آیه شریفه در مقام طعن بر مشرکان آمده و می‌فرماید: اگر به فرض محال^(۱) معبودهای دیگری – چنانکه شما پنداشته‌اید – وجود داشتند در آن‌صورت، همگی به فرمانروای کل عالم که سررشته همهٔ امور را در دست دارد روی می‌آوردند و راهی به‌سوی تقرّب و رضایت او را می‌جستند، پس چرا شما به عبودیت غیر خدا تن داده‌اید و راه بندگی خداوند عرش را نمی‌سپرید؟! نکته اینجا است که آیه شریفه از خداوند یکتا به «ذی العرش» تعبیر می‌نماید و عرش در اصطلاح قرآن کریم، **مرکز فرمانروایی** است چنانکه قرآن مجید، خداوند بخشنده را – پس از آفرینش آسمانها و زمین – بر عرش مستوی می‌شمرد ﴿خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ۖ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ أَسْتَوَى ۖ﴾ [طه:]

۴- ۵] و بدین‌ترتیب اشاره می‌نماید که خدای رحمن پس از آفرینندگی، جهان را وانگذاشته پادشاهی و فرمانروایی بر کائنات دارد. مشرکان عرب هم خدا را در مقام فرمانروای بزرگ جهان باور داشتند اما معبودهای موهومی را نیز عبادت می‌کردند و از اینجا است که قرآن کریم آنان را بر بندگی غیر خدا سرزنش می‌نماید. **شاهد** معنایی که از آیه شریفه برمی‌آید، آیه دیگری در همین سوره (اسراء) است که در آن می‌خوانیم:

﴿قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ۚ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمْ﴾ [الاسراء:]
۵۶- ۵۷].

۱- کلمه «لَو» در «لَو كَانَ مَعَهُ آلِهَةٌ» به اصطلاح نحوی «امتناعیه» به‌شمار می‌آید و در اینحال برای فرض محال به‌کار رفته است.

یعنی: «بگو کسانی را که جُز او پنداشته‌اید، بخوانید پس آن‌ها اختیار ندارند تا زیانی را از شما دفع کنند و نه آن را دگرگون سازند * آن-کسانی که ایشان می‌خوانند، خود به‌سوی خداوندشان تقرّب می‌جویند...» (و گواهی روشن قرآن در این مسئله ما را کفایت می‌کند).

در عین حال همان‌طور که گذشت مفسران قدیمی قرآن نیز بر این‌قول رفته‌اند چنانکه ابوجعفر طبری و ابوعلی طبرسی در تفسیرشان از مجاهد و قتاده آورده‌اند که در معنای آیه شریفه گفته‌اند: «لَطَلَبُوا طَرِيقاً يَقْرِبُهُمْ إِلَى مَالِكِ الْعَرْشِ وَالتَّمَسُّوا الزُّلْفَةَ عِنْدَهُ لِيَعْلَمَهُمْ بِعُلُوِّهِ عَلَيْهِمْ وَعَظَمَتِهِ»^(۱) یعنی: «(آن معبودهای فرض شده) راهی می‌جستند تا ایشان را به خداوند عرش نزدیک کند و تقرّب نزد وی را درخواست می‌نمودند، چون برتری او را بر خود و عظمت وی را می‌دانستند».

با این همه، صاحب تفسیر «روح المعانی» و تفسیر «المیزان» از قول نخست دفاع نموده و آن را قوی‌تر شمرده‌اند و برای اثبات نظرشان، به آیه بعد تمسک جسته‌اند که می‌فرماید: ﴿سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى

عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا﴾ [الإسراء: ۴۳] (او منزّه و

برتر است از آنچه می‌گویند، بسیار برتر!) ولی به نظر ما، تنزیه این آیه شریفه که قول مشرکان را در اساس شرک، باطل می‌شمرد با مدلول فرضی آیه پیشین، ناسازگاری ندارد و گرنه لازم می‌آید که با مدلول روشن ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَى رَبِّهِمْ﴾ نیز ناسازگار باشد که هیچ مفسری آن را نمی‌پذیرد.

* * *

۱- جامع البیان، ج ۱۴، ص ۶۰۵ و مجمع البیان، ج ۱۵، ص ۵۲ (عبارت متن از مجمع البیان نقل شده است).

نکته‌ای از سوره کُهِف

(وَتَحْسَبُهُمْ أَيْقَاظًا وَهُمْ رُقُودٌ^۱ وَنُقِلَبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ^ط وَكَلْبُهُمْ
بَسِطٌ ذِرَاعِيهِ بِالْوَصِيدِ^ع لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ
رُعبًا^۲) ترسناک بودن اصحاب کُهِف!

در این آیه شریفه سخن از آن رفته که اگر کسی به غار اصحاب کُهِف^(۱) سرمی‌کشید و بر اهل کُهِف می‌نگریست، از آنان روی برتافت‌ه گریزان می‌شد و سخت می‌ترسید ﴿وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعبًا^۲﴾ مفسران قرآن در سبب ترسناک‌بودن آن‌ها، اقوالی آورده‌اند که برخی از اقوال مزبور با قرآن کریم سازگار نیست. به عنوان نمونه **زمخشری** در تفسیر **کشاف** با تعبیر «قِيلَ» که معمولاً آن را برای نقل قول ضعیفی می‌آورند، چنین می‌نویسد: «قِيلَ لِطَوْلِ أَظْفَارِهِمْ وَشُعُورِهِمْ وَعِظَمِ أَجْسَامِهِمْ»^(۲)! (گفته شده که سبب ترسناک بودن ایشان، درازشدن ناخن‌ها و موها و تنومندی اجسام آنان بوده است)! در تفسیر «کشف الأسرار» اثر **میبّدی** نزدیک به همین معنا آمده و نوشته است: «لِأَنَّ أَظْفَارَهُمْ وَشُعُورَهُمْ طَالَتْ وَأَعْيُنُهُمْ مُفْتَحَةٌ»^(۳) (زیرا که ناخن‌ها و موهایشان دراز شده و چشمانشان بازبود)! **شیخ طبرسی** در تفسیر **مجمع البیان** نیز همین قول را آورده ولی آن را صحیح نمی‌شمرد.^(۴) **شوکانی** در

۱- کُهِف به معنای غار وسیع است و هر غاری را کُهِف نمی‌گویند.

۲- تفسیر کُشاف، ج ۲، ص ۷۰۹.

۳- کشف الأسرار، ج ۵، ص ۶۶۰.

۴- مجمع البیان، ج ۱۵، ص ۱۳۲.

«فتح القدير» نیز با طبرسی هم عقیده است و این رأی را نادرست می‌شمرد.^(۱) دیگر مفسران هم چندان عنایتی بدین قول ندارند، هرچند از نقل آن خودداری نورزیده‌اند! دلیل مردود بودن قول مذکور دو چیز است. **اول** آنکه در سورة شریفه کهف آمده چون اهل کهف از خواب طولانی خود بیدار شدند، ندانستند که چه مدت در آن غار بسربرده‌اند و به یکدیگر گفتند: ﴿لَيْثًا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ﴾ [الكهف: ۱۹]

(روزی یا بخشی از روز را در اینجا درنگ کردیم)! و واضحست که اگر مویها و ناخنهایشان آنچنان بلند شده بود، حتماً درمی‌یافتند که مدتی بسیار طولانی را در غار گذرانده‌اند. و هیچ سخنی هم از قول ایشان درباره تغییر اجسامشان در قرآن کریم نرفته است. **دوم** آنکه بنا بر گزارش مفسران، چون یکی از آنها با سکه‌ای قدیمی از غار بیرون رفت تا غذایی برای یارانش بخرد، مردمان از شکل و هیئت وی ابدأ شگفت زده نشدند بلکه از سکه‌ای که دردست داشت تعجب نمودند و گمان بردند که وی بر گنجی دست یافته است! **طبری** در تفسیرش می‌نویسد: «فَأَخَذَهَا الرَّجُلُ فَنَظَرَ إِلَى صَرَبِ الْوَرَقِ وَنَقَشِهَا فَعَجَبَ مِنْهَا ثُمَّ طَرَحَهَا إِلَى رَجُلٍ مِنْ أَصْحَابِهِ فَنَظَرَ إِلَيْهَا... يَقُولُ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ: إِنَّ هَذَا الرَّجُلَ قَدْ أَصَابَ كَنْزًا»^(۲)! یعنی: «آنمرد فروشنده، سکه را گرفت و بر نقش آن نظر افکند و در شگفت شد سپس آن را به سوی مرد دیگری از یارانش افکند و او نیز آن را نگاه کرد... و سرانجام یکی به دیگری گفت: این مرد به گنجی دست یافته است!» پس مردم آنروزگار از نقش سکه (که در زمان **دقیانوس** زده شده بود) تعجب کردند و بالأخره راز اصحاب کهف بر آنها فاش شد (چنانکه در تفاسیر به تفصیل آمده است)، نه از شکل و شمایل آنکس که برای خرید طعام آمده بود. بنابراین، قول مزبور صحیح

۱- فتح القدير، ج ۳، ص ۲۷۵.

۲- تفسیر طبری، ج ۱۵، ص ۲۰۳.

نکته‌ای از سورة کُهِف

۱۶۷

نیست و حق آنست که خدایتعالی اصحاب کُهِف و غارشان را ترسناک فرمود تا کسی بدانان سرزنش و از احوالشان - تا رسیدن موعد مقرّر - آگاه نگردد چنانکه شیخ طبرسی در تفسیرش مرقوم داشته است: «وَذَلِكَ أَنَّ اللَّهَ مَنَعَهُم بِالرُّعْبِ لِيَلَّا يَصِلَ إِلَيْهِمْ أَحَدٌ حَتَّى يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ فِيهِمْ»^(۱).

همانگونه که خداوند - جَلَّ وَعَلَا - سگ آنان را در آن - مدت طولانی به پاسداری در آستانه غار گمارد ﴿وَكَلَبُهُمْ بِسِطٍّ ذِرَاعِيهِ بِالْوَصِيدِ﴾ تا آنها از گزند جانوران و درندگان محفوظ و در امان مانند. وَذَلِكَ مِنْ عَجِيبِ آيَاتِهِ تَعَالَى شَأْنُهُ.

* * *

نکته‌ای از سورهٔ مریم

(وَاتَّخِذُوا مِن دُونِ اللَّهِ إِلَهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٤١﴾ كَلَّا ۚ سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٤٢﴾) نزاع معبودان و عبادت‌گران!

از دو آیه فوق، آیه نخستین به لحاظ معنا مورد اختلاف نیست و می‌فرماید: «(مشرکان) غیر از خدا معبودهایی گرفته‌اند برای اینکه آن‌ها مایه عزتشان شوند». ولی در ترجمهٔ دومین آیه، اختلافی دیده می‌شود و به نظر نویسنده، **برخی** از مترجمان – بدون توجه به شواهد قرآنی – دچار اشتباه شده‌اند و گمان کرده‌اند مفهوم آیه شریفه اینست که در روز رستاخیز مشرکان، عبادت معبودهای خود را انکار می‌نمایند و با آنان ضدیت نشان می‌دهند. در حالی که مقصود آیه کریمه، **برعکس** این معناست و می‌فرماید در آینده (روز رستاخیز) معبودهای مشرکان به انکار و مخالفت با عبادت آن‌ها می‌پردازند و به ضدیت با ایشان برمی‌خیزند! در اینجا مناسب است که چند نمونه از ترجمه‌های قرآن را در موافقت با معنای نخست بیاوریم و سپس مفهوم صحیح آیه شریفه را بیشتر توضیح دهیم:

یکی از مترجمان مشهور قرآن در ترجمهٔ آیه مزبور مرقوم داشته است: «چنین نیست! بلکه بزودی از پرستش خدایان باطل روی بگردانند و به خصومت آن‌ها برخیزند»^(۱). مترجم دیگری می‌نویسد: «هرگز! بزودی به عبادت آن معبودان کافر خواهند شد و مخالف آنان می‌گردند»^(۲). سوّمی نوشته است: «نه

۱- به ترجمهٔ قرآن، اثر آقای مهدی الهی قمشه‌ای بنگرید.

۲- به ترجمهٔ قرآن، اثر آقای داریوش شاهین نگاه کنید.

چنین است؛ بزودی از عبادت آنها سربرتابند و به-
مخالفتشان برخیزند^(۱)». چهارمی مرقوم داشته: «نه
چنان بُود! منکر خواهند شد پرستش معبودان
خود را، و خواهند شد بر ایشان ستیزنده^(۲)»....
اما به نظر دقیق، آیه شریفه مفهوم دیگری را
می‌رساند و ضمیر در «سَيَكْفُرُونَ» به «آلِهَهُ» باز می-
گردد چنانکه زمخشری در کشاف گوید: «وَالضَّمِيرُ فِي
سَيَكْفُرُونَ لِلَّهِ أَيْ سَيَجْحَدُونَ عِبَادَتَهُمْ وَيُنْكِرُونَهَا»^(۳) و آیه مزبور از
ضدیت معبودها با پرستندگان خود سخن می‌گوید (نه
بالعکس) به قرینه اینکه کلمه «ضِدًّا» در آیه
کریمه مقابل کلمه «عِزًّا» آمده است و نشان می‌دهد
که برخلاف پندار مشرکان، معبودهای آنان سرانجام
مایه عزت ایشان نمی‌شوند بلکه به مخالفت و
دشمنی با آنها برمی‌خیزند و ذلت و خواری را
برای آنان می‌خواهند. درحقیقت آیه مورد بحث،
مفهومی را می‌رساند که در آیات دیگر قرآن مکرر
آمده است چنانکه در سوره شریفه **أَحْقَاف** می-
خوانیم:

﴿وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ
الْقِيَمَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَائِهِمْ غَفِلُونَ ﴿٦﴾ وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً
وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ ﴿٧﴾﴾ [الأحقاف: ۵-۶].

یعنی: «کیست گمراه‌تر از آنکس که غیر از خدا
کسی را می‌خواند که تا روز رستاخیز بدو پاسخ
نمی‌دهد و آنها از دعای ایشان بی‌خبرند* و
هنگامی که این مردم محشور شوند، آنها دشمنان
ایشان خواهند شد و عبادتشان را انکار می‌کنند».
و نیز در سوره **بقره** می‌فرماید:

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای عبدالمحمد آیتی بنگرید.

۲- به ترجمه قرآن، اثر محدث دهلوی نگاه کنید.

۳- تفسیر کشاف، ج ۳، ص ۴۱.

نکته‌ای از سورهٔ مریم

۱۷۱

﴿إِذْ نَبَرَأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ
الْأَسْبَابُ﴾ [البقرة: ۱۶۶].

یعنی: «آنگاه که پیشوایان از کسانی که آنان را پیروی کردند، بیزاری می‌جویند و عذاب را می‌بینند و پیوندهای میانشان قطع می‌گردد». و همچنین در سورهٔ مبارکهٔ **فاطر** آمده است:

﴿وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ﴾ [فاطر: ۱۳-۱۴].

یعنی: «کسانی که غیر از خدا، آن‌ها را می‌خوانید مالک پوستهٔ هسته‌خرمایی نیستند * اگر آن‌ها را بخوانید، دعای شما را نمی‌شنوند و اگر هم بشنوند به شما پاسخ نمی‌دهند و روزرستخیز شرک شما را انکار خواهند کرد و هیچکس مانند آن‌که با خبر است تو را آگاهی نمی‌دهد».

باتوجه به رهنمایی‌های قرآن کریم، آیهٔ موردبحث را بدین‌صورت باید ترجمه نمود که: «چنین نیست! آن معبودان (در روز رستخیز) عبادت ایشان را انکار خواهند کرد و مخالف آنان خواهند بود».

*

*

*

نکاتی از سوره طه

(مَا أُنزِلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ﴿١﴾ إِلَّا تَذَكُّرَةً لِّمَن يَخْشَى ﴿٢﴾)

پیامبرص از چه چیز رنج می‌برد؟!*

خدایتعالی در این دو آیه کریمه می‌فرماید: «ما این قرآن را بر تو فرو نفرستادیم برای اینکه به رنج افتی * بلکه (آن را فرستادیم) برای پند دادن هرکسی که (از خدا) پروا می‌کند» کلمه «إِلَّا» در اینجا برای استثنای منقطع بکار رفته و به قول مُبَرَّد (از ائمه نحو عربی) به معنای «لکن» می‌آید و «تَذَكُّرَةً» چنانکه زمخشری گفته در مقام مفعول له (مفعول لأجله) آمده است. این دو آیه شریفه نظایر فراوان در قرآن کریم دارند و رسول خدا ص را آرام می‌کنند که از انکار مخالفان و سرسختی آنان در رنج و تعب نباشد و توقع نداشته باشد که جز پرواکنندگان از حق، کسی دل به ایمان سپارد. ولی برخی از مفسران درباره آیه نخست شأن نزول غریبی آورده‌اند که با مدلول آن نمی‌سازد. سیوطی در تفسیر «الدُّرُّ الْمُنْثُورُ» از قول ابن عباس می‌نویسد: «إِنَّ النَّبِيَّ صَ أَوَّلُ مَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ الْوَحْيُ كَانَ يَقُومُ عَلَى صُدُورِ قَدَمَيْهِ إِذَا صَلَّى فَأَنْزَلَ اللَّهُ طَهُ مَا أُنْزِلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى»^(۱)

(پیامبر خدا ص در آغاز نزول وحی، به هنگام نماز بر پنجه‌های پایش می‌ایستاد، آنگاه خدا این آیه را فرو فرستاد که: ما قرآن را بر تو نازل نکردیم تا رنج بکشی)!

در تفاسیر شیعی نیز این معنا را آورده‌اند چنانکه فیض کاشانی در تفسیر «صافی» از امام باقر ۷ روایت می‌کند که: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ص يَقُومُ عَلَى أَطْرَافِ

أَصَابِعِ رِجْلَيْهِ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ طَه مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى»^(۱) (رسول خدا ص بر سر پنجه پاهاى خود می‌ایستاد و خدای سبحان این آیه را فروفرستاد که: ما قرآن را بر تو نازل نکردیم تا رنج بکشی).! در همین کتاب آمده است که: «حَتَّى تَوَرَّمت قَدَمَاهُ» (تا آنجا که پاهاى

پیامبر ص متورّم شد)!

همچنین از قول ابن عباس آورده اند که گفت: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ص إِذَا قَامَ مِنَ اللَّيْلِ يَرْبِطُ نَفْسَهُ بِحَبْلِ كَى لَا يَنَامُ فَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْهِ طَه مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى»^(۲) [رسول خدا ص چون برای نماز شب برمی‌خاست، خود را با ریسمانی می‌بست تا به خواب نرود (وسقوط نکند) آنگاه خدا این آیه را فروفرستاد که: ما قرآن را بر تو نازل نکردیم تا به رنج افتی].

این شأن نزولها، جای تأمل دارند! و برفرض که بپذیریم رسول خدا ص در نماز خود چنان عمل می‌کرد، مدلول آیه شریفه مرتبط با آن عمل نیست زیرا در آیه بعد می‌فرماید: ﴿إِلَّا تَذَكُّرَةً لِّمَن تَخْشَى﴾ و این

جمله، پیامبر ص را دلداری می‌دهد و اشارت می‌کند که هرکس از قرآن پند نمی‌آموزد بلکه اهل خشیت از آن برخوردار و متذکر خواهند شد (پس نباید بر منکران، اندوه خورد و به رنج افتاد) و نظیر این معنا را در سورة شریفه کُهِف می‌بینیم که می‌فرماید: ﴿فَلَعَلَّكَ^(۳) بَخِيعٌ نَفْسَكَ عَلَىٰ ءَاثَرِهِمْ إِنْ لَّمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا

الْحَدِيثِ أَسَفًا ۖ﴾ [الكهف: ۶] یعنی: «اگر آنان بدین

۱- الصّافی فی تفسیر القرآن، ج ۲، ص ۵۹.

۲- الدّر المنثور، ج ۴، ص ۲۸۸.

۳- و ۲- از جمله معانی واژه «لَعَلَّ» چنانکه ابن هشام در مغنی گوید: الإشفاق من المَكْرُوه (ترساندن از امر ناخوشایند) است که با کلمه «مبادا» در فارسی برابر می‌آید (به مغنی اللّیبیب، ص ۳۷۹ نگاه کنید).

۳- الکشاف، ج ۳، ص ۵۰.

سخن ایمان نیاوردند مبادا^(۲) جان خود را از اندوه
 هلاک سازی! یا می‌فرماید: ﴿فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَتٍ﴾
 [فاطر: ۸] «پس جانت از اندوه‌هایی که بر ایشان
 می‌بری به هلاکت نرود». و در آیات دیگر نیز مکرر
 آمده است که تنها **اهل خشیت** از قرآن اندرز می-
 گیرند مانند آنچه که فرمود: ﴿سَيَذْكُرُ مِنْ نَحْنِ﴾
 [الأعلى: ۱۰] یعنی: «هرکس که (از خدا) می‌ترسد،
 پند خواهد گرفت» یا می‌فرماید: ﴿إِنَّمَا أَنْتَ مُنْذِرُ مَنِ

نَحْنُهَا﴾ [النازعات: ۴۵] و امثال این آیات.

زمخشری در **کشاف**، حق این تفسیر را اداء نموده
 و نوشته است: «مَا أُنْزِلَ عَلَيْكَ الْقُرْآنُ (لِتَشَقَّى) لِيَتَّعَبَ بِفَرْطِ تَأْسُفِكَ عَلَيْهِمْ
 وَعَلَى كُفْرِهِمْ وَتَحَسُّرِكَ عَلَى أَنْ يُؤْمِنُوا كَقَوْلِهِ تَعَالَى: لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسِكَ»^(۳) یعنی:
 «قرآن بر تو نازل نشده تا به رنج و تعب افتی و
 برکافران و کفرشان اندوه بسیار خوری و در حسرت
 باشی که چرا ایمان نمی‌آورند مانند آنچه
 خدایتعالی فرمود: ﴿لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسِكَ أَلَّا يَكُونُوا﴾
 [الشعراء: ۳] «مبادا خود را هلاک‌سازی که چرا آنان
 مؤمن نمی‌شوند.»

در تفسیر «المیزان» نیز سخنی قریب به معنای
 مذکور آمده و مرقیوم داشته است: «فَالْمَعْنَى: مَا أُنْزِلْنَا الْقُرْآنَ لِيَتَّعَبَ
 نَفْسُكَ فِي سَبِيلِ تَبْلِيغِهِ بِالتَّكْلُفِ فِي حَمْلِ النَّاسِ عَلَيْهِ»^(۱) یعنی: «معنای
 آیه اینست که: ما قرآن را بر تو فرو نفرستاده ایم
 تا خود را در راه **تبلیغ آن**، به رنج افکنی و مردم
 را با تکلف، به پذیرش آن واداری!»

البته می‌توان گفت که پیامبر اکرم ص از رنج-
 کشیدن در راه **عبادت خدا** و **تبلیغ قرآن** نهی نشده
 ولی از رنج اندوه بر «**إنکار کافران**» منع گشته
 است زیرا که درباره امر نخستین خدایتعالی می-

فرماید: ﴿فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ﴾^(۱) وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَب ﴿٨﴾

[الانشراح: ۷- ۸] [پس هنگامی که (از کارت) فارغ شدی رنج عبادت بر خود هموار کن* و به سوی خداوندت روی آور]. و درباره امر دوم خدایتعالی، پیامبر را به صبر و استقامت فرامی خواند چنانکه می فرماید: **فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ**^(۲) (پس چنانکه مأمور شده ای پایداری کن) و نیز می فرماید: ﴿فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ﴾ (پس بر حکم خداوند خود شکیبایی بورز). و صبر و استقامت، معمولاً در برابر سختی ها تحقق می پذیرد.

* * *

(وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ^ط وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي

عِلْمًا ﴿٩﴾) شتاب در قرائت وحی!

دومین آیه کریمه ای که لازمست از **سوره طه** بدان پردازیم، این آیه شریفه است که می فرماید: «در (خواندن) قرآن - پیش از آنکه وحیش به سوی تو انجام پذیرد - شتاب مکن و بگو خدای من، مرا دانش افزای». دانش

در تفسیر مزبور گفته اند که رسول خدا ص به هنگام وحی - پیش از آنکه سخنان فرشته تمام شود - همراه با او، آیات قرآنی را می خواند آنگاه این آیه کریمه نازل شد و او را از شتاب در قرائت نهی نمود چنانکه در تفسیر «مجمع البیان» آمده است: «مَعْنَاهُ لَا تَعْجَلْ بِتِلَاوَتِهِ قَبْلَ أَنْ يَفْرُغَ جِبْرَائِيلُ مِنْ إِبْلَاغِهِ فَإِنَّهُ صَ كَانَ يَقْرَأُ مَعَهُ وَيَعْجَلُ بِتِلَاوَتِهِ مَخَافَةَ نِسْيَانِهِ... وَهَذَا كَقَوْلِهِ: (لَا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ) عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ وَالْحَسَنِ وَالْجُبَّائِيَّ». (۳) [معنای آیه اینست که: پیش از فراغت جبریل از ابلاغ قرآن، در خواندن آن شتاب

۱- مصدر این کلمه، «نَصَب» به معنای رنج کشیدن است.

۲- سوره هود، آیه ۱۱۲.

۳- تفسیر مجمع البیان، ج ۱۶، ص ۱۴۷.

مکن زیرا که پیامبر ص به همراه فرشته، قرآن را می‌خواند مبادا آن را فراموش کند. و این سخن، نظیر گفتار خدایتعالی است که فرمود: ﴿لَا تُحَرِّكْ بِهِ

لِسَانُكَ لِتَعْجَلَ بِهِ﴾ [القیامت: ۱۶]. قول مذکور از

ابن عباس و حسن بصری و جبائی گزارش شده است. تفاسیر جدید نیز این قول را برگزیده‌اند. اما در تفسیر «المیزان» پس از نقل قول مزبور می‌نویسد:

«فَلَوْلَا عِلْمٌ مَا مِنْهُ بِالْقُرْآنِ قَبْلَ ذَلِكَ لَمْ يَكُنْ لِعَجَلِهِ بِقِرَاءَةِ مَا لَمْ يَنْزِلْ مِنْهُ بَعْدُ»^(۱) یعنی «اگر (برای پیامبر ص) دانشی از قرآن پیش از نزول آن وجود نداشت نمی‌توانست در خواندن چیزی که هنوز نازل نشده شتاب ورزد!» در این تفسیر، نویسنده می‌خواهد بگوید که چون رسول‌خدا ص در خواندن وحی شتاب می‌ورزید، بنابراین پیش از نزول آیات از آن‌ها آگاهی داشت! و این سخن عجیبی است که با مدلول آیه مورد بحث نمی‌سازد زیرا که رسول‌خدا ص فرمان یافت تا شتاب نورزیده پس از «پایان گرفتن وحی» آن را بخواند (نه همراه با قرائت جبریل ص) و در صورتیکه پیامبر ص از مفاد وحی آگاه بود، قید پایان‌گرفتن (مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَى إِلَيْكَ وَحْيُهُ) لازم نمی‌آمد بلکه می‌فرمود پیش از آنکه وحی به تو رسد، شتاب نورز و آن را بخوان (وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُوْحَى إِلَيْكَ)! علاوه بر این، آیات متعددی در قرآن کریم به نحو اطلاق دلالت دارند براینکه پیامبر اکرم ص پیش از نزول وحی از مفاد آن بی‌اطلاع بود و رویدادهایی که در صدر اسلام پیش آمد مانند «حادثه اِفک» و «پرسش درباره اصحاب کهف» و «فتنه وحی» و امثال این‌ها، همگی گواه بر این معنا شمرده می‌شوند. خدایتعالی می‌فرماید:

۱- تفسیر المیزان، ج ۱۴، ص ۲۳۲.

﴿وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ^ع وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾﴾

[النساء: ۱۱۳] (خدا چیزهایی به تو آموخت که آنها را نمی دانستی و فضل خدا بر تو بزرگ است).

* * *

نکته ای از سوره انبیاء

(أَوَلَمْ يَرِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا^ط وَجَعَلْنَا
مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ^ط أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿۲۱﴾) رتق و فتق در آسمان
و زمین!

خدایتعالی در این آیه از قرآن کریم می‌فرماید:
«آیا کسانی که کافر شدند ندیدند که آسمانها و
زمین بسته بودند سپس آن دو را بازکردیم و (حیات)
هر چیز زنده‌ای را از آب مقرر داشتیم، آیا پس
ایمان نمی‌آورند؟».

معنای بسته بودن آسمان و زمین و باز شدن
آنها چیست؟ گروهی از مفسران معاصر گفته‌اند که
در آغاز، آسمانها و زمین به یکدیگر متصل بودند
به‌طوری‌که یک واحد را تشکیل می‌دادند، سپس
خدایتعالی اجزاء آن توده واحد را از هم جدا
فرمود و نظام منفصلی را از زمین و آسمان، پدید
آورد! چنانکه استاد عبدالکریم خطیب در
«التفسير القرآني للقرآن» می‌نویسد: «فَالسَّمَوَاتِ وَالْأَرْضُ
كَانَتَا شَيْئًا وَاحِدًا... كَانَتَا رَتْقًا أَي مُنْضَمًّا بَعْضُهَا إِلَى بَعْضٍ فَلَا سَمَاءَ وَلَا أَرْضَ...
فَفَتَقْنَاهُمَا أَي فُصِّلْنَا بَعْضُهَا عَنْ بَعْضٍ»^(۱) (آسمانها و زمین، یک
چیز بودند... بسته بودند یعنی بایکدیگر پیوند
و اتصال داشتند بنابراین نه آسمان بود و نه
زمین!... آنگاه هردو را بازکردیم یعنی پاره‌ای
از آن را از پاره دیگر جدا ساختیم).

استاد ابوالاعلیٰ مودودی نیز در تفسیر «تفهیم
القرآن» بر این قول رفته و مرقوم داشته است:
«ظاهراً مفهومی که از این کلمات برمی‌آید
اینست که کائنات در بدو امر به‌صورت توده‌ای

۱- التفسير القرآني للقرآن، ج ۹، ص ۸۶۸.

(MASS) بوده است. بعدها (خداوند آن را) به قسمتهای مختلف منقسم ساخته است».^(۱)

غالب مترجمان فارسی قرآن نیز، آیه شریفه را چنان ترجمه نموده‌اند که همین معنا از آن برمی‌آید به‌گونه‌ای که یکی از ایشان مرقوم داشته است: «... آسمانها و زمین به هم پیوسته بودند و ما آنها را از یکدیگر بازکردیم...».^(۲) دیگری می‌نویسد: «... آسمانها و زمین هردو به هم پیوسته بودند و ما آندو را از هم جدا ساختیم...».^(۳) سوّمی نوشته است: «... آسمانها و زمین به هم بسته بودند (یکی بودند) و ما آنها را از یکدیگر شکافتیم...».^(۴) چهارمی مرقوم داشته: «... آسمانها و زمین هردو به هم پیوسته بوده‌اند پس ما آن دو را از هم جدا ساختیم...».^(۵) و...

به‌گمان بعضی این رأی، با تئوری جدید علمی که از تشکیل نظام جهان بحث می‌کند نیز منطبق است و لذا باید آن را مغتنم شمرد! ولی این تفسیر، با مشکلی حل‌نشده روبرو است و از اینرو درخور اعتماد نیست و شاهدقرآنی هم ندارد! اشکال مزبور اینست که در این آیه شریفه، کافران ملامت شده‌اند که چرا ندیدند (یا ندانستند) که آسمانها و زمین در آغاز آفرینش با یکدیگر متصل بودند و خداوند آنها را از هم جدا فرمود؟ و بر این مبنا، چرا ایمان نمی‌آورند؟! (أَفَلَا يُؤْمِنُونَ؟) و معلوم است که کافران، علم غیب نداشتند تا بدانند که در آغاز آفرینش، آسمانها و زمین با یکدیگر متحد و به هم ملتصق بودند! این چه دلیلی است! و چرا باید توقع داشت یا ادّعا نمود

۱- تفهیم القرآن، ج ۳، ص ۲۳۰ (باترجمه دکتر آفتاب اصغر).

۲- ترجمه قرآن، اثر آقای ناصر مکارم شیرازی.

۳- ترجمه قرآن، اثر آقای محمدمهدی فولادوند.

۴- ترجمه قرآن، اثر آقای داریوش شاهین.

۵- ترجمه قرآن، اثر آقای محمدصادق تهرانی.

که آن‌ها از آغاز جهان خبر داشتند و از اینرو ایشان را درخور ملامت شمرد؟! مگر نه آنستکه تئوری مزبور اخیراً پدید آمده و در عصر پیامبر اکرم ص فلاسفه و دانشمندان یونان هم از آن با خبر نبودند تا چه رسد به کفار جاهل عربستان؟!

شاید برخی از مترجمان گمان کرده‌اند که در این آیه شریفه، روی سخن با کافران عصر ما است! درحالی‌که جمله: «**أَوْ لَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا**» نشان می‌دهد که قرآن مجید با آوردن فعل ماضی منفی (جحد) ادعا دارد که پیش از نزول این آیه شریفه نیز کافران از بسته بودن و باز شدن آسمان و زمین آگاه و مطلع بودند! لذا می‌فرماید: آیا کسانی که **کافر شدند، ندیدند و ندانستند؟** بنابراین، مفهوم آیه شریفه باید جز آن باشد که برخی از مفسران و مترجمان قرآن بدان گرویده‌اند. آثاری که از مسلمانان صدر اسلام رسیده و ابوجعفر **طبری** و ابوعلی **طبرسی** آورده‌اند، نشان می‌دهد که مفسران قدیم عرب مانند **عکرمه** و **عطیه** و **ابن زید** عقیده داشتند که مراد از بسته شدن آسمان، **نباریدن باران** و مقصود از بسته بودن زمین، **نرویدن گیاهان** بوده است و این، امر محسوسی شمرده می‌شد که عرب بارها آن را دیده بود و می‌دید که در پرتو چه تدبیر شگفتی، آسمان و زمین بازمی‌شوند و جهان خرم و آباد می‌گردد. **طبری** می‌نویسد: «**قَالَ ابْنُ زَيْدٍ: كَذَبَ السَّمَاءُ رَتْقًا لَا يَنْزِلُ مِنْهَا مَطَرٌ وَكَذَبَتِ الْأَرْضُ رَتْقًا لَا يَخْرُجُ مِنْهَا نَبَاتٌ فَفَتَقَهُمَا اللَّهُ فَأَنْزَلَ مَطَرَ السَّمَاءِ وَشَقَّ الْأَرْضَ فَأَخْرَجَ نَبَاتَهَا**». ^(۱) (ابن زید گفته است که: آسمان بسته بود، بارانی از آن فرود نمی‌آمد و زمین بسته بود، گیاهی از آن نمی‌روید، آنگاه خدا هردورا بگشود و باران آسمان را فروفرستاد و زمین را شکافت و گیاهش را برآورد).

این معنا در اخبار امامیه از ابوجعفر باقر
 ۷ نیز گزارش شده است که (در تفسیر آیه مزبور)
 به عمرو بن عبید معتزلی فرمود: «كَانَتْ السَّمَاءُ رَتْقًا لَا تَنْزِلُ
 الْقَطَرُ وَكَانَتْ الْأَرْضُ رَتْقًا لَا تُخْرِجُ النَّبَاتَ فَفَتَقَ السَّمَاءُ بِالْقَطَرِ وَفَتَقَ الْأَرْضُ
 بِالنَّبَاتِ».^(۱) (آسمان بسته بود و دانه‌های باران را
 فرو نمی‌فرستاد و زمین بسته بود و گیاهان را
 بیرون نمی‌آورد آنگاه آسمان به قطره‌های باران و
 زمین به گیاهان، باز شدند).^(۲)
 شاهد قرآنی این تفسیر را در سوره مبارکه
 طارق باید جست که می‌فرماید:

﴿وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ﴿١١﴾ وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ﴿١٢﴾ إِنَّهُ لَقَوْلُ فَصْلٍ ﴿١٣﴾
 وَمَا هُوَ بِأَهْزَلٍ ﴿١٤﴾﴾ [الطارق: ۱۱ - ۱۴].

«سوگند به آسمان بارنده و زمین شکافنده که
 این (قرآن) گفتاری قاطع است و شوخی‌بردار
 نیست»!.

* * *

۱- تفسیر المیزان، ج ۱۴، ص ۳۰۹

۲- با این تفسیر، رابطه صدرآیه با ذیل آن یعنی با
 جمله ﴿وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ﴾ نیز روشن می‌شود که با گشوده
 شدن آسمان و بارش باران، مایه حیات زندگان (از نبات
 و حیوان و انسان) فراهم می‌آید.

نکته ای از سوره حج

(وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ ۚ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ ۚ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ ۚ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ) نامگذاری اسلام و

گواهی پیامبرص

خدایتعالی در این آیه کریمه فرمان داده است تا مؤمنان درباره خدا به جهاد برخیزند چنانکه سزاوار جهاد اوست و از راه لطف و امتنان اعلام فرموده که آنان را برگزیده ﴿هُوَ اجْتَبَاكُمْ﴾ و در دین، برایشان سختی و تنگی مقرر نداشته است. آنگاه ذکر کیش پدر مؤمنان، ابراهیم ؑ را به میان آورده و سپس می‌فرماید: ﴿هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا﴾.

دراینکه مرجع ضمیر [در هُوَ سَمَّاكُم] خدایتعالی است یا ابراهیم ؑ؟ میان مترجمان و مفسران اختلافی دیده می‌شود که جای شگفتی دارد! زیرا قرینه‌ای که در پی آیه شریفه آمده (مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا) حل مسئله را آسان می‌کند. باوجود این، یکی از مترجمان می‌نویسد: «کیش پدرتان ابراهیم است. او پیش از این شمارا مسلمان نامید^(۱)!» (مترجم، ترجمه «وَفِي هَذَا» را از قلم افکنده است). دیگری می‌نویسد: «دین پدرتان ابراهیم را (بپادارید). او از قبل شمارا مسلمان نامید و در این (قرآن)

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای عبدالمحمد آیتی بنگرید.

رسول گواه شما باشد^(۱)! (مترجم، معنای «وَفِي هَذَا» را که عطف به «مِنْ قَبْلُ» است بدرستی درنیافته). اَمَّا سَوْمِي برخلاف آندو، نوشته است: «(نگهبان) روش (ربّانی) پدرتان ابراهیم، باشید. او بود که ازپیش شمارا مسلمان نامید و دراین (قرآن نیز همان آمده است)^(۲)». وچهارمی همچنین می‌نویسد: «آئین پدرتان ابراهیم [نیز چنین بوده است] او بود که قبلاً شمارا مسلمان نامید و دراین (قرآن نیز همین مطلب آمده است)^(۳)». شگفت آنکه مفسری مانند ابن‌زید معنای صحیح آیه کریمه را درنیافته و بنا بر قول طبری گفته است: «هَذَا قَوْلُ إِبْرَاهِيمَ (هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ)»^(۴).

متأسفانه برخی ازاین مترجمان محترم و آن‌مفسر برجسته، توجّه نداشته‌اند که «هُوَ سَمَّاكُم» در پی «هُوَ اجْتَبَاكُم» می‌آید. و مرجع ضمیر درهر دو بخش، یکی است و «فِي هَذَا» عطف به «مِنْ قَبْلُ» شده و معلوم است که ابراهیم ۵ نقشی درفرستادن قرآن-مجید نداشته زیرا قرآن‌کریم، کلام خداوندی - جَلَّ ذِکْرُهُ - است نه سخن ابراهیم ۵. هرچند درسوره بقره آمده که ابراهیم ۵ و اسماعیل ۵ از خداوند درخواست نمودند تا ازفرزندان ایشان، امتی مسلمان پدید آید و عرض کردند: ﴿رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ

وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ﴾ [البقره: ۱۲۸] ولی این درخواست نباید مایه اشتباه در رجوع ضمیر به خدایتعالی در سوره حج شود و قرینه «وَفِي هَذَا» را نادیده انگارند. پس معنای آیه شریفه اینست که:

- ۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای داریوش شاهین نگاه کنید.
- ۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای محمد صادقی تهرانی بنگرید.
- ۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای محمد مهدی فولادوند نگاه کنید.
- ۴- به تفسیر طبری، ج ۱۶، ص ۶۴۶ بنگرید.

[او (خداوند) نام شمارا پیش‌ازاین ودراین قرآن «مسلمین» نهاد]. ابوجعفر طبری - رَحِمَهُ اللهُ - در تفسیرش، قول ابن‌زید را چنین نقد می‌کند:

«وَلَا وَجْهَ لِمَا قَالَ ابْنُ زَيْدٍ مِنْ ذَلِكَ، لِأَنَّهُ مَعْلُومٌ أَنَّ إِبْرَاهِيمَ ۖ لَمْ يُسَمَّ أُمَّةً مُّحَمَّدٍ ص مُسْلِمِينَ فِي الْقُرْآنِ، لِأَنَّ الْقُرْآنَ أُنْزِلَ مِنْ بَعْدِهِ بِدَهْرٍ طَوِيلٍ وَقَدْ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى ذِكْرُهُ: (هُوَ سَمَّكُمْ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا) وَلَكِنَّ الَّذِي سَمَّانَا الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلِ نَزُولِ الْقُرْآنِ وَفِي الْقُرْآنِ، اللَّهُ الَّذِي لَمْ يَزَلْ وَلَا يَزَالُ»^(۱).

یعنی: «سخن ابن‌زید دراین‌باره، موجه نیست زیرا که معلوم است ابراهیم ۖ امت محمدص را در قرآن، مسلمین نام نهاد چرا که قرآن پس‌از گذشت روزگاری دراز بعد از ابراهیم ۖ نازل شده است و خدایتعالی می‌فرماید: [او شما را پیش‌از این و در این قرآن، مسلمین نام نهاد]. اما کسی که ما را پیش از نزول قرآن و در این قرآن، مسلمان نامید، خدای ازلی و ابدی است».

نکته‌ای دیگر در آیه ۷۸ سوره شریفه حج میان مفسران مایه گفتگو است که چون فرمود: «ابراهیم پدر شما است» چه معنایی را اراده فرمود؟ قول راجح آنست که: ابراهیم ۖ پدر روحانی امت اسلامی شمرده می‌شود به دلیل آنکه در سوره احزاب، خدایتعالی زنان پیامبر اسلام ص را «مادران مؤمنان» شمرده ﴿وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ﴾ [الاحزاب: ۶] و معلوم

است که خود پیامبر اکرم ص همچون پدر امت است و به همین قیاس، ابراهیم ۖ نیز پدر مسلمین به شمار می‌آید چنانکه خطاب آیه شریفه به عموم مسلمانان است.

سومین نکته‌ای که در آیه کریمه، لازم به توضیح است گواهی رسول خدا ص بر امت و گواهی امت بر دیگر مردم است. شیخ طبرسی در تفسیر «مجمع-

۱- به تفسیر طبری، ج ۱۶، ص ۶۴۶ بنگرید.

البيان می‌نویسد: «لِيَكُونَ مُحَمَّدٌ شَهِيداً عَلَيْكُمْ بِالطَّاعَةِ وَالْقَبُولِ»^(۱) (تا محمد ص بر شما، به فرمانبرداری و پذیرفتن دعوتش گواه باشد). صاحب تفسیر المیزان نیز همین معنا را برگزیده و می‌نویسد: «المرادُ به شهادة الأعمال»^(۲) (مقصود از این گواهی، شهادت بر اعمال است). ولی این تفسیر با آیات دیگر قرآن نمی‌سازد که نشان می‌دهند پیامبران خدا ﷺ از اعمال پنهانی مردم آگاهی نداشتند و در روز رستاخیز از این امور اظهار بی‌اطلاعی می‌کنند مانند آیه شریفه: ﴿يَوْمَ تَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ ۖ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا ۖ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ

﴿المائدة: ۱۰۹﴾ (روزی که خدا، رسولان را گرد می‌آورد، آنگاه می‌پرسد که چگونه مورد اجابت قرار گرفتید؟ گویند ما را [در اینباره] دانشی نیست تو خود از امور پنهانی آگاهی). قول دیگری در تفسیر طبری و طبرسی آمده که مفاد آن، با قرآن کریم سازگاری دارد و نشان می‌دهد که رسول خدا ص گواه بر ابلاغ پیام خدا به مردم است نه گواه بر اعمال و نیات ایشان! ابوعلی طبرسی در اینباره می‌نویسد: **معناه: لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيداً عَلَيْكُمْ فِي ابْلَاجِ رِسَالَةِ رَبِّهِ إِلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ بَعْدَهُ بِأَنْ تُبَلِّغُوا إِلَيْهِمْ مَا بَلَّغَهُ الرَّسُولُ إِلَيْكُمْ**^(۳) یعنی: «مقصود آنستکه رسول خدا در ابلاغ پیام خداوندش، بر شما گواه باشد و شما نیز پس از او گواه بر مردم باشید که آنچه را رسول به شما ابلاغ کرد، به آنان برسانید.»

* * *

-
- ۱- مجمع البیان، ج ۱۷، ص ۱۳۲.
 - ۲- المیزان، ج ۱۴، ص ۴۵۳.
 - ۳- مجمع البیان، ج ۱۷، ص ۱۳۲ مقایسه شود با تفسیر طبری، ج ۱۶، ص ۶۲۷ که با کمی تغییر همین معنا را آورده است.

نکاتی از سوره مؤمنون

(حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٢٠﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِن وَرَائِهِم بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ

(﴿٢٠﴾ درخواست بازگشت به دنیا

آیه نخستین را برخی از مترجمان قرآن کریم چنین ترجمه کرده‌اند: «چون یکی‌شان را مرگ فرا رسد، گوید: ای پروردگار من، مرا بازگردان»^(۱)... در این عبارت، واژه «ارْجِعُونِ» که در اصل «ارْجِعُونِی» بوده و کسره نون، عوض از یاء محذوف است، به صورت مفرد (مرا بازگردان) ترجمه شده که خطا است. مترجم دیگر نیز به همین خطا افتاده و می‌نویسد: «تا آنگاه که مرگ به سوی کسی از آنان آید، گوید: پروردگارا مرا بازگردان»^(۲)... و دیگری هم نوشته است: «...»... گوید: پروردگارا مرا به دنیا بازگردان»^(۳)... و چهارمین مترجم نیز نوشته است: «...»... گوید: پروردگار من، برگردان مرا»^(۴)....

در تمام این ترجمه‌ها فعل جمع، به صورت مفرد به فارسی برگردانده شده و صحیح آنست که مرقوم می‌داشتند: «... مرا بازگردانید». اما معنای این تعبیر چیست و چرا به لفظ جمع آمده است؟ مفسران در این باره سه وجه را یاد نموده‌اند. یکی آنکه: در این آیه شریفه به جای تکرار مفرد، لفظ جمع

۱- به ترجمه قرآن اثر آقای عبدالحمید آیتی نگاه کنید.

۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای مسعود انصاری بنگرید.

۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای داریوش شاهین نگاه کنید.

۴- به ترجمه قرآن، اثر آقای مصباح‌زاده بنگرید.

به کار رفته است. یعنی به جای آنکه گفته شود: «رَبِّ اِرْجِنِي، اِرْجِنِي، اِرْجِنِي» واژه «اِرْجِعُونِ» آورده شده است. قول دوم آنکه: خطاب جمع برای خداوند تعالی، از راه تعظیم و بزرگداشت می‌آید^(۱). سوم آنکه: خطاب در ابتدا به خداوند است (قَالَ رَبِّ) و این از باب استغاثه به درگاه اوست و سپس خطاب متوجه فرشتگان شده که به فرمان خدا جان آدمی را قبض می‌کنند و این قول موجه‌تر از سایر آراء است زیرا اولاً معنای مزبور را حدیثی از رسول خدا ص تأیید می‌نماید که در آن حدیث آمده خطاب گوینده، با فرشتگان است. طبری در تفسیرش می‌نویسد: «كَمَا ذَكَرَ ابْنُ جُرَيْجٍ أَنَّ النَّبِيَّ ص قَالَ»^(۲) (چنانکه ابن جریج یاد کرده است که این سخن را پیامبر خدا ص فرموده اند). ثانیاً قول اول ضعف دارد زیرا چه لزومی داشته که واژه «اِرْجِنِي» در آیه تکرار نشود مگر در همین سوره شریفه نمی‌خوانیم: ﴿هَيَّاتَ هَيَّاتَ لِمَا تُوعَدُونَ﴾ [المؤمنون: ۳۶]؟ ثالثاً قول دوم نیز ضعیف است زیرا در قرآن کریم رسم بر این نیست که در مقام خطاب به خدایتعالی، لفظ جمع به کار برده شود و شاهی در این باره از قرآن مجید نداریم. از مفسران قدیم به عنوان نمونه: طبری قول صحیح را برگزیده و می‌نویسد: «إِنَّمَا ابْتَدَىءَ الْكَلَامُ بِخِطَابِ اللَّهِ - جَلَّ ثَنَاؤُهُ - لِأَنَّهُمْ اسْتَغَاثُوا بِهِ ثُمَّ رَجَعُوا إِلَى مَسْأَلَةِ الْمَلَائِكَةِ»^(۳) (سخن آنان از راه استغاثه، با خطاب به خداوند آغاز گردیده سپس به درخواست از فرشتگان بازگشته اند). از مفسران جدید نیز صاحب تفسیر «الْمِيزَان» بر همین قول رفته و مرقوم داشته است: «الظَّاهِرُ أَنَّ الْخِطَابَ لِلْمَلَائِكَةِ الْمُتَصَلِّينَ لِقَبْضِ رُوحِهِ وَ (رَبِّ) اسْتِغَاثَةً مُعْتَرِضَةً بِحَذْفِ حَرْفِ النَّدَاءِ وَالْمَعْنَى:

۱- زمخشری در کشاف بر این قول، شعری را گواه آورده است که درضمن آن گوید: أَلَا فَارْحَمُونِي يَا إِلَهَ مُحَمَّدٍ (بجای فارحمنی).

۲- تفسیر طبری، ج ۱۷، ص ۱۰۸.

۳- تفسیر طبری، ج ۱۷، ص ۱۰۸.

قَالَ - وَهُوَ يَسْتَعِثُّ بِرَبِّهِ - ارْجِعُونِ^(۱). (ظاهر آنستکه خطاب به فرشتگانی تعلّق دارد که عهده دار قبض روح گوینده شده اند و «رَبِّ» استغاثه معترضه است که حرف نداء از آن حذف گشته و معنای سخن اینستکه: گوید - درحالیکه به خدای خود استغاثه می نماید - ای فرشتگان مرا بازگردانید). **شاهدی قرآنی** هم مفسران برای این طرز بیان آورده اند که آیه شریفه ﴿قُرْتُ عَيْنَ لِي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ﴾ در سوره قصص است. در اینجا زن فرعون مصر، ابتدا به او خطاب می کند و سپس به لفظ جمع (لَا تَقْتُلُوهُ) یارانش را مورد خطاب قرار می دهد.

* * *

(قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ

تَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾) يُجَارُ عَلَيْهِ چه معنایی دارد؟

از ترجمه های قرآن کریم، کمتر ترجمه ای عبارت «وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ» را بدرستی به فارسی برگردانده است. به عنوان نمونه: یکی از مترجمان می نویسد: «به بی پناهان پناه می دهد و نیاز به پناه دادن ندارد»^(۲). مترجم در اینجا به معنای کلمه «عَلَيْهِ» توجه ننموده است. در ترجمه دیگر می خوانیم: «آن پناه دهنده ای که خود بی نیاز از حمایت و پناه است»^(۳). این ترجمه نیز اشکال ترجمه نخست را دارد. سومین مترجم می نویسد: «او به همه پناه دهد و حمایت کند و از او کس حمایت نتواند کرد»^(۴). چهارمین نوشته است: «او پناه می دهد و

۱- تفسیر المیزان، ج ۱۵، ص ۷۱.

۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای ناصر مکارم شیرازی نگاه کنید.

۳- به ترجمه قرآن، اثر خانم طاهره صفاری بنگرید.

۴- به ترجمه قرآن، اثر آقای مهدی الهی قمشه ای نگاه کنید.

در پناه کسی نمی‌رود^(۱)». پنجمین مترجم مرقوم داشته است: «او پناه دهد و به او پناه داده نشود^(۲)» و... .

چنانکه اشاره نمودیم، مترجمان محترم کلمه «عَلَيْهِ» را در متن آیه شریفه، مورد توجه و دقت قرار نداده‌اند. آیه شریفه می‌فرماید: «او پناه می‌دهد و بر ضد او، کسی پناه داده نشود». یعنی «اگر خدایتعالی درباره مجرمی اراده عقوبت کند، هیچکس نمی‌تواند، شخص مجرم را پناه دهد و از عقوبت خدا برهاند. چنانکه زمخشری در «کشاف» می‌نویسد: «وَلَا يُغِيثُ أَحَدٌ أَحَدًا»^(۳) [هیچکس (دربرابر خدا) به فریاد دیگری نرسد]. قاضی بیضاوی در «أنوار التنزیل و أسرار التأویل» می‌نویسد: «يُغِيثُ مَنْ يَشَاءُ وَيَحْرُسُهُ وَلَا يُغَاثُ أَحَدٌ وَلَا يَمْنَعُ مِنْهُ وَتَعْيِيَّتُهُ بِعَلَى لِتَضْمِينَ مَعْنَى النُّصْرَةِ»^(۴) (خدا هرکس را که خواهد به فریادش می‌رسد و نگهداری می‌کند و از هیچکس فریادرسی و دفاع نشود و کلمه يُجَارُّ با «عَلَى» متعدي شده تا معنای نصرت را دربر داشته باشد). طبرسی در «مجمع البيان» می‌نویسد: «مَنْ أَرَادَ بِسُوءٍ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى مَنَعِهِ أَحَدٌ»^(۵) (کسی که خداوند اراده بدی درباره اش کند، هیچکس برجلوگیری از او توانایی ندارد) و خلاصه اینکه عموم مفسران بزرگ، بر این معنا اتفاق دارند و آیه کریمه به لحاظ مفهوم نظایری چند در قرآن مجید نیز دارد مانند اینکه می‌فرماید: ﴿قُلْ إِنِّي لَنْ تُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ﴾ [الجن: ۲۲] (بگو: هیچکس مرا در برابر خدا پناه نخواهد داد) یا می‌فرماید: ﴿وَإِنْ تَحَذُّرُكُمْ فَمَنْ

اللَّهُ أَحَدٌ﴾ [الجن: ۲۲] (بگو: هیچکس مرا در برابر خدا پناه نخواهد داد) یا می‌فرماید: ﴿وَإِنْ تَحَذُّرُكُمْ فَمَنْ

-
- ۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای محمدمهدی فولادوند بنگرید.
 - ۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای داریوش شاهین نگاه کنید.
 - ۳- به تفسیر کشاف، ج ۲، ص ۲۰۰ بنگرید.
 - ۴- به تفسیر أنوار التنزیل و أسرار التأویل، ج ۲، ص ۱۱۳ نگاه کنید.
 - ۵- به مجمع البيان، جزء ۱۸، ص ۱۷۰ بنگرید.

ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُم مِّنْ بَعْدِهِ ﴿١٦٠﴾ [آل عمران: ۱۶۰] (اگر خدا
یاری شما را ترک کند پس کیست آنکس که بعد از
او، شمارا یاری دهد؟!).

*

*

*

نکته‌ای از سوره نور

(لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا) دعوت

پیامبرص

بخش مزبور از آیه ۶۳ سوره شریفه نور را برخی از مترجمان قرآن، چنین ترجمه نموده‌اند: «آنچنان که یکدیگر را صدا می‌زنید، پیامبر را صدا مزنید»^(۱). مترجمی دیگر می‌نویسد: «پیامبر را میان خویش چنان فرا نخوانید که یکدیگر را فرا می‌خوانید»^(۲). سومین نوشته است: «وقتی که پیامبر را صدا می‌زنید اینطور خودمانی نباشید که گویی یکی از افراد خودتان را صدا می‌زنید»^(۳). چهارمین مترجم مرقوم داشته: «خطاب کردن پیغمبر را میان خودتان مانند خطاب کردن همدیگر نکنید»^(۴). پنجمین مترجم می‌نویسد: «صدا کردن پیامبر را درمیان خود، مانند صدا کردن یکدیگر قرار ندهید»^(۵). ششمین مترجم نوشته است: «خطاب کردن پیامبر را درمیان خود، مانند خطاب کردن بعضی از خودتان به بعضی (دیگر) قرار مدهید»^(۶)...

-
- ۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای عبدالحمّد آیتی بنگرید.
 - ۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای علی موسوی گرمارودی نگاه کنید.
 - ۳- به ترجمه قرآن، اثر خانم طاهره صفّارزاده بنگرید.
 - ۴- به ترجمه قرآن، اثر آقای ابوالقاسم پاینده نگاه کنید.
 - ۵- به ترجمه قرآن، اثر آقای ناصر مکارم شیرازی بنگرید.
 - ۶- به ترجمه قرآن، اثر آقای محمدمهدی فولادوند نگاه کنید.

همه این ترجمه‌ها بدون اینکه سیاق آیه را رعایت کنند، تحت تأثیر روایتی قرار گرفته‌اند که می‌گوید معنای آیه شریفه آنستکه در وقت خطاب به پیامبرص: **یا محمد و یا أبا القاسم** مگویید بلکه **یا نبی الله و یا رسول الله** بگویید و پیامبرص را با احترام صدا کنید. چنانکه **طبری** این معنا را از **مجاهد و قتاده** نقل کرده^(۱) (و خود آن را نمی‌پذیرد!) و امامیه نیز به روایت ضعیفی آن را از **أبوجعفر باقر** لا گراش نموده‌اند.^(۲)

اگر این مترجمان محترم به قبل و بعد آیه شریفه اندک توجهی می‌کردند، دریافته‌اند که مقصود از **﴿لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ﴾** نهی از گفتن **یا محمد و یا أبا القاسم** نیست بلکه موضوع برسر دعوت پیامبراست هنگامی‌که مؤمنان را برای امر مهم و **جامعی** (چون جهاد و غیره) فرا می‌خواند چنانکه پیش‌از آیه مزبور می‌فرماید: **﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ يَسْتَأْذِنُوهُ﴾** (جز این نیست که مؤمنان، آنانند که به خدا و رسولش ایمان آورده‌اند و هنگامی‌که برای کاری عمومی با پیامبر همراهند، از جمع نروند تا از وی اجازت خواهند...) در پی همین سخن است که می‌فرماید: **﴿لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا﴾** یعنی دعوت

پیامبرص را میان خودتان همچون دعوت همدیگر نشمرید (که می‌توانید آن را بپذیرید یا رد کنید یا از مجلس آنان بدون اجازه بیرون روید). آنگاه در ذیل همین بخش می‌فرماید: **﴿قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ**

۱- به تفسیر طبری، ج ۱۷، ص ۳۸۹ بنگرید.

۲- به تفسیر صافی، ج ۲، ص ۱۸۴ نگاه کنید.

مِنْكُمْ لَوْأَذًا» یعنی: خدا از میان شما آنان را که پناه به دیگران برده (مخفی می‌شوند و) آهسته آهسته بیرون می‌روند، به‌خوبی می‌شناسد!

چنانکه ملاحظه می‌کنیم سخن از فراخوانی پیامبرص و ترک نکردن مجلس اوست نه سفارش به اینکه «یا رسول‌الله» را جایگزین «یا مُحَمَّد» کنید. هرچند این سفارش در حدّ خود، محترم است ولی به‌هیچ‌وجه از مدلول آیه کریمه برنمی‌آید. درعین‌حال جا دارد که گفته شودچند تن از مترجمان و مفسران ارجمند به‌معنای صحیح آیه شریفه توجّه داشته‌اند و در رأس آنان از عبدالله بن عباس باید نام برد چنانکه طبری در تفسیر گرانمایه‌اش، قول وی را گزارش نموده است.^(۱) اَبی‌السَّعُود نیز تفسیر نامناسبی را که آوردیم نقل کرده و می‌نویسد: «فَلَا يُنَاسِبُ الْمَقَامَ»^(۲) (این تفسیر، مناسب با مقام آیه نیست). ابن جزّی هم در «التَّسْهِيلُ لِعُلُومِ التَّنْزِيلِ» معنای صحیح آیه را می‌آورد و می‌نویسد: «يُقَوَّى هَذَا الْقَوْلُ مُنَاسَبَتُهُ لِمَا قَبْلَهُ»^(۳) (این‌قول را مناسبتش با پیش‌از خود، تقویت می‌کند). در تفسیر «الميزان» نیز مفسر محترم، قول صحیح را نقل کرده و می‌نویسد: «هَذَا أَنْسَبُ لِسِيَاقِ الْآيَةِ السَّابِقَةِ»^(۴) (این قول، به‌دلیل سیاق آیه پیشین، از همه آراء مناسبتر است). و در بخش روایی از تفسیر الميزان نیز، روایت امام باقر ع را گزارش می‌نماید و سپس می‌نویسد: «قَدْ تَقَدَّمَ أَنَّ ذِيلَ الْآيَةِ لَا يُلَاحِظُ هَذَا الْمَعْنَى»^(۵) (پیش از این گذشت که دنباله آیه شریفه، با این معنا سازگاری ندارد). پیدا است

۱- به تفسیر طبری، ج ۱۷، ص ۳۸۹ نگاه کنید.

۲- به تفسیر اَبی‌السَّعُود (در حاشیة تفسیر فخر رازی) ج ۷، ص ۴ بنگرید.

۳- به تفسیر ابن جزّی کلبی، ج ۳، ص ۱۳۶ نگاه کنید.

۴- به تفسیر الميزان، ج ۱۵، ص ۱۸۲ بنگرید.

۵- به تفسیر الميزان، ج ۱۵، ص ۱۸۵ نگاه کنید.

که روایت مزبور را به‌لحاظ عدم ملایمت با سیاق
قرآن، قابل اعتماد نمی‌شمرد.

*

*

*

نکته ای از سوره فرقان

(وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً ۚ كَذَلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ ۖ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلاً ﴿٢٣﴾) نزول تدریجی قرآن

در محیط ما شهرت دارد که قرآن مجید دو بار از سوی خداوند سبحان بر پیامبر گرامی اسلام ص نازل شده است و این شهرت مولود تفاسیر و مقالاتی است که نویسندگانی چند، در میان ما به فارسی نگاشته اند (نه تفاسیر فنی و قدیمی). به عنوان نمونه: در یکی از تفاسیر جدید فارسی (که از داشتن مطالب ارزنده هم خالی نیست) آمده است: «قرآن دارای دو نوع نزول بوده است. اول **نزول دفعی** و جمعی که یکجا از سوی خداوند بر **قلب پاک پیامبر ص** در ماه رمضان و شب قدر نازل گردیده، دوم **نزول تدریجی** که برحسب شرائط و حوادث و نیازها در طی ۲۳ سال نازل شده است^(۱)». البته در تفاسیرهای قدیمی نیز سخن از تکرار نزول قرآن رفته ولی نزول دوبار (دفعی و تدریجی) بر **قلب رسول خدا ص**، سخنی تازه شمرده می شود. در تفسیر فارسی دیگری (که آن هم مطالب ارزنده ای دارد) نویسنده محترم مرقوم داشته است: «از آیاتی که قرآن و نزول آن را تعریف و توصیف می نماید، به وضوح برمی آید که قرآن به **دو صورت** مشخص و در دو مرتبه نازل شده است. اول به صورت نزول

۱- به تفسیر نمونه، اثر آقای ناصر مکارم شیرازی، ج ۲۱، ص ۱۴۹ نگاه کنید.

بسیط و جمع و پیوسته، دوّم به صورت باز و تدریجی و تفصیلی^(۱)».

منشأ این برداشت، چند چیز است: یکی کاربرد واژه «إنزال» و تفاوت آن با «تنزیل» در قرآن مجید که به گمان هردو مفسّر محترم، اولی برای نزول دفعی و دوّمی برای نزول تدریجی به کار رفته است. درحالی که آیه ۳۲ از سوره شریفه **فرقان**، خلاف این برداشت را به وضوح نشان می دهد زیرا از قول کافران گزارش می فرماید که گفتند: ﴿لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً﴾ (چرا این قرآن یکباره

بر او فرود نیامده است؟!). همانطور که ملاحظه می شود برای نزول دفعی، در این آیه شریفه لفظ «نُزِّلَ» از مصدر تنزیل، به کار رفته، نه لفظ «أُنْزِلَ» از مصدر إنزال! و این با ادعای مفسّران محترم سازگار نیست.

دوّم آنکه یکی از آندو مفسّر محترم مرقوم داشته است: پیامبر ص قبل از نزول تدریجی قرآن، از آن آگاهی داشت؛ به دلیل آیه ۱۱۴ از سوره طه که می فرماید ﴿وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ﴾.

آنگاه آیه مزبور را چنین ترجمه می نماید: «پیش از آنکه وحی درباره قرآن **بر تو نازل شود**، نسبت به آن عجله مکن^(۲)». متأسفانه مفسّر محترم در ترجمه آیه شریفه دچار اشتباه شده (و از اینجا در نتیجه گیری، به خطا افتاده است) زیرا ﴿يُقْضَىٰ إِلَيْكَ﴾

را به معنای «يُنْزَلُ إِلَيْكَ» پنداشته، در صورتی که به معنای «يُتَمَّ إِلَيْكَ» می آید. ولی از حسن توفیق، در جای دیگر از تفسیرش آن را به درستی ترجمه نموده و نوشته است: «نسبت به قرآن عجله مکن، پیش از

۱- به تفسیر پرتوی از قرآن، اثر مرحوم آقای طالقانی، جزء آخر، ص ۱۹۲ بنگرید.

۲- به تفسیر نمونه، ج ۲۱، ص ۱۴۹ نگاه کنید.

آنکه وحی آن بر تو تمام شود^(۱)». آری، رسول خدا ص شتاب می‌ورزید و به همراه پیک وحی (جبریل ص) آیات شریفه را پیش از تمام شدن آن‌ها، می‌خواند. آنگاه فرمان یافت تا پس از اتمام قرائت جبریل، قرآن را تلاوت نماید و این امر به هیچوجه نشان نمی‌دهد که پیامبر ص پیش از نزول قرآن، از آن آگاهی داشته است! چنانکه بازهم مفسر مزبور در تفسیر آیه مذکور می‌نویسد: «و از آنجا که گاه پیامبر ص به خاطر عشق به فراگیری قرآن و حفظ آن برای مردم، به هنگام دریافت وحی عجله می‌کرد و کاملاً مهلت نمی‌داد تا جبرئیل سخن خود را تمام کند، در دنباله این آیه چنین به او تذکر داده می‌شود: **و نسبت به قرآن عجله مکن پیش از آنکه وحی آن تمام شود: ﴿وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ﴾**»^(۲).

سپس می‌نویسد: «و بعضی گفته‌اند چون آیات قرآن مجید یکبار به صورت جمعی در شب قدر بر قلب پیامبر ص نازل شده و یکبار هم به طور تدریجی در مدت ۲۳ سال، لذا پیامبر ص به هنگام نزول تدریجی آیات، گاه پیشقدم بر جبرئیل می‌شد. قرآن دستور می‌دهد در این کار عجله مکن و بگذار نزول (دفعی و) تدریجی هر کدام به موقع خود انجام گیرد. **ولی تفسیر نخست، نزدیکتر بنظر می‌رسد**^(۳)». چنانکه ملاحظه می‌شود، نویسندۀ محترم در پایان سخن، قولی را که از دیگران گزارش نموده، نمی‌پسندد و قول اول را نزدیکتر به تفسیر آیه شریفه می‌شمرد.

۱- به تفسیر نمونه، ج ۱۳، ص ۳۱۰ بنگرید.

۲- تفسیر نمونه، ج ۱۳، ص ۳۱۲.

۳- تفسیر نمونه، ج ۱۳، ص ۳۱۳ و ۳۱۴.

بازنگری در معانی قرآن

سومین دستاویزی که بدان پرداخته‌اند، آیهٔ اوّل از سورهٔ کریمهٔ **هود** است که می‌فرماید: ﴿كَتَبَ أُحْكَمَتْ

ءَايَتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿۱﴾ یکی از دو مفسّر

محترم، آیهٔ شریفه را چنین ترجمه می‌نماید: «کتابی است که آیات آن استوار و سخت بهم پیوسته شده سپس باز و تفصیل داده شده ازجانب حکیم خبیر است»^(۱). ولی این ترجمه، نشان می‌دهد که آیات قرآن از دو صفت (**استحکام** و **تفصیل**) برخوردارند اما اینکه قرآن، دوبار نازل شده است! به هیچوجه از آیهٔ مزبور برنمی‌آید.

چهارمین دستاویز ایشان، روایتی مروی از **امام صادق** و نیز از **ابن عباس** است. مفسّر مزبور در این‌باره می‌نویسد: «خلاصهٔ مضمون این روایات باختلاف در تعبیر چنین است: قرآن به‌صورت جمعی در شب قدر یا ماه رمضان از بیت المعمور یا لوح محفوظ یا آسمان بالا، به آسمان دنیا نازل شده سپس از آن به تدریج و تفریق در مدّت ۲۳ سال فرود آمده است»^(۲).

این روایات که از امام صادق و ابن عباس مأثورند، در مقام بیان نزول جمعی و تدریجی آمده‌اند ولی تصریح دارند که نزول جمعی قرآن از لوح محفوظ به آسمان نزدیکتر (السّماء الدّنیا) صورت پذیرفته است، نه بر قلب پیامبر اکرم ص و لذا اثبات نمی‌کنند که نزول دفعی و تدریجی قرآن، در یک منزل یا در «وعاء واحد» رخ داده است. پس آنچه قابل انکار نیست همانست که در مدّت ۲۳ سال، قرآن کریم به تدریج بر رسول خدا ص نازل شده

۱- تفسیر پرتوی از قرآن، جزء آخر، ص ۱۹۳.

۲- تفسیر پرتوی از قرآن، جزء آخر، ص ۱۹۳. (متن روایت در مجمع البیان بدینصورت آمده: «إِنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ جَمِيعَ الْقُرْآنِ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ إِلَيَّ السَّمَاءِ الدُّنْيَا ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَى النَّبِيِّ بَعْدَ ذَلِكَ نُجُومًا فِي طَوْلِ عِشْرِينَ سَنَةً»).

و نزول آسمانی آن از نزول زمینی جدا بوده است. دلیلی که این امر را تقویت می‌نماید آیه ۳۲ از سوره شریفه **فرقان** است که آن را در صدر مقاله آورده ایم. در آیه مزبور می‌خوانیم که کافران به رسم اعتراض، پرسیده اند: ﴿لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً

وَاحِدَةً﴾ (چرا این قرآن یکباره بر او فرود نیامده است؟!) اگر قرآن کریم، نزول دفعی داشت در برابر این اعتراض لازم بود که پاسخ داده شود: چنان نیست، قرآن یکباره هم بر پیامبر نازل شده است! ولی آیه مورد بحث در سوره فرقان، ابتدا سخن کافران را تصدیق می‌نماید: ﴿كَذَلِكَ﴾ (چنان است).

آنگاه حکمت نزول تدریجی قرآن را بیان می‌کند: ﴿لُتَّبِتَ بِهِ فُؤَادُكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلاً﴾ یعنی: تا قلب تو را

بدان استوار داریم و آن را با درنگ تمام (برتو) خوانده ایم. به قول زمخشری در **کشاف**: «وَقَوْلُهُ (كَذَلِكَ) جَوَابٌ لَهُمْ، أَي: كَذَلِكَ أَنْزَلَ مُفَرَّقًا وَالْحِكْمَةُ فِيهِ أَنْ نُقَوِّيَ بِتَفْرِيقِهِ فُؤَادَكَ»^(۱) («كَذَلِكَ» پاسخ آن‌ها است یعنی آری؛ قرآن به تدریج نازل شده و حکمتش آنستکه قلب تو را با نزول پراکنده آن، نیرو بخشیم).

می‌بینیم که قرآن مجید از تثبیت قلب پیامبر ص سخن می‌گوید و این امر در **کشاکش حوادث** صدر اسلام با نزول **وحی‌های مکرر**، لازم می‌آمده است و به ویژه حکایت رویدادهایی که برای دیگر فرستادگان خدا پیش آمده بود، رسول اکرم ص را به استقامت و پایداری برمی‌انگیخت چنانکه در سوره **هود** فرموده است ﴿وَكُلًّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ﴾ [هود:

۱۲۰] (از اخبار رسولان همه را برتو می‌خوانیم، چیزهایی که دلت را بدانها استوار سازیم). علاوه براین، نزول تدریجی قرآن در تربیت جامعه

مسلمانان به صورت مرحله‌ای، نقش مؤثری داشته است و از اینرو می‌فرماید: ﴿وَقُرْآنًا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى

مُكْتٍ﴾ [الإسراء: ۱۰۶] (و قرآنی که آن را در

بخشهایی جدا از یکدیگر فرستادیم تا آن را بر مردم با تأنی و درنگ بخوانی). بنابراین فرضیه نزول دوگانه قرآن را باید کنار نهاد چنانکه از مشاهیر امامیه، کسانی چون **شیخ مفید** و **شریف مرتضی** در نفی این فرضیه، کوشیده‌اند. شیخ مفید در رساله «**تصحیح الاعتقاد بصواب الانتقاد**» که آن را در شرح عقاید ابن بابویه (ابوجعفر محمد بن علی بن الحسین) و نقد آن‌ها نگاشته است، درباره نزول جمعی قرآن با وی به مناقشه برمی‌خیزد (با اینکه ابن بابویه، به نزول جمعی قرآن، بر آسمان نزدیکتر عقیده داشته نه بر قلب رسول اکرم ص) و می‌فرماید: «الَّذِي ذَهَبَ إِلَيْهِ أَبُو جَعْفَرٍ فِي هَذَا الْبَابِ أَوَّلُهُ حَدِيثٌ وَاحِدٌ لَا يُوجِبُ عِلْمًا وَلَا عَمَلًا وَنَزُولُ الْقُرْآنِ عَلَى الْأَسْبَابِ الْحَادِثَةِ حَالًا فَحَالًا»^(۱) (آنچه ابوجعفر در این باب به‌سوی آن رفته، اصلش خبر واحدی است که نه موجب علم می‌شود و نه موجب عمل! و نزول قرآن بنا بر اسباب و احوالی بوده که یکی پس از دیگری روی داده است). آنگاه شواهدی را از قرآن کریم می‌آورد که از **اسباب نزول** آن حکایت می‌نمایند. آری؛ می‌توان گفت اگر آیه شریفه ﴿عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذِنَتْ لَهُمْ﴾^(۲)

[التوبة: ۴۳] قبلاً بر پیامبر ص نازل شده بود، دیگر امکان نداشت که رسول‌خدا ص به کسانی اجازه دهد تا به جهاد حاضر نشوند. یا چنانچه آیه: ﴿يَتَأْتُوا

۱- تصحیح الاعتقاد، اثر شیخ مفید، (فصل فی نزول القرآن)، ص ۱۰۲.

۲- «خدا از تو درگذرد، چرا به آن‌ها اجازه دادی (که به جهاد نیایند)»؟

النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْصَاتَ أَزْوَاجِكَ^(۱)

[التحریم: ۱] قبلاً نزول یافته بود، ممکن نبود که رسول‌خدا ص به‌خاطر رضایت همسرانش امری را بر خود ممنوع سازد. و شیخ مفید به نزول قرآن در شب قدر هم اشاره می‌کند و آن را بخشی از قرآن (یا آغاز نزول قرآن) می‌شمرد و می‌نویسد:

«أَنَّهُ نَزَلَ جُمْلَةً مِنْهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ثُمَّ تَلَاهُ مَا نَزَلَ مِنْهُ إِلَى وَفَاةِ النَّبِيِّ ص»^(۲).

یعنی: «همانا بخشی از قرآن در شب قدر نازل شد سپس آنچه که از قرآن نزول یافت تا زمان وفات پیامبر ص در پی آن آمد.»
و سخن شیخ نباید مایه شگفتی شود چرا که در عرف قرآن، بخشی از کتاب خدا نیز «قرآن» نامیده شده مانند آیه کریمه: ﴿وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ﴾ [الأحقاف: ۲۹] و امثال آن.

* * *

۱- «ای پیامبر چرا چیزی را بر خود حرام می‌کنی که خدا برای تو حلال کرده است درحالی‌که خشنودی همسرانت را می‌جویی؟»

۲- تصحیح الاعتقاد، ص ۱۰۳. (این قول در مجمع البیان نیز نقل شده است که: إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى ابْتَدَأَ أَنْزَالَهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ).

نکته ای از سوره شعراء

(قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٧٦﴾ أَنْتُمْ وَاَبَاؤُكُمْ أَالْأَقْدَمُونَ ﴿٧٧﴾ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّيَ إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٨﴾) دشمنی بتها با ابراهیم ۷!

درسوره شریفه شعراء میخوانیم که ابراهیم ۷ خطاب به بتپرستان فرمود: «آنچه شما میپرستید و پدران پیشین شما عبادت میکردند، دشمن من هستند مگر خداوند جهانیان!» در اینجا پرسشی به میان آمده است که چگونه بتهای بیجان با ابراهیم ۷ دشمن بودند؟! مفسران قدیم در اینبار پاسخ داده اند که چندان وجه به نظر نمی رسد. ابوجعفر طبری در تفسیر گرانقدرش می نویسد: «فَأَنَّ مَعْنَى ذَلِكَ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي - لَوْ عِبَدْتَهُمْ - يَوْمَ الْقِيَامَةِ»^(۱). یعنی: «معنای سخن ابراهیم ۷ آنست که اگر من بتها را پرستش کرده بودم، آنها در روز رستاخیز (زنده شده) دشمن من می شدند»!

این معنا را برخی از مفسران قدیمی دیگر نیز آورده اند چنانکه قرطبی اندلسی در تفسیرش می نویسد: «وَصَفُ الْجَمَادِ بِالْعَدَاوَةِ بِمَعْنَى أَنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي - إِنْ عِبَدْتَهُمْ - يَوْمَ الْقِيَامَةِ»^(۲). یعنی: «ابراهیم ۷ که اشیاء بیجان را به دشمنی وصف نمود، گفته وی به معنای آنست که اگر من بتها را پرستش کرده بودم، آنها در روز رستاخیز دشمن من می شدند»! شوکانی یمنی در تفسیر «فتح القدير» نیز بر همین رأی رفته است^(۳). و ظاهراً همگی تفسیرمذکور را از طبری

۱- تفسیر طبری، ج ۱۷، ص ۵۹۱.

۲- تفسیر قرطبی (الجامع لأحكام القرآن)، ج ۷، ص ۷۴.

۳- تفسیر شوکانی، ج ۴، ص ۱۰۴.

گرفته‌اند که اقدم بر آنان بوده است. ولی چنانکه گفتیم این تفسیر چندان موجّه نیست زیرا ظاهر آیه شریفه دلالت دارد براینکه بت‌های مشرکان در همان روزگار، دشمن ابراهیم بودند و سخنی از دشمنی آنان به روز رستاخیز در آیه مزبور نرفته است.

از قدمای مفسران، ابوزکریّا فرّاء (متوفی در سنه ۲۰۷ هـ ق) گفته است که سخن ابراهیم ۵ به اصطلاح، «سخنی مقلوب» شمرده می‌شود. یعنی مراد ابراهیم ۵ آن بوده که «من دشمن بت‌ها هستم»^(۱) نه آنکه بت‌ها دشمن من باشند! این گفته اگرچه سخنی معقول است ولی با ظاهر آیه شریفه موافقت ندارد.

تفسیر صحیح آیه کریمه اینست که: ابراهیم ۵ بت‌ها را به اعتبار آنکه ازسوی مشرکان پرستیده می‌شدند (نه به اعتبار سنگ و چوب بودنشان!) دشمن عقیده توحیدی و رستگاری خود می‌شمرد^(۲) و آن‌ها را گمراه کننده مردم می‌دانست چنانکه پس‌از ذکر آنان، به درگاه خداوند عرض کرد: ﴿رَبِّ إِنِّي أٌضَلَّلْتُ

كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ﴾ [ابراهیم: ۳۶] یعنی: «خداوندا، آن‌ها بسیاری از مردم را گمراه کرده‌اند!» و این سخن از باب «مجاز» آمده و اعتبار «سببیت» در آن رفته است یعنی بت‌ها، اسباب گمراهی مردم شده‌اند. البته ابراهیم ۵ به‌خوبی می‌دانست که بت‌ها فاقد شعور و ادراکند و سود و زیانی به کسی نمی‌رسانند چنانکه به‌صورت «استفهام انکاری» به بت‌پرستان فرمود: ﴿قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكَ إِذْ تَدْعُونَ ۖ أَوْ يَنْفَعُونَكَ

۱- به تفسیر شوکانی، ج ۴، ص ۱۰۴ بنگرید.

۲- از تفاسیر جدید، تفسیر «المیزان» از شیعه و تفسیر «المنیر» از اهل سنت تقریباً همین رأی را برگزیده‌اند.

أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ [الشعراء: ۷۲ - ۷۳] یعنی: «هنگامی که بت‌ها را می‌خوانید، آیا آن‌ها سخن شما را می‌شنوند؟ یا شما را سود و زیانی می‌رسانند؟!». خلاصه آنکه نسبت دشمنی و گمراه کردن برای بت‌های بی‌جان، نسبتی **مجازی** است^(۱) و غفلت از این معنا، برخی از مفسران را از درک آیه شریفه دور کرده است.

* * *

۱- چنانکه کفار زمان ما، «کعبه معظمه» را دشمن خود می‌دانند!

نکته‌ای از سوره نمل

(وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِمَّنْ يُكَذِّبُ بِعَايَتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾
 حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا قَالَ أَكَذَّبْتُمْ بِعَايَتِي وَلَمْ تُحِطُوا بِهَا عِلْمًا أَمْ إِذَا كُنْتُمْ
 تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾) رَجَعْتَ يَا بازگشت به دنیا!

در میان فرقه امامیه مشهور است که آیه ۸۳ از سوره شریفه نمل دلالت دارد بر اینکه پیش از قیامت، عده‌ای از مردم به دنیا بازمی‌گردند. شیخ طبرسی در تفسیر «مجمع البیان» می‌نویسد: «وَاسْتَدَلَّ بِهَذِهِ الْآيَةِ عَلَى صِحَّةِ الرَّجْعَةِ مَنْ ذَهَبَ إِلَى ذَلِكَ مِنَ الْإِمَامِيَّةِ بِأَنَّهُ قَالَ إِنَّ دُخُولَ (مِنْ) فِي الْكَلَامِ يُوجِبُ التَّبْعِيضَ فَذَلِكَ عَلَى أَنَّ الْيَوْمَ الْمُشَارَ فِي الْآيَةِ يُحْشَرُ فِيهِ قَوْمٌ دُونَ قَوْمٍ وَلَيْسَ ذَلِكَ صِفَةً يَوْمِ الْقِيَامَةِ الَّذِي يَقُولُ فِيهِ سَبْحَتُهُ: وَحْشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نَغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا».^(۱) یعنی: «کسانی از امامیه که بر قول به رجعت رفته‌اند، بدین آیه بر درستی آن، استدلال نموده‌اند که چون در کلام (عرب) حرف «مِنْ» داخل شود، موجب تبعیض در معنا خواهد شد. بنابراین، آیه کریمه دلالت دارد بر آنکه در آنروز گروهی از اقوام محشور می‌شوند، نه همگی آن‌ها! و البته این وصف از آن روز رستاخیز نیست که خدای سبحان درباره‌اش فرموده: آنان را محشور می‌کنیم و هیچکس از ایشان را وانمی‌گذاریم». از تفاسیر جدید امامیه، تفسیر «المیزان» نیز همین قول را تأیید نموده می‌نویسد: «وَوَظَاهِرُ الْآيَةِ أَنَّ هَذَا الْحَشْرَ فِي غَيْرِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لِأَنَّهُ حَشْرٌ لِلْبَعْضِ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ لَا لِجَمِيعِهِمْ وَقَدْ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي صِفَةِ الْحَشْرِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ: ﴿وَحْشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نَغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا﴾»^(۲).

۱- تفسیر مجمع البیان، ج ۲۰، ص ۲۵۱.

۲- تفسیر المیزان، ج ۱۵، ص ۴۳۵.

یعنی: «ظاهر آیه نشان می‌دهد که این حشر، در غیر روز رستاخیز صورت می‌گیرد زیرا برای بعضی از افراد هرأمت است، نه برای همه آنها. و خدای تعالی در وصف حشر روز رستاخیز فرموده: آنان را محشور می‌کنیم و هیچکس از ایشان را وانمی‌گذاریم».

با اینهمه، صاحب تفسیر المیزان آیه مذکور را «نص» در مسئله رجعت نمی‌شمرد و می‌نویسد: **وَ إِنْ لَمْ تَكُنْ نَصًّا^(۱)** (و هرچند آیه شریفه، نص در این معنا نیست). و چنانکه می‌دانیم: **نص** در کلام، سخنی است که احتمال خلاف در آن نرود.

اینک باید دانست که دلیل این امر چیست؟ در میان اهل علم معروفست که گویند: **إِثْبَاتُ الشَّيْءِ لَا يَنْفِي مَا عَدَاهُ** (اثبات چیزی، غیر آن را نفی نمی‌کند). پس اگر در آیه شریفه آمده که «روزی از میان همه اُمّت‌ها گروهی از تکذیب‌کنندگانشان را محشور می‌کنیم» و سپس می‌فرماید با آنان خطاب و عتاب خواهیم نمود که: **﴿أَكْذَبْتُمْ بِأَيَّتِي وَلَمْ تُخِطُوا بِهَا**

عِلْمًا﴾ [النمل: ۸۴] (آیا آیات مرا تکذیب کردید درحالی‌که بدانها دانشی فراگیر نداشتید؟!). آیا این سخن دلیل بر آنست که در آنروز، کسانی که آیات خدا را تصدیق نمودند، محشور نخواهند شد؟! اگر چنین باشد پس آیاتی که دلالت دارند در روز رستاخیز، پرهیزکاران محشور خواهند شد نیز دلیلند بر آنکه کافران و فاسقان محشور نمی‌شوند! مانند آیه شریفه: **﴿يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا﴾** ﴿٥٦﴾

[مریم: ۸۵]. یعنی «روزی که پرهیزکاران را به سوی خدای رحمن به میهمانی محشور می‌کنیم» و آیه شریفه: **﴿وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْهُ هُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾** ﴿٧٢﴾ [الأنعام: ۷۲] یعنی: «نماز را بپا دارید و

تقوای خدا را رعایت کنید و اوست کسی که به سویش محشور می‌شوید.» و امثال این آیات.

صاحب **مجمع البیان** در پی سخن خود می‌نویسد: «أَنَّ جَمَاعَةً مِنَ الْإِمَامِيَّةِ تَأَوَّلُوا مَا وَرَدَ مِنَ الْأَخْبَارِ فِي الرَّجْعَةِ عَلَى رُجُوعِ الدَّوْلَةِ وَالْأَمْرِ وَالنَّهْيِ دُونَ رُجُوعِ الْأَشْخَاصِ وَإِحْيَاءِ الْأَمْوَاتِ»^(۱) (جماعتی از امامیه اخباری را که درباره رجعت وارد شده است بر رجعت دولت و امر و نهی یعنی احکام اسلام، تأویل کرده اند، نه بر بازگشت اشخاص و زنده ساختن مُردگان).

با اینهمه در ذیل سخنش کلامی را می‌آورد که در آغاز، آن را نقض نموده است! و می‌نویسد: «الرَّجْعَةُ لَمْ تَثْبُتْ بِظَوَاهِرِ الْأَخْبَارِ الْمَنْقُولَةِ، فَيَتَطَرَّقُ التَّأْوِيلُ عَلَيْهَا وَإِنَّمَا الْمُعَوَّلُ فِي ذَلِكَ عَلَى إِجْمَاعِ الشَّيْعَةِ الْإِمَامِيَّةِ»^(۲)! (رجعت با ظواهر اخباری که گزارش شده ثابت نمی‌شود تا تأویل، در آن‌ها راه یابد، و در اینباره اعتماد، بر اجماع شیعه امامیه است).

معلوم نیست این چه اجماعی است که جماعتی از **قدمای امامیه** بدان معتقد نبوده‌اند و اخبار رجعت را به «رجعت دولت آل محمدص» و شوکت «احکام اسلام» تأویل کرده‌اند؟!

أما صاحب «الميزان» با وجود آنکه آیه مورد بحث را نصّ در رجعت نمی‌داند، می‌گوید: چون موضوع «نفخ صور» و «وقایع قیامت» در چند آیه پس از آیه مزبور، قرار گرفته، بنابراین، حشر مذکور ناگزیر پیش از قیامت صورت می‌گیرد^(۳)!

ولی قول ایشان نقض می‌شود به اینکه: در سوره شریفه **زمر** نیز موضوع «نفخ صور» و «وقایع قیامت» پس از ذکر دوزخی شدن کافران در روز رستاخیز آمده است چنانکه در آیه ۶۰ می‌فرماید: ﴿وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ ۚ أَلَيْسَ فِي

۱- تفسیر مجمع البیان، ج ۲۰، ص ۲۵۰.

۲- تفسیر مجمع البیان، ج ۲۰، ص ۲۵۰.

۳- به تفسیر المیزان، ج ۱۵، ص ۴۳۶ بنگرید.

جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٢١٢﴾ سپس با فاصله چند آیه، به
نفخ صور و حوادث قیامت می‌پردازد و می‌فرماید:
﴿وَنُفِخُ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ﴾ و این امر
مربوط به سبک قرآن کریم و شیوه اداء آن است که
گاهی به صورت «إجمال» و «تفصیل» بیان معانی
می‌کند.

*

*

*

نکته ای از سوره قصص

(وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ رَاسَتْوَىٰ ۖ أَتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۖ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ)

﴿﴾ حکم و علم موسی ۷

این آیه شریفه درباره موسی ۷ آمده است و می-فرماید: «چون (موسی) به توانمندی خود رسید و استوار گشت، او را حکم و دانش دادیم و نیکوکاران را چنین پاداش می‌دهیم». نظیر همین آیه کریمه را (با حذف: وَ اسْتَوَى) در سوره مبارکه یوسف^(۱) ملاحظه می‌کنیم که با وی پیوند دارد. برخی از مفسران قرآن، این بخشش خداوندی را مربوط به زمان پیش از نبوت موسی ۷ دانسته-اند، به قرینه آنکه ماجرای بعثت موسوی در چند آیه بعد قرار گرفته است از اینرو ابوجعفر طبری از قول مجاهد آورده که گفت: «الْفَقْهُ وَالْعَمَلُ قَبْلَ النُّبُوَّةِ»^(۲) (بدو فهم و کردار نیک، پیش از پیامبریش دادیم). شیخ طبرسی در «مجمع البیان» دو قول را در اینباره گزارش نموده و می‌نویسد: «فَعَلَّمَ مُوسَى وَحُكْمَ قَبْلَ أَنْ يُبْعَثَ نَبِيًّا. وَقِيلَ: نُبُوَّةٌ وَعِلْمًا»^(۳) (به موسی ۷، علم و حکم داده شد، پیش از آنکه به نبوت مبعوث گردد. و گفته شده که مراد، دادن نبوت و علم است). شیخ ابوالفتوح رازی در تفسیر «روح الجنان» تنها بر قول به نبوت بسنده نموده و نوشته است: «مراد به حکم و علم، نبوت است یعنی ما او را نبوت

۱- سوره یوسف، آیه ۲۲.

۲- تفسیر طبری، ج ۱۸، ص ۱۸۲.

۳- تفسیر طبرسی، ج ۲۰، ص ۲۷۲.

دادیم^(۱). اما این مفسران محترم هیچیک دلیلی نیاورده‌اند که ثابت کند این عطیۀ خداوندی، پیش از نبوت بوده یا همان مقام نبوت و دانش پیامبری بوده است؟! تا آنجا که **فخرالدین رازی** در تفسیر «مفاتیح الغیب» می‌نویسد: «لَيْسَ فِي الْآيَةِ دَلِيلٌ عَلَى أَنَّ هَذِهِ النُّبُوَّةَ كَانَتْ قَبْلَ قَتْلِ الْقِطِيِّ أَوْ بَعْدَهُ؟ لِأَنَّ (الْوَاوَ) فِي قَوْلِهِ: (وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ...) لَا تُفِيدُ التَّرْتِيبَ». (در آیه، دلیلی وجود ندارد که نشان دهد این نبوت، پیش از قتل مرد مصری بوده یا بعد از آن رخ داده زیرا حرف «واو» در گفتار خداوند که فرمود: **وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ...** فایده ترتیب را نمی‌رساند)!

به نظر ما، مشکل این مفسران گرامی در این مورد از آنجا سرمی‌زند که آیه شریفه فوق را با آیات دیگر که درباره موسی آمده، نسنجیده‌اند و گرنه، به وحدت رأی می‌رسیدند زیرا خدایتعالی در سوره شعراء فرموده: **چون فرعون مصر از قتل مرد مصری با موسی سخن گفت، موسی بدو پاسخ داد:**

﴿فَعَلَتْهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ۖ فَفَرَّرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي

حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ [الشعراء: ۲۰ - ۲۱].

یعنی: «من، آن‌کار را هنگامی کردم که از گمراهان بودم (راه را نمی‌شناختم) پس چون از شما ترسیدم، (از سرزمینتان) گریختم. سپس خداوند مرا **حکم** بخشید و از **فرستادگانم** قرار داد.»

چنانکه ملاحظه می‌شود، **حکم** خداوند، زمانی نصیب موسی گشت که مرد مصری کشته شده و موسی از مصر گریخته بود و این آیه روشن، می‌تواند به نزاع مفسران پایان دهد. بنابراین، مراد از حکم، همان فرمان الهی است که در هنگام نبوت موسی بدو رسید. در اینجا به شیوه بیان قرآن کریم (چنانکه در مقاله ۲۷ اشاره شد) باید توجه

۱- تفسیر ابوالفتوح رازی، ج ۳، ص ۱۹۱.

کرد که ماجرای موسی ﷺ را از کودکی تا نبوت گزارش می‌کند. سپس اجمال مزبور را به تفصیل می‌برد و شرح ورود نابهنگام موسی ﷺ را به شهر می‌آورد و داستان وی را ادامه داده به آخر می‌رساند.

اما فخر رازی اشکالی چند برای آنکه حکم خدایتعالی به موسی ﷺ، همان نبوت وی می‌باشد آورده و می‌نویسد:

(الْأَوَّل) إِنَّ النَّبُوَّةَ أَعْلَى الدَّرَجَاتِ الْبَشَرِيَّةِ فَلَا بُدَّ وَأَنْ تَكُونَ مَسْبُوقَةً بِالْكَمَالِ فِي الْعِلْمِ وَالسَّيْرِ الْمَرْضِيَّةِ الَّتِي هِيَ أَخْلَاقُ الْحُكَمَاءِ وَالْكَبَرَاءِ.
(الثَّانِي) إِنَّ قَوْلَهُ «وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ» يَدُلُّ عَلَى أَنَّهُ أَعْطَاهُ الْحُكْمَ وَالْعِلْمَ مُجَازَاةً عَلَى إِحْسَانِهِ وَالنَّبُوَّةَ لَا تَكُونُ جَزَاءً عَلَى الْعَمَلِ.
(الثَّالِث) إِنَّ الْمُرَادَ بِالْحُكْمِ وَالْعِلْمِ لَوْ كَانَ هُوَ النَّبُوَّةَ لَوَجِبَ حُصُولُ النَّبُوَّةِ لِكُلِّ مَنْ كَانَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ لِقَوْلِهِ: «وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ»^(۱)

یعنی: «نخست آنکه: پیامبری، بالاترین درجات بشری به‌شمار می‌آید از اینرو ناچار باید به کمال دانش و رفتار پسندیده مسبوق باشد که همان اخلاق حکیمان و بزرگان است.

دوم آنکه: گفتار خداوند که فرمود: ﴿كَذَلِكَ نَجْزِي

الْمُحْسِنِينَ﴾ دلالت دارد براینکه خدا به پاداش

نیکوکاری، حکم و دانش به موسی ﷺ داد ولی پیامبری، پاداش عمل نیست.

سوم آنکه: اگر مراد از حکم و علم همان نبوت باشد لازم می‌آید هر شخص نیکوکاری به نبوت رسد چرا که خداوند در خاتمه آیه فرمود: ﴿وَكَذَلِكَ نَجْزِي

الْمُحْسِنِينَ﴾!

برای ایرادات فخر رازی یک پاسخ کلی داریم و آن از این قرار است که: چون در پایان آیه مورد بحث، می‌فرماید: ﴿كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ فخر رازی

نمی‌پذیرد که حکم و علم، همان نبوت و دانش پیامبری باشد ولی قرآن کریم در سوره شریفه **أنعام** به صراحت از «**هدایت پیامبران**» یاد می‌نماید و سپس می‌فرماید: ﴿وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾^(۱) هر پاسخی که فخر رازی بدین موضوع می‌دهد، همان پاسخ ما به اشکالات اوست! چنانکه در آیه ۸۴ از سوره **أنعام** می‌خوانیم: ﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۚ كُلًّا هَدَيْنَا ۚ وَنُوحًا هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ ۚ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَى وَهَارُونَ ۚ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾^(۲).

اما پاسخ به تک تک ایرادهای وی، **اجمالاً** از این قرار است: **اولاً** ما سراغ نداریم که پیامبران خدا از میان **حکماء و علمای رسمی** انتخاب شده باشند. کدام حکیم و فیلسوف، به مقام نبوت رسیده است؟! اما می‌دانیم که **محمد امی - صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ -** به نبوت و رسالت و حتی **خاتمیت** نائل گشت! **ثانیاً** نیکوکاری و اخلاق پاکیزه، یکی از علل وصول به نبوت شمرده می‌شود ولی «**عَلَّتْ تَامَهُ**» یا «**تمام العلة**» نیست. استعدادهای دیگری نیز برای وصول به نبوت لازم است. **ثالثاً** باتوجه بدانچه گفتیم همه نیکوکاران بنا بر آیه مورد بحث، از خداوند کریم، پاداش خواهند گرفت ولی چون نیکوکاری، تنها علت برای احراز مقام نبوت نیست لذا هر شخص نیکوکاری به نبوت نائل نمی‌گردد.

* * *

نکته ای از سوره روم

(أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ ۖ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٦٠﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا السُّوْءَىٰ ۚ أَنْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٦١﴾) فرجام بدکاران!

آیه شریفه اخیر را برخی از مترجمان بدینصورت ترجمه کرده اند: «سپس سرانجام کسانی که اعمال بد مرتکب شدند به جایی رسید که آیات خدا را تکذیب کردند و آن را به مسخره گرفتند»^(۱). مترجم دیگر مرقوم داشته است: «سپس سرانجام کسانی که کارهای بد کردند، این شد که آیات خدا را دروغ انگاشتند و بدانها استهزاء کردند»^(۲). دیگری می نویسد: «آخر، سرانجام کار آنان که بسیار به اعمال زشت و کردار بد پرداختند، این شد که به حق کافر شده و آیات خدا را تکذیب و تمسخر کردند»^(۳).

این ترجمه ها با سیاق و مفهوم آیه شریفه چندان سازگار نیست ازاینرو معظم مفسران شیعه و سنی از آن اعراض نموده اند. خدایتعالی در آیه

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای ناصر مکارم شیرازی بنگرید.

۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای جلال الدین مجتبوی نگاه کنید.

۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای مهدی الهی قمشه ای بنگرید.

قبل، از کسانی سخن به میان آورده که در برابر رسولان وی، راه ستمگری و انکار پیش گرفتند و درحقیقت با انکار رسولان خدا به خودشان ستم کردند چنانکه می‌فرماید: ﴿وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا

كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ [الروم: ۹]

بنابراین، ذکر اینکه سرانجام کارشان به تکذیب و استهزاء آیات پیوست، صحیح به نظر نمی‌رسد زیرا **تکذیب رسولان، نفس عمل ستمگرانه آنها بود، نه عاقبت و سرانجام کارشان!** عاقبت عمل آنها، جز عذاب الهی چیزی نبود که قرآن کریم در نظایر این آیه، ب آنها بدان هشدار داده است. مانند اینکه می‌فرماید: ﴿أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ

كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَءَانَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿١٠﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ ۚ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾ [غافر:

۲۱- ۲۲] [و آیا در زمین نگردیدند تا بنگرند که **سرانجام** کسانی که پیش از ایشان می‌زیستند چگونه بود؟ آنان نیرومندتر از ایشان بودند و در زمین آثار بیشتری (از حیث آبادانی) داشتند پس خدا به سزای گناهانشان آنها را **گرفت** و در برابر خدا هیچ نگاهداری برای آنها نبود * این (کیفر) از آن روی بود که رسولانشان با دلائل روشن به سوی آنان آمدند ولی آنها کفر ورزیدند پس **خدا آنان را گرفت** همانا که او توانمند و سخت کیفر است].

باز می‌فرماید: ﴿أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَءَانَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ

مَنْ أَلْعَلِمَ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨٢﴾ [غافر: ۸۲-۸۳]

[پس آیا در زمین نگردیدند تا بنگرند که سرانجام کسانی که پیش از ایشان می‌زیستند، چگونه بود؟ آن‌ها افرادی بیشتر و نیرومندتر از ایشان بودند و در زمین آثار فراوانتری داشتند ولی کارهایی که می‌کردند، آنان را کفایت نکرد (مانع از عذابشان نشد) * پس چون رسولان آن‌ها با دلائل روشن به‌سوی آنان آمدند، به دانشی که نزدشان بود، شادمان (ومغرور) شدند و (عذابی که) آن را استهزاء می‌کردند آن‌ها را فراگرفت].

چنانکه ملاحظه می‌شود در این آیات شریفه که هماهنگ و همسو با آیات سوره مبارکه روم است، **عاقبت** اقوام مزبور، **جُز عَذَابِ إلهی** چیزی نبوده است امّا کفر و ظلم آن‌ها، پیش از سرانجامشان روی داده و از اینرو **طبری** از **ابن عباس** آورده که گفت: **جَزَاؤُهُمُ الْعَذَابُ^(۱)** (کیفر آن‌ها عذاب بود) و **طبرسی** می‌نویسد: **اسْتَحَقُّوا الْعَذَابَ^(۲)** (لایق عذاب شدند). صاحب تفسیر «المیزان» نیز همین قول را برگزیده و درباره معنای پیشین (که در برخی از تراجم آمده) نوشته است: «المَقَام، مَقَامُ الْإِعْتِبَارِ وَالْإِنْذَارِ وَالْمُنَاسِبُ لَهُ بَيَانُ انْتِهَاءِ مَعَاصِيهِمْ إِلَى سُوءِ الْعَذَابِ لَا انْتِهَاءِ مَعَاصِيهِمْ الْمُتَفَرِّقَةِ إِلَى التَّكْذِيبِ وَالْإِسْتِهْزَاءِ»^(۳) (این مقام، جایگاه عبرت گرفتن و بیم دادن است و مناسب آنستکه سرانجام، گناهانشان به عذاب سخت پیوندد نه به تکذیب و تمسخر)!

در اینجا مناسب است بدین نکته نیز توجه کنیم که: کلمه «عَاقِبَةُ» در آیه شریفه به **نصب** آمده است و در نتیجه، خبر (كَانَ) به‌شمار می‌آید و اسم کان، همان «السُّوْأَى» است که مؤخر واقع شده و جمله (أَنْ كَذَّبُوا...) مقام **مفعولٌ لَهُ** را بر عهده دارد و برای «تعلیل» به‌کار رفته است یعنی: **لِأَنْ كَذَّبُوا**

۱- تفسیر طبری، ج ۱۸، ص ۴۶۵.

۲- تفسیر طبرسی، ج ۲۱، ص ۱۲.

۳- تفسیر المیزان، ج ۱۶، ص ۱۶۶.

(زیرا که تکذیب کردند). باتوجه بدین امر، مفهوم آیه شریفه چنین است که: «پس کسانی که اعمال بدی مرتکب شدند، به **سرانجام بدتری** رسیدند، زیرا که آیات خدا را تکذیب کردند و آنها را به استهزاء می-گرفتند». و سرانجام بدتر، چنانکه گفتیم همان عذاب الهی بوده است. ضمناً کلمه «السُّوْأَى» در اینجا می‌تواند مؤنث «أَسْوَأَ» باشد و ممکن است صورت **مصدری** داشته باشد (بر وزن فَعْلَى مانند حُسْنَى) که در صورت اول، با آیه شریفه ﴿وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ

﴿فصلت: ۲۷﴾ موافقت دارد.

* * *

نکته‌ای از سوره احزاب

(إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا)
اراده تکوینی یا تشریعی؟

این کلام مبارک، بخشی از سی و سومین آیه سوره احزاب است (نه تمام آن). در این‌باره چند مسئله پیش آمده که مفسران قرآن کریم، به اختلاف از آن‌ها سخن گفته‌اند و ما نظر خود را بدون درگیر شدن با مفسران، در اینجا ابراز می‌داریم:

نخست آنکه: باید ملاحظه کرد آیا اراده خداوند که در آغاز کلام بدان تصریح شده یعنی «يُرِيدُ اللَّهُ» اراده‌ای تکوینی است یا تشریعی؟ اراده تکوینی به ایجاد اشیاء تعلق می‌گیرد و مخالفت با آن ممکن نیست مانند آنکه خدایتعالی می‌فرماید: ﴿وَإِنْ يُرِدْكَ خَيْرٌ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ﴾ [یونس: ۱۰۷] یعنی: «اگر

(خدا) درباره تو، اراده خیری کند باز گرداننده‌ای برای بخشش او وجود ندارد». اما اراده تشریعی، بر احکام قانونی خداوند تعلق می‌گیرد و مخالفت با احکام مزبور، ممکن است مانند اینکه پس از تخفیف‌های روزه برای مریض و مسافر و غیره می‌فرماید: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ﴾

[البقره: ۱۸۵] یعنی: «خدا اراده آسانی نسبت به شما دارد و اراده سختی ندارد» مقصود آنستکه در قانونگذاری‌های خود نمی‌خواهد تکلیف سختی را بر شما بار کند. اما ممکن است مثلاً کسی در اثر وسواس یا میل به ریاضت، خود را به سختی افکند.

اینک باید ملاحظه کرد که در آیه شریفه ﴿إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ

لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ﴾ کدام یک از این دو اراده، مورد

عنایت قرار گرفته است؟ **قاعده تشخیص** اینست که اگر پیش از ذکر اراده خداوند، سخن از **امور خلقی** رفته باشد، آن را بر اراده تکوینی باید حمل کرد مانند: ﴿وَهُوَ الْخَلْقُ الْعَلِيمُ﴾ ^(۱) إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ

يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾ [یس: ۸۱ - ۸۲] ^(۱) و چنانچه پیش از ذکر اراده الهی، از **احکام تکلیفی** سخن به میان آمده باشد، آن را بر اراده تشریعی حمل می‌کنیم مانند اینکه پس از بیان احکام وضوء و غسل و تیمم می‌فرماید: ﴿مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ﴾ [المائدة: ۶] ^(۲)

اما درباره آیه مورد بحث، چنانکه دانستیم این بخش از آیه شریفه، تمام آیه نیست و با آوردن بخش دیگر، می‌توان فهمید که اراده تشریعی در آن لحاظ شده یا اراده تکوینی؟ خدایتعالی خطاب به زنان پیامبر اکرم ص می‌فرماید:

﴿وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ ۚ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا﴾.

یعنی: «و در خانه‌های خودتان آرام گیرید و همچون جاهلیت پیشین، به خودنمایی بیرون نیایید و نماز را برپای دارید و زکات بدهید و از خدا و رسولش فرمان برید، جز این نیست - ای اهل خانه - که خدا اراده دارد تا پلیدی را از شما ببرد و کاملاً پاکتان کند».

۱- او است آفریدگار دانا، فرمانش جزاین نیست که چون چیزی را اراده کند بدو گوید: باش پس می‌شود!
 ۲- خدا اراده ندارد تا بر شما سختی روا دارد ولی اراده دارد که شما را پاک کند.

همانطور که ملاحظه می‌شود پیش از ذکر اراده خداوند، تماماً از احکام تکلیفی سخن رفته است نه از امور خلقی و تکوینی. بنابراین، مفهوم آیه شریفه اینست که: خداوند با تشریع حکم عفاف و نماز و زکات و فرمانبرداری از خود و رسولش، می‌خواهد پلیدی را از شما دور کند و از اینراه پاکتان سازد.

بحث **دوم** آنستکه: کلمه «**إِنَّمَا**» در آیه شریفه افاده «**حصر**» می‌نماید اما اگر مراد از آیه مزبور، همان اراده تشریعی باشد، در آنصورت اختصاص به اهل بیت **†** نخواهد یافت! پاسخ آنستکه: حصر مزبور، حصر در **موضوع** است نه حصر در **افراد**؛ یعنی آیه شریفه نشان می‌دهد که غرض خداوند (از تشریع احکامی که فرموده) تنها و تنها طهارت اهل بیت **†** است و مقصود دیگری ندارد ولی آیه کریمه نمی‌خواهد غرض از تشریع احکام را برای دیگران، از پاکی آنان جدا شمارد به دلیل آنکه در قرآن مجید مکرر از طهارت سایر مؤمنان نیز سخن به میان آورده است ومثلاً می‌فرماید: ﴿خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ

صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا﴾ [التوبة: ۱۰۳] یعنی: «از مالهای ایشان صدقه بگیر (بپذیر) تا آنان را به طهارت رسانی و با آن، پاکیزه‌شان کنی». یا خطاب به مؤمنان می‌فرماید: ﴿مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ

وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ﴾ [المائدة: ۶]. یعنی: «خداوند اراده ندارد بر شما سختی روا دارد ولی اراده دارد که شما را پاک کند». در عین حال می‌توان گفت که بیان آیه شریفه، نوعی تجلیل از اهل بیت را بیش از عموم دربر دارد و سیاق آیات کریمه این مفهوم را تأیید می‌کند چنانکه می‌فرماید: ﴿يُنِسَاءَ

النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ ۚ إِنَّ أَتَقِيْنَ﴾ [الأحزاب: ۳۲] یعنی

«ای زنان پیامبر، اگر تقوی داشته باشید مانند احدی از زنان نیستید».

بحث **سوم** آنستکه: چرا در میان خطاب به **زنان پیامبرص** ضمیر مذکر «**عَنکُمْ**» به کار رفته است؟ پاسخ آنستکه: این امر بنا بر قاعده «**تَغْلِیب**» صورت گرفته که چون مُراد از اهل بیت، اهل خانه پیامبرص بوده اند از اینرو، به اعتبار رسول اکرم ص و بنا بر قاعده نحوی، ضمیر مذکر بر مؤنث غلبه داده شده و شاهد کار بُرد آن نیز در **سوره هود** آمده است که از قول فرشتگان به **همسر ابراهیم** **و** می‌فرماید ﴿**أَتَعْجِبِينَ** مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحْمَتُ اللَّهِ وَبَرَكَتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ﴾^(۱) [هود: ۷۳]. در اینجا

چنانکه ملاحظه می‌شود کلمه ﴿**أَتَعْجِبِينَ**﴾ صیغه مخاطب مؤنث است و به یک زن (**ساره**) خطاب شده ولی چون سخن از اهل بیت وی به میان می‌آید به اعتبار مردخانه (**ابراهیم** **و**) ضمیر مذکر «**عَلَيْكُمْ**» استعمال فرموده و عیناً همانند آیه شریفه تطهیر است^(۲).

۱- آیا (ای زن) از امر خدا شگفتی می‌کنی؟ این، رحمت خدا و برکات او بر شما است ای اهل بیت!

۲- نکته عجیب اینستکه صاحب تفسیر «المیزان» چون به شاهد قرآنی درباره قاعده تغلیب توجه ننموده، در ارتباط میان خطاب به زنان پیامبرص و جمله ای که بعد از آن، با ضمیر مذکر آمده دچار تردید شده است و می‌نویسد: **إِنَّمَا وُضِعَتْ بَيْنَهَا إِمَّا بِأَمْرِ النَّبِيِّ ص أَوْ عِنْدَ التَّأْلِيفِ بَعْدَ الرَّحْلَةِ!** (المیزان، ج ۱۶، ص ۳۳) یعنی: «این جمله، میان خطاب به زنان، یا به دستور پیامبرص گذاشته شده و یا هنگام گردآوری قرآن، پس از رحلت پیامبر، آن را در اینجا نهاده‌اند!» و این سخن از کسی سرمی‌زند که معتقد باشد نظم آیات در سوره‌ها — مَعَاذَ اللَّهِ — به هم ریخته است! آیا این‌قول، به تحریف قرآن نزدیک نیست؟! و آیا نظم سوره‌ها، مشخص و مضبوط نبوده که گفته شده است: اگر می‌توانید سوره ای یا ده سوره همانند قرآن را

شاهد دیگر، سخن خدایتعالی درباره موسی و خانواده اوست که فرمود: ﴿فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِقَبَسٍ﴾ [طه: ۱۰]. در اینجا نیز «امْكُثُوا» و «آتِيكُمْ» هر دو جمع مذکرند.

بحث چهارم آنستکه: چطور می‌توان ادعا کرد که **زنان پیامبرص** همگی معصوم از گناه بوده‌اند؟ پاسخ آنستکه: آیه شریفه مورد بحث، اساساً اثبات عصمت برای کسی نمی‌کند بلکه به **زنان رسولص** می‌فرماید خدا و رسولش را فرمانبرید تا از اینراه خداوند شما را پاکیزه کند. مانند اینکه می‌فرماید: در مساجد، مردانی هستند که دوست دارند با عبادت خدا، پاک و مطهر شوند: ﴿فِيهِ رِجَالٌ مُّحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا﴾ [التوبة: ۱۰۸] ولی هیچکس ادعا نکرده

که اهل مسجد، همه معصوم شده‌اند! **بحث پنجم** آنستکه: به‌چه قرینه‌ای مراد از «**اهل البيت**» اهل خانه پیامبرص یعنی زنان او هستند؟ پاسخ آنستکه: در همین سوره احزاب آیه ۵۳ خدایتعالی می‌فرماید: ﴿لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ﴾ (به **بیوت** پیامبر داخل نشوید مگر که به شما

اجازه داده شود) سپس ضمن آیه مذکور، نشان می‌دهد که در همان بیوت، **زنان رسول اللهص** هستند و به میهمانان پیامبرص می‌فرماید: ﴿وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَعًا فَسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ﴾ [چون چیزی را از زنان درخواست نمودید (پرده را پس‌نزنید) از پس پرده از آنان بخواهید]. به‌علاوه، در آیه ۳۴ از سوره

بیاورید؟ ﴿فَاتُوا سُورَةَ مِنْ مَثَلِهِ﴾ (البقرة: ۲۳) ﴿فَاتُوا بِعَشْرِ سُورٍ مَثَلِهِ﴾ (هود: ۱۳).

احزاب، خطاب به زنان رسول ص می‌فرماید: ﴿وَأَذْكُرَنَّ مَا يُتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ ءَايَاتِ اللَّهِ﴾ (آیات خدا را که در بیوت شما خوانده می‌شود به یاد آرید). در این آیات شریفه نشان داده شده که بیوت پیامبر ص همان خانه‌های زنان اوست و ازیکسو آن‌خانه‌ها را به پیامبر ص نسبت می‌دهد (بُيُوتِ النَّبِيِّ) و ازسوی دیگر به زنانش منسوب می‌فرماید (بُيُوتِكُنَّ). به اضافه، قرآن مجید تصریح دارد که همسر مرد، از اهل بیت اوست چنانکه **خواهرموسی** ۵ به زن فرعون مصر گفت: ﴿هَلْ أَذُكَّرُ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ﴾ [القصص: ۱۲] یعنی: «آیا شما را به **اهل بیتی** رهنمایی بکنم که این کودک را برایتان سرپرستی کند؟» و مقصودش، **مادرموسی** بود که از اهل بیت **عمران** (پدرموسی) شمرده می‌شد.

بحث **ششم** آنستکه: با روایات فراوانی که از قول رسول اکرم ص آمده که **علی و فاطمه و حسنین** عَلَيْهِمَا السَّلَام را از اهل بیت خود شمرده و درباره طهارت آن‌ها دعا نموده چه می‌کنید؟ آیا آن‌ها قابل انکارند؟ پاسخ آنستکه خیر! آن روایات که حفاظ حدیث از شیعه و سنی آن‌ها را گرد آورده‌اند به‌هیچوجه مورد انکار ما نیستند ولی در اینجا باید توضیحی بیاوریم تا مسئله، روشن و حل شود. به‌طور کلی روایات مربوط به این موضوع را می‌توان به دو دسته تقسیم کرد:

یک دسته از روایات نشان می‌دهند گاهی که رسول-

خدا ص برای نماز صبح از کنار خانه علی ۵ و فاطمه (علیها السلام) عبور می‌کرد، ندا درمی‌داد: درود بر شما باد ای اهل بیت! نماز را دریابید، جز این نیست که خدا می‌خواهد پلیدی را از شما ببرد و پاکتان سازد. چنانکه **طبری** در تفسیرش از **أنس بن مالک** (صحابی پیامبر ص) آورده که گفت:

«أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى كَانَ يَمُرُّ بِبَيْتِ فَاطِمَةَ سِتَّةَ أَشْهُرٍ كُلَّمَا خَرَجَ إِلَى الصَّلَاةِ فَيَقُولُ: الصَّلَاةُ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا.»^(۱)

(پیامبر ص مدت شش ماه از کنار خانه فاطمه که می‌گذشت تا نماز صبح گزارد، بانگ برمی‌داشت: نماز ای اهل خانه! جزاین نیست که خدای خواهد پلیدی- را از شما اهل بیت ببرد و کاملاً پاکتان کند). این روایت که نظایر فراوان دارد و در کتب فریقین^(۲) دیده می‌شود اولاً دلالت دارد بر اینکه مراد از **اراده خداوند** برپاکی اهل بیت، **اراده تشریعی** او است زیرا از راه برگزاری **نماز** این طهارت حاصل می‌شود چنانکه خدایتعالی می‌فرماید: ﴿وَأَقِمِ

الصَّلَاةَ ۚ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ﴾ [العنکبوت:

۴۵] یعنی: «نماز را برپای دار که نماز از زشتکاری‌ها و اعمال ناپسند بازمی‌دارد». **ثانیاً** نشان می‌دهد که رسول‌خدا ص آیه شریفه را **تعمیم** داده و علاوه بر زنان خود، به حکم «**وحدت ملاک**» با وابستگان نزدیکش نیز تطبیق نموده است.

دسته دوم از روایات، صورت **اخباری** در آیه شریفه را به شکل **انشائی** (دعائی) درآورده‌اند و می‌گویند که رسول اکرم ص درباره **علی و فاطمه و حسنین علیهما السلام** به صورت دعاء به درگاه حقتعالی عرض کرده است که: خداوندا اینان اهل بیت من هستند پس پلیدی را از ایشان ببرد و کاملاً پاکشان گردان. چنانکه **طبری** از **أُمِّ سَلَمَه** (زوجه رسول‌خدا) گزارش نموده که گفت: پیامبر ص در منزل من، **علی و فاطمه و حسنین علیهما السلام** را زیر پوششی گرد آورد آنگاه به درگاه خداوند عرض

۱- تفسیر طبری، ج ۱۹، ص ۲۰۲.

۲- این حدیث را از اهل سنت (علاوه بر طبری) ترمذی در سنن و احمد بن حنبل در مسند، گزارش نموده‌اند و از امامیه شیخ مفید و شیخ طوسی در امالی خود آن را آورده‌اند.

کرد: «اللَّهُمَّ هَؤُلَاءِ أَهْلُ بَيْتِي، اللَّهُمَّ أَذْهِبْ عَنْهُمْ الرِّجْسَ وَطَهِّرْهُمْ تَطْهِيرًا»^(۱) (خداونداه، اینان اهل بیت من هستند، خدایا پلیدی را از آنان ببر و کاملاً پاکشان کن). این حدیث نیز مورد اتفاق شیعه و سنی قرار دارد و با آیه شریفه قرآن **قَابِلِ جَمْع** است جز اینکه در روایت طبرسی آمده که **أُمِّ سَلَمَه** به پیامبر خدا ص عرض کرد: **أَلَسْتُ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ؟** (آیا من از اهل بیت نیستم؟) پیامبر دوبار فرمود: **إِنَّكَ إِلَى خَيْرٍ**^(۲) (تو، سرانجام نیکی داری) و در روایت طبرسی آمده که پیامبر ص در پاسخ وی فرمود: **إِنَّكَ مِنْ أَهْلِي**^(۳) (تو نیز از اهل من هستی). به هر صورت، پیامبر خدا ص با اقتباس از آیه کریمه که صورت **خبری** دارد، به شکل **انشائی**، دعاء نموده تا به عنایات و توفیقات الهی و از راه بندگی خدا، خانواده اش به طهارت کامل نائل شوند و البته این (دعای مستجاب پیامبر ص) فضیلتی است بیش از آنچه در متن آیه شریفه دیده می شود.

* * *

۱- تفسیر طبرسی، ج ۱۹، ص ۱۰۴.
 ۲- تفسیر مجمع البیان، ج ۲۱، ص ۱۳۸.
 ۳- تفسیر طبرسی، ج ۱۹، ص ۱۰۶.

نکته‌ای از سوره فاطر

(وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٣٦﴾ ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا ۖ فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ ۖ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ ۖ إِذْنُ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٣٧﴾) میراث بران کتاب خدا

در معنای آیه سی و دوم از سوره شریفه فاطر، مفسران قرآن آراء گوناگونی آورده‌اند. اولاً اختلاف نموده‌اند که درجمله «أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ» مراد، کدام کتاب است که خدا آن را به میراث داده؟ ابوجعفر طبری روایتی از ابن عباس آورده که: **وَرَّثَهُمْ كُلَّ كِتَابٍ أُنْزِلَ** ^(۱) (خداوند همه کتابهایی را که فروفرستاده، به مسلمانان میراث داده است). **طبری**، خود این قول را برمی‌گزیند ولی با اشکالی روبرو می‌شود که: چگونه مسلمانان وارث همه کتابهای آسمانی شده‌اند و به آنها عمل می‌کنند؟ این حکم با واقعیت سازگار نیست. **طبری** برای حل این مشکل ناگزیر کلمه‌ای را (برخلاف اصل!) در تقدیر گرفته و نوشته است: **إِنَّمَا مَعْنَاهُ: «ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْإِيمَانَ بِالْكِتَابِ»** ^(۲). یعنی: «معنای آیه اینست که: ایمان به کتب آسمانی را به ایشان میراث دادیم (نه خود کتابها را!)». درحالی‌که آیه شریفه اساساً به کتب آسمانی مسلمین اشارت دارد، نه به عموم کتابهای دینی. چنانکه در آیه پیشین (سی و یکم) می‌فرماید:

۱- تفسیر طبری، ج ۱۹، ص ۳۶۸.

۲- تفسیر طبری، ج ۱۹، ص ۳۷۳.

﴿وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ﴾ (وآنچه از این کتاب به‌سوی تو وحی کردیم، حق است). سپس با الف و لام عهد (الکتاب) می‌فرماید همین کتاب را به بندگان که انتخابشان کردیم به‌میراث دادیم. بنابراین، سخن از میراث کتب سلف درمیان نیست بلکه موضوع بحث دربارهٔ وحی محمدی ص است. چیزی که طبری را در اینجا به توهم افکنده آنستکه پس- از ذکر وحی نبوی ص می‌فرماید: ﴿مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ﴾

(درحالی‌که آنچه را پیش‌از خود آمده، تصدیق می‌کند). و این جملهٔ حالیّه، سخن اصلی نیست بلکه سخنی ضمنی به‌شمار می‌آید که در مواضع گوناگون قرآن، پس‌از ذکر وحی محمدی ص دیده می‌شود و عنایت اصلی در آیهٔ مورد بحث، مربوط به خود کتاب (یعنی قرآن مجید) است (و درک این نکته، با سبک شناسی قرآن، پیوند دارد). بنابراین، الف و لام در «أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ» برای «جنس» نیامده تا شامل همهٔ کتب آسمانی شود. بلکه چنانکه گفتیم الف و لام «عهد» است.

ثانیاً درمیان مفسران دربارهٔ جملهٔ «الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا» اختلاف شده که این بندگان برگزیده، چه کسانی و برای چه امری انتخاب گشته‌اند؟ برخی آنان را همهٔ اُمّت اسلامی دانسته‌اند که برای ایمان به خدا و رسولش از میان اُمم گوناگون انتخاب شده‌اند و وارث قرآن کریم گردیده‌اند. گروهی دیگر، آن‌ها را علمای اُمّت شمرده‌اند و عده‌ای، ایشان را امامان معصوم به‌شمار آورده‌اند.

ما بنا بر روش همیشگی، لازم می‌دانیم تا به خود قرآن کریم برگردیم، به‌منطوق: ﴿وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ﴾ [الشوری: ۱۰] (درهرچه اختلاف کردید، حکمش به خدا باز می‌گردد) حلّ اختلاف را از

نکته‌ای از سوره فاطر

۲۳۱

قرآن مجید بجویم. خداوند در سوره شریفه حج درضمن خطابی عمومی به همه مسلمانان می‌فرماید:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَعْبُدُوا رَبَّكُمْ وَأَفْعَلُوا الْخَيْرَ

لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُونَ ﴿۷۷﴾ وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ ۚ هُوَ اجْتَبَاكُمْ ﴿۷۸﴾

[الحج: ۷۷ - ۷۸].

یعنی: «ای کسانی که ایمان آورده‌اید، به رکوع و سجود پردازید و خداوندتان را بندگی کنید و کارهای نیک بجای آرید، باشد که رستگار شوید * و درباره خدا چنانکه سزاوار اوست مجاهدت کنید، او شما را برگزید...».

چنانکه ملاحظه می‌شود، خدایتعالی درباره همه مؤمنان، از امتیاز **هُوَ اجْتَبَاكُمْ** (او شما را برگزید) سخن می‌گوید. پس مؤمنان راستین، همگی ازسوی خداوند توفیق یافته و برای مسلمانی برگزیده شده‌اند و بنا بر مدلول آیه ۳۲ از سوره فاطر، کتاب خدا را از پیامبرمکرم ص خود، به میراث برده‌اند. این نکته‌ای است که از جمع آیات شریفه فهمیده می‌شود. و شبیه است به آنچه که خدایتعالی درباره موسی و امت وی فرمود: ﴿وَلَقَدْ

ءَاتَيْنَا مُوسَى الْهُدَى وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْكِتَابَ ﴿۵۳﴾﴾ [غافر: ۵۳].

یعنی: «موسی را هدایت بخشیدیم و آن‌کتاب (تورات) را به بنی اسرائیل به میراث دادیم». حدیث مشهور «ثَقَلَيْنِ» هم صراحت دارد که پیامبرگرامی اسلام ص پیشاز رحلت، کتاب خدا را درمیان امت خود نهاد و به ملکوت اعلی پیوست. اما برخی از مفسران بدون توجه به شواهد و قرائن مزبور، صرفاً به دلیل اعتماد به روایات ضعیفی که آمده، گفته‌اند: این میراث، تنها و تنها به امامان معصوم منتقل شده است و دیگران سهمی از آن ندارند چنانکه شیخ **طبرسی** در «مجمع البیان» همین قول را برگزیده و می‌نویسد: «وَالْمَرْوِی

عَنِ الْبَاقِرِ ۝ وَالصَّادِقِ ۝ أَنَّهُمَا قَالَا: هِيَ لَنَا خَاصَّةٌ وَإِنَّا عُنِيَ^(۱). (روایت شده که امام باقر و صادق علیهما السلام فرمودند: این آیه مخصوص ما است و مقصود، تنها ما هستیم). با آنکه در ذیل آیه شریفه، نسبت به وارثان کتاب فرموده است: ﴿فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ

وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ إِذْنِ اللَّهِ﴾ (برخی از ایشان، به نفس خود ستمگرند و بعضی دیگر از آنها، میانه‌رو هستند و برخی از آنان به توفیق خدا، در کارهای خیر پیشگامند) و این وصف، درخور امت اسلامی است، نه سزاوار ائمه معصومین! و از اینرو زمخشری در تفسیر «کشاف» می‌نویسد: «هُم أُمَّةٌ مِنَ الصَّاحِبَةِ وَالتَّابِعِينَ وَتَابِعِيهِمْ وَمَنْ بَعْدَهُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لِأَنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُمْ عَلَى سَائِرِ الْأُمَمِ»^(۲). (آنان، اصحاب پیامبرص و تابعین ایشان و پیروان آنها هستند و کسانی که تا روز رستاخیر خواهند آمد، زیرا که خداوند ایشان را بر سایر امت‌ها برگزید).

شیخ طبرسی برای بیرون رفتن از این مشکل، به نقل از سیدمرتضی احتمال داده است که ضمیر در «فَمِنْهُمْ» به «عِبَادِنَا» برگردد، نه به: «الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا» اما درآنصورت، پیوند بقیه آیه با آغازش قطع می‌شود زیرا آیه در وصف کسانی است که وارثان کتابند و اگر موضوع میراث‌بران را از تتمه آیه جدا کنیم، تقسیم بندگان به سه دسته چندان مناسبتی با اصل بحث ندارد و اگر مقصود، امامان معصوم بودند، شایسته بود که در دنباله آیه شریفه تنها از «سَابِقِينَ بِالْخَيْرَاتِ» سخن به میان آید.

* * *

۱- مجمع البیان، ج ۲۲، ص ۲۴۳.

۲- تفسیر کشاف، ج ۳، ص ۶۱۲.

نکته ای از سوره یس

(الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ)

﴿اعتراف به گناه پس از خاموشی!﴾

در این آیه مبارکه خدایتعالی از روز رستاخیز سخن می‌گوید و می‌فرماید: «امروز بر دهانهایشان مُهر می‌نهم و دستهای آنان با ما سخن می‌گویند و پایهای آنان بدانچه می‌کردند، گواهی می‌دهند». روشن است که با شهادت هر عضوی بر عمل مخصوص خود، هیچکس در روز رستاخیز احساس ستم نمی‌کند چنانکه فرمود: ﴿الْيَوْمَ تُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ ۖ لَا ظُلْمَ

الْيَوْمَ﴾ [غافر: ۱۷] (امروز هرکسی بدانچه کرده جزا داده می‌شود، هیچ ستمی امروز در میان نمی‌آید). ولی چرا بر دهان کافران مُهر زده می‌شود تا نتوانند سخن گویند؟ به‌علاوه چگونه می‌توان آیه ۶۵ از سوره یس را با آنچه در سوره نور آمده جمع نمود که می‌فرماید: ﴿يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ

وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ [النور: ۲۴] (روزی که زبانها و دستها و پایهای آنان بدانچه می‌کردند، گواهی می‌دهند)؟ بنابر آیه مزبور، زبانها نیز گواهی خواهند داد ولی این کار با مُهر نهادن بر دهان چگونه ممکن است؟ در پاسخ به این سؤالات، بسیاری از مفسران خاموشی گرفته‌اند و برخی درصدد پاسخ برآمده‌اند و از میان ایشان شیخ طبرسی در «مجمع البیان» می‌نویسد:

«أَمَّا شَهَادَةُ الْأَلْسُنِ فَبِأَن يَشْهَدُوا بِالسَّنَةِ إِذْ رَأَوْا أَنَّهُ لَا يَنْفَعُهُمُ الْجُحُودُ وَأَمَّا قَوْلُهُ (الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ) فَلَنَّهُ يَجُوزُ أَنْ تَخْرُجَ الْأَلْسِنَةُ وَيُخْتَمَ عَلَى الْأَفْوَاهِ فِي حَالِ شَهَادَةِ الْأَيْدِي وَالْأَرْجُلِ»^(۱)!

یعنی: «گواهی زبانها بدان سبب است که چون دیدند جحد و انکار نفعی به آنان نمی‌بخشد، به زبان‌ها شهادت می‌دهند. اما درباره این گفتار خدایتعالی که (امروز بر دهانهایشان مهر می‌نهم) گوییم: جایز است که به‌هنگام گواهی‌دستان و پایها، زبانها از کام بیرون آورده شوند و بر دهانها مهر نهاده شود.»!

به‌نظر ما آنچنانکه از قرآن کریم برمی‌آید منافقان در روز رستاخیز ابتدا به انکار روی می‌آورند و حتی سوگند یاد می‌کنند که در دنیا، ایمان داشتند همانگونه که در سوره شریفه مجادله می‌فرماید: ﴿يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا تَحْلِفُونَ

لَكُمْ^ط وَتَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَى شَيْءٍ^ج أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿۱۸﴾

[المجادله: ۱۸] [روزی که خدا همه آنان را برمی‌انگیزد آنگاه برای او سوگند یاد می‌کنند چنانکه (امروز) برای شما قسم می‌خورند! و گمان می‌کنند که برجیزی هستند (اعتباری دارند!) آگاه باشید که آنان دروغگویانند]. و همچنین مشرکان در روز رستاخیز در ابتدا خواهند گفت: ﴿وَاللَّهُ رَبَّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ

﴿۲۳﴾ [الأنعام: ۲۳] (سوگند به الله - خداوندگارمان

- که ما مشرک نبودیم)! پس از این‌حال، زبان‌شان از تکلم باز می‌ماند و اعضای آنها بر کارهای ناپسندشان گواهی می‌دهند. آنگاه مهر از دهان‌شان برداشته خواهد شد و بر احوال و اعمال بد خود اعتراف می‌نمایند چنانکه می‌فرماید: ﴿فَاعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ

فَسُحَقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١١﴾ [الملک: ۱۱] (درنتیجه، به گناه خویش اعتراف کنند پس هلاکت بر دوزخیان باد). بدینصورت، میان خاموشی آن‌ها و اعترافشان به گناه جمع می‌شود و لزومی ندارد چنانکه شیخ **طبرسی** گوید زبان از کامشان بیرون کشند! زیرا اساساً مَهر نهادن بر دهان، کنایه از **سلب قدرت در امر تکلم** است.

زمخشری در تفسیر «کشاف» آنچه را ما از قرآن کریم دریافتیم با مقداری تفاوت، بدینصورت می‌آورد:

«يُرَوَّى أَنَّهُمْ يَجْحَتُونَ وَيُخَاصِمُونَ، فَتَشْهَدُ عَلَيْهِمْ جِيرَانُهُمْ وَأَهَالِيهِمْ وَعَشَائِرُهُمْ فَيَحْلِفُونَ: مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ! فَيُخَيِّمُونَ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ وَتَكَلَّمَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ»^(۱).

(روایت می‌شود که مشرکان - در روز رستاخیز- به انکار و مجادله می‌پردازند پس همسایگان و خانواده‌ها و قبائل آنان برخلافشان گواهی می‌دهند. آنگاه سوگند می‌خورند که آن‌ها مشرک نبوده‌اند! درآنها گام، بر دهانهای ایشان مَهر زده می‌شود و دستها و پاهاى آنان گواهی خواهند داد).

* * *

نکته ای از سوره صافات

(سَلِّمْ عَلَىٰ إِيَّاسِينَ ﴿١٢٦﴾ إِنَّا كَذَّلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٨﴾) سلام بر کیست؟

در تفسیر شیخ ابوالفتوح رازی می‌خوانیم که گوید: ﴿سَلِّمْ عَلَىٰ إِيَّاسِينَ ﴿١٢٦﴾﴾ سلام بر آلیاسین باد» سپس نوشته است: «آنان که آلیاسین خواندند معنا آنست که: عَلٰی آلِ مُحَمَّدٍ. و یاسین نامی است از نامهای محمد^(۱)».

این قرائت، به یقین اشتباه است و با آنچه در سوره شریفه صافات آمده سازگاری ندارد و قرائت صحیح آیه، همان ﴿سَلِّمْ عَلَىٰ إِيَّاسِينَ ﴿١٢٦﴾﴾ است که نام دیگری برای «الیاس نبی» به شمار می‌آید همانگونه که در همه مصاحف مسلمین ثبت شده و سیاق سوره صافات نیز بر آن دلالت دارد. قرآن کریم در آغاز بحث از الیاس ۵ در همان سوره کریمه می‌فرماید: ﴿وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦١﴾﴾ (همانا الیاس از فرستاده شدگان بود) سپس با فاصله چند آیه بر او درود می‌فرستد ﴿سَلِّمْ عَلَىٰ إِيَّاسِينَ ﴿٦٢﴾﴾ آنگاه می‌فرماید: ﴿إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٣﴾﴾ (به راستی که او از بندگان با ایمان ما بود) که اگر مقصود، آل محمد † بودند، لازم می‌آمد تا به لفظ جمع از آنان یاد شود و به جای «إِنَّهُ» تعبیر «إِنَّهُمْ» بکار رود و ضمیر مفرد، به وضوح بر

۱- تفسیر روح الجنان، ج ۴، ص ۴۴۸.

همان **الیاس** ۵ دلالت دارد. علاوه بر سیاق آیات، فضای سوره نیز با قرائت شاذی که ابوالفتوح آورده نمی‌سازد زیرا که در آن فضا، از پیامبران خدا: **نوح و ابراهیم و موسی و هارون** یاد می‌شود و سپس قرآن کریم بر آنان درود می‌فرستد و مناسبت ندارد که چون نوبت **الیاس** رسد، خدایتعالی او را واگذارد و بر آل محمد درود فرستد! اما اینکه به جای واژه «**الیاس**» کلمه «**الیاسین**» بکار رفته از آنرواست که برخی از واژگان قرآنی به دو صورت استعمال شده‌اند همچون **طور سیناء** (درسوره مؤمنون) و **طور سینین** (درسوره تین). پیدااست که این نامها نزد مردم به دوشکل متداول بوده‌اند و قرآن کریم نیز به هر دو صورت از آنها یاد می‌کند چنانکه **جبرائیل و جبریل و میکائیل و میکال** و امثال اینها در آثار اسلامی به فراوانی دیده می‌شوند.

شیخ **طبرسی** در بحث از «**حجت قرائات**» در مجمع‌البیان نوشته است: «**مَنْ قَرَأَ آلَ يَاسِينَ فُحِّجَتْهُنَّهَا فِي الْمُصَدَّفِ مَفْصُولَةٍ مِنْ يَسٍ**»^(۱). یعنی: (کسی که **آل یاسین** قرائت نموده دلیلش آنستکه لفظ «**ال**» را در کتابت مصحف، از «**یاسین**» جدا آورده‌اند). شگفت است که چنین کس گویی از رسم الخط معمول در صدر اسلام بی‌خبر بوده و به تنوع آن در مصحف توجه نداشته است که گاهی حروف واژه‌ای را ضمّ به یکدیگر می‌نوشتند و گاهی آن را مفصولة (جدا ازهم) به کتابت درمی‌آوردند مانند کلمه «**لِشَيْءٍ**» در آیه ۴۰ از سوره **نحل** که در آیه ۲۳ سوره **کهف** آن را به صورت «**لِشَايٍ**» نگاشته‌اند و جدا نمودن «**إِل**» از «**یاسین**» از همین مقوله است و مسلمانان از صدر اسلام تا کنون این رسم الخط را حفظ کرده‌اند مبادا با تغییر آن، در کلام الهی تحریفی روی دهد و این کار، دقت و احتیاط آنان را در حفظ قرآن کریم از دگرگونی نشان می‌دهد. سخن دیگر

درباره نام مبارک پیامبر مکرم اسلام ص است که به‌جز یکره‌ایت ضعیف هیچ دلیلی نداریم که اسم خجسته‌اش در صدر اسلام «یاسین» بوده است تا بتوانیم گفت که آل یاسین همان آل محمدند. یاسین از حروف مقطّع در اوائل سُور شمرده می‌شود و کسی که گمان برده، نام رسول‌خدا ص بوده است، از خطاب «إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ» به اشتباه افتاده که جواب قسم برای «وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ» به‌شمار می‌آید و اگر قرار باشد که هرخطابی پس از حروف مقطّعه، آن حروف را به اسم پیامبر تبدیل کند باید که «حم عسق» در سوره شوری نیز از نامهای رسول اکرم ص شمرده شود زیرا پس از آن می‌خوانیم: (كَذَلِكَ يُوحَىٰ إِلَيْكَ...) با آنکه هیچکس چنین ادّعائی نکرده است.

برخی از مترجمان فارسی قرآن، آیه «یس» را به‌معنای «ای سید رسولان» ترجمه نموده‌اند^(۱) و حرف «یاء» را که از حروف هجاء به‌شمار می‌آید به‌جای حرف نداء یعنی «یا» پنداشته‌اند که به فرض صحت باید گفت در آن صورت تنها «سین» بر پیامبر اکرم ص اشارت دارد و لذا آل محمد ﷺ را «آل سین» باید شمرده، نه «آل یاسین»! پیدا است که اقوال مزبور، پایه و اساس صحیحی ندارند.

* * *

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای مهدی الهی قمشه‌ای نگاه کنید.

نکته‌ای از سوره ص

(قَالَ يٰٓإِبْرٰهٖمُ مَا مَنَعَكَ اَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتَ بِيْـدَيَّ ۚ اَسْتَـكْبِرْتَ اَمْ كُنْتَ

مِنَ الْعٰلِيْنَ ﴿٥٦﴾) دست خدای سبحان!

کلمه «ید» و جمع آن «أیدی» بارها در قرآن کریم بکار رفته و حتی به خدایتعالی نسبت داده شده است ولی این نسبت برای خداوند به‌نحو «مجاز» آمده و هیچ مفسری لاأقل در پاره‌ای از موارد، نتوانسته مجاز بودن آن را انکار نماید. مثلاً همه می‌دانیم که خداوند، فرمانروای عالم است ولی قرآن مجید می‌فرماید: ﴿بِيْـدِهِ الْمُلْكُ﴾ [المُلْك: ۱] یعنی:

«فرمانروایی به‌دست اوست». در اینجا دست، به-معنای قدرت بکار رفته و فرمانروایی بر جهان در قدرت خدایتعالی است. در سوره شریفه صاد که آیه-ای از آن مورد بحث ما قرار دارد، دوبار کلمه «دستها» استعمال شده که به اتفاق مفسران در معنای قُوّت و قدرت آمده‌اند چنانکه می‌فرماید: ﴿وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْاَيْدِ﴾ [ص: ۱۷] یعنی:

«بنده ما داود را به‌یاد آر که دارای دستها^(۱) (توانمندیها) بود». همچنین در آیه ۴۵ می‌خوانیم: ﴿وَاذْكُرْ عَبْدَنَا اِبْرٰهٖمَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ اُوْلٰى الْاَيْدِى وَالْاَبْصِرِ ﴿٥٦﴾﴾

۱- هرچند «أید» به معنای دستان آمده است ولی «ذَا الْاَیْدِ» را گروهی به معنای «ذَا الْقُوَّة» آورده‌اند و آن را به معنای جمع نگرفته‌اند ولی به هرصورت چون کلمه مزبور از لفظ «ید» به معنای دست ساخته شده همگی اتفاق دارند که معنای مجازی به خود گرفته است چنانکه ابوعبیده در کتاب مجازات القرآن (ج ۲، ص ۱۷۹) از آن یاد کرده است.

[بندگان ما ابراهیم و اسحق و یعقوب را به یاد آر که دارای **دستها** و **دیدگان** (توانمندیها و بینشها) بودند]. روشن است که تعبیر «**ذَا الْأَيْدِ**» و «**أُولَى الْأَيْدِ**» در این آیات را نمیتوان به معنای داشتن **عضو مخصوص** تفسیر نمود زیرا آیات شریفه در مقام **تکریم** پیامبران مزبور آمده اند درحالی که کافران و مخالفان خدا نیز از داشتن دستها و دیدگان بی-نصیب نبوده و نیستند.

قرآن کریم گاهی امر **خلقت** را به دستان خدا مربوط دانسته و مثلاً می فرماید: ﴿أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ

مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَمًا﴾ [یس: ۷۱] یعنی: «آیا آنان ندیده اند که ما از آنچه **دستانمان** ساخته است برای ایشان چهارپایانی آفریده ایم؟». ولی در جای دیگر، آفرینش انواع جانداران (و از جمله چهارپایان) را به **قدرت خداوند** نسبت می دهد و می فرماید: ﴿وَمِنْهُمْ مَّنْ يَمْشِي عَلَىٰ أَرْبَعٍ ۖ يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٥﴾ [النور: ۴۵] یعنی: «... از

انواع جنبندگان، چهارپایانند، خدا هرچه را می خواهد می آفریند همانا که خدا بر هرچیز **قدرتمند** است». باتوجه بدانچه گفتیم مفهوم آیه ۷۵ سوره صاد، روشن می شود که خدای سبحان درباره **آدم** و به **ابلیس** می فرماید: «ای ابلیس! چه چیز تو را بازداشت که برای آنچه به **دو دست خودم** آفریدم، سجده نکنی؟...» تعبیر «**دو دست**» گروهی را به گمان افکنده که خدای سبحان همچون آدمیان، دارای دو دست است! **ابن قیم** در تفسیرش بر همین قول رفته و می نویسد:

فَلَا يَحْتَمِلُ «خَلَقْتُ بِيَدَيَّ» مِنَ الْمَجَازِ مَا يَحْتَمِلُهُ «عَمِلْتُ أَيْدِينَا» فَإِنَّ كُلَّ أَحَدٍ يَفْهَمُ مِنْ قَوْلِهِ «عَمِلْتُ أَيْدِينَا» مَا يَفْهَمُهُ مِنْ قَوْلِهِ: عَمِلْنَا وَخَلَقْنَا، كَمَا يَفْهَمُ ذَلِكَ مِنْ قَوْلِهِ: «بِمَا

كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ» وَأَمَّا قَوْلُهُ «خَلَقْتُ بِيَدَيَّ» فَلَوْ كَانَ الْمُرَادُ مِنْهُ مُجَرَّدَ الْفِعْلِ لَمْ يَكُنْ لِذِكْرِ الْيَدِ بَعْدَ نِسْبَةِ الْفِعْلِ إِلَى الْفَاعِلِ مَعْنَى فَكَيْفَ وَقَدْ دَخَلَتْ عَلَيْهَا الْبَاءُ؟ فَكَيْفَ إِذَا ثَبِتَ^(۱)؟

یعنی: احتمال نمی‌رود که «خَلَقْتُ بِيَدَيَّ» معنای مجازی داشته باشد چنانکه در «عَمِلْتُ أَيْدِينَا» احتمال مجاز وجود دارد، زیرا هرکس از «عَمِلْتُ أَيْدِينَا» همان مفهوم عمل کردیم و آفریدیم را می‌فهمد چنانکه از آیه «بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ» آن را درمی‌یابد. اما این سخن که فرمود: «خَلَقْتُ بِيَدَيَّ» اگر مراد تنها عمل آفرینش بود، ذکر دست پس از نسبت فعل به فاعل، دیگر معنایی نداشت با اینکه حرف «باء» بر کلمه «يَد» داخل شده و با وجود آنکه واژه «يَد» به صورت مثنی آمده است!

چنانکه ملاحظه می‌شود ابن قیم پذیرفته است که نسبت دستها برای خدای سبحان در آیه «عَمِلْتُ أَيْدِينَا» نسبتی مجازی است (و به معنای قدرت آمده) ولی این مفهوم را برای «خَلَقْتُ بِيَدَيَّ» نمی‌پذیرد. و اما پاسخ از اشکال‌های او اینست که در سوره شریفه «ذَارِيَات» خدایتعالی می‌فرماید: ﴿وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ﴾ [الذاریات: ۴۷] یعنی: «آسمان را با دستان ساختیم» در این آیه کریمه اولاً ذکر دستها پس از نسبت فعل به فاعل (بَنَيْنَا) آمده است و ثانیاً حرف «باء» بر کلمه ایدی داخل شده (بِأَيْدٍ) درحالی‌که همه مفسران سلف (که ابن قیم آراء آنها را قبول دارد) کلمه «بِأَيْدٍ» را در این آیه شریفه مجاز دانسته و به معنای «بِقُوَّة» تفسیر کرده‌اند چنانکه ابوجعفر طبری در تفسیرش از ابن عباس و مجاهد و قتاده و منصور و ابن زید و سفیان گزارش نموده و از هیچکس خلاف آن را نقل نکرده است و خود نیز همین قول را می‌پسندد.^(۲) مسئله‌ای که باقی می‌ماند بکار بردن

۱- تفسیر القیم، اثر محمد بن ابی‌بکر بن قیم، ص ۴۵۴.
 ۲- به تفسیر جامع البیان طبری، ج ۲۱، ص ۵۴۵ و ۵۴۶ نگاه کنید.

واژه «یَد» به صورت مثنی است که آنهم شاهد قرآنی دارد چنانکه می‌فرماید: ﴿بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ﴾ [المائدة: ۶۴]. یعنی: «بلکه **دو دست** او باز است و هرگونه که بخواهد می‌بخشد» و در این آیه نیز صنعت مجاز به کار رفته و برای نشان دادن **کثرت بخشش** خداوند، تعبیر «یَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ» را به میان آورده است چنانکه در آیه دیگر فرمود: ﴿وَلَا تَجْعَلْ

يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ﴾ [الإسراء: ۲۹]

یعنی: «دستت را بسته برگردنت مگذار و آن را به کلی باز مکن»^(۱) اما اصرار بر **جمود در ظواهر**، موجب می‌شود که آیات شریفه دیگر نیز که ذکر «**دستها**» در آن‌ها آمده، حمل بر ظاهر گردند و در آن صورت، میان «**دو دست**» و «**دستها**» تباین پیش می‌آید، مگر ممکن است کسی که **دو دست** دارد در عین حال، **چند دست** داشته باشد؟! از همین رو برخی از مفسران علت ذکر دو دست را در آیه ۶۴ از سوره مائده چنین تفسیر نموده اند که: ﴿بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ﴾ مُبَالَغَةٌ فِي الْوَصْفِ بِالْجُودِ وَتَشْيِ الْيَدِ لِإِفَادَةِ الْكَثْرَةِ إِذْ غَايَةُ مَا يَبْدُلُهُ السَّخِيُّ مِنْ مَالِهِ أَنْ يُعْطَىٰ بِيَدَيْهِ^(۲). یعنی: (بلکه دو دست او باز است) مبالغه در وصف خدایتعالی به لحاظ بخشش او است و دست را مثنی آورده برای افاده کثرت زیرا نهایت بخشش سخاوتمند از مالش، آنستکه با دو دست خود آن را به کسی عطا (پیشکش) کند».

همین معنا در آیه ۷۵ از سوره صاد ملاحظه می‌گردد و هنگامی که می‌فرماید: ﴿خَلَقْتُ يَدَيَّ﴾ (به دو دست خودم او را آفریدم) این مفهوم متبادر می‌شود که در خلقت آدم **۷، واسطه ای** (چون پدر و مادر) در

۱- بسته بودن دست، کنایه از بخل و گشاده بودن آن، کنایه از کثرت بخشش است (که امساک و افراط در آن برای بندگان جایز نیست).

۲- تفسیر الجلالین، ج ۱، ص ۱۰۶.

کار نبوده و خدایتعالی خود، او را با **کمال** **قدرتش** به وجود آورده است به‌ویژه با توجه به آیه کریمه ﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ﴾ [الشوری: ۱۱] که خداوند را از مشابَهت با مخلوقات منزّه باید شمرد. اگر ما بخواهیم در همه‌جا اصرار بر جمود در ظواهر داشته باشیم، معلوم نیست با آیه شریفه: ﴿لَا تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ﴾ [الحجرات: ۱] چه باید کنیم؟ میان دودست خدای سبحان کجاست که نباید از آن پیشی گرفت؟! آیا معنای آیه کریمه این نیست که از حکم خدا پیشی نگیرید؟

*

*

*

نکته‌ای از سوره زمر

(وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ ۖ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٣٦﴾)

دعوتگران و تصدیق‌کنندگان قرآن:

در معنای این آیه شریفه، مفسران اختلاف شگفتی دارند. **طبرسی** در تفسیرش آورده که **سُدّی** گفته است مراد از ﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ﴾ **جبریل** است و ﴿صَدَّقَ بِهِ﴾ بر **محمد** اشارت می‌نماید.^(۱) و از قول **ابوالعالیه** گزارش نموده که ﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ﴾ **رسول خدا ص** و ﴿صَدَّقَ بِهِ﴾ **ابوبکر** است.^(۲) **طبری** در جامع‌البیان همین معنا را از علی نقل می‌کند.^(۳) در عین‌حال **طبرسی** گوید ﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ﴾ **محمد ص** است و ﴿صَدَّقَ بِهِ﴾ **علی** است.^(۴) و این قول را به ائمه † نسبت می‌دهد. **قتاده** گفته است

﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ﴾ **رسول خدا ص** و ﴿صَدَّقَ بِهِ﴾ **مؤمنانند**.^(۲) **سُدّی** گفته که هر دو جمله به **رسول خدا ص** اشارت دارد^(۲)...

آنچه مایه شگفتی می‌شود اینست که مفسران مزبور کمتر به سیاق آیه شریفه و نکات آن توجه کرده‌اند و گرنه **اولاً** درمی‌یافتند که ﴿صَدَّقَ بِهِ﴾ بدون تکرار

۱- و ۲- مجمع‌البیان، جزء ۲۳، ص ۱۵۵.

۳- جامع‌البیان، ج ۲۰، ص ۲۰۵.

۴- مجمع‌البیان، جزء ۲۳، ص ۱۵۵.

۲- و ۲- جامع‌البیان، ج ۲۰، ص ۲۰۵.

۳- مجمع‌البیان، ج ۲۳، ص ۱۵۵.

موصول، به جمله ﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ﴾ عطف شده است و اگر دو شخصیت جدا از یکدیگر بودند، لازم می‌آمد که اسم موصول تکرار گردد و جمله به صورت «الَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَالَّذِي صَدَّقَ بِهِ» درآید. این نکته را ابن عباس دریافت و به گزارش طبرسی گفته است: «وَلَوْ كَانَ الْمُصَنِّقُ بِهِ غَيْرَهُ لَقَالَ: وَالَّذِي صَدَّقَ بِهِ».^(۳)

ثانیاً خبری که برای جمله مزبور آورده شده یعنی ﴿أُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ﴾ به صورت جمع آمده است بنابراین، مبتدای جمله نیز اشاره به فرد خاصی ندارد تا او را با جبریل یا ابوبکر و غیره تطبیق دهیم و لذا باید کلمه «الَّذِي» را در ﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ﴾ برای جنس بگیریم چنانکه در آیه شریفه: ﴿وَحُضِّمُ كَالَّذِي حَاضُوا^۴ أُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ﴾ [التوبة: ۶۹] ملاحظه می‌شود. و نیز مانند: ﴿كَالَّذِي يُفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ﴾ [البقرة: ۲۶۴] که اسم موصول «الَّذِي» در اینجا به معنای جمع آمده به دلیل آنکه در پایان آیه می‌فرماید: ﴿لَا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا﴾. علاوه بر آنچه گفتیم، سیاق آیه شریفه را نیز لازمست در نظر داشت که ابتدا می‌فرماید:

﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُ^۵ أَلَيْسَ فِي

جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ﴾ [الزمر: ۳۲] یعنی: «پس کیست

ستمکارتر از کسی که بر خدا دروغ بست و پیام راستین (او) را که به سویش آمده تکذیب نمود، آیا در دوزخ جایگاهی برای کافران (حق‌پوشان) نیست؟» سپس در پی این آیه کریمه از مؤمنانی که دیگران را به پیام خدا فرامی‌خوانند و خود آن را تصدیق نمودند، سخن می‌گوید و می‌فرماید: ﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ

نکته ای از سوره زمر

۲۴۹

وَصَدَقَ بِهِ^۱ أَوْلِيَاكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٣٣﴾ هُمْ مَّا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ^۲ ذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٤﴾ [الزمر: ۳۳ - ۳۴] یعنی: «و کسی که پیام راستین را آورد (و دیگران را بدان فراخواند) و خود آن را تصدیق نمود آنان، همان متقیانند. برای ایشان نزد خداوندگارشان هرچه بخواهند فراهم است، اینست پاداش نیکوکاران». **ابو حیان اندلسی** در تفسیر ادیبانه «البحر المحيط» این معنا را به خوبی دریافته و می نویسد:

﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ مُعَادِلٌ لِقَوْلِهِ ﴿فَمَنْ أَظْلَمُ﴾ وَ ﴿صَدَقَ بِهِ﴾ مُقَابِلٌ لِقَوْلِهِ ﴿وَكَذَبَ بِالصِّدْقِ﴾ وَ ﴿وَالَّذِي﴾ جِنْسٌ كَأَنَّهُ قَالَ: وَالْفَرِيقُ الَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَيَدُلُّ عَلَيْهِ ﴿أَوْلِيَاكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ﴾ وَجَمَعَ كَمَا أَنَّ الْمُرَادَ بِقَوْلِهِ ﴿فَمَنْ أَظْلَمُ﴾ يُرَادُ بِهِ جَمَعَ وَلِذَلِكَ قَالَ ﴿مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ﴾^(۱).

یعنی: ﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ﴾ در مقابل ﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ﴾ آمده است و ﴿وَصَدَقَ بِهِ﴾ در برابر ﴿وَكَذَبَ بِالصِّدْقِ﴾ قرار دارد و کلمه ﴿وَالَّذِي﴾ جنس است مانند آنکه فرموده باشد (الْفَرِيقُ الَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ) و بر این معنا عبارت ﴿أَوْلِيَاكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ﴾ دلالت می کند که این نیز به لفظ جمع آمده است همانگونه که از ﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ﴾ نیز اراده جمع شده و از این رو فرمود: ﴿أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ﴾.

* * *

نکته‌ای از سوره فصلت

(سُئِرِهِمْ ءَايَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ ۖ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٢﴾) ارائه آیات در آفاق و
 آنفس

د رباره این امر که: «خدایتعالی آیات خویش را به کسانی در آفاق و در وجود آن‌ها نشان خواهد داد تا حق برایشان روشن گردد» مفسران قرآن سخنان گوناگونی گفته‌اند. اما در این موضوع اتفاق نظر دارند که گروه مورد اشاره در آیه شریفه «کافران» هستند زیرا ضمیر جمع در ﴿سُئِرِهِمْ﴾ به آن‌ها بازمی‌گردد که در آیه پیشین ذکرشان رفته و درباره آنان فرموده است: ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ

مَنْ عِنْدَ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ ۖ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾» [فصلت: ۵۲]. یعنی: «بگو مرا خبر دهید که اگر قرآن از نزد خدا باشد سپس شما بدان کفر ورزید، چه کسی گمراه‌تر است از آنکس که در اختلافی ژرف با حق به سر می‌برد؟». اما آیات آفاق و آنفس که به کافران ارائه خواهد شد چیست و این‌کار در چه زمانی رخ خواهد داد؟ و روشن شدن حق برای کفار در کدام مسئله است؟ سخن اهل تفسیر در این مسائل، به اختلاف آمده و هردسته نظر و رأی ویژه‌ای را به میان آورده‌اند.

شیخ طبرسی در تفسیر «مجمع البیان» از عطاء و ابن زید نقل کرده که آندو گفته‌اند: «أَنَّ الْمَعْنَى سُئِرِهِمْ حُجَجَنَا وَدَلِيلُنَا عَلَى التَّوْحِيدِ فِي أَفَاقِ الْعَالَمِ وَأَقْطَارِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ... حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَيْ

يُظْهِرُ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَيَّ أَنَّ اللَّهَ الْحَقُّ»^(۱) (معنای آیه اینستکه: ما حجت‌ها و دلائل خود را در آفاق جهان و اقطار آسمان و زمین و در نفوس آنان بدانها نشان خواهیم داد تا برایشان آشکار شود که خدا حق است). این قول، چندان موجه نیست زیرا وعده مزبور به‌ظاهر در **آینده** ایفاء خواهدشد چنانکه فعل مستقبل (**سَنُرِيهِمْ**) بر آن دلالت دارد ولی پیش-از نزول این‌سوره شریفه، آیات گوناگون و روشنی درباره توحید آمده و یگانگی خدا برای کافران در آن روزگار به اثبات رسیده بود.^(۲) به‌علاوه ضمیر مفرد در (**أَنَّهُ الْحَقُّ**) به **قرآن** مجید بازمی‌گردد، نه به یکتایی خداوند چنانکه درآیه پیشین بحث ازقرآن به‌میان آمده و فرموده است: ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ

مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ﴾ ممکن است گفته شود که: ارائه آیات در آفاق و انفس مربوط به کافران آینده است که با **اکتشافات علمی تازه** روبرو خواهندشد و حقانیت قرآن مجید بر آنها روشن می‌گردد. پاسخ اینستکه: ضمیر جمع در «**سَنُرِيهِمْ**» شامل کفار عصر نبوی ص نیز می‌شود و لازم است در آینده، آنان نیز شاهد آیات مزبور باشند. پس باید اندیشید زمانی که کفار معاصر با رسول خدا ص و نیز کافران دورانهای آینده، شاهد آن آیات خدایی خواهندشد، چه زمانی است؟ آیا این امر در **دنیا** پیش می‌آید یا در **قیامت**؟

قول دیگر، سخنی است که از **حسن بصری** و **مجاهد** و **سُدی** نقل کرده‌اند. بنابه گزارش ابوجعفر **طبری**، سُدی گفته است: «يَقُولُ مَا نَفْتَحُ لَكَ يَا مُحَمَّدٌ مِنَ الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ فِي أَهْلِ

۱- تفسیر مجمع البیان، جزء ۲۴، ص ۳۳.

۲- سوره فُصِّلَتْ لأقل پس از پنجاه و چند سوره قرآن نازل شده است (به کتاب الفهرست اثر محمد بن اسحاق ندیم، فنّ سوّم از مقاله اوّل و نیز کتاب مقدّماتان فی علوم القرآن ص ۱۱ و ۱۵ بنگرید).

مَكَّةَ، نَفَتْحُ لِكَا مَكَّةَ»^(۱) (می‌فرماید: ای محمد ما برای تو آفاق را فتح می‌کنیم و مقصود از **فِي أَنْفُسِهِمْ**، اهل مکه هستند که می‌فرماید ما آن‌شهر را نیز برای تو می‌گشاییم). بنا بر این رأی، مراد از آفاق، سرزمین‌هایی است که مسلمانان بر آن‌ها دست یافتند ولی واژه مزبور که جمع «**أَفَق**» باشد در قرآن کریم به معنای «**سرزمین**» نیامده بلکه به **نواحی آسمان** اشاره دارد چنانکه می‌فرماید: ﴿وَلَقَدْ

رَأَاهُ بِالْأَفْقِ الْأَيْبِنِ﴾ [التکویر: ۲۳] و نیز فرموده: ﴿وَهُوَ

بِالْأَفْقِ الْأَعْلَى﴾ [النجم: ۷]. باوجود این، اعلام مفسران

از سنی و شیعی همین‌قول را پسندیده و برگزیده‌اند. به‌عنوان نمونه **زمخشری** (مفسر بزرگ سنی) در تفسیر **کشاف** می‌نویسد: «يَعْنِي مَا يَسَّرَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لِرَسُولِهِ ص وَالْخُفَاءِ مِنْ بَعْدِهِ وَنُصَّارَ دِينِهِ فِي أَفَاقِ الدُّنْيَا وَبِلَادِ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ عُمُومًا وَفِي بَاحَةِ الْعَرَبِ خُصُوصًا مِنَ الْفَتْوحِ».^(۲) (مقصود فتوحاتی است که خدای عزوجل برای پیامبرش و خلفای پساز او و یاری‌کنندگان آئینش از آفاق دنیا و شهرهای خاور و باختر عموماً میسر ساخته و خصوصاً فتح‌هایی که در سرزمین عرب رُخ داده است).

و نیز از مفسران نامدار شیعی، صاحب تفسیر «**المیزان**» در توضیح آیه شریفه چنین مرقوم داشته است: «الآيَاتُ الَّتِي شَاطَهَا إِثْبَاتُ حَقِيقَةِ الْقُرْآنِ هِيَ الْحَوَادِثُ وَالْمَوَاعِيدُ الَّتِي أَخْبَرَ الْقُرْآنُ أَنَّهَا سَتَقَعُ كَأَخْبَارِهِ بِإِذْنِ اللَّهِ سَيَنْصُرُ نَبِيَّهُ صَ وَالْمُؤْمِنِينَ وَيُمْكِّنُ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَيُظْهِرُ دِينَهُمْ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَيَنْتَقِمُ مِنَ الْمُشْرِكِي قُرَيْشٍ»^(۳). (نشانه‌هایی‌که درمقام اثبات حقایق قرآنی قرار دارند، همان رویدادهای موعودی به‌شمار می‌روند که قرآن خبر داده است در آینده رخ خواهند داد مانند خبر دادن از اینکه خداوند پیامبرش و مؤمنان را یاری

۱- تفسیر طبری، ج ۲۰، ص ۴۶۲.

۲- تفسیر کشاف، ج ۴، ص ۲۰۶.

۳- تفسیر المیزان، ج ۱۷، ص ۴۳۰.

خواهد کرد و در زمین بدانها قدرت می‌بخشد و آئین ایشان را بر همهٔ ادیان پیروز خواهد کرد و از مشرکان قریش انتقام می‌گیرد).

هرچند ذکر فتوحات مزبور در قرآن کریم رفته است ولی شاهد و دلیلی نداریم تا نشان دهد که آیهٔ مورد بحث بر فتوحات مسلمین دلالت دارد و مقصود از «آفاق» سرزمینهای مفتوحه و مراد از «انفس» فتح مکه است بلکه ظاهر آیهٔ شریفه، خلاف آن را نشان می‌دهد زیرا «مجازگویی» بدون قرینه، برخلاف اصل است.

قول دیگری نیز در تفسیر آیهٔ مزبور آمده که موافق با رأی ارباب **تصوف** است و گویند که: آیهٔ شریفه، به شهود اهل حق در آفاق و انفس اشارت دارد چنانکه در تفسیر منسوب به **نعمت الله ولی کرمانی** ملاحظه می‌کنیم که مرقوم داشته است: «**سَنُرِيهِمْ هَذِهِ الْحَقَائِقَ فِي الْآيَاتِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهَا هِيَ الْحَقُّ بِعَيْنِهِ... لَا حَقَّ الْحَقِّ مِنَ الْحَقِّ لِأَهْلِ الْحَقِّ**»^(۱). (این حقایق را در آیات و در نفوس ایشان به آن‌ها نشان خواهیم داد تا برایشان روشن گردد که آن‌ها عین حقند... حق از سوی حق، برای اهل حق آشکار می‌شود). این معنا نیز با دلالت آیهٔ کریمه منطبق نیست زیرا چنانکه مفسر، ادعا می‌نماید حق از سوی حق برای اهل حق روشن می‌شود، نه برای کافران! و مفسران قرآن، اجماع دارند که در این آیهٔ شریفه، ضمیر «**سَنُرِيهِمْ**» به کسانی که کفر ورزیده‌اند بازمی‌گردد.

برای دست یافتن به تفسیر صحیح آیهٔ مورد بحث لازمست مانند همیشه به خود قرآن کریم بازگردیم و علاوه بر دقت در سیاق و قرائن هرآیه، گفتار مشابه آن را در قرآن جستجو کنیم و از مقایسهٔ آن‌ها به معنا و مقصود آیهٔ شریفه پی ببریم. آنچه در قرآن مجید به آیهٔ ۵۳ از سورهٔ **فُصِّلَتْ** شباهت دارد، **سخن پایانی** خداوند در سورهٔ کریمه **نمل** است

۱- مجموعهٔ رسائل شاه نعمت الله ولی، بخش تفسیر قرآن، ص ۱۰۲ و ۱۰۳.

نکته‌ای از سوره فُصِّلَتْ

۲۵۵

(چنانکه آیه مورد بحث، نیز در خاتمه مباحث سوره فُصِّلَتْ می‌آید). در آیه ۹۳ از سوره نمل می‌خوانیم:

﴿سِيرِكُمْ ءَايَتِهِ ۖ فَتَعْرِفُونَهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾^(۱) یعنی:

«(خدا) آیات خود را به شما نشان خواهد داد پس آن‌ها را خواهید شناخت و خداوندت از آنچه می‌کنید بی‌خبر نیست». این آیه کریمه از چند جهت، با آنچه در سوره فُصِّلَتْ آمده، شباهت و هماهنگی دارد. اولاً هردو آیه از ارائه آیات خدا به کسانی در آینده سخن می‌گویند (سُذِرِيهِمْ آيَاتِنَا. سِيرِكُمْ آيَاتِهِ). ثانياً هردو آیه از شناخت و روشن شدن ضروری حق برای آنان حکایت می‌نمایند (حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَهُمُ أَنَّهُ الْحَقُّ. فَتَعْرِفُونَهَا). ثالثاً هردو آیه در معرفی آن‌گروه ضمیر جمع را به کار برده‌اند (سُذِرِيهِمْ. سِيرِكُمْ) درحالی‌که از قرائن دانسته می‌شود گروه مزبور همان مخالفان قرآنند نه مؤمنان! (ثُمَّ كَفَرْتُمْ. وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ^(۲)). اینک باید دانست مفسران قرآن گویند که سخن تهدیدآمیز سوره نمل، از آیاتی حکایت می‌نماید که به هنگام فرارسیدن قیامت در آفاق و در نفوس آدمیان به‌ظهور خواهند پیوست^(۳) (همچون رویدادهای سهمناکی که در آسمانها رخ می‌دهند و در پی آن‌ها، نفوس کافران زنده شده محاسبه و تعذیب خواهند گشت). آنجاست که به قول قرآن مجید، کافران خواهند گفت: ﴿هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ

الْمُرْسَلُونَ﴾ [یس: ۵۲] «اینست آنچه خدای رحمن (در کتابش) وعده داد و پیامبران راست گفتند.» بنابراین، می‌توان آیه شریفه سُذِرِيهِمْ آيَاتِنَا... را نیز بر همین معنی حمل کرد و آن را مربوط به آیاتی

۱- به لحن تهدیدآمیز آیه شریفه توجه شود.

۲- در کشاف می‌نویسد: ذلک حین لا تنفعهم المعرفة یعنی فی الآخرة (ج ۳، ص ۳۸۰). دیگر مفسران نیز شبیه این قول را آورده‌اند.

دانست که در صحنه‌های قیامت به ظهور می‌رسند و پیشگویی‌های قرآن را بر عموم کافران (چه آن‌هایی که در عصر پیامبر اسلام ص می‌زیستند و چه کفار دورانهای بعد) اثبات و روشن خواهند کرد. پس زمان موعود نشان دادن آیات مزبور، تنها به- هنگام فرارسیدن قیامت است. قرینه‌ای که بر استحکام این تفسیر می‌افزاید آنستکه پس از آیه مورد بحث، بلافاصله از تردید کافران نسبت به ملاقات خداوند در **قیامت** سخن گفته شده است (بدون آنکه ضمائر آیه پیشین تغییر کنند) چنانکه می- فرماید: ﴿أَلَا إِنَّهُمْ فِي مَرِئَةٍ مِّن لِّقَاءِ أَلَّا رَبَّهُمْ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ﴾

[فصلت: ۵۴] «آگاه باش که ایشان از ملاقات خداوند خویش در تردیدند، آگاه باش که او بر همه چیز احاطه دارد»^(۱). شاهد دیگری از قرآن کریم که معنای مزبور را روشنتر می‌نماید، آیه ۳۷ سوره انبیاء و آیات پس از آن است که می- فرماید: ﴿خُلِقَ الْإِنْسَنُ مِنْ سَأْوَرِكُمْ عَجَلٍ ءَايَتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ﴾ *

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿﴾ [آدمی از شتاب آفریده شده^(۲) به زودی آیات خود را به شما نشان خواهم داد پس (آن‌ها را) از من با شتاب نخواهید. و گویند که این وعده - اگر راستگویید - کی خواهد رسید؟...]. آنگاه صحنه آخرت و عذاب کافران را بیان می‌فرماید و نشان می‌دهد که آیات مزبور مربوط به جهان بازپسین است.

* * *

۱- به شباهت هردو سوره در پایان آیات، نیز توجه شود ﴿أَلَا إِنَّهُمْ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ﴾ - ﴿وَمَا رَبُّكَ بِغَفْلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾.

۲- این تعبیر، برای مبالغه در وصف شتاب ورزیدن آدمی آمده است.

نکته‌ای از سوره شوری

(وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا^۱ مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا أَلَكْتُبُ وَلَا

الْإِيمَنُ وَلَكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا) مقصود از روح در این آیه چیست؟

در این آیه کریمه از «روحی» سخن به میان آمده که برای وحی به سوی پیامبر اسلام ص ارسال شده است. مفسران قرآن کریم درباره روح مزبور، اقوال مختلفی آورده‌اند. یکی آنکه مقصود از آن، خود قرآن است چنانکه برخی از قدمای اهل تفسیر مانند قتاده و جبائی بر این قول رفته‌اند و گفته‌اند: «مَعْنَاهُ الْقُرْآنُ لِأَنَّهُ يَهْتَدِي بِهِ فِيهِ حَيَاةٌ مِنْ مَوْتِ الْكُفْرِ»^(۱) (معنای این روح، همان قرآن است زیرا که با آن هدایت صورت می‌پذیرد و در آن، حیات روحانی از مرگ کفر وجود دارد). زمخشری در کشاف نیز بر این قول رفته و می‌نویسد: «يُرِيدُ مَا أُوحِيَ إِلَيْهِ لِأَنَّ الْخَلْقَ يُحْيَوْنَ بِهِ فِي دِينِهِمْ كَمَا يُحْيَى الْجَسَدُ بِالرُّوحِ»^(۲) (مراد، چیزی است که به پیامبر وحی شده زیرا که مردمان در دین خود به وسیله آن حیات پیدا می‌کنند چنانکه پیکر آدمی با روح زنده می‌شود).

قول دوم، سخنی است که شیخ طبرسی در تفسیر «جوامع الجامع» نقل نموده که: «هُوَ مَلَكٌ أَعْظَمُ مِنْ جِبْرِئِيلَ وَمِيكَائِيلَ كَانَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ص»^(۳) (آن روح، فرشته‌ای است بزرگتر از جبرئیل و میکائیل که با رسول خدا ص همراه بوده است). و در تفسیر «مجمع البیان» آن را به ابوجعفر باقر و ابوعبدالله صادق و نسبت

۱- تفسیر مجمع البیان، جزء ۲۴، ص ۶۶.

۲- تفسیر کشاف، ج ۴، ص ۲۳۴.

۳- تفسیر جوامع الجامع، ج ۴، ص ۵۷.

می‌دهد^(۱) و صاحب تفسیر «المیزان» نیز در برابر **آلوسی** صاحب تفسیر «روح المعانی» از این قول جانب‌داری می‌نماید.^(۲)

قول **سَوِّم** از حسن بصری گزارش شده که گفته است: مراد از «**روحاً مِنْ أَمْرِنَا**» رحمت خدایتعالی است (قال: **رحمةٌ مِنْ أَمْرِنَا**)^(۳). ولی هیچیک از این اقوال، گواه قرآنی ندارد و بر اثر تدبّر در آیات شریفه اثبات نمی‌گردد. آنچه از خود قرآن فهمیده می‌شود آنستکه پیش از این آیه مبارکه، خدایتعالی از **سه طریق**، سخن گفتن خود را با بشر یاد می‌فرماید، چنانکه می‌خوانیم: ﴿وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحِيًّا أَوْ مِنْ

وَرَأْيٍ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بِإِذْنِهِ مَا يَشَاءُ﴾ (هیچ بشری را نسزد که خدا با او سخن گوید مگر از راه وحی، یا از پس پرده، یا رسولی را می‌فرستد تا وی هرچه را که خدا می‌خواهد با اجازه او وحی کند). آنگاه در آیه بعد بلافاصله می‌فرماید: ﴿وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ﴾

(و این چنین به سوی تو وحی کردیم) یعنی وحی تو از راه **سَوِّم** که فرستادن رسول به سویت باشد، صورت پذیرفته است چنانکه این حقیقت را بارها در قرآن مجید یاد فرموده و از نزول وحی به وسیله رسول یا واسطه‌ای بر پیامبر اسلام ص سخن گفته است. به عنوان نمونه می‌فرماید: ﴿وَإِنَّهُ لَنَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ

﴿نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ ﴿الشعراء: ۱۹۲ - ۱۹۴﴾ یعنی: «همانا این قرآن، فروفرستاده خداوند جهانیان است. آن را روح الامین بر قلب تو نازل کرد تا از هشداردهندگان باشی». از این واسطه، در قرآن کریم گاهی به

۱- تفسیر مجمع البیان، جزء ۲۴، ص ۶۶.

۲- تفسیر المیزان، ج ۱۸، ص ۸۳.

۳- تفسیر طبری، ج ۲۰، ص ۵۴۲.

«**رُوحُ الْقُدُسُ**» تعبیر شده: ﴿قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ﴾ [النحل: ۱۰۲] وگاهی او را «**جبریل**» خوانده است: ﴿مَنْ كَانَتْ عَدُوًّا لِّجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ﴾ [البقرة: ۹۷] وگاهی وی را «**رسول کریم**» وصف فرموده: ﴿إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿١٩﴾ ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ ﴿٢٠﴾﴾ [التکویر: ۱۹ - ۲۰] و همه این اوصاف گوناگون در توصیف همان پیک وحی است که به‌سوی پیامبرص فرستاده می‌شد و روحی که در سوره شوری از آن یاد فرموده نیز جز همین پیک امین الهی (یا روح الامین) کسی نیست. این چیزی است که از خود قرآن مجید فهمیده می‌شود چنانکه در آیه ۱۵ از سوره شریفه مؤمن نیز به‌تصریح می‌فرماید: ﴿يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ﴾ در اینجا نکته‌ای ادبی وجود دارد که غفلت از آن، فهم جمله ﴿أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا﴾ را دشوار می‌نماید. در زبان عرب گاهی آلت یا **واسطه فعل** را به‌جای **مفعول مطلق** که مصدر باشد، می‌آورند. مثلاً به‌جای آنکه بگویند: «**ضَرْبَتُهُ ضَرْبَةً سَوِيًّا**» (او را به‌واسطه تازیانه زد) می‌گویند: **ضَرْبَتُهُ سَوِيًّا!** چنانکه **سیوطی** در شرح بر «**جمع الجوامع**» آورده است.^(۱) در آیه شریفه مورد بحث نیز همین قاعده معمول شده و معنای ﴿أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا﴾ آنست که: به‌واسطه روح بر تو وحی کردیم. و چنانکه دانستیم این روح یا واسطه، همان **جبریل** است نه شخص دیگر.

۱- قال: وَالْأَلَةُ نَحْوُ ضَرْبَتُهُ سَوِيًّا وَرَشَقَتُهُ سَهْمًا وَالْأَصْلُ: ضَرْبَتُهُ سَوِيًّا وَرَشَقَتُهُ سَهْمًا وَبَطَرْدُ فِي جَمِيعِ أَسْمَاءِ آلَاتِ الْفِعْلِ (رجوع شود به کتاب: هَمْعُ الْهَوَامِعِ فِي شَرْحِ جَمْعِ الْجَوَامِعِ، اثر جلال‌الدین سیوطی، ص ۱۸۸).

بازنگری در معانی قرآن

۲۶۰

*

*

*

نکته‌ای از سوره زُحْرَف

(وَسَلِّ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ إِلَهًا

يُعْبَدُونَ ﴿١٠﴾) گواهی پیامبران بر یکتاپرستی

سوره شریفه زحرف از سوره‌هایی است که بر توحید عبادت از جهات گوناگونی دلالت می‌نماید. از جمله پیام می‌دهد که معبود همه پیامبران خدا † یکی بیش نبوده است و در این باره می‌فرماید: «از رسولان ما که پیش از تو آنها را فرستادیم بپرس: آیا خدایانی جز خدای رحمن را قرار داده ایم تا پرستیده شوند؟». در اینجا چند سؤال جدی مطرح می‌شود. **اولاً** پرسش پیامبر اسلام ص از پیامبران سلف از چه راه و چگونه بوده است؟ **ثانیاً** پس از نزول مکرر وحی و اعلام توحید از سوی خداوند، پرسش پیامبر ص از انبیاء پیشین درباره توحید چه لزومی داشته است؟ **ثالثاً** آیا پیامبر اسلام ص اساساً به چنین مأموریتی عمل کرده است یا نه؟ مفسران قرآن مجید از دیرباز تاکنون درباره این آیه کریمه اقوال و آراء مختلفی آورده‌اند. مشهورترین قول آنست که این آیه شریفه در شب **معراج** (لیله الإسراء) بر پیامبر اکرم ص نازل شده است. طرفداران این رأی خواسته‌اند تا مشکل ارتباط رسول گرامی اسلام ص را با انبیاء سلف † بدین صورت حل کنند چنانکه شیخ **ابوالفتوح رازی** در تفسیرش همین رأی را برگزیده و در اثبات آن می‌نویسد: «از **عبدالله مسعود** (نقل شده) که رسول ص گفت چون شب **معراج** مرا به آسمان بردند و پیغمبران را جمع کردند و من با ایشان نشستم، فرشته آمد و گفت خدایتعالی می‌فرماید که بپرس

از پیغمبران تا ایشان را برچه فرستادند؟ رسول ص پرسید از ایشان که: «عَلَىٰ مَاذَا بُعِثْتُمْ؟ قَالُوا: عَلَىٰ وَلَايَتِكَ وَوَلَايَةِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ». گفتند ما را بر ولایت تو و ولایت علی بن ابی‌طالب فرستادند^(۱). این حدیث، مشکل ما را درباره آیه شریفه حل نمی‌کند زیرا بنا بر ظاهر قرآن مجید، رسول اکرم ص مأمور بوده تا از پیامبران گذشته بپرسد: آیا خدای رحمن جُز خود، خدایانی را مقرر داشته است که مردم آن‌ها را بپرستند یا خیر؟ ﴿أَجْعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ إِلَهًا يُعْبَدُونَ﴾

بنابراین اساساً بحث ولایت فردی از افراد بشر مطرح نبوده تا پیامبران خدا † بدان پاسخ دهند و بفرض صحت حدیث، آن را ناظر بر آیه شریفه نتوان شمرد چنانکه از نزول آیه مزبور بر رسول-خدا ص در این روایت اثری دیده نمی‌شود و لذا از موضوع بحث ما بیرون است.

شیخ طبرسی در تفسیر «جوامع الجامع» سخن دیگری آورده و می‌نویسد: «قِيلَ إِنَّ النَّبِيَّ ص جُمِعَ لَهُ الْأَنْبِيَاءُ لِيلَةَ الْإِسْرَاءِ فِي بَيْتِ الْمُقَدَّسِ فَأَمَّهُمْ وَقِيلَ لَهُ: سَلُّهُمْ، فَلَمْ يَشْكُ وَلَمْ يَسْأَلْ»^(۲). یعنی: «گفته شده که پیامبران † در شب معراج بر پیامبر ما ص در بیت المقدس گرد آمدند و او بر ایشان (در نماز) امامت کرد و به وی گفتند که از این پیامبران بپرس ولی پیامبر اسلام ص تردید نکرد و نپرسید»: این رأی که از زهری و ابن زید و سعید بن جبیر گزارش شده^(۳) نیز بدون اشکال نیست زیرا سؤال مزبور اساساً برای رفع تردید از پیامبر ص درباره توحید نبوده است بلکه پرسش مورد بحث، درخلال احتجاج با مشرکان درمکه پیش آمده جُز خدای عزوجل، بُت‌های خود و فرشتگان را نیز می‌پرستیدند و می‌گفتند: ﴿لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ

۱- تفسیر رَوْحُ الْجَنَانِ و رَوْحُ الْجَنَانِ، ج ۵، ص ۱۵.

۲- تفسیر جوامع الجامع، ج ۴، ص ۷۰.

۳- تفسیر مجمع البیان، جزء ۲۴، ص ۸۸.

نکته‌ای از سوره زُخْرَف

۲۶۳

شَيْءٍ خُنْ وَلَا أَبَاؤُنَا» [النحل: ۳۵] «اگر خدا می‌خواست ما هیچ‌چیزی را جز او نمی‌پرستیدیم، نه ما و نه پدرانمان!» بنابر این، سؤال مذکور و اعلام پیام یکتاپرستی، نوعی پاسخ به مشرکان شمرده می‌شود و گرنه، چه لزومی داشت که خاتم پیامبران † پس از دریافت وحی الهی، به‌سوی ارواح پیامبران گذشته رود تا از آنان بپرسد که آیا معبودی جز خدا هست یا خیر؟! مگر شهادت خدای سبحان در قرآن مجید که مکرر به توحید گواهی داده مانند اینکه فرموده: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ

إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾ [الأنبياء: ۲۵] — معاذ الله — کمتر از شهادت پیامبران او بوده است؟! لذا گرد آمدن پیامبران در شب معراج برای اینکه خاتم انبیاء † چنین پرسشی از آنها بکند و به مؤمنان یکتاپرست برساند، از اصل نادرست است اما اینکه پیامبرص از آنان پرسیده یا نپرسیده باشد؟ فرعی بر آن اصل باطل شمرده می‌شود.

شگفت آنکه برخی از صاحب‌نظران در تفسیر قرآن با استناد به پاره‌ای از روایات ناموثق، بر همین قول اتکاء و اعتماد نموده‌اند چنانکه صاحب تفسیر «المیزان» پس از نقل آراء می‌نویسد: «قِيلَ الْآيَةُ مِمَّا خُوطِبَ بِهِ النَّبِيُّ ص لَيْلَةَ الْمَعْرَاجِ أَنْ يُسْأَلَ أَرْوَاحُ الْأَنْبِيَاءِ † وَقَدْ اجْتَمَعَ بِهِمْ أَنْ يُسْأَلَهُمْ: هَلْ جَاؤُوا بِدِينٍ وَرَاءَ دِينِ التَّوْحِيدِ؟ وَقَدْ وَرَدَتْ بِهِ غَيْرُ وَاحِدٍ مِنَ الرِّوَايَاتِ مِنْ أَيْمَةِ أَهْلِ الْبَيْتِ †». (۱)

یعنی: «گفته شده که این آیه از اموری است که در شب معراج بر پیامبرص خطاب شده تا از ارواح انبیاء † سؤال کند و پیامبرص با دیگر پیغمبران گرد آمد تا از آنان بپرسد که آیا آنها دینی غیر از دین توحید آوردند؟ و در این-

۱- تفسیر «المیزان» ج ۱۸، ص ۱۱۰.

باره بیش از یک روایت از امامان اهل بیت $\ddot{\text{ا}}$ وارد شده است».

متأسفانه مفسّر محترم در تفسیر این آیه از اسلوب تفسیری خود که در مقدمه کتابش بدان ملتزم شده یعنی «تفسیر قرآن به وسیله قرآن و تدبّر در آن»^(۱) درمی‌گذرد. وگرنه عنایت می‌نمود که شخص پیامبرص به چنین پرسشی نیاز نداشت و مؤمنانی که قرآن را کلام الهی و شهادت خداوند می‌دانستند نیز نیازمند نبودند تا پیامبرشان از معراج خبر آورد که جز خدا معبود دیگری نیست! اما کافران (که در معرض احتجاج قرار داشتند) اصل معراج را نمی‌پذیرفتند تا از این راه عقیده یکتاپرستی را قبول کنند. پس باید مفهوم آیه را در ساحت دیگری جستجو کرد.

حقیقت آنستکه مفهوم آیه شریفه به لحاظ لطافت بسیار، بر عده‌ای از مفسران پنهان مانده و آیه را به آسمان و معراج کشیده‌اند! ولی هیچ قرینه‌ای در خود آیه یا در سیاقش وجود ندارد تا اثبات نماید که این تک آیه شریفه، از دیگر آیات سوره زخرف جدا شده و محلّ نزول آن در آسمان بوده است بلکه آیه مزبور با او عطفی که در آغاز آن آمده ظاهراً به قبل از خود معطوف گشته است و تمام سوره زخرف یکپارچه، سوره‌ای مکی شمرده می‌شود. مفسران دیگر این معنی را دریافته‌اند ولی برای حلّ مشکل، بر این قول رفته‌اند که مورد خطاب در آیه مزبور، پیامبراکرمص نیست بلکه امت اسلامی هستند تا به آثار انبیاء سلف رجوع کنند و دعوت آنان را به توحید و نفی شرک دریابند. چنانکه شیخ طبرسی در تفسیر مجمع البیان گفته است: «وَالْخِطَابُ وَإِنْ تَوَجَّهَ إِلَى النَّبِيِّ

۱- به تفسیر المیزان، ج ۱، ص ۹ نگاه کنید به ویژه در آنجا که می‌نویسد: (أَنْ تُفَسِّرَ الْقُرْآنَ بِالْقُرْآنِ وَتُسْتَوْضِحَ مَعْنَى الْآيَةِ مِنْ تَطْيِرَتِهَا بِالتَّدْبِيرِ الْمَدْبُوبِ إِلَيْهِ فِي نَفْسِ الْقُرْآنِ).

ص **قَالُمُرَادُ أُمَّتِهِ**»^(۱) (هرچند خطاب، متوجّه پیامبرص است ولی مراد، امّت وی هستند). این قول اگرچه بهتر از رأی پیشین است ولی **أَوَّلًا** برخلاف ظاهر به شمار می‌آید و اگر آیه کریمه به لفظ جمع (**وَاسْأَلُوا**) می‌آمد و مراد از آن، امّت اسلامی بود، به بلاغت نزدیکتر شمرده می‌شد مانند آنکه فرمود: (**فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ**) و امثال آن. **ثَانِيًا** همانطورکه گفتیم این آیه شریفه در مقام احتجاج با اهل شرک مطرح شده است و مقصود از آن تنها رهنمایی مؤمنان به سوی توحید نیست تا خطابش متوجّه امّت محمدی ص باشد. از میان مفسران معروف، **أَبُو حَيَّانِ اَنْدَلَسِي** در تفسیر «**الْبَحْرِ الْمَحِيْطِ**» می‌گوید: «**وَالَّذِي يَظْهَرُ اَنَّهُ خُطَابٌ لِّلْصَّامِعِ الَّذِي يُرِيدُ اَنْ يَفْخَصَ عَنِ الدِّيَاتِ فَقِيلَ لَهُ اَسْأَلُ اَيُّهَا السَّائِلُ اَتَبَاعُ الرُّسُلِ اَمْ جَاءَتْ رُسُلُهُمْ بِعِبَادَةٍ غَيْرِ اللَّهِ**»^(۲)؟

یعنی: «ظاهر آنستکه خطاب به شنونده‌ای تعلق دارد که می‌خواهد در ادیان به جستجو پردازد و به او گفته می‌شود که ای شنونده! از پیروان رسولان بپرس که آیا پیامبران به عبادت غیر خدا مأمور بودند؟!».

در اینکه خطاب به شنونده آیه شریفه معطوف باشد، نه به رسول اکرم ص جای ایراد است زیرا در آیه تصریح شده: (**مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا**) و نمی‌توان خطاب آغاز آیه را متوجّه شنونده دانست و خطاب میان آیه (**قَبْلِكَ**) را به رسول خدا ص برگرداند چنانکه **أَبُو حَيَّانِ** گمان کرده است و می‌گوید: «**فُرِدَّ الْخُطَابُ إِلَى مُحَمَّدٍ فِي قَوْلِهِ: مَنْ قَبْلِكَ**»^(۳)!

برای **حَلِّ نَهَائِي** آیه کریمه باید به خود قرآن کریم بازگردیم و از آیات آن رهنمایی بجوئیم. در قرآن مجید، سؤال از کسی یا کسانی به صورتهای و معانی گوناگون آمده است. گاهی سؤال به معنای

۱- تفسیر مجمع البیان، ج ۲۴، ص ۸۸.

۲- تفسیر البحر المحیط، ج ۸، ص ۱۹.

۳- البحر المحیط، ج ۸، ص ۱۹.

خبرگرفتن می‌آید مانند ﴿فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

﴿النحل: ۴۳﴾ یعنی: «پس از اهل ذکر بپرسید

اگر که نمی‌دانید» و گاهی درمعنای **استفهام انکاری** آمده است مانند ﴿هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِّنْ

السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ﴾ [فاطر: ۳] یعنی: «آیا آفریننده ای جز

خدا وجود دارد که شما را از آسمان و زمین روزی می‌رساند؟» و گاهی سؤال به‌معنای **درخواست و طلب** به‌کار رفته است مانند ﴿وَيَقَوْمٍ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنَّ

أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ﴾ [هود: ۲۹] یعنی: «ای قوم من، از

شما مالی را دربرابر أداء رسالتم درخواست نمی‌کنم، پاداش من جز بر خدا نیست» و گاهی سؤال، صورت **تهدیدی و توبیخی** دارد مانند ﴿فَوَرَبِّكَ لَنَسْأَلَنَّهُمْ

أَجْمَعِينَ﴾ [الحجر: ۹۲]. یعنی: «به خداوندت سوگند

که از همگی ایشان (کافران) بازخواست می‌کنیم». و گاهی سؤال، درخواستی به زبان حال یا زبان تکوین را بیان می‌نماید مانند آنچه در سوره شریفه ابراهیم ۵ آمده که فرمود: ﴿وَأَتَيْنَا كُلَّ مَأْ

سَأَلْتُمُوهُ﴾ [ابراهیم: ۳۴] یعنی: «هرچه را (در عالم

آفرینش) خواستید خدا به شما داد». و گاهی موضوع سؤال، **اشتهار فراوان** دارد اما سؤال برای **تأکید در تحقق آن** مطرح می‌شود مانند اینکه

خدایتعالی به رسولش می‌فرماید: ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ تِسْعَ

آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ ۖ فَسَأَلَ بَنِي إِسْرَءِيلَ﴾ [الإسراء: ۱۰۱]. یعنی:

«موسی را نه نشانه روشن دادیم پس از بنی-

اسرائیل پرس» یا می‌فرماید: ﴿سَأَلَ بَنِي إِسْرَءِيلَ كَمْ آتَيْنَاهُم

مَنْ آيَةٍ بَيِّنَةٍ ﴿البقرة: ۲۱۱﴾ یعنی: «از بنی اسرائیل پرس که چه اندازه نشانه‌های روشن بدانها دادیم». این امور را هرگز رسول خدا ص از بنی اسرائیل نپرسید و مأمور به پرسش از ایشان هم نبود و مقصود خدایتعالی آنستکه امور مزبور محقق است و جای انکار در آنها نیست و بنی اسرائیل به وجود آن آیات اعتراف دارند به طوری که اگر از ایشان سؤالی شود بدانها اذعان می‌کنند. آیه مورد بحث ما در سوره شریفه زُحُف نیز از همین مقوله است. یعنی واضح و آشکار است که پیامبران گذشته همگی **منادی توحید** بوده‌اند به طوری که اگر از ایشان پرسیده شود که آیا خدایتعالی غیر از خود معبود دیگری تعیین فرموده است، به طور قطع و یقین همگی پاسخ منفی خواهند داد و آثار باقیمانده از پیامبران سلف (مانند کتاب‌های **موسی و داود و اشعیا و ارمیا و حزقیال و زکریا** و غیرهم که در دسترس اهل کتاب است) بر یکتاپرستی پیامبران به وضوح گواهی می‌دهند و در هیچ‌جایی نیامده که پیامبران، بتپرستی را پذیرفته باشند و این حجتی است بر مشرکان که می‌گفتند: **ما به خواست خدا، بُتها را عبادت می‌کنیم!** (نحل: ۳۵) در حالی که فرستادگان خدا † برخلاف ادعای بی‌دلیل آنان، **اجماع** داشته‌اند. این معنای پرسش از پیامبران سلف است و هیچ لزومی نداشته تا خاتم پیامبران † و بزرگترین منادی توحید به آسمان رُود تا این موضوع را از پیامبران گذشته پرسد و برای امتش پیام تازه آورد.

از میان مفسران قدیم: مفسر بزرگ معتزلی **زمخشری** در **کشاف** به این معنا بسیار نزدیک شده (۴) و از مفسران تازه، علامه **ابن عاشور** در تفسیر

«التَّحْرِیرُ وَ التَّنْوِیرُ» حَقَّ آن را اداء نموده
است^(۱). سعی ایشان مشکور باد.
* * *

۱- به تفسیر التَّحْرِیرُ وَ التَّنْوِیرُ، ج ۱۰، ص ۲۲۲ بنگرید.
(مخصوصاً به اشعاری که در تفسیر آیه مزبور شاهد آورده
شده توجَّه فرمایید).

نکته‌ای از سوره احقاف

(قُلْ مَا كُنْتُ بِدْعًا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرَىٰ مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ^ط إِنَّا نَتَّبِعُ
إِلَّا مَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١٠٠﴾) رسول خدا ص و حوادث
آینده

خدایتعالی در این آیه شریفه دستور می‌دهد که رسول گرامیش به کافران بگوید: «من نودرآمد رسولان نیستم و نمی‌دانم که با من و با شما چه رفتاری خواهد شد؟ جُز آنچه به‌سوی من وحی می‌شود چیزی را پیروی نمی‌کنم و من جُز بیم‌دهنده‌ای آشکار نیستم». مفسران قرآن مجید در تفسیر این آیه کریمه سخنان گوناگونی آورده‌اند تا روشن کنند که پیامبر خدا ص از چه جهت آگاه نبود که با او و مخالفانش چه رفتاری خواهد شد؟! ابوجعفر طبری در اینباره از قول حسن بصری و عکرمه و قتاده آورده است که آن‌ها گفته‌اند: این ناآگاهی مربوط به دوران مکه بود و پس از نزول آیه مزبور، چون رسول خدا ص به مدینه هجرت نمود از آمرزش کامل خداوند نسبت به خود آگاهی یافت و دانست که به بهشت موعود وارد خواهد شد و این آگاهی با نزول آیه: ﴿لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِن ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ﴾ در سوره فتح

رخداد و آیه نهم از سوره احقاف را نسخ کرد!^(۱) به‌نظر ما این‌قول، سخن موجّه و استواری نیست و خود ابوجعفر طبری نیز آن را نپسندیده است. زیرا مدّتها پیش از آنکه سوره فتح و احقاف نازل شوند، خداوند در سوره ضحی (که از سوره اوائل بعثت شمرده می‌شود) از تکریم خود نسبت به رسولش در آخرت خبر

۱- تفسیر طبری، ج ۲۱، ص ۱۲۱.

داده و او را به عطای عالم بازپسین مطمئن نموده بود چنانکه فرمود: ﴿وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ * وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ

رُبُّكَ فَتَرْضَىٰ﴾ [الضحى: ۴-۵] یعنی: «هرآینه سرای آخرت

برای تو بهتراز این جهان است. و به زودی خداوندت عطائی بر تو می‌کند که خشنود خواهی گشت». بنابراین، ناسخ و منسوخ در اینجا وجود ندارد و برای حل آیه کریمه راه دیگری را باید جست. باوجود این زمخشری در تفسیر کشاف از قول ابن-عباس آورده که وی گفته است: «مَا يَفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ فِي الْآخِرَةِ وَهِيَ مَنْسُوخَةٌ بِقَوْلِهِ: لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْهَا وَمَا تَأَخَّرَ»^(۱). یعنی: عبارت:

عبارت: «نمی‌دانم با من و با شما چه رفتاری خواهد شد؟» مربوط به آخرت است که به وسیله لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ... نسخ شده است! چنانکه ملاحظه می‌کنیم این قول، همان رأی عکرمه و قتاده است لیکن از آنجاکه شخصیت ابن عباس در تفسیر قرآن، ممتاز و زبده شمرده می‌شود، زمخشری قول وی را رد ننموده و آن را توجیه می‌کند و در پی سخن گذشته اش می‌نویسد: «وَيَجُوزُ أَنْ يَكُونَ نَفْيًا لِلدَّرَإَةِ الْمُفْصَلَةِ»! یعنی: «روا است که نفی علم (در سورة احقاف) مربوط به فهم تفصیلی باشد»! مقصودش آنستکه رسول خدا ص در مکه اجمالاً می‌دانست که خداوند او را از نعمت‌های بهشتی برخوردار می‌نماید ولی تفصیلاً از انعام حق تعالی با خبر نبود و سپس از آن آگاه شد و آیه مکی - به قول ابن عباس - نسخ گردید! باینکه نسخ آیه کریمه از راه اجمال و تفصیل، بی‌وجه است زیرا از تفصیل نعمت‌های آخرت جز خدایتعالی، هیچکس با خبر نیست چنانکه در نص قرآن کریم آمده: ﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ

جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ [السجدة: ۱۷] یعنی: «هیچکس نمی-

داند چه چیزهایی که مایه روشنی چشمها می‌شوند

برای آنان - به پاداش اعمالی که می‌کردند - پنهان شده است». شگفت آنکه از خود ابن عباس در تفسیر آیه اخیر آورده اند که گفته است: «أَمَّا هَذَا لَا تَفْسِيرَ لَهُ، فَأَمْرٌ أَعْظَمُ وَأَجَلٌ مِمَّا يُعْرَفُ تَفْسِيرُهُ»^(۱). یعنی: «بدانید که این آیه تفسیر ندارد زیرا موضوع آن، بزرگتر و بالاتر از آنست که تفسیرش شناخته شود!» و نظر ابن عباس در اینجا کاملاً درست است زیرا نکره در سیاق نفی که در جمله ﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ﴾ ملاحظه می‌شود، بر عمومیت

دلالت دارد و نشان می‌دهد که احدی - جز خدایتعالی - از تفصیل نعمت‌های بهشت مطلع نیست. بنابراین چگونه می‌توان ادعا کرد که رسول اکرم ص از تفصیل آن‌ها آگاه شده و علم اجمالی وی، نسخ گردیده است؟! (علاوه براینکه اساساً اجمال و تفصیل با ناسخ و منسوخ تفاوت دارد). آری! هرچند ابن عباس درباره تفسیر قرآن کریم دانش فراوانی داشته ولی اولاً وی معصوم نبوده است و ثانیاً آنچه زمخشری و دیگران از او نقل کرده‌اند، روایتی از ابن عباس است، نه قول قطعی وی! اینگونه اقوال، همچون روایات ضعیفی که گاهی به ائمه اسلام و بزرگان دین نسبت داده‌اند، مفید علم و اطمینان نیست. پس روایت از ابن عباس نباید ما را به توقف وادارد و مانع پیشرفت در علم شریف تفسیر گردد.^(۲)

شیخ طبرسی در تفسیر «مجمع البیان» قول دیگری از ضحاک (مفسر قدیمی) نقل می‌کند که او در معنای آیه مورد بحث گفته است: «قُلْ مَا أَدْرِي مَا أُمِرُ بِهِ وَلَا تُؤْمَرُونَ بِهِ»^(۳)! (بگو من نمی‌دانم که به چه چیز فرمان داده می‌شوم و نیز شما به چه چیزی امر خواهید

۱- تفسیر مجمع البیان، ج ۲۲، ص ۸۵.

۲- برخلاف صدها روایت که از ابن عباس در تفسیر قرآن آورده‌اند، سیوطی از قول شافعی آورده که وی گفته است: لَمْ يَثْبُتْ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ فِي التَّفْسِيرِ إِلَّا شَبِيهٌ بِمِثْلِ حَدِيثِ! (الإتقان ۲/۲۲۴). یعنی: از ابن عباس در تفسیر حدود صد حدیث بیشتر ثابت نشده است!

۳- تفسیر مجمع البیان، ج ۲۶، ص ۷.

شد!) این تفسیر نیز ضعیف است زیرا خدایتعالی در آیه مورد بحث ظاهراً از رفتار و عملی که نسبت به پیامبر اکرم ص و مخالفان او، معمول می- دارد (مَا يَفْعَلُ بِى وَلَا بِكُمْ) سخن گفته است، نه از اوامر یا احکامی که در آینده برای آن‌ها نازل خواهد فرمود.

شیخ طبرسی و ابوجعفر طبری قول دیگری را از حسن بصری گزارش نموده‌اند که با آنچه ما از آیه شریفه می‌فهمیم تا اندازه‌ای سازگاری دارد و نقل کرده‌اند که حسن گفته است: «هَذَا إِنَّمَا هُوَ فِي الدُّنْيَا وَأَمَّا فِي الْآخِرَةِ فَإِنَّهُ قَدْ عَلِمَ أَنَّهُ فِي الْجَنَّةِ وَأَنَّ مَنْ كَذَبَهُ فِي النَّارِ»^(۱). یعنی: «آیه شریفه درباره رویدادهای دنیا است اما در مورد آخرت، مسلماً پیامبر ص می- دانست که به بهشت وارد خواهد شد و هرکس او را تکذیب کرده، گرفتار آتش می‌شود».

اقوال دیگری نیز درباره آیه کریمه نقل شده که در تفسیر مجمع البیان می‌توان آن‌ها را دید. اما قول صحیح آنستکه: کفار مکه در برابر دعوت پیامبر اسلام ص به توحید، واکنشی از خود نشان می‌دادند که گویی پیامبر ص بدعتی آورده و هیچ رسولی تا آنزمان چنان سخنی نگفته است! و لذا می‌گفتند: ﴿أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ﴾^(۲)

[ص: ۵] «آیا خدایان را خدای یگانه گردانیده؟ همانا که این چیز بسیارشگفتی است» و نیز می- گفتند: ﴿مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آلَمَلَةِ الْآخِرَةِ إِنَّ هَذَا إِلَّا آخْتِلَافٌ﴾^(۳)

[ص: ۷] «ما این (ادعا) را در آخرین آیین نشنیده‌ایم، این جز دروغی که برپافته چیز دیگری نیست»! همچنین کفار مکه انتظار داشتند که پیامبر ص برای آن‌ها مرتباً غیبگویی کند و حوادث و احوال آینده را بازگو نماید و اساساً توقع داشتند که فرستاده خدا، از نوع فرشتگان باشد

۱- به تفسیر مجمع البیان، ج ۲۶، ص ۷ نگاه کنید.

نه از جنس بشر! ازاینرو در سوره **أنعام** می-فرماید که رسول صادقِ اَمین به آنها بگوید من چنین ادعاهایی را ندارم و جُز وحیِ الهی که به من می‌رسد از فرمانی پیروی نمی‌کنم چنانکه می-فرماید: ﴿قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا

أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ ۖ إِنِ اتَّبَعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ﴾ [الأنعام: ۵۰]

یعنی: «بگو به شما نمی‌گویم که گنجهای خدا نزد من است و **غیب نمی‌دانم** و به شما نمی‌گویم که من فرشته‌ای هستم، جُز آنچه به من وحی می‌شود چیزی را پیروی نمی‌کنم...». در چنین احوال، خدای سبحان در سوره **احقاف** به پیامبرش فرمان می‌دهد که **أَوَّلًا** بگوید: **مَا كُنْتُ بِدْعَا مِنْ الرُّسُلِ** (بگو من نودرآمدِ رسولان نیستم) یعنی: نخستین کس نیستم که مردم را به توحید فرامی‌خواند و از شرک و بتپرستی باز می‌دارد. پس بدعتی تازه از پیش خود نساخته‌ام و دعوت رسولان حق، همه بر توحید بوده است. **ثانیاً** خدایتعالی می‌فرماید که رسولش اعلام نموده و بگوید: **وَمَا أَدْرِ مَا يُفَعَّلُ بِي وَلَا بَكُمْ** (و نمی‌دانم که با من و شما چه رفتاری خواهد شد؟) یعنی: من برخلاف انتظار شما، **غیبگو نیستم** و از همه حوادثی که خدای سبحان در دنیا برای من و شما پیش خواهد آورد، خبر ندارم. **ثالثاً** می‌فرماید که بگوید: **إِنِ اتَّبَعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ** (جُز آنچه به‌سوی من وحی می‌شود، چیزی را پیروی نمی‌کنم). یعنی: اگر سخنی در باب توحید و یا شریعت می‌گویم و اگر أحياناً خبری از پیروزی حق بر باطل درآینده، می‌آورم، تنها مربوط به وحی خداوند است که بدون اختیار خودم به من می‌رسد و فقط از آن پیروی می‌کنم. بنابراین، مقصود از آیه شریفه آن نیست که پیامبرص از آخرت خود و کافران اظهار بی‌خبری نماید به‌ویژه که کافران، به آخرت عقیده نداشتند و نمی‌خواستند تا پیامبرص، سرانجام آخرت خود یا ایشان را بازگو کند! درخواست آنها از پیامبرص پیشگویی‌های

دنیوی بوده است. امّا اخبار آخرت را پیامبر خدا
ص از راه وحی الهی که بدو می‌رسید پیایی بر
ایشان می‌خواند و آنان را **انذار** نموده هشدار می-
داد چنانکه در مقطع آیه شریفه آمده است: **وَمَا أَنَا إِلَّا
نَذِيرٌ مُّبِينٌ** (و من جز بیم‌دهنده‌ای آشکار نیستم). اگر
پیامبر خدا ص به آنان می‌فرمود که: من از آخرت
خودم و شما بی‌خبرم! چگونه می‌توانست کافران را
از عواقب اعمالشان **بیم** دهد؟ و یا مؤمنان را به
بهشت خداوند **نوید** بخشد؟ به قول شاعر:
خشک ابری که بُود ز آب کی تواند صفتِ آب
تُه ی ده ی؟!

*

*

*

نکاتی از سوره فتح

(إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا ﴿١﴾ لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيَكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢﴾) فتح و آمرزش گناه!

چنانکه در پیشگفتار همین کتاب آوردیم، این آیه کریمه از دیدگاه خواننده کنجکاو، با سه پرسش اساسی روبرو است که باید بدانها پاسخ داد. مفهوم آیه شریفه اینست که: «ما تورا فتحي آشکار آوردیم * تا خدا گناه گذشته‌ات و آنچه را که بازپس آمده، بیامرزد...». پرسشهای مهم درباره این آیه آنست که **اولاً**: فتح و پیروزی چه پیوندی با آمرزش گناه دارد؟ و چرا خدای سبحان فرمود که: ما تو را به انابه و توبه موفق ساختیم تا گناهت را بیامرزیم؟ **ثانیاً**: گناه پیامبرص چه بوده است؟ مگر نه آنکه پیامبر خدا ص سرمشق و الگوی اخلاقی مسلمانان شمرده می‌شود، پس اگر قرار باشد که او گناه ورزد، در آن صورت بر مسلمانان نیز گناهکاری روا خواهد بود و این امر با آموزشهای اسلام در ترک گناه مغایرت دارد. **ثالثاً**: مفهوم «گناه گذشته» روشن است ولی گناه **بازپسین (ما تأخر)** کدامست؟ اگر مقصود از آن «گناه آینده» باشد، گناهی که هنوز رخ نداده چگونه با آمدن فتح، آمرزیده شده است؟! در اینجا نخست باید دید که مفسران قرآن کریم درباره این آیه مبارکه چه گفته‌اند و سخنان ایشان چگونه می‌تواند آن پرسشها را پاسخ گوید؟ بهتر است از تفاسیر **امامیه** آغاز کنیم که اقوال ائمه **†** را در این مسئله آورده‌اند. در تفسیر علی

بن ابراهیم قمی و شیخ طبرسی وفیض کاشانی و محدث بحرانی می‌خوانیم که **عمر بن یزید** گفت: «قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ ۝ قَوْلُ اللَّهِ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ: لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ؟ قَالَ: مَا كَانَ لَهُ ذَنْبٌ وَلَا هُمْ بِذَنْبٍ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَمَلَهُ ذُنُوبَ شِيعَتِهِ ثُمَّ غَفَرَهَا لَهُ».^(۱) (از ابو عبدالله صادق ۝ درباره آیه مزبور پرسیدم، فرمود: پیامبرص را گناهی نبود و قصد گناهی هم نکرد ولی خداوند، گناه پیروانش را براو حمل کرد سپس گناهان مزبور را برای وی آمرزید!) از روایت دیگری که مفسران شیعی آورده‌اند معلوم می‌شود که مراد از پیروان پیامبرص، **شیعیان علی ۝** هستند چنانکه از **مفضل بن عمر** آورده‌اند که گفت: امام صادق ۝ در تفسیر آیه مذکور فرمود: «وَاللَّهُ مَا كَانَ لَهُ ذَنْبٌ وَلَكِنَّ اللَّهَ سُبْحَانَهُ ضَمَّنَ لَهُ أَنْ يَغْفِرَ ذُنُوبَ شِيعَةِ عَلِيٍّ ۝ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِمْ وَمَا تَأَخَّرَ».^(۲) (سوگند به خدا که پیامبرص گناهی نداشت ولی خداوند سبحان برای وی ضمانت نمود که گناهان شیعه علی ۝ را بیامرزد، گناهانی که در گذشته و پس از آن مرتکب شده‌اند.)!

به نظر اینجانب مناسبتر است که این تفسیر را به **راویان** آن نسبت دهیم تا به ابو عبدالله صادق ۝! زیرا **اولاً** تفسیر مذکور در حکم **خبر واحدی** است که با ظاهر قرآن هماهنگی ندارد. شگفتا! که این روایت می‌گوید: خدای سبحان به جای آنکه تعبیر «ذُنُوبَ شِيعَةِ عَلِيٍّ» را در کتابش بکارگیرد، پیامبر بی-گناهِش را بدل از آن‌ها آورده و او را متهم ساخته است! **ثانیاً** حمل گناه دیگران بر پیامبر خدا ص با مدلول آیه قرآن نمی‌سازد که می‌فرماید: ﴿وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى﴾ [فاطر: ۱۸] یعنی: «هیچ باربرداری بار (گناه) دیگری را حمل نمی‌کند».

۱- به تفاسیر: قمی، ص ۶۳ و طبرسی، ج ۲۶، ص ۵۲ و کاشانی، ج ۲، ص ۵۷۸ و بحرانی، ج ۴، ص ۱۹۵ نگاه کنید.
 ۲- به مجمع البیان (ج ۲۶، ص ۵۲) و تفسیر صافی (ج ۲، ص ۵۷۸) و تفسیر برهان (ج ۴، ص ۱۹۵) بنگرید.

ثالثاً این تفسیر غریب، موجب تجزّی در گناه یا جرأت ورزیدن شیعیان در ارتکاب منکرات می‌گردد و با مناهای خدایتعالی مبیانت دارد و لذا از درجه اعتبار ساقط است.

شیخ طبرسی در «مجمع البیان» از قول سید مرتضی که از علمای بزرگ امامیه شمرده می‌شود نقل کرده که وی گفته است: «الذَّنْبُ مَصْدَرٌ وَالْمَصْدَرُ يَجُوزُ إِضَافَتُهُ إِلَى الْفَاعِلِ وَالْمَفْعُولِ مَعًا فَيَكُونُ هُنَا مُضَافًا إِلَى الْمَفْعُولِ وَالْمُرَادُ: مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِمْ إِلَيْكَ فِي مَنَعِهِمْ إِيَّاكَ عَنْ مَكَّةَ وَصَدَّهِمْ لَكَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ».^(۱)

یعنی: «کلمه ذنب، مصدر است و جایز است که مصدر به مفعول و فاعل هردو اضافه شود و در این آیه به مفعول اضافه شده و مراد آنستکه: خداوند گناه گذشته کفار را درباره تو آمرزید که از ورودت به مکه جلوگیری نمودند و تو را از رفتن به مسجدالحرام بازداشتند!» آنچه سید فرموده برخلاف ظاهر است و گیرم که با واژه (ذَنْبِكَ) سازگار باشد ولی درباره (لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ) چه باید گفت؟ و چرا نفرمود: لِيَغْفِرَ لَهُمُ اللَّهُ (تا خدا آنها را بیامرزد)؟! حقیقت آنستکه بنا بر مدلول آیه شریفه، خدای سبحان، پیامبرخود را مورد آمرزش قرار داده است، نه کفار و مشرکان را!

از مفسران قدیم امامیه که بگذریم، برجسته-ترین مفسر معاصر یعنی صاحب تفسیر «المیزان» در تفسیر این آیه مرقوم داشته است:

«فَالْمُرَادُ - وَاللَّهُ أَعْلَمُ - التَّبِعَةُ السَّيِّئَةُ الَّتِي لِدَعْوَتِهِ صَ عِنْدَ الْكَفَّارِ وَالْمُشْرِكِينَ وَهُوَ ذَنْبٌ عَلَيْهِ كَمَا قَالَ مُوسَى لِرَبِّهِ: ﴿وَهُمْ عَلَى ذَنْبٍ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ﴾»^(۲)

[الشعراء: ۱۴].

یعنی: «مراد از ذنب - و خدا بهتر می‌داند - پیامدهای بدی بود که از نظر کفار و مشرکان با دعوت پیامبرص همراه بود و این گناهی شمرده می‌شد که آنها بر پیامبرص بستند چنانکه موسی به

۱- تفسیر مجمع البیان، ج ۲۶، ص ۵۳.

۲- تفسیر المیزان، ج ۱۸، ص ۲۷۶.

خدای خود عرض کرد: «وَلَهُمْ عَلَى ذَنْبٍ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ». یعنی (خداوندا) نزد فرعونیان برگردن من گناهی است که می‌ترسم به‌خاطر آن مرا بکشند».

چیزی که قابل انکار نیست تفاوت تعبیر در «لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ» است با آنچه موسی ۵ به درگاه خدا عرض کرد که «لَهُمْ عَلَى ذَنْبٍ» زیرا سخن موسی ۵ به‌قول صاحب المیزان دیدگاه فرعونیان را نسبت به خود بیان می‌کند که من از نظر آن‌ها گناهکارم^(۱) ولی سوره فتح، از غفران خداوند نسبت به گناه پیامبر (بدون هیچ قیدی) سخن می‌گوید و قیاس آندو آیه با یکدیگر امری موجه نیست. اگر مراد از آیه سوره فتح همان معنایی بود که در «المیزان» آمده لازم می‌آمد با عباراتی نظیر (لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا يَزَعُمُونَ مِنْ ذَنْبِكَ) و امثال آن بیان شود یعنی: «تا خدا گناهی را که آن‌ها درباره تو می‌پندارند بیامرزد» چنانکه در سوره شریفه **أنعام** از دیدگاه مشرکان با این تعبیر یاد می‌فرماید که: ﴿فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَذَا

لِشُرَكَائِنَا﴾ [الأنعام: ۱۳۶] «گویند: این سهم خدا است — به‌پندار خودشان — و این سهم شریکان ما (یعنی بت‌ها) است»!

اما در تفاسیر قدمای **أهل سنت** چیزی که بدان بیشتر توجه شده اینست که فتح مزبور، با حادثه **حُدَیبِيَّة** پیوند دارد (چنانکه مضامین سوره فتح گواهی می‌دهند^(۲)) و بعضی آن را مربوط به فتح مکه

۱- البیته موسی ۵ در قتل مرد مصری، به خطای خودش نزد خداوند اعتراف نمود و آمرزش طلبید چنانکه گفت: ﴿رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي﴾ (القصص: ۱۶) «خداوندا، من به‌خود ستم

کردم پس مرا بیامرزد».

۲- بنابراین، قول ابومسلم بحر اصفهانی (معتزلی) که فتح را در این سوره شریفه به‌معنای: «آموزش قرآن و

دانسته‌اند و بحثی که سؤالات سه‌گانه را درباره سوره شریفه پاسخ دهد، در روایات قدیمی ایشان دیده نمی‌شود جز آنکه ابوجعفر **طبری** سخنی را آورده تا پیوند میان فتح و آمرزش گناه را توضیح دهد. وی می‌نویسد:

«قُضِيَ لَكَ عَلَيْهِم بِالْزَّكَاةِ وَالْظَّكْرِ لِشُكْرِ رَبِّكَ... وَتَسْتَغْفِرُهُ، فَيَغْفِرُ لَكَ بِفِعَالِكَ ذَلِكَ رَبِّكَ، مَا تَقَدَّمَ مِنْ نَنْبِكَ قَبْلَ فَتْحِهِ لَكَ مَا فَتَحَ وَمَا تَأَخَّرَ بَعْدَ فَتْحِهِ لَكَ ذَلِكَ».^(۱)

یعنی: (حق تعالی می‌فرماید) یاری و پیروزی را برای تو مقرر داشتیم برای آنکه **سپاس** خداوندت را به‌جای آری و... از او **آمرزش** بخواهی تا با اینکار، خداوندت گناه پیش از فتح و پس از فتح را برایت بیامرزد».

طبری در این تفسیر هرچند نسبت به تفاسیری که ذکرشان گذشت، بیان بهتری را اظهار داشته ولی **اولاً**، اگر آمرزش رسول گرامی ص مشروط به **شکرگزاری** و **استغفار** وی بود (نه صرفاً فتح و پیروزی) در آن صورت لازم می‌آمد که در آیه شریفه به مبادی اصلی آمرزش یعنی **شکر** و **استغفار** تصریح یا لا اقل اشاره‌ای شده باشد ولی از این دو مقوله در آیه شریفه اساساً سخنی نرفته است. **ثانیاً** اگر شکر و استغفار موجب آمرزش رسول خدا ص می‌گشت مگر قبل از فتح، پیامبر ص به اینکار نمی‌پرداخت؟! **ثالثاً** در این تفسیر توضیح داده نشده که گناه پیامبر ص چه گناهی بود که تنها با شکر و استغفار آن‌هم پس از فتح، آمرزیده می‌شده است نه پیش از فتح؟!

نزول وحی و بیان آیین» تفسیر کرده، درخور توجه نیست زیرا با مفاد سوره کریمه که از حوادث حدیبیه (بیعت تحت شجره، رؤیای پیامبر ص و...) سخن می‌گوید سازگاری ندارد و با آثار نبوی که در کتب تفسیر و سیره و تاریخ درباره این سوره آمده نیز نمی‌سازد. برای دیدن قول او به تفسیر «جامع التأویل لمحكم التنزیل»، ص ۵۲۹ که به اهتمام آقای دکتر محمود سرمدی، بخشهایی از آن گردآوری شده، نگاه کنید.

۱- تفسیر طبری، ج ۲۱، ص ۲۳۶.

از تفاسیر تازه اهل سنت، شیخ **وَهْبَةُ الزَّحِيلِي** در «التفسير المنير» می‌نویسد: «يَكُونُ لِمَا تَضَمَّنَهُ مِنْ مُجَاهِدَةٍ سَبَبًا لِلْمَغْفِرَةِ فَإِنْ لَمْ يُجْعَلِ الْفَتْحُ عَلَةً لِلْمَغْفِرَةِ فَيَكُونُ ذِكْرُ اللَّامِ - كَمَا قَالَ الزَّمْخَشَرِيُّ - لِاجْتِمَاعِ مَا عَدَّدَ مِنَ الْأُمُورِ الْأَرْبَعَةِ وَهِيَ الْمَغْفِرَةُ وَإِتِمَامُ النِّعْمَةِ وَهِدَايَةُ الصِّرَاطِ الْمُسْتَقِيمِ وَالنَّصْرُ الْعَزِيزُ».^(۱)

یعنی: «آیه کریمه متضمن جهادی است که سبب آمرزش می‌گردد و اگر فتح را علت آمرزش قرار نداده باشد، در آن صورت ذکر لام (در لِيَغْفِرَ لَكَ...) چنانکه زمخشری گفته است برای اجتماع چهار امر آمده است که آمرزش و اتمام نعمت و رهبری به راه راست و یاری پیروزمند باشد».

آنچه در این تفسیر آمده سخن تازه‌ای نیست و آن را عیناً در تفسیر **کشاف** می‌توان یافت.^(۲) امّا سخنان مزبور حلال مشکلات آیه شریفه به‌شمار نمی‌آیند زیرا **أَوَّلًا** در آیه کریمه، امر به جهاد نشده تا مایه ثواب و آمرزش گردد بلکه از **فتح مبین** که بدون جهاد و به‌لطف خداوند پیش آمده، خبر داده است چنانکه در **حدیبه**، جهاد با دشمن رخ نداد و کار به **صلح** انجامید. به‌علاوه، پیش از صلح حدیبیه یا فتح مکه نیز رسول‌خدا ص به جهاد در راه حق - آنهم از سرِ اخلاص - اهتمام ورزیده بود و غزوه‌های **بدر** و **أُحُد** و **احزاب...** را پشت سر گذاشته بود، آیا آن مجاهدتها سبب آمرزش وی نگردید؟! **ثانیاً** سخن زمخشری نیز مشکلات را حل نمی‌کند! زیرا اگر آمرزش گناه، نتیجه اصلی فتح شمرده نشود لا‌اقل یکی از آن‌چهار نعمت به‌شمار می‌آید. باتوجه بدین امر، سؤالات اساسی به‌جای خود باقی می‌مانند که چه پیوندی میان آمرزش گناه پیامبر ص با **فتح** وجود دارد؟ و اصولاً **گناه پیامبر ص** چه بوده و مگر پیامبر خدا ص - معاذ الله - از اهل عصیان به‌شمار می‌آمده است؟!

۱- التفسير المنير، ج ۲۶، ص ۱۴۹.

۲- تفسیر کشاف، ج ۴، ص ۳۳۲.

بنابراین، ما باید برای حل مشکلات مزبور، به خود قرآن کریم بازگردیم و از آیات شریفه دیگر در تفسیر آیه مورد بحث کمک بگیریم که: **الْقُرْآنُ يُفَسِّرُ بَعْضُهُ بَعْضًا**.

قرآن مجید در برخی از سوره های مکی نشان می دهد که رسول خدا ص سخت در انتظار نصرت الهی بود زیرا که خود و یارانش تحت فشار بسیار قرار داشتند و از سوی دیگر خدایتعالی نیز به آنان وعده یاری و پیروزی داده بود ازاینرو در وصول به پیروزی **شتاب می ورزیدند**. به عنوان نمونه در سوره شریفه **مؤمن** (غافر) می خوانیم که ابتدا خدای سبحان به پیامبرش می فرماید: ﴿إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهُدُ ۚ﴾ [مؤمن: ۵۱] یعنی: «همانا که ما فرستادگانمان و کسانی را که ایمان آورده اند، در همین زندگی دنیا و در روزی که گواهان قیام کنند (روز رستاخیز) یاری خواهیم کرد». سپس با کمی فاصله می فرماید: ﴿فَأَصْبِرْ

إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ﴾ یعنی: «پس (ای پیامبر) صبر کن که وعده خدا حق است و برای گناهات آمرزش بخواه!» گناه پیامبر ص جز شتاب ورزیدن در وصول به موعود خداوند، چیز دیگری نبود زیرا که خود و یارانش با مشکلات متعددی روبرو بودند. ازاینرو خدایتعالی او را مکرر از ماجراهای پیامبران سلف خبر می داد که آنان نیز گرفتار تکذیبها و آزارهای اقوام خود بودند تا سرانجام نصرت الهی فرارسید چنانکه می فرماید: ﴿وَلَقَدْ كُذِّبَتْ

رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّىٰ أَتَاهُمْ نَصْرُنَا ۚ وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ۚ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِن نَّبَإِ الْمُرْسَلِينَ ﴿۳۴﴾ [الأنعام: ۳۴] یعنی: «همانا رسولان پیش از تو (نیز) تکذیب

شدند پس برآنچه که مورد تکذیب و آزار قرارگرفتند صبر کردند تا یاری ما به‌سوی ایشان آمد و کلمات خدا را تبدیل‌کننده‌ای نیست (هیچکس نتواند از وقوع وعده‌های خدا جلوگیری کند) و همانا که شمه‌ای از اخبار رسولان به‌سوی تو آمد». بااینهمه، طبیعی است که رسول‌خدا ص و یارانش در برابر آزارها و استهزاءها و آسیبهایی که به ایشان می‌رسید، گاهی در دستیابی به آنچه خدا وعده داده بود و یاری او، شتاب می‌ورزیدند چنانکه خدایتعالی آن‌ها را از ناشکیبایی برحذر داشته و می‌فرماید: ﴿وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ

مَسْتَهُمُ الْبَاسَاءُ وَالضَّرَاءُ وَزُلُّوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرُ اللَّهَ ۚ أَلَا إِنَّ نَصَرَ اللَّهِ قَرِيبٌ﴾^(۱) [البقرة: ۲۱۴] یعنی:

«... هنوز همانند ماجرای پیشینیان بر شما گذشته - درحالی‌که سختی و ناآسودگی بدانان رسید و تکان داده شدند - تا (درنتیجه) پیامبر ص و مؤمنان همراهش گویند که یاری خدا کی می‌رسد؟ بدانید که یاری خدا نزدیک است». یعنی بر گذشتگان شما احوالی شدیدتر رسید پس شتاب موزید و پایداری نشان دهید. وعده الهی نزدیک شده و موعود او، فرا خواهد رسید. سرانجام به - لطف خدا **صلح حدیبیه** روی داد و در پی آن، **فتح مکه** فرارسید و خدایتعالی به وعده‌اش وفا فرمود و رسولش را در امر **استعجال فتح** پیامرزد (**لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ**) و مؤمنان را آرامش بخشید ﴿هُوَ الَّذِي

أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ [الفتح: ۴].

۱- جمله «حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ...» که به‌عنوان غایت امر به - کار رفته متعلق به «لَمَّا يَأْتِكُمْ» است و جمله «مَسْتَهُمُ الْبَاسَاءُ...» جمله حالیه به‌شمار می‌آید که در میان فعل و غایت آن قرار گرفته است.

نکاتی از سورة فتح

۲۸۳

أَمَّا اینکه: گناه بازپسین (ما تَأَخَّرَ) چه بوده و آمرزش آن، چه معنا دارد؟ باید دانست که می-توان آن را شتابزدگی در دوران **مدینه** (قبل از فتح) دانست چنانکه (ما تَقَدَّمَ) را مربوط به دوران **مکه** شمرد به ویژه که لفظ «تَأَخَّرَ» فعل ماضی است و معمولاً شامل آینده نمی‌شود. با این همه گاهی به «قرینه تقابل» می‌توان آن را به معنای «آینده» تفسیر نمود مانند آیه شریفه: ﴿يُنَبِّئُ الْإِنْسَانُ

يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾ [القیامت: ۱۳] یعنی: «در آنروز (روز رستاخیز) به انسان از آنچه پیش و آنچه پس فرستاده خبر داده می‌شود» که مُراد، اعمال آدمی در زمان حیات و آثار وی پس از مرگ است چنانکه در سورة شریفه یس فرمود: ﴿إِنَّا نَحْنُ نُحْيِ

الْمَوْتِ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَرَهُمْ﴾ [یس: ۱۲]. یعنی: «ما خودمان مردگان را زنده می‌کنیم و آنچه را پیش فرستادند و آثارشان را می‌نویسیم». در این صورت «آمرزش گناه آینده» به معنای آنستکه: «اگر این فتح خدایی به تأخیر می‌افتاد، در آینده همچنان شتابورزی تو (ای رسول) ادامه می‌یافت پس این فتح مبین سبب شد تا آنچه در آینده روی می‌داد نیز آمرزیده شود».

بنا بر آنچه گفتیم **اولاً**: رابطه فتح و غفران روشن گردید که فتح مبین خداوند، شتابزدگیها و استعجال در پیروزی را زدود که این امر را خدای سبحان برای پیامبر پاکش نوعی از گناه (ذنب) شمرده بود ﴿فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ﴾

[غافر: ۵۵].

ثانیاً: پیامبرگرامی ص در عمل مرتکب گناهی نشده و زیانی بر کسی وارد نکرده بود تا **أسوه مؤمنان** نباشد بلکه به مقتضای بشریت چون فشارها بر خود و یارانش شدت می‌یافت، در یاری خواستن از

خدا و رسیدن به پیروزی موعود، شتاب می‌ورزید تا مؤمنان از سختی‌ها رهایی یابند و دلها آرام و مطمئن گردد همانگونه که با آمدن فتح چنان شد ﴿هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيْمَانِهِمْ﴾ [الفتح: ۴].

ثالثاً: فتح مبین اگر به تأخیر می‌افتاد، شتابزدگیها در آینده نیز دوام می‌یافت ولی لطف الهی این مشکل را حل نمود و الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

بدین ترتیب مشکلات سه‌گانه‌ای که در آغاز مقاله مطرح شدند، بَعَوْنِ اللَّهِ تعالی و توفیقه پاسخ داده شد.

تبصره - در پایان سوره مبارکه «نصر» نیز می‌خوانیم که می‌فرماید: ﴿فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَأَسْتَغْفِرْهُ ۚ إِنَّهُ كَانَ

تَوَّابًا﴾ و مفسران در اینکه پس از آمدن فتح و روی -

آوردن مردم به اسلام، چرا رسول اکرم ص باید آمرزش-خواهی کند؟ مانند سوره شریفه «فتح» آراء گوناگونی آورده‌اند چنانکه برخی گفته‌اند: پیامبر ص مأمور بوده تا برای اُمّتش استغفار کند! ^(۱) و بعضی گفته‌اند: که این کار برای «هضم نفس» بر پیامبر ص لازم شده است ^(۲) و امثال این-اقوال که شاهد و دلیلی برای آنها نیست. اما از همه آراء بهتر و استوارتر (که هماهنگ با معنای سوره شریفه فتح است) قول استاد علامه، **شیخ محمد عبده رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى** در «تفسیر جزء آخر قرآن» است که

۱- به تفسیر انوار التنزیل، اثر بیضاوی، ج ۲، ص ۵۸۰ نگاه کنید.

۲- به تفسیر کشاف، ج ۴، ص ۸۱۲ بنگرید.

فرموده: «(وَلَسْتَغْفِرُهُ) أَيِ إِسَاءَلِهِ أَنْ يَغْفِرَ لَكَ وَلِأَصْحَابِكَ مَا كَانَ مِنَ الْقَلَقِ وَالضُّجْرِ وَالْحُزْنِ لِيَتَأَخَّرَ زَمَنُ النِّصْرِ وَالْفَتْحِ». (۱)

یعنی: «از خداوند درخواست کن که تو و یارانت را بیمارزد در آنچه که بر اثر تأخیر در زمان نصرت و فتح، از ناآرامی و دلتنگی و اندوه بر شما رفته است!»
و این قول، موافق با گفتاری است که در تفسیر سوره مبارکه فتح گذشت.

*

*

*

(مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ^ع وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ^ط تَرَاهُمْ رُكْعًا سَجِدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا^ط سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ^ع ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ^ع وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَفَازَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ^ط بِهِمُ الْكُفَّارَ^ط وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢١﴾)

محمدص و همراهانش

این آیه کریمه از شگفتی‌های قرآن مجید شمرده می‌شود و تمام حروف هجاء (الفبای عربی) در خلال آن ملاحظه می‌گردد. در ترجمه و تفسیر این آیه، برخی از مترجمان و مفسران دچار اشتباهات غریبی شده‌اند که از نظر خوانندگان محترم می‌گذرد:

۱- در ترجمه ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ^ع وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ

رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾ بسیاری از مترجمان «محمد» را به عنوان مبتدا و «رسول الله» را خبر مضاف آن پنداشته‌اند و

۱- تفسیر القرآن الکریم (جزء عم)، اثر استاد شیخ محمد عبده، ص ۱۷۲.

بنا بر این مبنا، آیه کریمه را چنین ترجمه کرده-
 اند: «محمّد، فرستاده خدا است و...» و هیچ
 اندیشه نکرده اند که پس از گذشت سالها از رسالت
 پیامبرص چگونه خداوند در این سوره شریفه،
 تازه اعلام می‌فرماید که، محمّد، رسول خدا است؟
 این اعلام، چه پیام تازه‌ای را دربر دارد؟ و این
 تأکید برای چه مقصودی لازم آمده است؟ کسی به
 این پرسشها، پاسخ قانع‌کننده‌ای نداده است. اما
 آنچه از تدبّر در آیه مبارکه دانسته می‌شود
 اینست که خبر مبتدای آن، کلمه «أَشْدَّاءُ...» است و
 «رَسُولُ اللَّهِ» نعت یا عطف بیان و عنوان پیامبرص به-
 شمار می‌آید و ترجمه صحیح آیه چنین است که:
 «محمّد فرستاده خدا و کسانی که با او هستند بر
 کافران سختگیر و میان خود مهربانند». شگفت
 آنکه ترجمه نامتناسبی که از آیه شریفه نموده-
 اند در برخی از تفاسیر مهم و حتی در کتابهایی
 چون «إعراب القرآن الکریم» اثر محیی‌الدین
 درویش راه یافته است. وی می‌نویسد: «مُحَمَّدٌ مُبْتَدَأُ
 وَرَسُولُ اللَّهِ خَبْرُهُ»^(۱)! درحالیکه باید مرقوم داشته
 باشد: «مُحَمَّدٌ مُبْتَدَأُ وَرَسُولُ اللَّهِ نَعْتُ لِمُحَمَّدٍ وَالَّذِينَ
 آمَنُوا مَعُطُوفٌ عَلَى الْمُبْتَدَأِ وَخَبَرُ الْمُبْتَدَأِ وَمَا عُطِفَ
 عَلَيْهِ، هُوَ أَشْدَّاءُ»^(۲)!

أغلب ترجمه‌های فارسی نیز متأسفانه بدین
 اشتباه افتاده‌اند و مثلاً نوشته‌اند: «محمّدص
 فرستاده خدا است...»^(۳) و «محمّدص رسول خدا
 است...»^(۴) و «محمّد فرستاده خدا است...»^(۵) و

- ۱- اعراب القرآن الکریم و بیانه، ج ۷، ص ۲۳۹.
- ۲- به کتاب الجدول فی اعراب القرآن و صرفه، ج ۲۶، ص ۸۸ (پاورقی) بنگرید.
- ۳- به ترجمه قرآن اثر آقای ناصر مکارم شیرازی نگاه کنید.
- ۴- به ترجمه قرآن اثر آقای مصباح‌زاده بنگرید.
- ۵- به ترجمه قرآن، اثر آقای محمدمهدی فولادوند نگاه کنید.

«محمّدص فرستاده خدا است...»^(۱) و «محمّدص فرستاده خدا است...»^(۲) و «محمّدص پیامبر الهی است...»^(۳) و «محمّدص پیامبر خداوند است...»^(۴) و «محمّدص رسول خدا است...»^(۵) و «محمّدص فرستاده خدا است...»^(۶) و «محمّدص پیامبر خدا است...»^(۷)!! چنانکه در این ده ترجمه مشهور فارسی از قرآن ملاحظه می‌شود، همگی **محمّدص** را مبتدا و **رسول الله** را خبر آن تصوّر کرده‌اند. شگفت آنکه مفسران نامداری همچون صاحب **مجمع البیان** نیز در تفسیر آیه شریفه می‌نویسد: «(مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) نَصٌّ سُبْحَانَهُ عَلَى اسْمِهِ لِيُزِيلَ كُلَّ شَبْهَةٍ تَمَّ الْكَلَامُ هُنَا»^(۸). یعنی: «(محمّد، فرستاده خدا است) خدای سبحان نام محمّد را به صراحت آورده تا هر شبهه‌ای را زائل کند. و کلام در اینجا تمام است!» عجب! مگر پس از فتح مبین، کسی در نام محمّدص شک نموده بود که خدای سبحان به نام او، تصریح فرموده؟! شیخ هرچند در تفسیر این آیه چنان گفته است ولی در **ترکیب اوّل آیه**، می‌گوید: «مُحَمَّدٌ مُبْتَدَأُ وَرَسُولُ اللَّهِ عَظْفُ بَيَانٍ وَالَّذِينَ مَعَهُ عَظْفٌ عَلَى مُحَمّدٍ وَأَشْدَاءُ خَبَرُ مُحَمّدٍ وَمَا عَظِفَ عَلَيْهِ». و این ترکیب همان معنایی را افاده می‌کند که ما بر آن رفتیم.

۲- در این آیه کریمه چنانکه ملاحظه می‌شود **وصف بلیغی** از رسول خدا ص و همراهان او شده است. این اوصاف را خدایتعالی از **تورات** و **انجیل** نقل

-
- ۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای جلال الدین مجتبوی، بنگرید.
 - ۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای حسین استادولی نگاه کنید.
 - ۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای بهاء الدین خرّمشاهی بنگرید.
 - ۴- به ترجمه قرآن، اثر آقای موسوی گرمارودی بنگرید.
 - ۵- به ترجمه قرآن، اثر آقای مسعود انصاری نگاه کنید.
 - ۶- به ترجمه قرآن، اثر آقای ابوالفضل بهرامپور بنگرید.
 - ۷- به ترجمه قرآن، اثر آقای داریوش شاهین نگاه کنید.
 - ۸- تفسیر مجمع البیان، ج ۲۶، ص ۷۹.

می‌فرماید و از آن‌ها به صورت «مَثَل» یاد می‌نماید. مفسران قرآن مجید، اتفاق نظر دارند که واژه «مَثَل» در اینجا به معنای وصف (نعت) به کار رفته است. در آغاز این توصیف می‌خوانیم که: «آنان بر کافران سختگیر و درمیان خود مهربانند. ایشان را در حال رکوع و سجود می‌بینی، پیوسته فضل خدا و خشنودی او را می‌جویند. نشانه آن‌ها، اثر سجود در چهره‌هایشان است». سپس می‌فرماید: ﴿ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي

التَّوْرَةِ﴾ (اینست وصف ایشان در تورات). آنگاه با «واو استیناف» مَثَل تازه‌ای را می‌آورد و می‌فرماید: ﴿وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَرَجٍ أَخْرَجَ شَطْئَهُ﴾ (و توصیف آنان در انجیل همچون کشته‌ای است که ساقه نازک خود را برآورد پس آن را قوت دهد آنگاه ستبر گردد و بر ساقهایش بایستد و کشاورزان را به شگفتی بزد...). پیداست که توصیف مذکور در انجیل، غیر از وصفی است که در تورات بیان شده اما بیشتر مترجمان فارسی قرآن، از این امر غفلت نموده‌اند و جمله: ﴿وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ﴾ را معطوف به ﴿مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ﴾ پنداشته‌اند و گمان کرده‌اند که در خلال تورات و انجیل در این باره، توصیف یکسان و همانندی آمده است در حالی که اگر چنان بود، مناسبت داشت تا لفظ «مَثَلُهُمْ» در آیه، دوباره تکرار نشود و آیه شریفه به صورت «ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ» درآید که به بلاغت قرآن کریم در صنعت ایجاز و حذف، نزدیکتر است.

برای نمونه، یکی از مترجمان مرقوم داشته: «اینست وصفشان در تورات و در انجیل^(۱)». در این عبارت چنانکه می‌بینیم لفظ «مَثَلُهُمْ» تنها یکبار ترجمه شده و مترجم، تورات و انجیل را به یکدیگر

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای عبدالمحمد آیتی نگاه کنید.

عطف نموده است. مترجم دیگر می‌نویسد: «این وصف حال آن‌ها در کتاب تورات وانجیل، مکتوب است»^(۱). سؤمین مترجم مرقوم داشته: «این توصیف آنان در تورات و توصیف آنان در انجیل است»^(۲). چهارمین نوشته است: «این وصف آنان در تورات و وصفشان در انجیل است»^(۳). پنجمین آورده است: «وصفشان در تورات و انجیل چنین است»^(۴). ششمین مترجم مرقوم داشته: «وصف آنان در تورات و مانند آن در انجیل به همین‌گونه است»^(۵). هفتمین مترجم می‌نویسد: «این وصف آنان در تورات و در انجیل است»^(۶)...

چنانکه ملاحظه می‌شود در تمام این ترجمه‌ها، هردو مثل را به تورات و انجیل نسبت داده‌اند، باینکه مثل نخستین در تورات آمده و دومین مثل را در انجیل می‌توان یافت^(۷). البته مفسران آقدم قرآن، بدین معنا پی برده بودند چنانکه ابوجعفر طبری در تفسیرش از قَتَادَه و ابْن زید و ضَحَّاك این معنا را گزارش نموده است^(۸) و خود نیز آن را برگزیده و چنین می‌نویسد:

«أَوَّلَى الْقَوْلَيْنِ فِي ذَلِكَ بِالصَّوَابِ قَوْلُ مَنْ قَالَ: مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ غَيْرُ مَثَلِهِمْ فِي الْإِنْجِيلِ»^(۹). یعنی: «از میان دو قول، آنچه به صواب

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای مهدی الهی قمشه‌ای بنگرید.
۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای ناصر مکارم شیرازی نگاه کنید.

۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای مسعود انصاری بنگرید.
۴- به ترجمه قرآن، اثر آقای ابوالقاسم پاینده نگاه کنید.

۵- به ترجمه قرآن، اثر آقای داریوش شاهین بنگرید.
۶- به ترجمه قرآن، اثر آقای هوشنگ آبان نگاه کنید.
۷- اوصاف مزبور را برخی از دانشمندان اسلامی با: تورات، سفر تثنیه، باب ۳۲، بند ۱ و ۲ و ۳ و با انجیل (لوقا)، باب ۱۳، بند ۱۸ و ۱۹ تطبیق داده‌اند.

۸- به تفسیر طبری (جامع البیان)، ج ۲۱، ص ۳۲۸ نگاه کنید.

۹- به تفسیر طبری، ج ۲۱، ص ۳۲۹ رجوع شود.

نزدیکتر است، گفتار کسی است که گوید: وصف ایشان در تورات غیر از توصیف آنان در انجیل است». سپس طبری اظهار نظر می‌کند که: اگر مثل دوم بر مثل نخستین معطوف بود، لازم می‌آمد تا گفته شود: «وَكُذِّرَ أَخْرَجَ شَطَا» با واو عطف!

۳- در پایان همین آیه شریفه، خدای تعالی می‌فرماید: ﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا

عَظِيمًا﴾ بدینصورت وعده آمرزش و پاداشی بزرگ به

همراهان پیامبرص می‌دهد. اما مفسران شیعی واژه «مِنْهُمْ» را در این آیه برای «تبعیض» دانسته‌اند و گویند که: عموم همراهان پیامبرص مشمول آن وعده فرخنده نبوده‌اند! و عموم مفسران سنی «مِنْهُمْ» را برای «بیان» دانسته‌اند و همه یاران رسول ص را آمرزیده و مأجور می‌شمرند! اینک باید به بررسی آراء پردازیم و به یاری آیات قرآنی در اینباره داوری کنیم.

از میان مفسران برجسته شیعه، صاحب تفسیر «المیزان» دو اشکال اساسی به میان آورده تا ثابت کند که واژه «مِنْ» در این آیه برای تبعیض به کار رفته است نه «بیان»!

نخست آنکه می‌نویسد: در قرآن مجید تصریح شده که در میان معاصران رسول خدا ص، جمعی منافق و مرتد و فاسق وجود داشتند (توبه: ۱۰۱) و محمد: ۳۰ و نور: ۲۳). **دوم** آنکه می‌نویسد: «مِنْ الْبَيِّنَاتِ لَا تَدْخُلُ عَلَى الضَّمِيرِ مُطْلَقًا فِي كَلَامِهِمْ»^(۱). یعنی: «کلمه مِنْ که برای بیان می‌آید هیچگاه بر سر ضمیر در کلام عرب در نمی‌آید»! و از اینجا نتیجه می‌گیرد که لفظ «مِنْهُمْ» در

آیه شریفه برای «تبعیض» است!

۱- به تفسیر المیزان، ج ۱۸، ص ۳۲۶ نگاه کنید.

نکاتی از سورة فتح

۲۹۱

از این دو اشکال، می‌توان پاسخ داد که **أَوَّلًا**: منافقان و مرتدان در گروهی که با رسول خدا ص همدل و همراهند داخل نیستند و ممکن نیست که از آنان در تورات و انجیل مدح شده باشد. کسانی که ممدوح خداوند گشته‌اند، آنان هستند که درباره ایشان فرمود: **يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنْ اللَّهِ وَرِضْوَانًا** (پيوسته فضل خدا و خشنودی او را می‌جویند). **ثَانِيًا** خود صاحب «الميزان» در تفسیر سورة آل عمران مثالی آورده که نشان می‌دهد «مِنْ بَيَانِيَّة» بر سر ضمیر در کلام عرب می‌آید! و گوید گاهی می‌گوییم: **لِيَكُنْ لِي مِنْكَ صَدِيقٌ** (باید از تو، دوستی برایم باشد)! و مقصود آنستکه **كُنْ صَدِيقًا لِي**^(۱) (تو دوست من باش)!

واضحست که در این کلام، **مِنْ** که بر سر ضمیر درآمده از نوع بیانیّه است.

با اینحال لازمست که ما «همراهان رسول ص» را بشناسیم. اگر مقصود از آنان، همه معاصران پیامبر ص باشند، درآنصورت البتّه منافقان و مرتدان و فاسقان نیز درمیان ایشان وجود داشتند ولی چنانچه مقصود خدایتعالی از **(وَالَّذِينَ مَعَهُ)** همفکران و یاوران رسولش بوده‌اند، درآنصورت خداوند وعده آمرزش و پاداش به همه آنان **(عَلَى مَرَاتِبِهِمْ)** داده است و دلیلی وجود ندارد که به «تبعیض» قائل شویم.

و به‌نظر ما قول اخیر صحیح است و مراد از **(وَالَّذِينَ مَعَهُ)** همراهان **مُؤْمِن** پیامبرند چنانکه قرآن کریم گاهی لفظ «مؤمن» را هم بر آنها افزوده و می‌فرماید: **﴿يَوْمَ لَا تُخْزِي اللَّهَ النَّبِيُّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيِّنَاتٍ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ﴾** [التحریم: ۸] یعنی: «روزی را به‌یاد آر که خدا، پیامبر و همراهان

۱- به تفسیر المیزان، ج ۳، ص ۴۱۱ بنگرید.

مؤمن او را خوار نسازد، نورشان پیش روی آنان و ازسوی راست ایشان می‌تابد...». و همچنین می‌فرماید: ﴿لَٰكِنِ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ ۚ وَأُولَٰئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٨﴾﴾

[التوبة: ۸۸]. «اما رسول و همراهان **مؤمن** او، با مالها و جانهای خویش (در راه خدا) مجاهدت کردند، نیکیها از آن ایشان است و آنان، همان رستگارانند».

در اینجا ذکر **دو نکته** قابل توجه باقی است. **یکی** آنکه اگر فرض شود بنا بر آنچه «غلاة شیعیان» گفته‌اند: همه همراهان پیامبرص مرتد شده‌اند و جز عدد انگشتشماری از ایشان بر ایمان استوار نماندند، درآنصورت چگونه خداوند سبحان نهضت محمدی ص را به گیاه نازکی تشبیه نموده که رفته رفته بلند و ستبر می‌گردد و درختی پُر شاخ و انبوه می‌شود آنچنانکه زارعان را به شگفت می‌برد؟ مگر با ایمان چند تن، می‌توان چنین درخت تناور و عظیمی را به مثل آورد؟ و پیش از نزول قرآن، در تورات و انجیل از آن یاد کرد؟!

دوم آنکه: چون همراهان رسول خدا ص را چنین وصف فرمود که: «بر کافران سختگیر و میان خود مهربانند. ایشان را درحال رکوع و سجود می‌بینی. پیوسته فضل و خشنودی خدا را می‌جویند» چگونه می‌توان گفت: لفظ «مِنْهُمْ» برای تبعیض آمده و کسانی از میان ایشان رستگارانند که اهل ایمان و عمل باشند؟! مگر بالاتر از تلاش دائم برای رسیدن به فضل خدا و خشنودی او اندیشه و عملی وجود دارد که در برخی از آنان نبوده و باید به تدارکش بپردازند؟!

و از اینجا است که می‌فهمیم آیه کریمه با اوصافی که برای همراهان با ایمان پیامبرص

آورده، جای تبعیض را باقی نگذاشته و ناگزیر
لفظ ﴿مِنْهُمْ﴾ برای بیان آورده شده است.

*

*

*

۴۱

نکته ای از سوره حُجرات

(يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اِنَّا خَلَقْنٰكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ وَّاُنْثٰى وَجَعَلْنٰكُمْ شُعُوْبًا وَّقَبَاۤىِٕلَ لِتَعَارَفُوْۤا ۚ
 اِنَّ اَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللّٰهِ اَتْقٰىكُمْ ۚ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ خَبِيْرٌ ﴿۱۳﴾) شناسایی

اقوام و امتیاز افراد!

گمان برتری نژاد و قوم و فامیل و فخرفروشی بدین امور، موجب می‌شود که آدمی به حقوق دیگران چنانکه لازمست توجه نمی‌کند بلکه گاهی به تزییع و پایمال ساختن حقوق مزبور می‌پردازد. ازاینرو در سوره شریفه **حجرات** که از سوره اخلاقی قرآن کریم شمرده می‌شود پس از آنکه استهزاء و تحقیر دیگران را تخطئه می‌فرماید و طعن زدن بر سایرین را عملی زشت و ستمگرانه می‌شمرد و مؤمنان را از گمان بد درباره همکیشان باز می‌دارد و از تجسس در احوال خصوصی آنان نهی می‌کند و غیبت و بدگویی از برادران ایمانی را تقبیح می‌فرماید، سپس به امری اساسی و ریشه‌ای روی می‌آورد بدین معنی که همه انسانهای روی زمین را به **اصل واحدی** منسوب می‌دارد و می‌فرماید: ﴿يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اِنَّا خَلَقْنٰكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ وَّاُنْثٰى﴾ ای مردمان (به هوش باشید^(۱)) که ما همه شما را از **مرد و زنی** آفریدیم]. بنابراین همگی بنیادی یگانه و ریشه‌ای واحد دارید پس فخرفروشی و مباحات به نژاد و قوم و قبیله را باید فروگذارید و بدانید که اگر فضیلت و برتری نزد خدا برای کسی وجود دارد، تنها در سایه **تقوی** یعنی خودداری از تجاوز به حقوق دیگران و دوری

۱- این معنا از «هاء تنبیه» در آیها، فهمیده می‌شود.

از نفس‌پرستی حاصل می‌آید و بس! ﴿إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتَقَرُّكُمْ﴾.

بدینصورت، سوره شریفه حجرات گناهای را که از «خود بزرگ‌بینی» و تفاخر سرمی‌زند، همه را با وجود هم‌ریشگی بشر، ناموجه می‌داند و امتیاز را به «تسلط بر نفس» برمی‌گرداند.

نکته‌ای که در اینجا قابل بحث است در کلمه «لِتَعَارَفُوا» آن را باید جستجو کرد. این کلمه در مقام تعلیل آمده تا علت یا حکمت انشعاب بشر را به دسته‌های بزرگ و کوچک توضیح دهد. مفسران قرآن کریم از سنی و شیعی در اینباره سخن گفته‌اند. به عنوان نمونه: زمخشری در تفسیر «کشاف» می‌نویسد:

«وَالْمَعْنَى: أَنَّ الْحِكْمَةَ الَّتِي مِنْ أَجْلِهَا رَتَّبَكُمْ عَلَى شُعُوبٍ وَقَبَائِلَ هِيَ أَنْ يَعْرِفَ بَعْضُكُمْ نَسَبَ بَعْضٍ فَلَا يَعْتَزِي إِلَى غَيْرِ آبَائِهِ، لَا أَنْ تَتَفَاخَرُوا بِالْآبَاءِ وَالْأَجْدَادِ»^(۱).

یعنی: «حکمتی که خدایتعالی شمارا به‌خاطر آن به‌شکل گروه‌های بزرگ و کوچک^(۲) مرتب نموده آنستکه برخی از شما، نسب شخص دیگر را بشناسد و او را به غیروانسان نسبت ندهد، نه آنکه شما به پدران و اجدادتان افتخار کنید».

صاحب تفسیر «المیزان» نیز این معنا را توضیح داده و مرقوم داشته است:

«وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ مُخْتَلِفَةً لَا لِكِرَامَةٍ لِبَعْضِكُمْ عَلَى بَعْضٍ بَلْ لَأَنْ تَتَعَارَفُوا فَيَعْرِفَ بَعْضُكُمْ بَعْضًا وَيَتِمَّ بِذَلِكَ أَمْرُ اجْتِمَاعِكُمْ فَيَسْتَقِيمَ مُوَاصَلَاتُكُمْ وَمُعَامَلَاتُكُمْ فَلَوْ فُرِضَ ارْتِفَاعُ الْمَعْرِفَةِ مِنْ بَيْنِ أَفْرَادِ الْمُجْتَمَعِ انْفَصَمَ عَقْدُ الْاجْتِمَاعِ وَبَادَتْ الْإِنْسَانِيَّةُ فَهَذَا

۱- تفسیر الکشاف، ج ۴، ص ۳۷۵.

۲- تفاوت میان شعوب و قبائل - چنانکه مفسران آورده‌اند - اینستکه شعوب به قبائل بزرگ اطلاق می‌شود (که در فارسی امروز از آن به «ملت‌ها» تعبیر می‌کنیم درحالیکه ملت در عربی به معنای کیش و آئین است) و قبائل، دسته‌های کوچکتر را می‌گویند. مثلاً گویند: فلانکس از شعب مضر و از قبیله تمیم است (به تفسیر طبری، ج ۲۱، ص ۳۸۳ نگاه کنید).

هُوَ الْعَرَضُ مِنْ جَعَلِ الشُّعُوبَ وَالْقَبَائِلَ لَا أَنْ تَتَفَاخَرُوا بِالْأَنْسَابِ وَتَتَبَاهُوا بِالْأَبَاءِ وَالْأُمَّهَاتِ^(۱).

یعنی: «ما شما را به صورت گروههای بزرگ و کوچک قرار دادیم، نه به دلیل برتری برخی از شما بر بعضی دیگر بلکه برای اینکه یکدیگر را بشناسید و با اینکار، امور اجتماعی شما تشکل پذیرد و پیوندها و معاملاتتان راه درست را بپیمایند و اگر فرض شود که این شناخت در میان افراد جامعه از میان رود در آن صورت، پیمان اجتماعی گسسته خواهد شد و انسانیت نابود می-گردد. بنابراین غرض از ایجاد گروهها و دستهها همین امر است نه آنکه به نژادهای خود افتخار کنید و پدران و مادران را مایه مباهات قرار دهید».

در اینجا از توضیح نکته ای دقیق غفلت شده و آن نکته اینست که می دانیم برای شناسایی افراد، علاوه بر شناخت قوم و قبیله آنها، آشنایی با ویژگیهای دیگری نیز لازم است و تنها به اینکه فلان شخص مثلاً از کدام گروه و دسته است، نمی توان اورا بدرستی شناخت یا معرفی کرد. پس چرا در آیه شریفه به ذکر «شعوب و قبائل» بسنده شده و از آوردن بقیه خصوصیات بشر سخنی به میان نیامده است؟! اینجا است که مفسران قرآن باید گره گشایی کنند تا پیام اصلی آیه کریمه را دریابند وگرنه، توضیح اینکه اگر افراد، یکدیگر را شناسند، نظام روابط اجتماعی برهم می خورد، در حکم توضیح واضحات شمرده می شود. حقیقت آنست که این آیه شریفه هنگامی نازل شده که عربها به-ویژه قریش به نژاد و قبیله خود سخت می بالیدند و آندو را مایه فخر فروشی قرار داده بودند، در چنان محیطی، قرآن کریم پیام می دهد که عرب بودن یا پدران قریشی داشتن، مایه افتخار نیست زیرا همه نژادها و تیره های بشری به آدم و حوا می-

رسند و همگی شاخه‌های یک درخت هستند. اما امتیاز حقیقی را باید در سایه «تقوی» جستجو کرد. این همان پیام ارجمند و پایداری است که بشر همواره بدان نیاز داشته و دارد به‌ویژه که می‌دانیم لازمه «تقوی» علم و آگاهی به نیک و بد و جذب نیکی و دفع بدی شمرده می‌شود. ضمناً مناسب است که بدانیم رسول‌خدا ص بنا به گزارش مورخان و سیره‌نویسان، در «فتح مکه» همین آیه کریمه را در حضور سران قریش قرائت نمود و اعلام داشت:

«يَا مَعْشَرَ قُرَيْشٍ! إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَدْ أَذْهَبَ عَنْكُمْ نَحْوَةَ الْجَاهِلِيَّةِ وَتَعْظَمُهَا بِالْأَبَاءِ. النَّاسُ مِنْ آدَمَ وَآدَمُ خُلِقَ مِنْ تُرَابٍ. ثُمَّ تَلَا رَسُولُ اللَّهِ ص: يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ». (۱)

«ای گروه قریش! همانا خدای بزرگ، تکبر دوران جاهلیت و بزرگنمایی به پدران را در آندوره، از شما زدود. همه مردم از آدم هستند و آدم از خاک آفریده شده است. سپس رسول اکرم ص آیه شریفه (يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى...) را تلاوت نمود.

* * *

۱- تاریخ الطبری، ج ۲، ص ۴۵۹ و سیره ابن هشام (السیره النبویة)، ج ۴، ص ۵۲.

نکته ای از سوره واقعه

(إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ ﴿٧٧﴾ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿٧٨﴾ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾)

قرآن کریم و فرشتگان پاک!

از نکات قابل توجه در این آیات شریفه آنستکه گروهی از فقهاء از آیات مزبور چنین برداشت نموده اندکه بدون **طهارت شرعی** (یعنی داشتن غسل یا وضوء و یا تیمم) نباید مصحف شریف را مس کرد! البته این رأی با «علم فقه» پیوند دارد و لازمست که ادله فقهی را درباره آن بررسی نمود ولی از حیث تفسیرقرآن، چنین حکمی از آیات کریمه برنمی آید و برخی از مترجمان قرآن که آیات فوق را به صورتی برگردانده اند تا حکم شرعی مزبور از آن به دست آید، متأسفانه دچار اشتباه شده اند. به عنوان نمونه، یکی از ایشان مرقوم داشته است: «هرآینه این قرآنی است گرامی قدر. در کتابی مکنون. که **جز پاکان دست بران نزنند**^(۱)» دیگری نوشته است: «این (پیام) قطعاً قرآنی است ارجمنند. در کتابی نهفته. که **جز پاک-شدگان دست بران نزنند**^(۲)». سوّمی مرقوم نموده: «... **جز پاکان حق ندارند به آن دست بزنند**^(۳)!» این ترجمه ها دقیق نیست زیرا مترجمان محترم، «**فعل نفی**» را به صورت «**فعل نهی**» برگردانده اند. یعنی **لا يَمَسُّهُ** (دست بران نمی زنند) را به شکل **لا يَمَسُّهُ** (دست بران نزنند) ترجمه نموده اند که خطای آشکاری است. امّا مفسران و فقهای که

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای عبدالمحمد آیتی بنگرید.

۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای محمدمهدی فولادوند نگاه کنید.

۳- به ترجمه قرآن، اثر خانم طاهره صفارزاده بنگرید.

فرموده‌اند: جایز است فعل نفی یا جمله خبری را در اینجا بر معنای نهی حمل کنیم و حکم مزبور را از آن استخراج نماییم! قولشان استوار نیست زیرا **أَوَّلًا**: این جواز، موکول به وجود **قرینه صارفه** در کلام است ولی در اینجا قرینه‌ای وجود ندارد تا بتوان از **ظاهر آیه** کریمه عدول کرد. **ثانیاً**: ضمیر مفرد در «**لَا يَمَسُّهُ**» بنا بر قاعده **الْأَقْرَبُ يَمْنَعُ الْأَبْعَدُ** به «**کتاب مکنون**» بازمی‌گردد، نه به قرآن کریم. یعنی جُز پاکان، کسی به آن کتاب نهفته راه ندارد و آن را مس نمی‌کند. **ثالثاً**: «**مُطَهَّرُونَ**» کسانی هستند که ذاتاً پاکند اما اشخاصی که غسل می‌کنند یا وضوء می‌گیرند (یعنی تطهیر می‌کنند) درحقیقت آنان را باید «**مُتَطَهَّرُونَ**» نامید. به همین مناسبت از زنان بهشتی در قرآن کریم به صورت «**أَزْوَاجٍ مُطَهَّرَةٍ**» یاد شده ولی از عمل زنانی که پس از عادات ماهانه خود را پاک می‌سازند به: **فَإِذَا تَطَهَّرْنَ** تعبیر فرموده است از همینرو در تفسیر **جامع البیان** اثر طبری گزارش شده که عمده مفسران سلف چون: **ابن عباس** و **سعید بن جبیر** و **عکرمه** و **مجاهد** و **أبی‌العالیه** و **جابر بن زید** بر این قول رفته‌اند که **مطهرون**، همان **فرشتگان** پاکند^(۱) و از میان ایشان **جبریل** و قرآن کریم را از کتاب مکنون (یا لوح محفوظ) بر قلب پیامبرص نازل کرده است. **ابن زید** (که مفسر توانایی است) گفته که این آیات دربرابر پندار مشرکان نازل شده است، آن‌ها می‌گفتند: **شیاطین**، قرآن را بر محمدص نازل کرده‌اند! خدای تعالی خبر داده که: **شیاطین** بر چنین کاری توانایی ندارند و این عمل درخور ایشان نیست (بلکه **فرشتگان پاک** مأمور رساندن وحی خداوندی هستند) چنانکه در سوره شعراء می‌فرماید: ﴿وَمَا تَزَلَّتْ بِهِ

۱- به تفسیر جامع البیان، ج ۲۲، ص ۳۶۴ به بعد نگاه کنید.

الشَّيْطَانُ ﴿١٠﴾ وَمَا يُنْبِغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿١١﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعَزُولُونَ ﴿١٢﴾^(۱) [الشعراء: ۲۱۰ - ۲۱۲]. پس اساساً بحث از

«دست نهادن بر مصحف» در اینجا مطرح نیست بلکه آیات شریفه از کتاب پنهانی خبر می‌دهند که منشأ نزول قرآن کریم است و جز فرشتگان پاک، کسی بدان دسترسی ندارد.

اما از مفسران جدید، صاحب تفسیر «المیزان» ضمیر را در «لَا يَمَسُّهُ» به «كِتَابٍ مَكْنُونٍ» یا قرآنی که در آن است مربوط می‌داند و می‌نویسد: «وَالْمَعْنَى: لَا يَمَسُّ الْكِتَابَ الْمَكْنُونُ الَّذِي فِيهِ الْقُرْآنُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ أَوْ لَا يَمَسُّ الْقُرْآنَ الَّذِي فِيهِ الْكِتَابُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ»^(۲). ولی این مفسر محترم کلمه «مُطَهَّرُونَ» را علاوه بر فرشتگان پاک، با اهل بیت

رسول خدا ص نیز تطبیق نموده و مرقوم داشته است: «لَا وَجْهَ لِتَخْصِيصِ الْمُطَهَّرِينَ بِالْمَلَائِكَةِ كَمَا عَنْ جُلِّ الْمُفَسِّرِينَ، لِكُونِهِ تَقْيِيداً مِنْ غَيْرِ مُقَيَّدٍ»^(۳). (اختصاص دادن مُطَهَّرِينَ به فرشتگان، وجهی

از صواب ندارد چنانکه از بزرگان تفسیر رسیده است، زیرا این امر، تقییدی به‌شمار می‌رود بدون آنکه قیدزننده‌ای در آیه باشد). در پاسخ ایشان باید گفت: اگر کتاب مکنون در دسترس رسول خدا ص بود، دیگر نیازی نبود تا جبریل امین ﷺ قرآن کریم را از آنجا بر او نازل کند، پس هنگامی که رسول گرامی ص به کتاب مکنون دسترسی نداشت چگونه کتاب مزبور در دسترس اهل بیت پاک وی قرار گرفته بود؟! مگر در اسلام، مقام و تقرّب کسی به خداوند، از خاتم انبیاء ص بالاتر است؟! *

۱- تفسیر جامع البیان، ج ۲۲، ص ۳۶۳.

۲- تفسیر المیزان، ج ۱۹، ص ۱۵۶.

۳- تفسیر المیزان، ج ۱۹، ص ۱۵۶.

نکته‌ای از سوره حدید

(لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾) خداوند در مقام غیب!

در این آیه کریمه خدایتعالی می‌فرماید: «همانا فرستادگانمان را با دلائل روشن فرستادیم و با آنها کتاب و میزان نازل کردیم تا مردم به عدالت قیام کنند...». کلمه «میزان» را مفسران قرآن از قول قتاده و مجاهد، بدرستی به معنای «عدل» تفسیر نموده‌اند چنانکه کلمه مزبور در سوره شوری نیز به همراه کتاب ذکر شده و فرموده است: ﴿اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ﴾ [الشوری: ۱۷] و

میزان همان قوانین عادلانه‌ای به‌شمار می‌آید که خدایتعالی در کتابش فرو فرستاده تا میان مردم به عدل و انصاف داوری شود. أبوجعفر طبری در اینباره می‌نویسد: «وَأَنْزَلَ الْمِيزَانَ وَهُوَ الْعَدْلُ لِيُقْضَىٰ بَيْنَ النَّاسِ بِالْإِنصَافِ وَيُحْكَمَ فِيهِم بِحُكْمِ اللَّهِ الَّذِي أَمَرَ بِهِ فِي كِتَابِهِ»^(۱). بنابراین، عطف میزان به کتاب در سوره حدید و شوری در حکم عطف خاص بر عام شمرده می‌شود زیرا آن قوانین دادگرانه، در ضمن کتاب خداوند آمده است. پس از ذکر کتاب و میزان در این سوره شریفه، از «حدید» یعنی آهن سخن به‌میان آمده (وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ)^(۲) و

۱- تفسیر طبری، ج ۲۰، ص ۴۸۹.

۲- مراد از: فروفرستادن آهن، پدیدآوردن آنست چنانکه درباره چهارپایان نیز فرمود: ﴿أَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ﴾ (الزمر:

مناسبتش اینست که اگر **قُوَّةٌ مجریه** در کار نباشد، قوانین عدل به اجرا درنخواهد آمد و دفاع از عدالت در برابر دشمنان حق و متجاوزان به حقوق مظلومان، صورت نمی‌گیرد. پس اشاره به آهن، یادآور جنگ و مبارزه حق در برابر ظلم و باطل، به همراه سلاح آهنین است. در اینجا قرآن کریم جمله‌ای تعلیلی را آورده که عطف به «لَيَقُومَنَّ النَّاسُ بِالْقِسْطِ» شده است و می‌فرماید: «وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلُهُ بِالْغَيْبِ». این جمله چه مفهومی را می‌رساند؟ و چرا یاری خدا و رسولانش را با «غیب» پیوند داده است؟ متأسفانه غالب مترجمان قرآن در اینباره دچار خطا شده‌اند. مثلاً یکی از ایشان مرقوم داشته است: «تا سرانجام خداوند معلوم بدارد که چه کسی در **نهان** (جانب) او و پیامبرانش را یاری می‌دهد^(۱)». واضحست که یاری خدا و پیامبرانش با **سلاح آهنین**، یادآور جهاد و مبارزه علنی است، نه کار نهانی! مترجمان دیگر نیز اغلب بر همین قول رفته‌اند و آیه شریفه را به همان‌صورت ترجمه نموده‌اند. چنانکه یکی از ایشان می‌نویسد: «تا خدا معلوم دارد چه کسی در **نهان** (دین) او و پیامبرانش را یاری می‌کند.^(۲)» سوّمی مرقوم داشته است: «تا خداوند کسی را که (دین) او و رسولش [!] را در **نهان** یاری می‌کند، معلوم بدارد^(۳)». چهارمی نوشته است: «تا خداوند معلوم کند آنکس را که او و فرستادگانش را در **نهان** یاری می‌دهد^(۴)». مترجم پنجم مرقوم داشته: «تا

(۶). در عین‌حال می‌تواند اشاره به نعمت و موهبت الهی باشد که از مقام بالاتر یعنی خدای سبحان به بندگان رسیده است.

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای بهاء الدّین خرّمشاهی نگاه کنید.

۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای علی موسوی گرمارودی بنگرید.

۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای مسعود انصاری نگاه کنید.

۴- به ترجمه قرآن، اثر آقای حسین استادولی بنگرید.

خدا معلوم بدارد چه کسی **در نهان** او و پیامبرانش را یاری می‌کند^(۱)». ششمین مترجم نوشته است: «تا بداند خدا کسی را که نصرت دهد خدا و پیغمبران او را **غائبانه**^(۲)». هفتمین مترجم مرقوم داشته: «و تا خدا معلوم بدارد چه کسی **در نهان**، او و پیامبرانش را یاری می‌کند^(۳)»...

در تمام این ترجمه‌ها از این امر غفلت شده که با داشتن سلاح آهنین، به جای **جهاد** در راه خدا و مبارزه **آشکار** با بی‌عدالتی، چگونه خدا و رسولش را **در نهان** باید یاری کرد؟! اما **مفسران** قرآن کریم این مشکل را حل نموده‌اند و از قول **ابن عباس** آورده‌اند که در تفسیر آیه شریفه گفت: **يَنْصُرُونَهُ وَ لَا يُبْصِرُونَهُ**. یعنی «آنان (خدا و رسولانش را) یاری می‌دهند بی‌آنکه او را ببینند!» و حق همین است ولذا **زمخشری** آیه کریمه را بر مبنای قول مزبور چنین تفسیر نموده است: «وَلْيَعْلَمْ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلُهُ بِاسْتِعْمَالِ السُّيُوفِ وَالرِّمَاحِ وَالسَّلَاحِ فِي مَجَاهِدَةِ أَعْدَاءِ الدِّينِ بِالْغَيْبِ غَنِيًّا عَنْهُمْ. قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: يَنْصُرُونَهُ وَ لَا يُبْصِرُونَهُ»^(۴). یعنی: «تا کسانی که خدا و رسولانش را با به کار بردن شمشیر و نیزه و سایر سلاحها در جهاد با دشمنان دین، یاری می‌کنند، خداوند (در میدان عمل) آنها را بشناسد^(۵) درحالیکه از آنان پنهان

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای محمدمهدی فولادوند نگاه کنید.

۲- به ترجمه قرآن، اثر محدث دهلوی بنگرید.

۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای ابوالفضل بهرام‌پور نگاه کنید.

۴- تفسیر کشاف، اثر زمخشری، ج ۴، ص ۴۸۱.

۵- این شناسایی، علم فعلی است و کنایه از جدا کردن مجاهدان دین و مؤمنان راستین از سایرین است چنانکه فرمود: ﴿مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ﴾ (آل عمران: ۱۷۹) و با علم پیشین خداوند منافات ندارد.

است، چنانکه ابن عباس ب فرمود: آن‌ها خدا را یاری می‌کنند بی‌آنکه او را ببینند».

روشن است که این آیه شریفه به‌طور ضمنی، در مقام مدح یاوران دین برآمده، همان مجاهدانی که با وجود عدم رؤیت خدای سبحان، به یاری آئین او برخاسته‌اند و درمیدانهای نبرد، از حق دفاع می‌کنند و این معنا، مدح بلیغی را دربر دارد.

مفسرانی که پس از **زمخشری** آمده‌اند، غالباً سخنان وی را دراینباره اقتباس نموده‌اند چنانکه **شیخ طبرسی** در تفسیر «**جوامع الجامع**» و **فخر رازی** در «**مفاتیح الغیب**» و قاضی **بیضاوی** در «**أنوار التنزیل**» چنین کرده‌اند.^(۱)

از مفسران جدید، برخی مانند **مرحوم سید قطب**، دراینباره به سکوت گذرانده‌اند و برخی دیگر همچون **علامه**، صاحب تفسیر **المیزان**، در توضیح آیه **دو وجه** را ذکر نموده‌اند چنانکه در «**المیزان**» می‌خوانیم:

«**الْمُرَادُ بِنَصْرِهِ وَرُسُلِهِ الْجِهَادُ فِي سَبِيلِهِ دِفَاعاً عَنِ مَجْتَمَعِ الدِّينِ وَبَسْطاً لِكَلِمَةِ الْحَقِّ، وَكُونَ النَّصْرِ بِالْغَيْبِ، كَوْنُهُ فِي حَالِ غَيْبَتِهِ مِنْهُمْ أَوْ غَيْبَتِهِمْ مِنْهُ**»^(۲).

یعنی: «مراد از نصرت خدا و رسولانش، جهاد در راه او و دفاع از جامعه دینی و گسترش دعوت حق است و از نصرت در غیب مراد آنستکه یاری آنان درحالی روی می‌دهد که خدایتعالی از ایشان پنهان است یا ایشان از او غایب‌اند»^(۳)!

و برخی مانند استاد **وهبة الزحیلی** و استاد **صابونی**، قول ابن عباس را پسندیده و نقل کرده‌اند.^(۴) و بعضی همچون **علامه ابن عاشور** «**بِالْغَيْبِ**» را متعلق به «**يَنْصُرُهُ**» پنداشته و آن را به‌معنای «**جهاد**»

۱- به «**جوامع الجامع**» ج ۴، ص ۲۵۱ و **مفاتیح الغیب**، ج ۸، ص ۱۰۵ و **أنوار التنزیل**، ج ۲، ص ۴۵۷ نگاه کنید.

۲- تفسیر **المیزان**، ج ۱۹، ص ۱۹۸.

۳- مقصود صاحب تفسیر، از این تعبیر معلوم نشد.

۴- التفسیر المنیر، ج ۲۸، ص ۳۳۱ و صفوة التفاسیر، ج ۳، ص ۳۱۱.

نکته‌ای از سورة حدید

۳۰۷

مخلصانه» تفسیر نموده اند و گفته اند: «وَالْمَعْنَى أَنَّهُ يُجَاهِدُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالِدِّفَاعِ عَنِ الدِّينِ بِمَحْضِ الْإِخْلَاصِ»^(۱)! ولی مگر اخلاص، با پنهان‌کاری ملازمت دارد و مثلاً مسلمانانی که در صدر اسلام علناً به جهاد برمی‌خاستند و مصداق بارز این آیه شریفه بودند، هیچکدام اهل اخلاص شمرده نمی‌شدند؟! به‌علاوه، در کدام آیه قرآن از «یاری مخلصانه» به «نصرت غائبانه» تعبیر شده است؟

*

*

*

۱- به تفسیر «التحریر و التَّنویر» ج ۲۷، ص ۴۱۸ نگاه کنید.

نکته‌ای از سوره جُمعه

(وَإِذَا رَأَوْا تِجْرَةً أَوْ لَهْوًا أَنْفَضُوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا ۖ قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِّنَ اللَّهْوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ ۚ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١﴾) تقدیم و تأخیر در واژه‌ها!

گاهی در آیات شریفه قرآن، برخی از واژه‌ها بر بعضی دیگر پیشی گرفته‌اند ولی بیشتر مفسران توجهی بدانها نکرده‌اند. ازجمله در این آیه کریمه از سوره جمعه در آغاز آیه، کلمه «تجارة» بر «لهو» مقدم شده ولی در پایان آیه کریمه، واژه «لهو» جلوتر آمده است! آیا این امر دلیلی دارد؟ تا آنجا که ما تفحص کرده‌ایم کسی از مفسران جز ابن عطیه اندلسی از سر این تقدیم و تأخیر بحث نکرده است و آنانکه پس از وی آمده‌اند (مانند ابوحیان در تفسیر البحرالمحیط^(۱)) از او اقتباس و حکایت نموده‌اند. ابن عطیه در «المحرر الوجیز فی تفسیر الکتاب العزیز» می‌نویسد:

«تأمل أن قدمت التجارة مع الرؤية لأنها أهم، وأخرت مع التفضيل لتقع النفس أولاً على الأبين»^(۲).

یعنی: «بیانیش که تجارت به‌همراه رؤیت در (إذا رأوا تجارة) بر لهو پیش افتاده است زیرا که از آن مهمتر به‌شمار می‌رود ولی (در پایان آیه) به-همراه ذکر برتری آن، به تأخیر آمده است زیرا که نفس آدمی در ابتدا به آنچه آشکارتر باشد نظر می‌افکند».

ما توجه دقیق ابن عطیه را تحسین می‌کنیم (به-ویژه که ندیده‌ایم بسیاری از مفسران نامی بدین

۱- البحر المحيط، ج ۸، ص ۲۶۹.

۲- المحرر الوجیز، ج ۱۴، ص ۴۵۱.

تقدیم و تأخیر توجّه نموده باشند) باوجود این، پاسخ وی را کافی نمی‌دانیم. به‌نظر ما آغاز آیه شریفه در مقام مذمت از نمازگزارانی است که چون دیدند مرد بازرگانی کالای تازه‌ای به مدینه آورده و با طبل و سُرنا، مردم را به خرید متاعش فرامی‌خواند^(۱)، روی از نماز برتافتند و به‌سوی تجارت شتافتند (انقضُوا إِلَيْهَا)! و معلوم است که تجارت و سود آن، مهم‌تر از آوای دُهل شمرده می‌شود. پس چون مقام آیه شریفه، مقام مذمت و بیان ضعف ایمان برخی از نمازگزاران است در ابتدای کلام، امر سودمندتر یعنی «تجارت» را یاد می‌نماید و سپس به ذکر «لهو» می‌پردازد تا نشان دهد که نه تنها تجارت بلکه سرگرمی ساده‌ای نیز آنان را از نمازجمعه بازمی‌دارد! امّا در پایان آیه شریفه که به ثواب نمازمزبور عنایت فرموده، پاداش الهی را بر آن نماز مبارک، از لهو بلکه از تجارت هم برتر می‌شمرد و اگر تجارت را در اینجا همچون آغاز آیه، مقدّم می‌داشت، بیان آیه کریمه از صواب دور می‌افتاد زیرا گفتن اینکه: ثواب خداوند، برتر از «تجارت» است و بر «لهو» هم برتری دارد! از مقوله توضیح و اضحات شمرده می‌شود و می‌شود **تنزل** کلام بود.^(۲) لذا سخن را **ترقی** می‌دهد گویی می‌فرماید: **«قُلْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهِو بَلْ مِنَ التَّجَارَةِ»** (بگو پاداش خدا از لهو برتر، بلکه از تجارت هم والاتر است).

از اینجا بدین نتیجه دست می‌یابیم که هرکلمه‌ای در قرآن مجید، چه بسا جایگاه و مقام ویژه‌ای دارد که اگر بدان توجّه شود، نکته‌ای تازه و مفهومی بدیع را آشکار می‌سازد **والله الموفق**.

-
- ۱- بازرگان مزبور چنانکه نوشته‌اند دحیه کلبی بوده است که در روزجمعه کالای تازه‌اش را در مدینه عرضه کرده بود و مفسران در این شأن نزول، اتفاق نظر دارند.
 - ۲- مانند کسی بگوید: ثروت من از قارون زیادتر است. سپس اضافه کند: از فلان بقال هم بیشتر است.

*

*

*

نکاتی از سوره قلم

(بَ ۱) وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿۱﴾ مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ ﴿۲﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿۳﴾ وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿۴﴾ سوگند به قلم و نگارش

۱- در این سوره مبارکه، خدایتعالی به قلم و نگارش سوگند یاد می‌نماید و در «جواب قسم» از رسولش تهمت جنون را دفع می‌کند و پاداشی پایان‌ناپذیر را - در برابر ابلاغ رسالت و رنج آن - بدو وعده می‌دهد و تأکید می‌فرماید که (برخلاف تهمت دشمنان) تو بر خوی بزرگی - که نشانه کمال خردمندی است - استوار هستی. اما اینکه خداوند به کدام قلم و چه نوشتاری سوگند یاد نموده است؟ مفسران آراء گوناگونی در این باره آورده‌اند زیرا هر قلمی درخور سوگند خدا نیست و به هر نوشته‌ای حقتعالی قسم نمی‌خورد. چه بسا نوشته‌هایی که بر ضد خدا و رسولان و آیات خدا ثبت شده‌اند! از اینرو ابوجعفر طبری در تفسیرش به ابن عباس نسبت می‌دهد که وی گفته: مراد از قلم در این آیه شریفه «قلم تقدیر» است، قلمی که آنچه پیش آید تا روز رستاخیز، همه را رقم زده است: «قال ابن عباس: فکان أول ما خلق الله القلم فجرى بما هو كائن إلى يوم القيامة»^(۱). اما اولاً در سخن ابن عباس، قلم تقدیر با آیه شریفه تطبیق داده نشده تا گفته شود مراد از آنچه در سوره قلم آمده، همان قلم تقدیر است. ثانیاً قلمی که در این آیه بنظر می‌رسد، نویسندگانی دارد (و ما یسطرون) و با قلم تقدیر که (شاید

۱- تفسیر طبری، ج ۲۳، ص ۱۴۷.

معنای مجازی داشته باشند) خود، رویدادها را بدون نویسنده ثبت کرده است (فَجَرَى بِمَا هُوَ كَائِنٌ) هماهنگ نیست. ازاینرو شیخ طبرسی در مجمع البیان، نویسندگان مزبور را فرشتگان خدا می‌شمرد و می‌نویسد: «أَيُّ مَا يَكْتُبُهُ الْمَلَائِكَةُ مِمَّا يُوحَى إِلَيْهِمْ وَمَا يَكْتُبُونَهُ مِنْ أَعْمَالِ بَنِي آدَمَ»^(۱). یعنی: «مقصود، چیزهایی است که فرشتگان هرآنچه از وحی به آنان می‌رسد، می‌نگارند و نیز اعمال فرزندان آدم را می‌نویسند». البته به نگارش فرشتگان در قرآن مجید تصریح شده چنانکه می‌فرماید: ﴿كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ۖ فَمِنْ شَاءَ ذَكَرَهُ ۚ﴾ ﴿فِي صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ

﴿مَرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ۚ بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ۚ كِرَامٍ بَرَرَةٍ﴾^(۲) [العبس:

۱۱- ۱۶] و نیز می‌فرماید: ﴿وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ۚ كِرَامًا

كَتِبِينَ ۚ يَعْمُونَ مَا تَفْعَلُونَ﴾^(۳) [الأنفطار: ۱۰- ۱۲]. با

اینهمه ظاهراً قرآن کریم در سوره قلم از آنچه «انسان» به نگارش درمی‌آورد، سخن می‌گوید، نه از آنچه «فرشتگان» ثبت و ضبط می‌کنند. به قرینه اینکه در سوره علق (سوره‌ای که به لحاظ زمان نزول بسیار نزدیک به سوره قلم شمرده می‌شود) آمده است: ﴿الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۚ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ﴾^(۴)

[العلق: ۴- ۵]. اما همانطور که گذشت، انسانها گاهی سخنانی برخلاف خدا و رسولان وی و آیات الهی به نگارش درمی‌آورند که درخور سوگندخوردن نیستند زیرا معمولاً قسم به اشیاء مقدس و نعمت-

۱- تفسیر طبرسی، ج ۲۷، ص ۲۲.

۲- «چنین نیست، این تذکاری است. پس هرکس خواهد از آن پند گیرد. در نامه‌هایی گرامی داشته شده. بلندمرتبه و پاکیزه. به دست نویسندگانی گرامی و نیکوکار».

۳- «همانا بر شما نگهبانانی هستند. بزرگوارانی که نویسندگانند. آنچه را که می‌کنید، می‌دانند».

۴- «همان کسی که به وسیله قلم بیاموخت. چیزهایی به انسان آموخت که آن‌ها را نمی‌دانست».

های ارزشمند یاد می‌شود، نه به نوشتارهایی که از کفر و تباهی جانپداری می‌نمایند! بنابراین، کلمه «ما» در «ما یَسْطُرُونَ» یا **موصوله** به‌شمار می‌آید و فاعل در یَسْطُرُونَ، نویسندگان وحی در صدر اسلام و امثال ایشانند و یا کلمه مزبور را باید **مصدریه** دانست و جمله پس از آن را به **تاویل مصدر** بُرد به‌ویژه که فاعل کتابت در جمله، معرفی نشده است. در اینصورت ترجمه آیه شریفه به‌چنین صورت درمی‌آید: «**سوگند به قلم و نگارش**» (طبری و طبرسی نیز هردو وجه را در اعراب آیه آورده‌اند^(۱)). و البته نعمت نگارش^(۲) یکی از نعمتهای ارجمند خداوند است که به انسان ارزانی داشته و استعدادش را در او نهاده است، خواه آدمی از آن به‌خوبی سود بَرَد یا از آن به‌ناروا بهره گیرد. لذا در سوره شریفه **بقره** به‌مناسبت «کتابت سند به‌هنگام وام گرفتن» می‌فرماید: ﴿وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ

كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ﴾ [البقره: ۲۸۲] یعنی: «نویسنده ازاینکه بنویسد، خودداری نرزد چنانکه خدا به او آموخته است».

۲- آیه شریفه ﴿وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ﴾ را برخی از مترجمان قرآن بدین صورت ترجمه نموده‌اند که: «و بی‌گمان تو را **پاداشی بی‌منت** خواهدبود^(۳)!» و این ترجمه، درست نیست زیرا خدایتعالی در دنیا و آخرت بر همه منت دارد و لطف و فضل او است که

۱- به تفسیر طبری، ج ۲۳، ص ۱۴۸ و تفسیر طبرسی (مجمع‌البیان)، ج ۲۷، ص ۲۲ نگاه کنید.

۲- اگر سوگند به «نگارش» یاد شده باشد، نگارش قلم تقدیر و قلم فرشتگان الهی نیز مشمول آن می‌گردد ولی مناسبتر آنستکه در قرآن از نعمتهای خداوند به انسان سخن رفته باشد که یکی از مهمترین آنها، نعمت قلم و کتابت است.

۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای محمدمهدی فولادوند و ترجمه قرآن، اثر آقای داریوش شاهین بنگرید.

سبب رستگاری انسان می‌شود چنانکه فرمود: ﴿بَلِ اللَّهِ يُمْنٌ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَنِ﴾ [الحجرات: ۱۷] یعنی: «بلکه خدا بر شما مَنّت می‌نهد که به ایمان شما را رهبری کرده است» و این مَنّت و لطف، **پیامبران خدا** را نیز دربرمی‌گیرد همانگونه که حق تعالی به **موسی** فرمود: ﴿وَلَقَدْ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ﴾ [طه: ۳۷] «و همانا بار دیگر بر تو مَنّت نهادیم» و یا از قول **یوسف** آمده که گفت: ﴿قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا﴾ [یوسف: ۹۰] «به یقین خدا بر ما مَنّت نهاد». بنابراین برای ترجمه «غَيْرَ مَمْنُون» لازمست به معنای دیگر لغت «مَن» رجوع کرد که در زبان عرب به معنای «قَطْع» می‌آید و از همینرو، ریسمان پاره شده را «حَبْلٌ مَنِينٌ» گویند و در قرآن کریم، «أَجْرًا غَيْرَ مَمْنُون» مرادف با «عَطَاءٌ غَيْرَ مَجْذُوزٍ^(۱)» آمده به معنای بخشی قطع‌نشده! و مراد از آنچه در سوره قلم آمده نیز همین است که «تو را پاداشی قطع‌نشده و پایدار خواهد بود» چنانکه بزرگان مفسران و اکثر مترجمان بر این قول رفته‌اند. اما اینکه برخی از مترجمان، آیه شریفه را به «پاداش بی‌مَنّت» ترجمه نموده‌اند احتمال دارد که در این باره از **ابومسلم بحر اصفهانی** پیروی کرده باشند که بنا به گزارش شیخ **طبرسی** در «مجمع البیان» در تفسیر آیه مذکور گفته است: «أَيُّ لَا يُمْنُ بِهِ عَلَيْكَ»^(۲)! یعنی: «بدان پاداش، بر تو مَنّت نهاده نمی‌شود»! و ناگفته نماند که عیب کار **ابومسلم** در تفسیر قرآن اینست که وی تا حدی به روش «تاویل‌گرایی» تمایل دارد و به شواهد آیات توجه کافی نمی‌نماید.

۱- سوره هود، آیه ۱۰۸.

۲- مجمع البیان، ج ۲۷، ص ۲۳.

*

*

*

نکته‌ای از سوره معارج

(سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾ لِلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِّنَ اللَّهِ ذِي

الْمَعَارِجِ ﴿٣﴾) زمان وقوع عذاب!

سؤال کردن در قرآن مجید به معانی گوناگون آمده است و در این سوره شریفه به معنای «درخواست و طلب» می‌آید و می‌فرماید: سائلی (از رسول ما) عذابی را طلب نمود که رخ خواهد داد و هیچ‌کافی از آن رهایی نمی‌یابد و بازدارنده‌ای برای دفع آن وجود ندارد. این مضمون در قرآن کریم از قول مخالفان بارها گزارش شده که به پیامبر خدا ص می‌گفتند. اگر راست می‌گویی عذاب موعود را بیاور و به ما بنما، و این درخواست از راه انکار و استهزاء صورت می‌گرفت و به قول قرآن مجید، **استعجال** در عذاب می‌نمودند چنانکه می‌فرماید: ﴿يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ

لُمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾﴾ [العنکبوت: ۵۴] یعنی: «عذاب را

باشتاب از تو می‌خواهند و همانا دوزخ برکافران احاطه دارد (و از عذاب آن نتوانند گریخت)».

باز می‌فرماید: ﴿وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ تُخْلَفَ اللَّهُ وَعْدُهُ﴾

[الحج: ۴۷] یعنی: «و عذاب را باشتاب از تو می‌خواهند و خدا وعده خود را هرگز خلاف نخواهد کرد». امثال این آیات به‌ویژه در سوره‌های مکی یافت می‌شوند.

اما در تفاسیر شیعی مانند «مجمع البیان» اثر ابوعلی طبرسی و «روح الجنان» اثر ابوالفتوح رازی و اخیراً در تفسیر «المیزان» روایتی از

امام صادق ع آورده‌اند که فرمود: آیات نخستین از سوره معارج، پس از حادثه غدیر خم نازل شده‌اند و سبب نزول آیات شریفه آن بود که **نعمان بن حارث** نزد رسول خدا ص آمد و گفت: ما را به توحید خدا و رسالت خود فراخواندی و ما آن‌ها را پذیرفتیم. آنگاه دستور جهاد و حج و روزه و نماز و زکات به ما دادی، همگی را قبول کردیم. اینک از آنهمه راضی نشدی و این جوان **(علی ع)** را بر ما نصب کردی! آیا اینکار ازسوی تو انجام گرفت یا خدا بدان فرمان داد؟ رسول ص فرمود: سوگند به خدای یگانه که این امر ازسوی خدا بود. نعمان روی از رسول اکرم ص برتافت و گفت: خداوندا اگر اینکار، حق است و ازسوی تو است، سنگی از آسمان بر سر ما ببار! هماندم سنگی بر سر وی فرود آمد و او را کشت. سپس خداوند این آیات **﴿سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾ لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ﴿٢﴾﴾** را نازل فرمود. (۱)

این شأن نزول با مشکلاتی چند روبرو است. از جمله آنکه: سوره شریفه معارج سوره ای **مکی** به شمار می‌آید و سالها پیش از حادثه مبارک غدیر خم نازل شده است. ولی صاحب تفسیر **المیزان** این اشکال را وارد نمی‌داند و درباره آن مرقوم داشته: **«لا عبرة بما نسب إلى اتفاق المفسرين أن السورة مكية على أن الخلاف ظاهر»** (۲). یعنی: «مکی بودن این سوره که به توافق مفسران نسبت داده شده اعتباری ندارد با وجود آنکه اختلاف در میان آنان آشکار است». این پاسخ کافی نیست زیرا **صدر سوره معارج** به اتفاق مفسران در مکه نازل شده است و اگر خلافتی است دربرخی از آیات **ذیل سوره** پیش آمده (هرچند اختلاف مزبور نیز به نظر ما بی‌وجه است) و اگر قرار باشد که برخی از

۱- رجوع شود به: مجمع البیان، ج ۲۹، ص ۵۴ و روح الجنان، ج ۵، ص ۳۹۴ و المیزان، ج ۲۰، ص ۷۹.
۲- تفسیر المیزان، ج ۲۰، ص ۷۳.

آیات این سوره در مدینه نازل شده باشند لازمست که پس از آیات مکی بیایند نه بالعکس! و اگر کسی به چنین ادعائی برخیزد، نظم قرآن کریم را انکار نموده و به نوعی از تحریف کلام الله قائل شده است. از همه مهمتر آنکه آیه شریفه از عذابی یاد می‌نماید که به **عموم** کافران می‌رسد چنانکه می‌فرماید: ﴿لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ﴾ نه **خصوص** یکتی که

حادثه غدیر را انکار نمود و سنگ بر سرش فرود آمد! ضمناً عذاب مذکور به تصریح آیات همین سوره، عذاب **قیامت** است که عموم منکران را دربر می‌گیرد چنانکه **سیاق** آیات بر آن دلالت دارند (به آیات مزبور تا آیه ۱۸ نگاه کنید) اما درباره روایتی که نقل نموده‌اند، پیش از این گفتیم که **خبر واحد** چون با آیات قرآنی هماهنگی نداشته باشد، در «علم تفسیر» قابل پذیرش نیست. به قول صاحب المیزان: «حدیث در اعتبار خود به تأیید قرآن مجید نیازمند است و روی این اساس چنانکه در اخبار زیادی از پیغمبر اکرم ص و ائمه اهل بیت + وارد شده است باید حدیث را به قرآن عرضه داشت... روایت را باید با آیه تأیید نمود و تصدیق کرد، نه اینکه آیه را تحت حکومت روایت قرار داد»^(۱).

* * *

۱- به قرآن در اسلام، اثر علامه محمدحسین طباطبائی، ص ۱۰۵ نگاه کنید.

نکته‌ای از سوره بلد

(لَا أُقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿١﴾ وَأَنْتَ حِلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿٢﴾) سوگند یادکردن
یا قسم نخوردن!

تعبیر «لَا أُقْسِمُ» در قرآن کریم مکرر (هشت بار) آمده است. در این باره پرسشی پیش می‌آید که آیا خداوند با این تعبیر، سوگند یاد می‌نماید یا از سوگند خوردن امتناع می‌ورزد؟ بیشتر مترجمان قرآن کریم، تعبیر مزبور را برای سوگند یاد کردن دانسته‌اند ولی برخی از ایشان به تردید افتاده و «لَا أُقْسِمُ» را در یکجا به معنای «سوگند یاد نکنم» ترجمه نموده‌اند و در جای دیگر آن را به صورت قسم خوردن نشان داده‌اند! چنانکه در ترجمه متداولی که اینروزها در دسترس ایرانیان قرار دارد ملاحظه می‌شود.^(۱)

اما حقیقت آنستکه در این آیات شریفه همواره سوگند یاد شده است و کلمه «لَا» در آغاز آن‌ها برای نفی قسم نیست بلکه برای «تأکید قسم» می‌آید چنانکه رسم عرب‌است که در محاورات خود به‌هنگام سوگند خوردن می‌گویند:

لَا وَاللَّهِ! زَمَخْشَرِيَّ که ادیب مفسران شمرده می‌شود در تفسیر کَشَّاف می‌نویسد: آوردن «لَا» برای فعل قسم در کلام و اشعار عرب مشهور است چنانکه **إِمْرُؤُ الْقَيْسِ** (شاعر نامدار دوره جاهلی) گفته است:

لَا وَأَبِيكَ ابْنَةُ الْعَامِرِيِّ لَا يَدْعِي الْقَوْمَ أَنِّي أَفِرُّ!

در اینجا شاعر، با وجود آوردن «لَا» در آغاز بیت، به پدر معشوقه‌اش (دختر عامری) سوگند یاد

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای مهدی الهی قمشه‌ای بنگرید و ترجمه آیه نخست از سوره قیامت را با اولین آیه از سوره بلد در ترجمه ایشان بسنجید.

می‌کند. زمخشری می‌گوید: «وَفَائِدَتُهَا تَوْكِيدُ الْقَسَمِ»^(۱). فایده اینکار، تأکید سوگند است. در توجیه این امر آورده‌اند که ذکر «لا» در آغاز سخن برای نفی ادعای مخالفان است (نه برای نفی قسم) زیرا معمولاً سوگند را در برابر مخالف و منکر یاد می‌کنند. گویی کسی که قسم می‌خورد به طرف مقابل می‌گوید: (چنین نیست که تو می‌گویی، سوگند یاد می‌کنم که چنان است). زمخشری می‌نویسد: «فَقِيلَ لَا، أَيْ لَيْسَ الْأَمْرُ عَلَى مَا ذَكَرْتُمْ، ثُمَّ قِيلَ أَقْسِمُ...»^(۲).

علاوه بر آنچه زمخشری آورده می‌توان گفت به دو دلیل، در این آیات، حقتعالی سوگند یاد نموده است. **اول** آنکه: اگر با ذکر «لَا أَقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ» مراد خداوند این بود که به شهر مکه سوگند نخورد، پس چرا در جای دیگر از قرآن کریم به همان بَلَد (یعنی شهر مکه) قسم خورده است و می‌فرماید: «وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ؟! دَوِّم» آنکه: در سوره کریمه نساء پس از آوردن حرف «لا» در آغاز جمله، واو قسم بکاررفته است و نشان می‌دهد که «لا» به عنوان نفی قسم، عمل نمی‌کند وگرنه، تناقض لازم می‌آید. چنانکه می‌فرماید: «فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ» [النساء: ۶۵]. یعنی «پس نه (چنانست)، سوگند به خداوندت که آن‌ها ایمان ندارند تا تو را در اختلاف میان خود حکمیت دهند» باتوجه به این نظر، کسانی که «لا» را زائده می‌شمرند نیز قولشان درست نیست.

*

*

*

۱- تفسیر کشاف، ج ۴، ص ۶۵۸.

۲- تفسیر کشاف، ج ۴، ص ۶۵۹.

نکته‌ای از سوره تکاثر

(كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ ﴿١﴾ لَتَرُونَ الْجَحِيمَ ﴿٢﴾) علم یقین و رؤیت دوزخ!

در این آیه کریمه که می‌فرماید: ﴿لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ ﴿١﴾﴾ (اگر می‌دانستید، دانستن یقینی...) جواب شرط (یعنی جواب ﴿لَوْ تَعْلَمُونَ﴾ محذوف و مقدر است ولی برخی از مترجمان، بدون توجه بدین امر گمان کرده‌اند که آیه بعد (یعنی ﴿لَتَرُونَ الْجَحِيمَ ﴿٢﴾﴾) جواب شرط به‌شمار می‌آید، درحالی‌که آیه بعد با «لام قسم» آغاز شده و از امر محقق الوقوعی خبر می‌دهد که شرط ناپذیر است و ازاینرو نمی‌تواند جواب شرط باشد و جمله فعلیه جدیدی شمرده می‌شود چنانکه زمخشری در «کشاف» می‌نویسد: «لَوْ تَعْلَمُونَ مَحذُوفٌ الْجَوَابُ»^(۱). و ابن عاشور در تفسیر «التَّحْرِیرُ وَ التَّنْوِيرُ» مرقوم داشته: «لَيْسَ قَوْلُهُ (لَتَرُونَ الْجَحِيمَ) جَوَابُ لَوْ»^(۲). و ابن عطیه اندلسی در تفسیر «المَحَرَّرُ الْوَجِيزُ» می‌نویسد: «جَوَابُ لَوْ مَحذُوفٌ مُقَدَّرٌ فِي الْقَوْلِ»^(۳). شیخ طبرسی در مجمع‌البیان نیز جواب شرط را محذوف و مقدر شمرده و در تفسیر «المیزان» هم آمده است که: «جَوَابُ لَوْ مَحذُوفٌ»^(۴). همچنین کسانی که در «إعراب القرآن» به تألیف پرداخته‌اند، آن‌ها هم مانند

۱- کشاف، ج ۴، ص ۷۹۲.

۲- التَّحْرِیرُ وَ التَّنْوِيرُ، ج ۱۲، ص ۵۲۲.

۳- المَحَرَّرُ الْوَجِيزُ، ج ۱۵، ص ۵۵۹.

۴- تفسیر المیزان، ج ۲۰، ص ۴۹۶.

مفسران قرآن، آشکارا گفته‌اند که جواب **لَوْ تَعْلَمُونَ**، آیه بعد نیست چنانکه **محيى الدين درویش** می‌نویسد: «وَلَا يَصِحُّ أَنْ يَكُونَ قَوْلُهُ (لَتَرَوْنَ) هُوَ الْجَوَابُ لِأَنَّهُ مُحَقَّقُ الْوُقُوعِ»^(۱). یعنی: صحیح نیست که **لَتَرَوْنَ**، جواب شرط باشد زیرا وقوع این رؤیت، امری قطعی است (نه مشروط)!

بااینهمه برخی از مترجمان قرآن چنانکه گفتیم، آیات شریفه **سوره تکوین** را به‌صورتی ترجمه نموده‌اند که «**لَتَرَوْنَ الْجَحِيمَ**» را جواب «**لَوْ تَعْلَمُونَ**» به‌شمار آورده‌اند چنانکه یکی از مترجمان مرقوم داشته است: «اگر به علم قطعی می‌دانستید، حتماً دوزخ را به‌چشم باطن می‌دیدید»^(۲). دیگری نوشته: «اگر از روی یقین بدانید، البته جهنم را خواهید دید»^(۳). سومی می‌نویسد: «اگر به علم یقین بدانید، بی‌شبهه دوزخ را ببینید»^(۴). چهارمی مرقوم داشته است: «اگر بدان‌ش بی‌گمان بدانید، براستی دوزخ را خواهید دید»^(۵). پنجمین مترجم نوشته است: «اگر به علم یقین بدانید (روزهای دوزخ) را خواهید دید»^(۶). ششمین مترجم می‌نویسد: «اگر به علم یقین و بدون هیچ شک بدانید، البته جهنم را خواهید دید»^(۷). هفتمین مترجم نوشته است: «اگر شما به علم یقینی می‌دانستید (که آخرتی هست) به یقین جهنم را می‌دیدید»^(۸).

-
- ۱- إعراب القرآن، ج ۸، ص ۳۹۹.
 - ۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای حسین استادولی نگاه کنید.
 - ۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای عبدالمحمد آیتی بنگرید.
 - ۴- به ترجمه قرآن، اثر آقای بهاء‌الدین خرّمشاهی نگاه کنید.
 - ۵- به ترجمه قرآن، اثر آقای علی موسوی گرمارودی بنگرید.
 - ۶- به ترجمه قرآن، اثر آقای داریوش شاهین نگاه کنید.
 - ۷- به ترجمه قرآن، اثر آقای هوشنگ آبان بنگرید.
 - ۸- به ترجمه قرآن، اثر آقای ابوالفضل بهرامپور نگاه کنید.

در تمام این ترجمه‌ها، جواب شرط همان آیه ششم از سوره تکاثر به حساب آمده است. اما مفسران قرآن کریم که جواب شرط را محذوف دانسته‌اند، هر کدام آن را به شکلی در تقدیر گرفته‌اند ولی از حیث معنا میان‌شان اختلافی نیست. مثلاً شیخ طبرسی می‌نویسد:

«لَوْ تَعْلَمُونَ الْأَمْرَ عِلْمًا يَقِينًا لَشَعَلَكُمْ مَا تَعْلَمُونَ عَنِ التَّفَاخُرِ وَالتَّبَاهِي بِالْعِزِّ وَالْكَثْرَةِ»^(۱). صاحب تفسیر «المیزان» نیز شبیه همین قول را آورده است و پیدا است که آن را از شیخ طبرسی اقتباس نموده و می‌نویسد: «لَوْ تَعْلَمُونَ الْأَمْرَ عِلْمَ الْيَقِينِ لَشَعَلَكُمْ مَا تَعْلَمُونَ عَنِ التَّبَاهِي وَالتَّفَاخُرِ بِالْكَثْرَةِ»^(۲).

ابن عطیه اندلسی در تفسیر «المحرر الوجیز» جواب شرط را چنین توضیح داده است: «لَا زِدْجَرْتُمْ وَبَادَرْتُمْ إِنْقَادَ أَنْفُسِكُمْ مِنَ الْهَلَكَةِ»^(۳).

از همه اقوال موجزتر، قول ابن قیم جوزیه است که در تفسیر خود نوشته جواب شرط به قرینه آغاز سوره: «لَمَّا أَلْهَكُمُ التَّكَاثُرُ» است چنانکه گوید: ﴿كَلَّا لَوْ

تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ ﴿١٠﴾ جَوَابُهُ مَحْذُوفٌ، دَلَّ عَلَيْهِ مَا تَقَدَّمَ أَي: لَمَّا أَلْهَكُمُ التَّكَاثُرُ﴾^(۴).

می‌گوید جواب آیه شریفه، محذوف است و آنچه در (آغاز سوره آمده یعنی أَلْهَكُمُ التَّكَاثُرُ) بر آن دلالت دارد. بنابراین آیه شریفه می‌فرماید: اگر می‌دانستید، دانستنی یقینی (که قیامت خواهد آمد) تفاخر به فزونی مال و افراد، شما را سرگرم و غافل نمی‌کرد.

* * *

۱- تفسیر مجمع البیان، ج ۳۰، ص ۲۸۲.

۲- تفسیر المیزان، ج ۲۰، ص ۴۹۶.

۳- المحرر الوجیز فی تفسیر الکتاب العزیز، ج ۱۵، ص ۵۵۹.

۴- التفسیر قیم، ص ۵۷۷.

نکته‌ای از سوره عصر

(وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾) سوگند به کدام عصر؟!

واژه «عصر» در زبان عرب، معانی گوناگونی را دربر دارد ازاینرو مترجمان ومفسران قرآن کریم هرکدام معنایی را در ترجمه وتفسیر آیه مزبور برگزیده‌اند. از ابن عباس گزارش شده که گفت: «الْعَصْرُ مَا يَلِي الْمَغْرِبَ مِنَ النَّهَارِ»^(۱) (عصر هنگامی از روز است که پیش از مغرب می‌آید)^(۲). فرّاء گفته است: «الْعَصْرُ الدَّهْرُ أَقْسَمَ اللَّهُ تَعَالَى بِهِ»^(۳) (عصر، همان روزگار است که خدایتعالی بدان سوگند یاد کرده). برخی آن را اشاره به «نماز عصر» دانسته‌اند. در مجمع البیان آمده: «قِيلَ أَقْسَمَ بِصَلَاةِ الْعَصْرِ وَهِيَ الصَّلَاةُ الْوُسْطَى عَنْ مُقَاتِلٍ»^(۴) (مقاتل بن سلیمان گفته مراد، نماز عصر است که همان نمازمیان باشد). بعضی آن را سوگند به روزگار پیامبر اسلام ص دانسته‌اند وبرخی آن را قسم به دوران مهدی تصور کرده‌اند چنانکه در تفسیر المیزان آمده: «وَقَدْ وَرَدَ فِي بَعْضِ الرِّوَايَاتِ أَنَّهُ عَصْرُ ظُهُورِ الْمَهْدِيِّ»^(۵).

آنچه ما برآن رفته‌ایم، همان قول ابن عباس است به قرینه آنکه اولاً سوره شریفه عصر در میان سوری قرار گرفته که در آغازشان به

۱- لسان العرب، اثر ابن منظور، ج ۴، ص ۵۷۵.

۲- سیوطی در تفسیر «الذّر المنثور» از قول ابن عباس آورده که درباره عصر گفت: هُوَ مَا قَبْلَ مَغِيبِ الشَّمْسِ مِنَ الْعَشِيِّ (ج ۶، ص ۳۹۲).

۳- لسان العرب، ج ۴، ص ۵۷۵.

۴- تفسیر مجمع البیان، ج ۳۰، ص ۱۸۵.

۵- تفسیر المیزان، ج ۲۰، ص ۵۰۱.

اوقات مختلف شبانه روز سوگند یاد شده است چنانکه می‌فرماید: **وَالْفَجْرُ** (سوگند به سپیده دم) **وَالضُّحَى** (سوگند به هنگام چاشت) **وَاللَّيْلُ** (قسم به شب) و معلوم است اگر در پی این سوره‌ها، گفته شود: **وَالْعَصْرُ!** آنچه به ذهن متبادر می‌شود همان آخر روز و پیش از غروب آفتاب است. **ثَانِيًا** از صحابی معروف **أُبَيِّ بْنِ كَعْبٍ** رسیده که گفت: **سَأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ ص عَنِ الْعَصْرِ فَقَالَ: أَقَسَمَ رَبُّكُمْ بِأَخْرِ النَّهَارِ^(۱)** (از رسول خدا ص درباره عصر پرسیدم، فرمود: خداوندتان به پایان روز سوگند یاد کرده است).

اما درباره اهمیت وقت عصر، شیخ **طبرسی** در **مجمع البیان** چنین گفته است: **«أَقَسَمَ سُبْحَانَهُ بِالطَّرْفِ الْأَخِيرِ مِنَ النَّهَارِ لِمَا فِي ذَلِكَ مِنَ الدَّلَالَةِ عَلَى وَحْدَانِيَةِ اللَّهِ تَعَالَى بِبَابِ النَّهَارِ وَإِقْبَالِ اللَّيْلِ وَذَهَابِ سُلْطَانِ الشَّمْسِ»^(۲)** (خداوند سبحان به پایان روز سوگند خورده زیرا که بر یگانگی وی دلالت دارد از آنکه روز، پشت می‌نماید و شب روی می‌آورد و فرمانروایی خورشید رخت برمی‌بندد).

علاوه براین، در پیوند میان **«وَالْعَصْرُ»** و جواب قسمی که در پی آن می‌آید (یعنی: **إِنَّ الْإِنْسَانَ لِفِي خُسْرٍ ۝**) نکته‌ای لطیف وجود دارد که **فخر رازی** آن را در تفسیرش از قول **حسن بصری** آورده و حاصل سخن (به-تعبیر ما) اینست که: (در روزگار گذشته) وقت محاسبه سود و زیان برای بازرگانان و کاسبان، هنگام عصر بوده است زیرا که تاریکی شب فرامی‌رسید و مردم دست از کار بازمی‌داشتند. بنابراین خدایتعالی به چنین زمانی سوگند یاد می‌فرماید که: سوگند به عصر (به هنگام محاسبه سود و زیان کارها) که همه انسانها در پایان عمر به لحاظ رسیدگی به اعمالشان دچار زیان و خسران می‌شوند مگر کسانی که ایمان آوردند و به کارهای شایسته پرداختند و یکدیگر را به صبر و پایداری و پیمودن

۱- التَّسْهِيلُ لَعُلُومِ التَّنْزِيلِ، اثر ابن جزئی، ج ۴، ص ۴۱۷

۲- تفسیر مجمع البیان، ج ۳۰، ص ۱۸۵.

راه حق سفارش کردند که سود حقیقی و دائمی از
آن ایشان است^(۱).

۱- برای دیدن تفصیل این قول، به تفسیر مفاتیح الغیب،
اثر فخر رازی، ج ۸، ص ۵۰۰ نگاه کنید.

نکته‌ای از سوره قریش

(لَا يَلْفُ قُرَيْشٌ ﴿١﴾ إِلَيْهِمْ رِحْلَةَ الْشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ ﴿٢﴾ فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا
الْبَيْتِ ﴿٣﴾) توحید و الفت

درباره ﴿لَا يَلْفُ قُرَيْشٌ﴾ مترجمان قرآن و مفسران آن، به اختلاف سخن گفته‌اند زیرا در برابر این پرسش قرار گرفته‌اند که: جاز و مجرور در ﴿لَا يَلْفُ﴾ به چه امری تعلق دارد؟ بیشتر مترجمان قرآن و بعضی مفسران گفته‌اند که سوره شریفه قریش به سوره فیل وابسته است (تا آنجا که برخی از ایشان هردو سوره را یکی پنداشته‌اند) در نتیجه گمان کرده‌اند که ﴿لَا يَلْفُ﴾ به جمله (مقدری) تعلق دارد که از سوره فیل برمی‌آید. چنانکه یکی از مترجمان مرقوم داشته است: (کیفر لشکر فیل‌سواران) بخاطر این بود که قریش (به این سرزمین مقدس) الفت گیرند^(۱)». و دیگری نوشته است: «برای الفت دادن قریش (ما پیلداران را نابود کردیم)^(۲)». سومی مرقوم داشته: «(حادثه فیل‌سواران) برای (احساس خطر) و همبستگی قریش بود^(۳)». چهارمی نوشته است: «(خدا با اصحاب فیل چنین کرد) برای اینکه قریش (خداشناس شوند و) با هم انس و الفت گیرند^(۴)» پنجمین مترجم مرقوم

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای ناصر مکارم شیرازی نگاه کنید.

۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای حسین استادولی بنگرید.

۳- به ترجمه قرآن، اثر آقای علی اکبر طاهری قزوینی نگاه کنید.

۴- به ترجمه قرآن، اثر آقای مهدی الهی قمشه‌ای بنگرید.

داشته: «برای الفت دادن قریش، اُلفتشان هنگام کوچ زمستان و تابستان (خدا پیلداران را نابود کرد)^(۱)» ششمین نوشتن: «(شکست ابریه) به خاطر این بود که قریش (به کعبه) الفت گیرند^(۲)»...

همه این مترجمان، جمله مقدری را از سوره فیل برداشت کرده اند و بر آیه مورد بحث افزوده اند. سؤال ما اینجا است که چه ضرورتی در این کار وجود دارد؟ این دو سوره شریفه اگرچه در پی یکدیگر نهاده شده اند ولی مانند دیگر سوره قرآن، آیه کریمه: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ» آندو را از هم جدا نموده است^(۳) و از اینرو لزومی ندارد تا آغاز سوره قریش را به جمله مقدری که برای سوره فیل می‌سازیم، پیوند دهیم به ویژه هنگامی که می‌توانیم آن را به ﴿فَلْيَعْبُدُوا﴾ در همین سوره وابسته بدانیم چنانکه

زمخشری در تفسیر کشاف گفته است ﴿لَا يَلْفُ﴾ متعلق بقوله

﴿فَلْيَعْبُدُوا﴾. أَمْرُهُمْ أَنْ يَعْبُدُوهُ لِأَجْلِ إِيْلَافِهِمُ الرِّحْلَتَيْنِ^(۴). یعنی: «لام در

﴿لَا يَلْفُ﴾» به ﴿فَلْيَعْبُدُوا﴾ تعلق دارد. خداوند فرمان

داده که او را بندگی کنند تا در سفر زمستان و تابستان، مایه اُلفت آنان باشد». نظایر این طرز بیان در قرآن کریم مکرر ملاحظه می‌شود چنانکه می‌فرماید: ﴿لَمِثْلُ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَمِلُونَ﴾ [الصافات: ۶۱] و

نیز می‌فرماید: ﴿وَفِي ذَلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ﴾

۱- به ترجمه قرآن، اثر آقای محمدمهدی فولادوند نگاه کنید.

۲- به ترجمه قرآن، اثر آقای ابوالفضل بهرامپور بنگرید.

۳- صاحب تفسیر «المیزان» در (ج ۲۰ ص ۵۱۴) وحدت این دو سوره را به خوبی نفی و رد فرموده است.

۴- تفسیر کشاف، ج ۴، ص ۸۰۰.

[المطففين: ۲۶] و همچنین می‌فرماید: ﴿وَلَرَبِّكَ فَاصْبِرْ

﴿المذثر: ۷﴾ [المذثر: ۷] که در همه این آیات، جار و

مجرور بر افعال، مقدم شده‌اند.

قول مزبور را مفسران مشهور، از قدیم و جدید، نیز پسندیده‌اند. به‌عنوان نمونه از قدما شیخ طبرسی در تفسیر «جوامع الجامع» مرقوم داشته است: **تَعْلَقُ «اللام» بِقَوْلِهِ «فَلْيَعْبُدُوا» أَمْرُهُمُ اللَّهُ عَزَّ أَسْمُهُ أَنْ يَعْبُدُوهُ لِأَجْلِ إِيْلَافِهِمْ رِحْلَةَ الشَّتَاءِ وَالصَّيْفِ^(۱)**. (لام در ﴿لَا يَلْفِ﴾ به ﴿فَلْيَعْبُدُوا﴾ تعلق دارد.

خدایتعالی فرمان داده تا (قریش) او را بندگی کنند برای آنکه در مسافرت زمستان و تابستان، مایه الفتشان باشد).

و از مفسران جدید نیز ابن عاشور در «التحریر و التّنویر» می‌نویسد: **فَيَتَعْلَقُ «لَا يَلْفِ» بِقَوْلِهِ «فَلْيَعْبُدُوا» وَتَقْدِيمُ هَذَا**

الْمَجْرُورِ لِإِلْهَتِمَامٍ بِهِ^(۲). ﴿لَا يَلْفِ﴾ به ﴿فَلْيَعْبُدُوا﴾ متعلق است و پیش افکندن جار و مجرور برای اهتمام بدان صورت گرفته است).

خلاصه آنکه در وحدت سوره فیل و قریش، نه دلالت قرآنی ملاحظه می‌شود و نه حدیثی از رسول‌خداص آن را تأیید می‌کند جزاینکه برخی از مفسران قدیم (مانند ابن‌زید) چنین حدس زده‌اند و ظاهراً دیگران از ایشان پیروی نموده‌اند و به‌قول طبری در تفسیرش: **«وَفِي إِجْمَاعِ جَمِيعِ الْمُسْلِمِينَ عَلَى أَنَّهُمَا سُورَتَانِ تَامَتَانِ، كُلُّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مُنْفَصِلَةٌ عَنِ الْآخَرِ»^(۳)** (در اجماع همه مسلمانان است که آن‌ها، دو سوره کاملند و هریک از دیگری جدا است). بنابراین لزومی ندارد که جمله‌ای را مناسب با سوره فیل در آغاز سوره قریش به تقدیر گیریم.

خلیل بن احمد فراهیدی، ادیب نامدار عرب، در توجیه اعراب آیه شریفه گفته است:

۱- تفسیر جوامع الجامع، ج ۴، ص ۵۴۲.

۲- تفسیر التحریر و التّنویر، ج ۲۰، ص ۵۵۴.

۳- تفسیر طبری، ج ۲۶، ص ۶۵۰.

«أَلَفَ اللَّهُ قُرَيْشًا إِيْلَافًا فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ وَعَمِلْ مَا بَعْدَ الْفَاءِ فِيمَا قَبْلُهَا...
كَقَوْلِكَ: زَيْدًا فَاضْرِبْ»^(۱) یعنی: خدا در قریش الفت پدید
آورد پس (به پاس این نعمت) خداوند کعبه را باید
پرستش کنند. در آیه شریفه آنچه بعد از فاء آمده
نسبت به قبل از خود به لحاظ نحوی، عمل کرده است
چنانکه گویی: زیداً فَاضْرِبْ.
وَاللَّهُ تَعَالَى أَعْلَمُ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ أَوَّلًا وَآخِرًا

* * *

۱- تفسیر قرطبی (الجامع لأحكام القرآن) ج ۱۰، ص ۱۴۴.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library